MONICA
MURPHY

AUTOAREA BESTSELLERULUI UN MILION DE SĂRUTURI ¡NTR-0 VIATĂ

^MGDN

MONICA MURPHY

L w i Pt tm m Mf it mu

Traducere din limba engleză ALEXANDRA DUMITRU

EDITURA LITERA
București

dar nu le-am spus

Things I Wanted to Say (But Never Did) Monica Murphy Copyright © 2021 Monica Murphy Toate drepturile rezervate

Lucruri pe care am vrut să le spun (dar nu le-am spus)
Monica Murphy

Copyright © 2024 Grup Media Litera pentru ediţia în limba română Toate drepturile rezervate

LITINA[9]
Editura Litera tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro www.litera.ro

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin Copyright şi este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, este strict interzisă. Dreptul de folosinţă al prezentei lucrări nu este transferabil. Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin companiei Grup Media Litera SRL.

Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Mihaela Serea Corectori: Cătălina Călinescu, Dorina Lipan Copertă: Flori Zahiu-Popescu Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

ISBN 978-630-319-781-4 ISBN EPUB 978-630-319-922-1

PROLOG

în trecut

îmi amintesc când l-am văzut prima dată.

El nu m-a observat şi a fost mai bine. Aşa, puteam să mă uit la el cu neruşinare, fascinată de structura osoasă a

fetei lui si de felul în care se mişca. Nu zâmbea niciodată.

De ce nu zâmbea?

Eram mult mai tineri pe atunci. Inocenţi? Nu cred că ăsta e cuvântul care l-ar putea descrie pe vreunul dintre noi. Văzuserăm si facuserăm atât de multe, încât în momentul în care ne-am întâlnit din nou, era prea târziu să oprim totul. Să ne oprim.

Să oprim întunericul.

Mi-am însoţit părinţii la o petrecere din Manhattan. Mama n-a vrut să mă ia. Jonas, tatăl meu vitreg, a insistat.

„Las-o să vadă cum trăiesc cu adevărat cei unu la sută”, a spus râzând.

Mama s-a încruntat. îi place să creadă că face parte din cei unu la sută, pe când Jonas spune că doar lucrează pentru ei.

Clădirea în care am intrat era în Upper East Side, cu portari prietenoşi şi securitate serioasă peste tot. Holul era construit din sticlă şi marmură. Lucios şi sclipitor. Probabil arătam ca o ţărăncuţă, cu capul dat pe spate ca să mă uit la tavanul înalt, ameţită de luminile strălucitoare de deasupra noastră.

- Haide, a spus iritată mama, care mă ţinea atât de strâns de braţ încât mă ciupea.

Drumul cu liftul a fost lin. Rapid. Am ajuns la ultimul nivel, iar când uşile s-au deschis, parcă am păşit într-o altă lume. Nu ne-a întâmpinat nimeni când am intrat în apartamentul cu terasă. De fapt, nu era nimeni în apartament.

Totul era alb. Mobila, pereţii. Tablourile uriaşe agăţate peste tot erau singurele pete de culoare. Majoritatea erau abstracte. M-am oprit în faţa unuia dintre ele şi mi-am lăsat capul într-o parte, încercând să-mi dau seama ce putea fi. Mama aproape m-a târât de lângă el, mormăind că nu ar trebui să aibă artă vulgară la vedere, în prezenţa copiilor, iar Jonas doar a râs, întrebând ce copil şi-ar putea da seama ce este.

Atunci mi-am dat seama: tabloul era un prim-plan al unui vagin.

Se auzea zgomot de peste tot. Pe măsură ce am înaintat în apartament, era tot mai puternic, până am ajuns în faţa unui perete din sticlă, cu oameni care se plimbau de colo-colo, în grupuri mici. Vorbind, vorbind, vorbind. Bând, bând, bând.

Am rămas uluită. Impresionată. Era genul de lucruri pentru care trăiam. Căsătoria mamei cu Jonas Weatherstone ne-a schimbat viaţa. Făcea foarte mulţi bani. Bani adevăraţi. Mama lucra la agenţia imobiliară a lui Jonas şi s-au îndrăgostit. Şi-a părăsit soţia pentru mama. Divorţul lor a fost complicat, dar până la urmă mama şi Jonas s-au căsătorit. îmi plăcea să locuiesc cu Jonas. Era bun cu mine. Apartamentul nostru era mare, dar nu ca acesta.

Nu mai văzusem niciodată unul ca acesta.

Când am ieşit pe terasă, în faţa noastră s-au ivit zgârie- norii. Păreau atât de aproape, încât ar fi putut fi atinşi. Luminile oraşului licăreau şi sclipeau, dar nu am băgat de seamă. Eram prea ocupată să iau câte o gură din paharele de şampanie lăsate pe masă. Lichidul cu bule mă gâdila pe gât şi mă făcea să mă simt ciudat. Am savurat senzaţia stranie. Mă ameţea şi mă ajuta să uit de probleme. Cum ar fi părinţii mei. Sau fratele meu vitreg.

De toate.

M-a zărit bând pe ascuns şi s-a apropiat încet. Am pus paharul jos şi m-am prefăcut că mă uit la altceva. Eram singurii doi copii de la petrecere. Eu aveam paisprezece ani. Bănuiam că şi el la fel.

Era vara de dinaintea începerii liceului, iar eu mă simţeam foarte matură. Aveam sâni şi erau mai mari decât ai prietenelor mele. Descoperisem că să mă ating într-un anumit loc în timp ce stau seara în pat îmi provoca o stare de frenezie şi căutam acel sentiment cât de des puteam. Yates încerca să se apropie de mine când eram singură, în timp ce părinţii noştri erau la muncă. O dată, şi-a băgat mâna în pantalonii mei, încercând să mă atingă acolo, dar l-am plesnit.

E dezgustător. E fratele meu.

Chiar dacă numai vitreg.

în ciuda faptului că eram dezgustată, încercările lui Yates de a se apropia de mine mă făceau să mă simt dorită. Să ştii că cineva te doreşte îţi dă putere.

La această petrecere, îmbrăcată într-o rochie neagră, fără bretele, mă simţeam mai mare.

Iar atenţia acestui băiat, frumos şi intens, îmi stârnea curiozitatea.

Cine e? Ce vrea de la mine?

- Vrei să ai paharul tău? întreabă el, făcând semn către paharele abandonate pe masa de lângă mine.

Le golisem pe toate.

Mă uit la el şi văd că mă priveşte. Poartă pantaloni negri, o cămaşă albă, iar mânecile suflecate îi scot în evidenţă antebraţele. Părul lui e şaten, aproape auriu, dar nu chiar blond-închis, iar chipul e uimitor. Arogant.

Perfect.

Mă ridic şi stau în faţa lui, bucurându-mă de aprecierea care îi licăreşte în ochii albastru-deschis.

- Da, te rog.

îl urmez la bar. Vorbeşte cu barmanul şi îi strecoară o bancnotă de cincizeci, în timp ce eu rămân acolo, extrem de impresionată. îmi dă paharul şi ia o doză de bere pe care o bagă în buzunar.

- Nu-ţi place şampania? îl întreb, uitându-mă în jur şi ţinând piciorul paharului cu două degete.

Nu se uită nimeni la noi, aşa că iau o gură.

Delicioasă.

- Nu. în plus, cea ieftină îmi dă dureri de cap.

Nu ştiu diferenţa, prin urmare îl cred pe cuvânt.

Mă mulţumesc cu ceea ce primesc, aşa că nu am de gând să refuz acest pahar, plin şi gratuit, de şampanie.

îl urmez înăuntru, iar liniştea îmi provoacă un fior pe şira spinării. Sau poate e din cauza aerului condiţionat dat la maximum, nu ştiu. înaintăm şi mai mult prin casă, până ajungem într-un hol întunecat, unde toate uşile dormitoarelor sunt închise.

- Tatăl meu e într-una dintre acele camere, trăgându-i- o mamei tale, spune degajat în timp ce sorb din pahar.

Aproape că-l scuip în faţă. îl privesc cu gura căscată, clipind.

- Ce-ai spus?

Expresia lui rămâne neschimbată.

- Ce ai auzit.
- Mama mea e căsătorită.
- Şi tatăl meu. De parcă ar conta.

Ridică din umeri, apoi scoate cutia de bere din buzunar. O desface şi soarbe spuma înainte să ia o gură zdravănă.

- Nu ar face asta. Nu spune nimic, aşa că simt nevoia să clarific. Să se culce cu tatăl tău.

Mi se pare foarte matur să-i spun asta acestui băiat în timp ce beau şampanie. Mai iau încă o gură, lăsând bulele să-mi zăbovească mai mult pe limbă.

- Dar o face. Mama ta e o curvă.

Goleşte cutia de bere, apoi o striveşte în palme şi o aruncă pe jos, provocând un zăngănit strident.

Devin brusc furioasă. Eu şi mama nu ne înţelegem mereu, dar el nici măcar nu o cunoaşte.

- Nu poţi spune asta.

- Serios? Tocmai am făcut-o. îşi înclină capul, cu ochii mijiţi. Scăldaţi în furie. Şi e atât de tânăr. Şi eu sunt furioasă uneori, dar nu aşa. Şi tu eşti o curvă? Ca mama ta? • • •

- Să te ia dracu, izbucnesc şi îi arunc şampania în faţă.

Tresare, ştergându-se uşor cu mâna. Rămân pe loc,
respirând greu, ştiind că ar trebui să plec, dar sunt prea fascinată privind ce se întâmplă.

Privindu-l pe el.

E ca şi cum nici măcar nu mi se întâmplă mie. Şi nu am mai făcut aşa ceva în viaţa mea. Cine sunt? Când am devenit atât de curajoasă? Sau atât de proastă?

- Eşti o nenorocită, şuieră el. La fel ca mama ta.
- Eşti un dobitoc, îi replic, gata să mă întorc şi să plec, dar el mă apucă de braţ.

Mă opreşte.

Degetele lui îmi intră în carne, strângându-mă mult prea tare de braţ, iar eu mă lupt să mă smulg din strânsoarea lui, încercând să scap de el.

- Dă-mi drumul!

-Nu.

Rânjeşte, iar eu îmi dau seama, calmă, că e un diavol care se ascunde în spatele unui chip de înger. Mă împinge la perete, iar eu mă prăbuşesc precum o păpuşă, aproape căzând la podea. Mă apucă înainte să cad, ridicându-mă brusc, şi îşi lipeşte corpul de-al meu. Mă domină, la cel puţin un metru optzeci înălţime, dar e slab. Uscăţiv. Yates e mai voinic. Mai musculos. Dar are şaisprezece ani. E mai mare.

Băiatul acesta este doar atât.

Un alt băiat.

- Ce faci? îl întreb, luptându-mă cu el.

Făcând asta, îl simt şi mă intrigă. E tare peste tot. Solid. Mai puternic decât pare.

- Cred că îţi place.

încă are acelaşi rânjet pe faţă când îşi apropie de mine partea de jos a corpului. Mai simt ceva.

E excitat.

Rămân înţepenită, incapabilă să mă mişc.

- Mama ta i-o suge tatălui meu de cel puţin două ori pe săptămână, şopteşte. Se întâlneşte cu el în biroul lui. Spun că iau prânzul.

Mă holbez la el. Nu am idee despre ce vorbeşte. Adică, ştiu la ce se referă, dar ea nu face asta.

Nu. Are. Cum.

- Ai buze făcute pentru supt, îmi spune şi aproape că înfloresc la auzul complimentului înainte să-mi spun că sunt bolnavă şi nebună şi că el a spus-o ca pe o insultă.

- Taci, şoptesc, iar el zâmbeşte.

- Vrei să mi-o sugi?

- în nici un caz.

Ridic bărbia, părând o prinţesă arogantă.

Cum ar fi să i-o sug unui băiat? Fetele fac asta. Tot timpul. Odată am găsit o revistă în camera lui Yates şi mam furişat cu ea în camera mea. Poze cu fete dezbrăcate. Cupluri în mijlocul actului. Penisul lui în vaginul ei. Gura lui pe sfârcurile ei. Penisul lui în gura ei, în timp ce îl priveşte cu ochi mari şi cu degetele între picioarele ei.

Mă gândesc acum la asta şi mă cuprinde o căldură profundă, care mă copleşeşte.

Sau poate e de la şampanie.

- S-ar putea să-ţi placă, spune cu o urmă de zâmbet.

Dinţii lui sunt perfect drepţi. Pariez că e foarte frumos
când zâmbeşte. Dar sunt sigură că nu zâmbeşte prea mult.

- N-o s-o fac, îi spun cu convingere.
- Ai mai făcut asta?

Clatin din cap.

- Lasă-mă să fiu primul.

-Nu.

îl împing, dar nu se clinteşte.

- Haide. Mama ta e curva tatălui meu. Şi tu poţi fi a mea. îşi înclină capul în direcţia uşilor închise de pe holul întunecat. După cum ţi-am spus, sunt într-una dintre acele camere chiar acum. Pariez că mama ta e în genunchi pentru el, spune dispreţuitor. Că înghite fiecare picătură de spermă. Ai putea face acelaşi lucru pentru mine.

- Du-tedracu!

Cuvintele lui sunt exasperante, dar şi puţin tentante. Nu m-am gândit niciodată la spermă, sau la înghiţit, sau la penisuri în gură în timp ce vorbeam cu un băiat. Nimeni nu mi-a mai vorbit aşa vreodată.

Nimeni.

Râde.

- Nu, du-te dracu tu. Familia ta e bolnavă.

- Cred că familia ta e cea bolnavă, îi spun în timp ce-l împing cu şoldurile ca să-l dau la o parte.

Nu ajută deloc. Doar îmi aminteşte că e tare. Şi nu pot să nu mă gândesc că e tare pentru mine.

Am prietene care deja au făcut sex. Lana a făcut-o cu David în sala de sport în timpul balului de la sfârşitul clasei a VUI-a. Mai târziu ne-a spus că a mers ciudat timp de o săptămână pentru că penisul lui era foarte mare. Mi-a fost greu să cred, dar nu am spus nimic.

Acum sunt curioasă.

Penisul lui pare mare, nu că aş avea cu ce să-l compar. Vreau să-l văd.

Să-l ating.

- Dă-mi drumul, îi zic printre dinţi şi mă zbat puţin. Cred că îi place. Parcă şi mie îmi place. Puterea lui. Că sunt prea slabă ca să mă eliberez. Ce spune asta despre mine? Sunt bolnavă. Nebună. Ciudată.

întotdeauna am avut ceea ce eu numesc „întuneric”. Nu am mai întâlnit niciodată pe altcineva care să se comporte de parcă l-ar avea.

Se apropie, cu buzele la câţiva centimetri de ale mele, şi îi simt respiraţia. E caldă şi miroase uşor a bere.

- Obligă-mă.

Din instinct îmi deschid buzele, gata să ţip, iar el ştie.

Dar mă sărută.

E dur, un adevărat şoc. Rămân complet nemişcată.

Buzele lui se întrepătrund cu ale mele, fără pricepere, dar nici eu nu sunt mai pricepută. însă ştiu că poate fi mai bine de atât. Mai delicat de atât.

îi prind buza de jos într-ale mele şi trag de ea. încetineşte. Se relaxează. Apoi sărutul devine languros. Scoate limba şi mă ia prin surprindere. Deschid buzele, iar limba lui o atinge pe a mea.

Primul meu sărut adevărat e cu un băiat care a făcut-o pe mama curvă. Care a spus că aş putea fi curva lui. Ar trebui să-l împing de pe mine. Să-i muşc limba până rămâne fără ea. Să-i trag un genunchi între picioare.

Dar nu fac nimic din toate astea. în schimb, îl las să mă sărute şi, să mă ierte Dumnezeu, îmi place. Căldura mi se prelinge prin vene, încălzindu-mă din interior în exterior, şi mă ţin de el. Are mâinile pe talia mea. îl apuc de partea din faţă a cămăşii. Erecţia lui tresare, iar locul acela secret, pe care l-am descoperit recent, mă furnică.

Asta voia Yates de la mine. Perversul dezgustător! Nam să-i dau niciodată asta, pentru că suntem rude şi e scârbos.

Dar cu cât mă sărută mai mult băiatul misterios, cu atât sunt mai dispusă să-i ofer tot ce vrea.

Ne sărutăm atât de mult încât nu ştim cum de mai respirăm. într-un final, se opreşte, iar eu deschid ochii şi mă uit la buzele lui întredeschise şi umflate. Ridică privirea şi văd că se uită la mine.

Se întinde spre tivul fustei şi îmi bagă degetele pe sub ea ca să mă atingă pe coapse, iar eu îmi muşc buza de jos.

- Eşti udă?
- Despre ce vorbeşti?

Ştiu, dar el e atât de tânăr. Ca mine. Ştim că sexul se întâmplă. Avem acces la toate filmele porno de pe internet.

îmi vorbeşte ca unui adult. Băieţii pe care îi ştiu nu-mi ating nici măcar sânii, iar tipul ăsta s-a dus direct la locul dintre picioarele mele.

- De parcă nu ai şti.

Pare dezgustat, iar eu sunt pe cale să spun ceva, să protestez. Să-l insult.

Dar mă sărută din nou, făcându-mă să uit. De data asta e mai bine. Bănuiesc că l-am învăţat ce trebuie. E lent şi moale, şi îmi mângâie limba cu a lui, făcându-mă să-l doresc. îmi explorează gura în detaliu, limbile noastre se tachinează şi simt fiori de dorinţă în tot corpul. Cumva, îl ating, îi pun mâna pe partea din faţă a pantalonilor, iar el se împinge în palma mea, lăsându-mă să simt cât e de tare.

Ceva pulsează între picioarele mele şi vreau să mă atingă.

Nu.

Vreau ca el să mă atingă.

- Nici măcar nu te cunosc, şoptesc printre buzele lui.

Se depărtează cu un zâmbet diabolic.

- Mincinoaso!
- Nu te cunosc.

Sunt confuză. De ce ar crede că mint?

- Eşti în casa mea. Tatăl meu e unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume. „Nici măcar nu te cunosc.”

îşi bate joc de mine, cu voce piţigăiată. Sună ridicol.

Clocotesc de furie. După tot ce s-a întâmplat, îşi bate joc de mine? Nu-mi pasă cât de bine a ajuns să sărute, e un nesimţit.

- Dă-te la o parte.

De data asta îl împing de pe mine şi se clatină înapoi, eliberându-mă. încep să mă îndepărtez grăbită, aproape împiedicându-mă de paharul de şampanie de pe jos. Probabil l-am scăpat când ne-am împins mai devreme.

Nici nu-mi aduc aminte când s-a întâmplat.

Mă strigă, dar îl ignor, alergând cât pot de repede. Tremur, dar ies din casă, înapoi pe terasă, să o caut pe mama. Pe tatăl meu vitreg, care îmi e practic ca un tată. Dar nu-i văd nicăieri.

îl aud pe băiat. Mă strigă pe nume, deşi nu i-am spus niciodată cum mă cheamă. Panicată, mă uit în jur, speriată că o să mă prindă, pregătindu-mă, când simt o mână pe umăr, dar...

Mă întorc şi descopăr că e mama.

- Summer! Ce faci? Pari îngrozită.

Mă simt uşurată. Nu e încuiată într-o cameră trăgându-şi-o cu alt bărbat, e aici. Cu mine. La petrecere.

- Mamă!

Mă arunc în braţele ei, o strâng puternic după talie, iar ea râde, părând surprinsă. De când am terminat clasa a VUI-a, ne certăm încontinuu. Toţi prietenii mei se duc la internatul Lancaster şi acolo vreau să merg şi eu. Sunt disperată să merg acolo.

Dar Jonas nu e de acord. Vrea să merg la St. Anthony unde a fost şi el. în oraş. E o şcoală bună, dar o să fiu singură. Prietenii se vor distra la internat, iar eu voi fi blocată aici.

Singură. Cu Yates, care va fi în clasa a Xl-a, şi el nu se va opri. O să mă ducă la epuizare, până voi ceda în faţa lui.

- Draga mea, ce s-a întâmplat? Tremuri.

Mă mângâie pe spate ca să mă liniştească, în timp ce mă loveşte teama că e ultima dată când face asta. Să mă creadă tânără şi inocentă. Parcă o parte din mine a fost furată în seara aceasta, iar băiatul acela a furat-o cu buzele, limba şi mâinile neastâmpărate.

încerc să râd şi mă depărtez de ea, disperată să mă prefac.

- Sunt bine. Sincer. Am crezut că... te-am pierdut.
- Ai obrajii cam roşii. Se încruntă şi îmi cuprinde faţa în mâini. Nu ai băut, nu-i aşa?

Fac tot ce pot ca să mimez nevinovăţia.

- Nu, mamă. Doamne! Sigur că nu.
- Bine. A fost prea uşor. Nu pot să cred că m-a crezut pe cuvânt. Stai departe de şampanie. Ştiu cât de mult îţi place să bei pe ascuns.

Mă înroşesc şi mai tare.

Acum e rândul ei să se uite în jur şi o analizez. O analizez cu atenţie.

Şi ea e roşie în obraji. Are părul ciufulit la spate, de parcă ar fi trebuit să-l pieptene. îi lipseşte un cercel. Iar rochia pe care o poartă e şifonată şi mototolită. De parcă ar fi trebuit s-o aranjeze.

Nu.

Arată aşa cum mă simt eu. Deşi nu am făcut sex cu băiatul acela, l-am lăsat să mă sărute şi pentru o clipă mam pierdut.

Mama arată de parcă s-a pierdut pentru cel puţin o jumătate de oră. Poate mai mult.

- Unde ai fost? o întreb, pe un ton acuzator.
- Am fost aici tot timpul. Se uită din nou la mine, strâmbând din buzele proaspăt rujate. Tu unde ai fost?
- Chiar aici. Tot timpul.

Mă uit peste umăr şi îl văd pe băiat acolo, uitându-se la noi. în spatele lui stă un bărbat, versiunea mai în vârstă a băiatului. Este extrem de atrăgător şi are o aură în jurul lui care arată că deţine totul. Băiatul se uită la mine.

Bărbatul se uită la mama mea.

Băiatul ridică o sprânceană şi dă din cap spre mine. Mă întorc cu spatele la el pentru că nu vreau să mai văd aroganţa de pe chipul lui idiot şi atrăgător. Ştiu că mi-am dat seama. El îşi dăduse seama deja.

Şi să-l ia naiba, avea dreptate.

CAPITOLUL 1

SUMMER Clasa a xii-a

Merg pe holurile goale de la internatul Lancaster, cu capul în pământ, analizându-mi picioarele în timp ce le pun unul în faţa celuilalt. Iar, şi iar, şi iar. Noii

mei mocasini lucioşi mă strâng, iar fusta de lână verde cu albastru îmi provoacă mâncărimi pe coapse. Mi-am amintit cât de mult îmi doream să vin aici în vara dinainte de clasa a IX-a şi cât de furioasă eram că părinţii mei nu voiau să plătească suma exorbitantă de care era nevoie ca să mergi la Lancaster.

Acum sunt aici, doar pentru un an. Ultimul meu an de liceu. E sfârşitul lui august şi, deşi aerul e rece datorită brizei oceanului, e sufocant în clădirea asta veche, cu lambriuri frumoase de lemn şi vechiul sistem de ventilaţie. Oare au căldură şi aer condiţionat aici?

Probabil că nu.

- Haide, spune mama printre dinţi, pocnind din degete în dreptul taliei ca să mă facă să merg lângă ea.

Mă grăbesc să ţin pasul cu ea şi ridic capul ca să văd cum alţi elevi trec pe lângă noi şi ne privesc cu expresii curioase, uitându-se la uniforma familiară a liceului Lancaster pe care o port.

O fată nouă. Un transfer. Sunt sigură că vor fi curioşi. Sunt sigură că îmi vor căuta numele pe internet şi vor afla despre scandalul din familia mea.

Am scăpat aproape nevătămată. Mama s-a asigurat de asta. Nu avea să permită ca viitorul meu să fie distrus. Ştie oameni şi s-a folosit de puterea aceea ca să fie sigură că voi fi protejată.

De aceea sunt aici, la liceul Lancaster. Cel mai prestigios internat de pe Coasta de Est. înfiinţat de cele mai bogate şi mai vechi familii din ţară. Familia Lancaster există de mult, de pe vremea familiilor Vanderbilt, Astor sau Rockefeller. Banii lor sunt atât de vechi, încât majoritatea nici nu ştiu exact de unde provin.

La fel ca mine. Am auzit că poate din transporturi. Petrol? Au cumpărat toate terenurile disponibile de pe Coasta de Est, apoi le-au vândut de-a lungul anilor. Nu ştiu. Nici nu prea îmi pasă. Ştiu doar că sunt putred de bogaţi.

Timp de mulţi ani, mama mea, cea decentă şi formală, a avut o aventură scandaloasă cu Augustus Lancaster al V-lea.

- Am ajuns, spune mama melodios, şi aud tremurul din vocea ei.

Are emoţii pentru mine, iar eu îmi îndrept spatele, vrând să demonstrez că nu mi-e frică. Biroul de admiteri.

Deschide uşa, iar eu intru prima, zâmbindu-i femeii mai în vârstă care stă în spatele mesei înalte de lemn. Se ridică uşor în picioare, îmbrăcată într-un costum cu fustă albastră, cu o jachetă care abia îi acoperă bustul generos.

- Bună dimineaţa!

Femeia îi zâmbeşte mamei mele înainte să se uite la mine.

- Tu trebuie să fii Summer Savage, spune cu un zâmbet mult prea prietenos.
- Eu sunt mama ei, Janine Weatherstone.

întotdeauna întinde mâna de parcă ar fi o regină care îşi salută supuşii loiali. îmi dau seama că asta nu o impresionează deloc pe femeie, dar tot îi acceptă mâna, dând uşor din vârful degetelor.

- Mă bucur să vă cunosc. Suntem încântaţi să o avem pe Summer aici pentru ultimul ei an de liceu. Expresia de pe chipul femeii devine solemnă. O adevărată tragedie ce s-a întâmplat. îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră.

Mama o săgetează cu privirea. E ultimul lucru despre care vrea să vorbească, mai ales cu un străin.

- Vă mulţumesc, spune sec. Domnul Matthews este disponibil?

Femeia îşi îndreaptă spatele.

- Bineînţeles! Am crezut că vreţi orarul lui Summer ca să poată pleca. Mă tem că prima oră a început deja.

îmi aruncă o privire critică. De parcă e vina mea că am întârziat.

N-am avut ce face dacă mamei i-a luat o veşnicie să-şi împacheteze lucrurile şi să plece din camera de hotel, plângându-se tot timpul că nu a dormit suficient. Eu, pe de altă parte, eram trează de la ora 6, prea agitată ca să mai pot dormi.

- Da, vă rog, daţi-ne orarul, cere mama. Şi trebuie să vorbim cu domnul Matthews înainte să meargă la ore. Sunt sigură că îi va scrie un bilet de voie.
- Sigur.

Femeia, care probabil e secretara directorului, îmi înmânează un bilet roz pal. Mama i-l smulge din mână şi se uită la lista de cursuri, iar eu aştept, nerăbdătoare să arunc o privire.

- Nu are ora de engleză avansaţi, spune mama, aruncând orarul spre mine, evident iritată.

Mă cuprinde dezamăgirea în timp ce mă uit pe orar. Engleză. Religiile lumii. Matematică. Franceză avansaţi.

Urmează o oră de pauză imediat după prânz, iar ultimul curs e Guvernul american.

- Sunt mulţumită de orar, îi spun mamei, dar ea strânge din buze şi clatină din cap.
- Esti o scriitoare excelentă, Summer. Mereu mâzgăleşti în jurnalele alea ale tale, spune mama.

Vorbeşte încet, dar văd cum secretara ciuleşte urechile.

Mă înrosesc si ridic din umeri.

- Nu e mare lucru. Vă rog să nu schimbaţi orarul. E în regulă.
- Haideţi să vă conduc în biroul directorului Matthews şi îl puteţi aştepta acolo, spune femeia, făcând semn către o uşă întredeschisă din spatele ei. Momentan este în campus, dar îl voi anunţa că îl aşteptaţi. O să vină imediat.

O urmez pe mama în biroul înghesuit, şi amândouă ne aşezăm pe scaunele din faţa biroului imens şi ornamentat, în timp ce secretara închide uşa cu un zgomot uşor. în momentul în care mama ştie că suntem singure, se întoarce spre mine, încruntată.

- Cum adică nu vrei la ora de engleză avansaţi? şuieră ea.
- Nu vreau să cauzez probleme. Am devenit doar o umbră a mea de când a avut loc accidentul, pentru că nu vreau să atrag atenţia. E suficient faptul că ai reuşit să tragi nişte sfori ca să ajung aici.
- Măcar atât puteam să fac, ţinând cont de cât timp îl cunosc pe Augie, murmură ea, referindu-se la fostul ei amant.

Cel care a ajuns să divorţeze de soţia lui din cauza aventurii pe care mama mea a avut-o cu soţul ei timp de mai mulţi ani. A fost un scandal imens. Unul care a ajuns peste tot pe internet şi în ziare. I-a frânt inima tatălui meu vitreg. Şi l-a înfuriat.

Nu a fost o experienţă plăcută.

Usa se deschide brusc cu un scârtâit si intră un bărbat mai în vârstă, atrăgător. Directorul Matthews, presupun. Ne zâmbeşte, făcând riduri în colţurile ochilor căprui, cu un zâmbet larg, care îi scoate în evidenţă dinţii albi, strălucitori. închide uşa şi se duce în spatele biroului, ca un soi de barieră, apoi îi întinde mâna mai întâi mamei.

- Doamnă Weatherstone, este o plăcere imensă să vă cunosc, zice, pe un ton cald, cu o expresie amabilă.

Mama se ridică în picioare şi dă repede mâna cu el.

- Vă mulţumesc că v-aţi întâlnit cu noi, domnule Matthews.

Amândoi se aşază pe scaune, zâmbindu-şi, iar eu clipesc uitându-mă la ei. E ca şi cum au uitat de mine.

- Ea este Summer, spune mama, făcând semn din cap spre mine.
- Summer, ne bucurăm să te avem aici, la prestigiosul nostru liceu, zice domnul Matthews, cu voce caldă şi sinceră. M-am uitat personal pe foaia ta matricolă şi sunt impresionat de orele tale. Şi de note.
- Vă mulţumesc.

Sunt o elevă bună. Puţin scăpată de sub control în primii ani şi înnebunită după băieţi, dar întotdeauna am avut note bune.

- Dar ai avut ceva probleme la început, continuă el, uitându-se în ochii mei. Presupun că ţi-ai revenit de atunci.

îmi îndrept spatele şi aprob din cap.

- Da, domnule.
- Nu este înscrisă la ora de engleză avansaţi, spune mama, în timp ce îi arunc o privire încruntată. Summer este o scriitoare excelentă. A fost în redacţia ziarului la liceul anterior. A câştigat premii pentru activitatea ei literară. Este excepţională.
- Ah, mă tem că aici, la Lancaster, este un privilegiu să ajungi în clasa de engleză avansaţi, nu un drept. Elevii din clasa domnului Figueroa au muncit din greu în ultimii trei ani. îi alege singur la sfârşitul clasei a Xl-a şi nu sunt decât douăzeci de elevi în clasă. Domnul Matthews îşi sprijină braţele pe birou, cu mâinile împreunate. Mă tem că nu o pot înscrie pe Summer fără acordul lui.
- Poate aţi putea să vorbiţi cu el.

Vocea mamei e melodioasă. Plăcută.

Domnul Matthews continuă să zâmbească.

- Mă tem că nu.
- Poate îmi puteţi face o favoare.

Vocea ei devine puţin mai serioasă.

- Este clasa lui Figueroa, nu a mea.

Mamei îi dispare zâmbetul.

- Poate ar trebui să apelez la domnul Lancaster şi să vedem ce poate face pentru mine.

Vreau să mor. Mă simt atât de prost! Nu-mi pasă de ora de engleză avansaţi. Nu vreau să ies în evidenţă. Şi sigur nu vreau să fac vreo scenă. Să intru într-o clasă cu douăzeci de elevi care au urcat în ierarhie în ultimii trei ani ar fi un coşmar. M-ar urî cu siguranţă.

Lui Matthews îi tremură puţin buzele, iar privirea i se înceţoşează.

- O să rezolv.
- Aveţi grijă să se întâmple. Mama zâmbeşte din nou şi inspiră adânc, uitându-se la mine. Asta îi va afecta dramatic orarul?
- Nu. Nu ar trebui.

Se încruntă în timp ce se întoarce către computerul de pe biroul său. începe să tasteze, iar monitorul e întors spre noi suficient încât să văd că apar datele mele pe ecran.

Foaia matricolă. Note de la foştii profesori şi de la terapeutul meu de-a lungul anilor. Notele din partea conducerii ocupă majoritatea spaţiului.

„Summer este deranjantă la ore. Devine agresivă fără motiv."

„A fost prinsă fumând în baie. Două zile de suspendare."

„A fost prinsă făcând sex în sala de sport. Cinci zile de suspendare."

„Reţinută şi percheziţionată. I s-au găsit în ghiozdan pastilele de Xanax prescrise mamei ei. Două zile de suspendare."

Şi toate acestea s-au întâmplat până la sfârşitul clasei a X-a. ’

Tatăl meu vitreg, odihneascâ-se în pace, a dat milităria jos din pod după incidentul cu Xanaxul. A ameninţat că mă trimite la şcoala militară pentru restul anilor de liceu. Am plâns şi am implorat, l-am rugat în genunchi să nu mă oblige să plec. M-au înscris. Urma să se întâmple.

Atunci aventura mamei mele cu Lancaster a devenit publică şi el a uitat de mine. în schimb, s-a concentrat asupra mamei. Ne-am mutat. Am găsit un apartament mai mic. Presa era atât de preocupată de familia mea, încât m-am închis în mine. Am încetat să mai provoc probleme la şcoală şi m-am concentrat doar asupra studiilor. Mi-am pierdut toţi prietenii. Mama a insistat pe lângă Jonas. Iar. Şi iar.

Până când ne am mutat înapoi în casa lui, în primăvară. Yates s-a întors curând de la facultate şi a fost foarte fericit să mă vadă. A aprins lumânări în camera lui şi m-a obligat să merg la el în noaptea aceea. Mi-a pus mâna la gură şi în pantaloni înainte să...

- Şi va trebui să schimbăm câteva dintre orele tale, spune domnul Matthews, întrerupându-mi gândurile, dar asta nu ar trebui să fie o problemă.

Mai tastează de câteva ori, trăgând ecranul spre el, de parcă şi-ar fi dat seama că puteam citi totul despre mine. Mama continuă să se prefacă, dar am văzut cum strânge din buze şi cum i se întunecă privirea.

Aceste amintiri nu sunt plăcute. Nu eram fericită, nici pe departe. Nimeni nu mă asculta. Mi-am găsit pacea absolută abia când am scăpat de Yates şi am rămas doar eu cu mama. Să locuiesc cu el şi să fiu nevoită să am de-a face cu el tot timpul, dar mai ales insistenţa lui, au reuşit să mă doboare. De mai multe ori decât aş putea număra.

A fost... oribil.

Să ştiu că urma să-mi petrec toată vara cu el, vara dinaintea ultimul an de liceu, m-a împins până la limită. Am făcut ceva ce e aproape... înspăimântător.

Dar asta m-a ajutat să scap de el.

Pentru totdeauna.

- Tocmai am scos la imprimantă noul tău orar. Vivian îl va avea pregătit pentru tine. Succes astăzi, Summer, spune directorul Matthews, privindu-mă cu subînţeles.

„Vei avea nevoie."

Pot să aud cuvintele nespuse, plutind în aer.

Fără să-şi dea seama de nimic şi mulţumită că a obţinut ce a vrut, mama se ridică, iar eu o urmez, luptându-mă cu emoţiile care m-au cuprins.

- Vă mulţumim că aţi înţeles nevoile noastre, zice mama. Suntem foarte recunoscătoare.
- Bineînţeles. Orice pentru... o prietenă a domnului Lancaster.

îmi dau seama de emfaza directorului. Mama iese din micul birou cu capul sus, smulgând orarul proaspăt printat din mâinile lui Vivian, fără să-i spună măcar mulţumesc când trecem pe lângă ea. Vivian murmură ceva printre dinţi, iar eu mă prefac că nu o aud, deşi am auzit-o.

- Curvă, şopteşte ea.

Acest cuvânt o urmăreşte pe mama peste tot pe unde merge, iar ea este expertă în a ignora lumea. Nu ştiu cum face. îmi aduc aminte de băiatul pe care l-am cunoscut. Fiul bărbatului cu care a avut aventura, cel care m-a făcut curvă. Amintirile acelea nu-mi dau pace, mai ales când stau în pat, seara târziu. îmi aduc aminte cum m-a făcut să mă simt. Cuvintele lui crude, sărutul lui brutal.

De atunci am căutat mereu acel sentiment.

CAPITOLUL 2

SUMMER

Intru mai devreme la ora de engleză avansaţi, având în vedere că deja am lipsit la prima oră, şi mă duc spre catedra la care stă un bărbat imens, brunet, vorbind cu câteva eleve. Fetele sunt drăguţe, cu uniforme imaculate, cu păr blond auriu aproape la fel, lung şi cu cărare pe mijloc. Din felul în care îşi lasă capul pe spate şi râd la ceva ce le spunea profesorul par lipsite de griji, şi le invidiez pentru cât de confortabil se simt. Sunt atât de încrezătoare, de sigure pe ele, şi înţeleg de ce. Sunt aici de trei ani; au investit timp şi acum sunt în vârf, în clasa
a Xll-a. Gata să conducă şcoala.
>

Şi iată-mă pe mine, dând buzna la ora lor datorită mamei mele autoritare, de parcă locul meu este aici. Nu este.

Iar eu stiu asta.
>

Când se întorc să se uite la mine, cu priviri pline de dispreţ, mă eschivez şi îi întind domnului Figueroa

orarul, cu degete tremurânde.

- Bună ziua. Sunt înscrisă la această oră.

Se uită pe orar, încruntându-se.

- Mă tem că s-a produs o greşeală.

Nu spun nimic. Doar mă uit prin clasă, prefacându-mă că nu ştiu ce s-a întâmplat în biroul directorului.

Figueroa ridică telefonul de pe birou şi formează un interior din trei cifre.

- Bună. Da. O am aici pe – se uită pe orar – Summer Savage, care susţine că e înscrisă la ora de avansaţi.

Rămâne tăcut, ascultând orice îi spunea directorul Matthews, iar eu aş vrea să mă înghită pământul. Este evident că fetele ascultau, străpungându-mă cu privirea, iar una dintre ele se apleacă şi îi şopteşte ceva la ureche celeilalte, acoperindu-şi gura cu mâna ca să nu le pot auzi.

Nici nu încearcă să ascundă că vorbesc despre mine. Bănuiesc că nu ar trebui să fiu surprinsă.

- înţeleg. Vorbeşte încet. Puţin sec. Bine atunci. Mulţumesc. închide telefonul şi se uită la mine cu o expresie impasibilă în timp ce îmi înapoiază orarul. Poţi să mergi şi să te aşezi, domnişoară Savage. Ora va începe în câteva minute.

Ascult indicaţiile lui şi mă aşez chiar în faţă, în partea cea mai îndepărtată a clasei. Scot un caiet nou şi un pix, smulgând capacul cu dinţii înainte să deschid caietul şi să-mi trec mâna peste pagina goală. Simt nevoia de a scrie în jurnal, dar este băgat adânc în ghiozdan şi nu vreau să-l scot doar ca să-l bag înapoi.

Jurnalul meu conţine toate gândurile mele. Toate sentimentele. Notiţe şi mâzgăliturI. Bucăţi de hârtie pe care am vrut să le păstrez. O chitanţă de când am fost cu prietenii la cafeneaua aceea nouă ca să-l vedem pe Harry Styles. Un bilet de la Yates, în care mă ameninţa. Un şerveţel mototolit, stropit cu şampanie din seara aceea de la petrecere, când l-am sărutat pe băiatul acela îngrozitor. E albastru-închis, cu un „L” mare, alb în mijloc.

De la Lancaster.

Câteodată îmi place să răsfoiesc jurnalul, să-mi trec degetele peste bucăţile de hârtie şi să-mi recitesc scrierile. Unele sunt greu de citit, aşa cum sunt cele din noaptea cu incendiul. Interacţiunile cu fratele meu vitreg. Cearta cu tatăl meu vitreg. Certurile cu prietenii mei.

Altele mă fac să zâmbesc sau să-mi fie dor de vremurile de demult, când eram tânără şi inocentă şi credeam că există oameni buni în lume.

Acum nu mai sunt sigură că există vreunul.

Elevii încep să intre rând pe rând în clasă, fiecare privindu-mă confuz. Se aşteptau să cunoască fiecare
persoană din clasă, aşa că înţeleg de ce îi bulversez.

- Bun, suntem toţi aici? Cred că da. Figueroa se ridică şi se duce spre tabla albă, unde scrie „Romeo şi Julieta” cu marker albastru. Bine aţi venit la ora de engleză avansaţi. E cu adevărat o onoare să fiţi aici. Zâmbeşte. Clasa chicoteşte. Face semn către tablă cu markerul. Asta aţi avut de citit pe timpul verii. Sper că sunteţi pregătiţi pentru temele pe care vi le voi da.

Mă priveşte cu îndoială şi îi zâmbesc, scriind „Romeo şi Julieta” pe primul rând al paginii mele. Este prea uşor. Am citit cartea în clasa a X-a. O să am nevoie de recapitulare, dar nu sunt îngrijorată.

- Sunt sigur că aţi observat cu toţii că avem o nouă elevă. Vă rog să o salutaţi pe Summer.

Nu-şi ia privirea de la mine în timp ce vorbeşte, iar eu mă uit prima în altă parte, jenată în faţa privirii lui pătrunzătoare.

Câteva persoane murmură saluturi, dar nu prea multe. Sunt convinsă că urăsc faptul că sunt aici. în ochii lor, sigur consideră că nu am ce căuta aici.

Uşa se deschide brusc şi înăuntru intră un băiat, cu capul întors, în timp ce ţipă la cineva de pe hol. Uşa se trânteşte în urma lui şi totul înăuntrul meu se trezeşte la viaţă. îmi îndrept spatele. Mă trec fiori. Inima îmi bate nebuneşte. Rămân fără aer, iar fruntea mi se umple de broboane de transpiraţie.

Ştiu cine e. Mi-am spus că nu va fi aici, dar m-am înşelat.

Este.

Whit Lancaster. Băiatul care m-a sărutat. Care a vrut să se culce cu mine şi m-a făcut curvă când eram aproape adolescenţi. E mai înalt decât îmi aminteam. Mult peste un metru optzeci, iar umerii lui par atât de laţi pe sub uniforma albastru-închis. Aroganţa lui e palpabilă. Intră în clasă de parcă ar fi a lui şi, practic, chiar este.

Până la urmă, logoul este numele familiei lui.

Mă holbez, fascinată de chipul lui magnific. E mai frumos decât îmi aduc aminte. Dureros de frumos. Ochi albaştri pătrunzători, pomeţi înalţi, nas acvilin, mandibulă pronunţată. Gura lui este apetisantă, cu buzele roz-închis, şi îşi arată dinţii aruncându-i profesorului nostru un zâmbet extrem de fals.

- Whit. Mă bucur că ai reuşit să ajungi, spune Figueroa sec.

Fetele chicotesc. Whit se încruntă.

- îmi pare rău.

Nu pare să-i pară rău deloc. Vocea lui este mai groasă decât ultima dată când l-am auzit vorbind. S-a schimbat ceva.

Nici măcar nu se uită la mine, iar eu stau nemişcată,

încovoindu-mi umerii şi plecându-mi capul. Nu vreau să mă vadă. Să mă recunoască.

Ar fi un dezastru. Mă urăşte.

Cu toată fiinţa lui.

De ce am crezut că e cu un an înaintea mea la scoală? Cum de am dat-o în bară atât de rău? Nu stiu cum am ajuns la această concluzie, dar odată ce mi-a intrat în cap, asa a rămas.

Greşeala mea, una foarte mare.

După întâlnirea noastră din noaptea aceea, când am întrebat-o pe mama cine era bărbatul şi mi-a spus numele lui, l-am căutat pe Google. Una dintre primele imagini care a apărut era cu familia Lancaster, toţi cei cinci membri. Tatăl, înalt, mândru şi atrăgător. Mama, slabă, arogantă şi rece. Cele două fete frumoase cu zâmbete similare, stăteau în faţă, îmbrăcate în rochii identice. Whittaker Augustus Lancaster stătea lângă tatăl său, mai înalt decât el. Pe expresia lui se citea furia pe care abia o ascundea, atât de puternică încât aproape o puteam simţi. Cu cât studiam mai mult fotografia, cu atât deveneam mai curioasă.

Ce fel de familie erau? în fotografie păreau perfecţi, dar ştiu că fotografiile mint. La paisprezece ani, nu l-am crezut pe Whit când mi-a spus că mama are o aventură cu tatăl lui. Nici măcar nu-mi puteam imagina aşa ceva. îmi iubeam tatăl vitreg ca pe propriul tată şi credeam că si mama simte acelaşi lucru.

Mai târziu am aflat că mă înşelam.

Scandalul a ieşit repede la iveală. La jumătatea clasei a X-a, lumea a aflat despre divorţul familiei Lancaster, din cauza unei poze scandaloase cu Augustus Lancaster într- o ipostază compromiţătoare.

Cu mama.

Mama mea care era mereu ca scoasă din cutie, fără un fir de păr nelalocul lui. Prinsă ieşind dintr-un hotel mizerabil din centrul oraşului, cu ochelari de soare imenşi care îi acopereau faţa şi purtând doar un trenci de la Celine, abia prins în talie, şi de mână cu Augustus, în timp ce vântul îi sufla marginea trenciului, suficient cât să-i scoată la iveală picioarele lungi şi goale.

Până la şold. Fără urmă de chiloţi.

Presa a luat-o razna. Au insinuat că era dezbrăcată pe sub trenci, iar eu am presupus că aveau dreptate.

La fel ca toată lumea.

Nu se întâmpla nimic altceva în lume la momentul acela, aşa că a devenit un scandal naţional. Unul după care familia Lancaster nu şi-a mai revenit niciodată. Nici familia noastră nu a mai fost la fel.

Fiind cel mai mare dintre cei trei copii şi băiat, Whit este moştenitorul averii familiei. Adică unul dintre moştenitorii averii

numeroaselor familii Lancaster. Dar tatăl lui este fiul cel mai mare al fiului celui mai mare al fiului celui mai mare...

Acest lucru se întâmplă pe parcursul a generaţii întregi. Ei fac parte din vechea clasă bogată, atât cât de veche poate să fie în ţara asta. Liceul Lancaster există de mai bine de o sută douăzeci de ani şi fiecare membru al familiei Lancaster a învăţat aici înainte să plece la universitate şi spre alte lucruri mai importante şi măreţe.

Aventura mamei mele cu Augustus le-a schimbat vieţile pentru totdeauna. Mama lui Whit, Sylvia, membră a familiei Whittaker din Rhode Island, o altă familie foarte bogată, deşi nu la fel ca familia Lancaster, a primit o sumă considerabilă în urma înţelegerii de divorţ. Nici unul dintre soţii Lancaster nu are voie să discute despre termenii divorţului, sau motivul exact pentru care au divorţat, în primul rând. Există o clauză de confidenţialitate. Dar toată lumea ştie de ce s-a sfârşit căsnicia lor.

Din cauza mamei mele.

Deşi avem bani, suntem consideraţi săraci în comparaţie cu familia Lancaster, iar banii fac ca o persoană sau o familie să fie de neatins în anumite cercuri. Ceea ce a însemnat că mama a fost aruncată în faţa lupilor, adică a paparazzilor, a publicaţiilor de scandal, şi au distrus-o. Toată viaţa ei a fost făcută bucăţi şi împrăştiată prin oraşul New York. Oamenii au bârfit. Blogurile şi revistele de scandal i-au strigat numele cu
satisfacţie, publicând iar, şi iar, şi iar poza aceea cu piciorul dezgolit. Emisiunea „20/20” de pe ABC a făcut o ediţie specială de două ore despre aventură şi urmările devastatoare după ce a avut loc incendiul.

Am tendinta să-mi scot din minte incendiul. Scandalul
>
familiei noastre s-a terminat cu o tragedie, în timp ce familia Lancaster a scăpat aproape nevătămată. Banii te protejează. Te feresc. Cei care câştigă la jocul vieţii câştigă atunci când au cei mai mulţi bani.

Nedrept, dar cine a spus că viaţa e dreaptă? Eu am învăţat asta pe calea cea grea.

Uite-i pe cei din familia Lancaster. în ciuda aventurii şi a scandalului izbucnit odată cu ea, familia Lancaster a reapărut la fel de minunată ca întotdeauna. încă mai apar din când în când fotografii cu toată familia. Familia întotdeauna modernă care încă se poate înţelege în ciuda divorţului. Fac toate acestea pentru copii, spun ziarele.

în timp ce eu şi mama am rămas cu reputaţia pătată şi defăimate. Distruse si excluse din societatea care înainte
3
ne accepta, mai ales pe ea şi pe Jonas, cu braţele deschise.

Deodată mă loveşte un gând: oare surorile Lancaster
sunt si ele aici?
>
Ar trebui să fie.

Sylvie şi Carolina sunt superbe. Una dintre ele e dansatoare, nu-mi aduc aminte care. Dar să ducă mai departe numele Lancaster este în totalitate responsabilitatea lui Whit.

Cu capul încă plecat, mă uit cum Whit merge prin faţa băncilor şi se aşază pe rândul cel mai îndepărtat de mine, în partea cealaltă a clasei. Chipul lui e de piatră şi pare îmbufnat în timp ce se uită urât la profesorul din faţa noastră.

Aş fi putut să jur că Whit e mai mare decât mine. în timpul primei şi singurei noastre întâlniri, s-a purtat ca şi cum ar fi fost mai mare. Părea atât de obosit, de parcă ar fi trăit şi ar fi făcut deja de toate şi nu ar mai fi fost impresionat.

Şi acum pare la fel. Nu s-a schimbat prea mult în trei ani. Pare complet plictisit de viaţă.

Sunt recunoscătoare că nu m-a văzut.

Rămân înţepenită pe scaun în timp ce Figueroa îşi continuă ora, pălăvrăgind despre relaţia dintre doi adolescenţi îndrăgostiţi care sacrifică totul, inclusiv propriile vieţi, pentru ceea ce ei cred că este iubire.

- Dar ce este iubirea? întreabă Figueroa la un moment dat. Erau mai tineri decât sunteţi voi acum. Istoricii cred că Julieta nu avea nici paisprezece ani. Putem să presupunem că Romeo era mai mare, şaisprezece, poate şaptesprezece ani maximum. La optsprezece ani ar fi trebuit să fie căsătorit şi chiar să fie tată.
- Ei, pe dracu, bombăne unul dintre băieţi, făcând pe toată lumea să râdă.
- într-adevăr, zice Figueroa, încruntându-se la băiat, care doar îi zâmbeşte. Dar aşa erau lucrurile atunci. Aşa au fost timp de patru sute de ani. Abia în perioada modernă recentă am acceptat ca oamenii să se căsătorească pentru prima dată la o vârstă mai înaintată. De asemenea, din ce în ce mai mulţi oameni devin părinţi la o vârstă târzie. Ar trebui să le mulţumiţi părinţilor voştri pentru asta.
- Nu am de gând să le mulţumesc părinţilor mei pentru nimic.

Aceste vorbe sunt rostite de Whit.

- Domnule Lancaster, întotdeauna apreciez comentariile dumneavoastră pline de culoare la orele mele. Sclipitor şi amuzant ca întotdeauna.

Sarcasmul din tonul domnului Figueroa este evident. Cuiva nu-i place să aibă un nume celebru în clasa lui.

Dar bănuiesc că nu poate face absolut nimic în această privinţă.

Continuă discuţiile despre Romeo şi Julieta, iar eu iau notiţe din belşug pentru tot restul orei. Nu vreau să atrag atenţia nimănui. Nici a profesorului, care mă urăşte pentru că i-am fost impusă, deşi nu are nici cea mai vagă idee cum sunt sau cum sunt notele mele, şi nici a elevilor care au muncit din greu pentru locul lor aici, în timp ce particip la această oră de parcă locul era deja al meu.

Mă întreb dacă asta este valabil şi în cazul lui Whit. Oare obţine pur şi simplu tot ce îşi doreşte datorită numelui său de familie? Sau chiar e inteligent? Se descurcă bine la şcoală? Ori se comportă ca un dobitoc şi nu face nici un efort? Nu trebuie să respecte regulile stricte ale internatului, nu la fel ca noi, ceilalţi.

Sună clopoţelul şi îmi strâng lucrurile în grabă, îmi arunc ghizdanul pe umăr şi ies din clasă fără să mă uit
înapoi. Ţin orarul strâns în mână şi mă uit la el, văzând că următoarea oră este matematica.

Materia care îmi place cel mai puţin.

Holul larg este plin de elevi; fiecare dintre noi se grăbeşte spre clasă şi toţi arătăm la fel în uniformă. în Manhattan am mers la o şcoală privată, dar nu trebuia să purtăm uniformă. Nu sunt obişnuită cu fusta de lână care îmi provoacă mâncărimi sau cu cămaşa sufocantă cu nasturi. Iar jacheta?

O urăsc. Transpir în momentul acesta.

Mă uit la fustele celorlalte fete în timp ce trec pe lângă ele. Unele dintre ele sunt extrem de scurte şi presupun că şi le îndoaie în talie. Nu pot să nu observ că toate au un păr foarte frumos. Manichiură în culori vii. Un mod de a ieşi în evidenţă în mulţime.

Am părul şaten prins într-o coadă simplă la spate. Nu am ojă pe unghii şi nici machiaj pe faţă. Puţin rimei la ochi este singurul efort pe care l-am făcut pentru a arăta bine în această dimineaţă şi mi se pare că sunt absolut banală în comparaţie cu aceste fete.

Poate acesta este un lucru bun. Nu vreau să ies în evidenţă. Nu vreau să mă observe nimeni. Dacă aş fi ştiut că Whit învaţă aici, nu aş mai fi vrut niciodată să vin. Faptul că nu am aflat că învaţă la Lancaster, în ciuda întregii munci de detectiv pe care am făcut-o în legătură cu familia Lancaster, e o greşeală de începător. Ar fi trebuit să ştiu mai bine de atât.

Ar fi trebuit să ştiu.

în timp ce internetul e plin cu bârfe despre aventura mamei mele cu Augustus şi există multe cărţi şi numeroase articole despre generaţiile Lancaster anterioare, nu există prea multe informaţii despre generaţia actuală. Poate din respect pentru intimitatea lor, având în vedere vârsta acestora. Whit nu iese în evidenţă. Are un văr, Brook Lancaster, care este influencer pe Instagram. Are propriul canal de YouTube şi un succes uriaş pe TikTok. El este cel care are parte de toată faima.

Poate Whit preferă să stea departe de lumina reflectoarelor.

Intru la ora de matematică şi mă aşez în spatele clasei, hotărâtă că acela va fi locul meu pentru restul zilei. Nu ştiu de ce m-am aşezat în faţă la ora de engleză. Doar ca să sfidez? Figueroa mă frustra. Având în vedere că suntem în clasa a XH-a la ora de engleză avansaţi, *Romeo şi Julieta* este o lectură banală.

Dar nu am de gând să mă plâng. Sunt chiar recunoscătoare, având în vedere că deja am citit cartea. Măcar nu trebuie să recuperez nimic.

O femeie în vârstă intră în clasă şi închide uşa trântind-o. Se duce în faţă cu paşi rapizi, eficienţi, şi se întoarce spre noi zâmbind fals.

- Bine aţi venit la ora de matematică! Dacă nu ştiţi cine sunt, numele meu este domnişoara FalkL Adică nu vă puneţi cu mine.

Zâmbeşte.

Nimeni nu râde. Se pare că o iau în serios.

Ne dă programa şi ne spune ce aşteaptă de la noi. Ne distribuie manuale şi o singură foaie cu teme, spunând că vrea să ne verifice nivelul, iar când mă uit pe ea, mă încrunt citind întrebările.

- E vreo problemă? întreabă domnişoara Falk, oprindu-se chiar lângă pupitrul meu.

Ridic privirea şi văd că mă priveşte cu atenţie.

- Nu, doamnă.

Şi clatin din cap.

- în regulă. Bine aţi venit la Lancaster, domnişoară Savage!

Pleacă mai departe.

Câţiva se întorc să se uite la mine şi le zâmbesc uşor înainte să-mi plec capul. Urăsc atenţia. Nu vreau să-şi dea seama cine sunt. întotdeauna am urât că port numele tatălui meu. Un bărbat pe care abia îl cunosc. Un bărbat căruia nu-i pasă de mine, căruia nu i-a păsat niciodată. Am vrut să am numele Weatherstone, ca mama şi ca tatăl meu vitreg, Jonas. Chiar şi ca fratele meu vitreg, Yates.

Yates Weatherstone e un nume greu de spus. La propriu şi la figurat.

Mi se strânge stomacul când mă gândesc.

Intru la ora de franceză, formată dintr-un grup mic, plin de entuziasm. Profesoara e tânără, ne roagă să îi spunem Amélie şi vorbeşte franceză cu însufleţire. Chiar e din Franţa, iar majoritatea persoanelor din clasă sunt fete, ceea ce mă ajută să mă relaxez. Mă prezint tuturor la ora de franceză, iar ei îmi zâmbesc şi încuviinţează din cap, cu feţe prietenoase.

Primele feţe prietenoase pe care le-am văzut toată ziua.

La ora prânzului, mă duc la cantină, impresionată de varietatea de mâncare. îmi fac o salată la barul de salată, apoi mă strecor printre mesele aglomerate, urând că nu cunosc pe nimeni. Câteva fete de la ora de franceză mă văd şi îmi fac semn să vin la ele, iar eu mă aşez la masa lor, mâncându-mi salata în tăcere, în timp ce ele vorbesc lângă mine.

- Doamne, uite-l pe Whit, spune una dintre ele, punându-şi mâna la piept. E atât de frumos! Jur că a devenit mai atrăgător peste vară. E atât de bronzat!

Nu am cum să mă întorc să mă uit la el. Sunt sigură că m-ar recunoaşte dacă m-ar vedea. Bineînţeles că m-ar recunoaşte. Presa nu mi-a publicat faţa în ziare, dar el ştie exact cine sunt. Aşa cum şi eu ştiu cine este.

- E sadic, spune cealaltă fată. O cheamă Jane şi nu e deloc banală. Arată ca un fotomodel cu trăsături perfecte şi trupul înalt şi zvelt. Am auzit că îi place să rănească fetele atunci când... se culcă cu ele.

- Despre ce naiba vorbeşti? întreabă cealaltă.

Mă uit la ea, încercând să-mi amintesc cum o cheamă, dar nu reuşesc.

Au fost prea multe lucruri noi ca să mi le pot aduce aminte pe toate, inclusiv nume.

Jane se apropie şi vorbeşte mai încet.

- Farah a avut ceva cu el anul trecut. Nimic serios, dar şi-au făcut de cap. S-au cuplat. A spus că e foarte pretenţios. De câte ori o săruta îi punea mâna la gât. Ca şi cum încerca să o ţină nemişcată. A spus că uneori o strângea, ca şi cum chiar ar ii încercat... să o sugrume.

Cealaltă fată icneşte, surprinsă. Eu nu spun nimic, deşi bineînţeles că ceea ce a spus mi-a trezit imaginaţia. Nu m-a speriat. Nici nu m-a şocat.

Mi-l pot imagina bucurându-se de asta. Era brutal când avea paisprezece ani. Oare până unde ajunge imaginaţia lui acum?

- Asta e dezgustător, spune dispreţuitor fata al cărui nume nu mi-l pot aminti.

Jane zâmbeşte şi îşi aruncă părul peste umăr.

- Mie mi se pare destul de excitant.

Mă uit la ea. Mă uit cum face baloane din guma roz, nu mănâncă nimic la prânz şi are nişte gesturi pedante.

Fata aceasta nu i-ar putea face faţă lui Whit Lancaster. Ar distruge-o cu o simplă atingere. Cu o privire.

- E atât de frumos, încât cred că aş putea să ignor ciudăţeniile lui. Fata, al cărui nume tocmai mi l-am adus aminte – e Caitlyn –, râde, înainte să se uite la mine. L-ai cunoscut deja pe Whit?

Confirm uşor din cap, dar nu spun nimic. Nu neg şi nu confirm nimic verbal.

- Familia lui deţine liceul. E de neatins.

- îţi place la Lancaster până acum? întreabă Jane, dându-şi părul după ureche şi spărgând un balon de gumă.

- Sunt multe de asimilat, răspund sincer, înainte să iau o gură de salată.

- Stai la cămin? Sau eşti elevă de zi? mă întreabă Caitlyn.

- Cămin, răspund şi cobor privirea.

Datorită faptului că mama îl cunoaşte pe Augustus Lancaster, am reuşit să obţin o cameră de o persoană în ultimul moment, ceea ce sunt sigură că e nemaiauzit. Asta înseamnă că nu împart camera cu nimeni. Am auzit că aceste situaţii sunt rare.

Din nou, obţin favoruri speciale, mulţumită legăturii pe care mama o are cu familia Lancaster. Ceea ce e cam aiurea, dar în fine. Trebuie să profit de tot ce pot.

- Unde ai învăţat înainte? întreabă Jane, sorbind din sticla cu apă.

Ochii îi licăresc în timp ce mă studiază şi sunt sigură că încearcă să afle cine sunt.

Nu am încredere în ea. Are ceva care îmi dă fiori pe şira spinării. Dar, bineînţeles, nu am încredere în nimeni. Nu *mai* am.

Odată ce te-ai ars de atâtea ori, e greu să mai laşi garda jos.

- La Billington în Manhattan, răspund zâmbind slab.

Amândouă par impresionate.

Este una dintre cele mai bune şcoli private din Manhattan. Jonas făcea parte din consiliul şcolii când Yates învăţa acolo. De aceea a reuşit să scape cu atât de multe lucruri – toată lumea îşi întorcea privirea datorită donaţiilor generoase ale lui Jonas şi poziţiei lui în consiliu.

Am făcut lumii întregi o favoare când m-am ocupat de Yates. Nu că mi-ar fi multumit cineva.

Nu că cineva ar sti exact ce am făcut.

>

Pălăvrăgim tot restul pauzei de prânz, iar punctul dintre umerii mei se încălzeşte din ce în ce mai tare pe măsură ce trece ora. De parcă cineva s-ar uita la mine. Nu îndrăznesc să mă uit în spate.

De teamă că, dacă aş face-o, aş da de privirea rece şi critică a lui Whit Lancaster.

CAPITOLUL 3

SUMMER

După prânz avem o pauză, deşi, de fapt, e o pauză de studiu. M-am dus la bibliotecă, am găsit un loc liber în fundul sălii imense şi m-am aşezat la o masă mică, goală. Mi-am scos caietul de matematică si mi-am făcut temele

5

în grabă, distrasă de arhitectura frumoasă. E veche, cu tavane înalte şi ferestre gotice din vitralii superbe. Ceva ce ai vedea într-un film cu vrăjitoare şi vârcolaci.

Am primit un mesaj, iar când l-am verificat am văzut că e de la mama.

Te acomodezi?

Nu îi răspund încă. Nu că i-ar păsa. E deja în drum spre casă, spre apartamentul pe care l-a moştenit după moartea lui Jonas. Nu mai urcă la etajul cinci. Are bani cât să trăiască pentru tot restul vieţii. Dacă am noroc, poate îmi va lăsa şi mie puţini după ce moare.

Ştiind cât de mult îi place să cheltuiască, probabil nu voi fi atât de norocoasă.

Mai sunt si alti oameni la bibliotecă, si toti vorbesc în

şoaptă, cu capetele apropiate, bârfind, zâmbind şi râzând. Mă uit la ei şi mi se face dor de prietenii mei de la vechea scoală. Mi-e foarte dor de ei. Dar când a ieşit la iveală

scandalul despre mine şi Yates, chiar înainte să aibă loc

incendiul, nu am putut să mai dau ochii cu nimeni. Toată lumea ştia ce-mi face.

Şi nimeni nu a făcut absolut nimic să-l oprească.

îmi înăbuş furia şi mă concentrez din nou asupra temelor la matematică, fără să aud sunetul paşilor, până când o voce caldă, feminină mă salută.

Aproape îmi sare inima din piept. Ridic privirea şi văd o fată lângă masa mea.

îmi zâmbeşte timid şi are părul blond şi lung, mai jos de umeri. Aproape până la talie. Are chipul palid, ochii de un albastru profund şi zâmbeşte cu buze rotunde, de un roşu aprins, care contrastează cu pielea albă.

- Eşti nouă.

Nu mă pot abţine să nu-i zâmbesc şi eu.

- Sunt.
- Pot să stau cu tine?

Fac semn către cele trei scaune goale de la masa mea.

- Te rog.

Se aşază pe scaunul cel mai apropiat de mine şi îşi trânteşte zgomotos ghiozdanul pe masă. O privesc în timp ce umblă prin el şi scoate o carte de istorie pe care o lasă să cadă pe masă cu o bufnitură răsunătoare. De undeva din depărtare aud înfundat pe cineva: „St!" şi sunt sigură că s-a auzit de la recepţie.

- Urăşte zgomotul, îmi spune fata zâmbind uşor.
- Cine?
- Bibliotecara. Domnişoara Taylor. E la fel de bătrână ca această clădire. Fata râde, iar eu nu pot decât să o acompaniez. E un sunet molipsitor, şi imediat mă simt în largul meu alături de ea. Mult mai în largul meu decât cu celelalte două la prânz. Ai observat că există câteva profesoare nemăritate care lucrează aici? Cred că e ultimul loc în care ajung profesorii virgini înainte să moară.

Râde şi mai tare. îmi aduce aminte de un înger, dar e clar că are o minte diabolică.

îmi place tot mai mult fata asta.

- îţi place aici? mă întreabă.
- E drăguţ, îi spun, ridicând din umeri şi uitându-mă din nou la tema la matematică.

Mai am de rezolvat o problemă şi am terminat.

Se apleacă spre mine şi vorbeşte în şoaptă:

- E uşor.

Ridic o sprânceană.

- Crezi?
- Ştiu. Se uită în spate, parcă asigurându-se că nu e nimeni prin preajmă, înainte să se întoarcă la loc, spre mine. Eu sunt în clasa a Xl-a. Tu eşti în clasa a XII-a?

Confirm din cap, întrebându-mă de unde ştie.

-Da.

- Ai fost la Billington? Fluieră uşor când ridic din sprâncene. Locul ăla e extravagant.
- Şi locul ăsta nu este?

Am vocea seacă şi inima îmi bate cu putere.

De unde ştie unde am învăţat?

Ridică din umeri.

- Nu e mare lucru.

Cuvintele ei sunt pline de dispreţ. E clar că liceul Lancaster nu o impresionează.

- Mereu ai învăţat aici? o întreb.

E singura explicaţie pentru care nu vede frumuseţea acestui loc. Clădirile vechi, capela gotică cu acoperişul înalt şi ascuţit care se ridică spre cer. Terenurile verzi şi bogate, pădurea din spatele campusului şi oceanul de dincolo, care se izbeşte de ţărm.

E ca un vis.

- Toată viaţa mea.

îşi dă ochii peste cap şi oftează exagerat. Cel puţin, aşa mi se pare.

- De unde ştii atât de multe lucruri despre mine? o întreb curioasă, dar nu deranjată.

Are un fel de a fi care nu este deloc ameninţător.

- Am metodele mele. Şi acces, spune, misterioasă. Ştiu că numele tău este Summer Savage. Frumos nume, apropo. Foarte... primar. Eşti din Manhattan. Te-ai înscris în ultima clipă, deşi termenul final de înscriere la liceul Lancaster trecuse de mult.

Felul în care a spus „final". Parcă s-ar bucura de cuvânt.

- Ţi-a fost desemnată o cameră de cămin de o singură persoană. Ceva aproape imposibil, ţinând cont de situaţia înscrierilor, deci trebuie să ştii pe cineva de foarte sus. Poate pe bătrânul şi dragul Augustus? în plus, am auzit că ţi-ai făcut apariţia la ora de engleză avansaţi în dimineaţa asta, ceea ce sunt convinsă că i-a înfuriat pe mulţi. Toate fetele alea au muncit din greu ca să fie la ora lui Figueroa, disperate să se apropie de el. S-a încurcat cu câteva dintre ele, dar nu ai auzit asta de la mine. Deci da, sigur ştii pe cineva. îmi zâmbeşte, iar ochii ei albaştri licăresc. Prietenii sus-puşi te pot duce atât de departe.

îmi dau seama cine e şi stau mai dreaptă, urând groaza care îmi provoacă fiori pe şira spinării. Fata asta ar trebui să mă urască. Probabil chiar mă urăşte.

- Mă numesc Sylvie, apropo. Sylvie Lancaster. în clipa în care se uită cu atenţie la mine, îşi lasă capul pe spate şi începe să râdă. Atât de tare, încât o aud pe domnişoara Taylor spunându-i din nou să tacă. Nu ne-am mai întâlnit până acum, dar am impresia că ştiu totul despre tine.
- Şi eu la fel, recunosc cu vocea răguşită.

Să vorbesc cu ea e ca şi cum aş fraterniza cu inamicul.

Periculos.

- Haide, nu fi atât de şocată. Nu-mi pasă ce a făcut mama ta cu tatăl meu. Face un semn din mână, fără să-i pese de poveştile scandaloase despre părinţii noştri. Mama a fost hotărâtă să-i facă viaţa cât mai grea tatălui meu pe parcursul căsniciei lor. Asta a fost singura lui cale de scăpare.
- Chiar crezi asta? o întreb şocată.

Pentru ea parcă nici nu contează, în timp ce fratele ei m-a tratat ca pe o prostituată de rând când eram copii. Aproape adolescenţi.

Mă gândesc la ce spuneau colegele despre el, cum îi place să strângă fetele de gât când le sărută. în ciuda depravării, mă simt intrigată. Nu m-ar deranja să aflu cum este să simt mâinile mari şi calde ale lui Whit în jurul gâtului meu, în timp ce mă împinge la perete şi mă chinuie cu buzele lui.

Doamne, sunt bolnavă! Serios.

- Am locuit cu ei toată viaţa mea. Un martor la dezastrul pe care îl numeau căsnicie. Da, chiar cred asta, spune pe un ton solemn. Fratele meu mai mare crede că mama ta e diavolul în persoană şi dă vina numai pe ea. Sora noastră mai mică e de părere că tata e cel care a stricat totul şi obişnuia să se certe cu el în fiecare zi din cauza stării delicate a dragei noastre mame înainte să găsească o cale de scăpare.
- Şi tu ce crezi? am întrebat-o.
- Cu toţii sunt răspunzători pentru acţiunile lor, nu-i aşa? Sunt adulţi. S-a gândit cineva la copii? Nu. Dar când se gândeşte vreunul dintre ei la copii? Nu-mi dă şansa să răspund. Sunt toţi nişte egoişti. Absorbiţi de lumea lor. De ce crezi că există un internat cu numele familiei noastre pe el? Ca să ne arunce aici şi să uite de existenţa noastră.

Sylvie explică toate acestea într-o manieră atât de logică încât totul are sens. Sunt sigură că are dreptate. De ce nu se gândesc niciodată la copii?

Niciodată. Părinţii mei ne-au neglijat pe mine şi pe Yates atunci când conta cel mai mult. Din ce alt motiv ar fî fost atât de îndrăzneţ când îmi făcea avansuri? Ştia că o să scape basma curată.

Păi, i-am arătat eu lui.

- Fratele tău ştie că sunt aici? o întreb, sperând ca tonul meu să pară relaxat.
- Nu. Da? Nu ştiu sigur. Nu am vorbit despre tine şi nu l-am auzit niciodată să-ţi pronunţe numele. Deşi eu şi Whit nu vorbim prea mult. I se pare că sunt o bătaie de cap.

Nu pare deloc deranjată.

- Cum ai aflat atât de multe informaţii despre mine?
- Am accesat ilegal fişierele şcolii. Zâmbeşte larg, în timp ce eu o privesc cu gura căscată. E un sistem arhaic. Şi bunica ar putea să-l spargă, şi a murit acum doi ani.

Nu mă pot abţine să nu izbucnesc în râs.

- Ştie cineva că spargi sistemul liceului?
- Doar câteva persoane. Acum şi tu eşti una dintre ele. Zâmbeşte discret, cu ochii licărind. Dacă ai vreodată vreo problemă cu o notă, spune-mi. Pot s-o rezolv pentru tine.

Pocneşte din degete.

- Am note bune, o asigur.
- Deocamdată.

Zâmbeşte, fără să-şi schimbe expresia, dar eu îmi pierd uşor zâmbetul.

Sunt convinsă că mi-a văzut dosarul de la Billington şi a citit cu lăcomie fiecare detaliu, analizând fiecare suspendare cu satisfacţie abia reprimată. Droguri, insolenţe şi sex în campus. Am fost un coşmar. Primii doi ani de liceu au fost grei. Mă răzvrăteam. Era un ţipăt de ajutor. Voiam atenţie, indiferent că era bună sau rea. Dar nimeni nu m-a ascultat. Ba mai rău, erau gata să mă trimită departe, la şcoala militară, de parcă asta m-ar fi ajutat.

Presupun că să plec departe de Yates ar fi rezolvat totul, dar nu am vrut să o fac aşa. într una dintre ultimele nopţi în care eram cu toţii împreună, ca o familie, la mult timp după ce toată lumea s-a culcat, ma ţinut în braţe şi mi-a spus cât de dor o să-i fie de mine după ce voi pleca. Atunci am realizat că era convins că nu vreau să plec pentru că asta însemna să fim despărţiţi.

Şi nu era cazul. Absolut deloc.

Cel puţin, nu era cazul pentru mine.

- Pari a fi o persoană cu multe secrete, spune Sylvie, trezindu-mă la realitate.

Clipesc ca să mă concentrez asupra ei şi observ că mă priveşte cu ochii mijiţi.

- Sunt o carte deschisă, mint.

Nu spune nimic. Nu are de ce.

Pentru că nu mă crede. Nici nu trebuie. Am tot felul de secrete.

Şi fiecare dintre ele este îngrozitor.

Mă grăbesc la ora despre Guvernul american chiar înainte să sune clopoţelul, aruncându-i o privire prin care îi cer scuze profesorului din spatele catedrei. Am stat prea mult la bibliotecă, bucurându-mă de conversaţia cu Sylvie şi simţindu-mă tot timpul vinovată din cauza legăturii pe care o aveam cu fratele ei. Nu am deschis subiectul. Nici ea nu a vorbit despre el. Doar atunci.

E mai bine aşa.

Clasa e plină şi toate băncile sunt ocupate, cu excepţia câtorva din spate. Mă grăbesc spre ele, fără să mă uit pe unde merg, mă împiedic de un ghiozdan din faţa mea şi mă trezesc întinsă pe podea.

Parcă toată clasa e martoră la căderea mea în dizgraţie şi izbucneşte în râs.

Rămân acolo pentru o clipă, cu obrazul lipit de podeaua rece şi cu genunchii pulsând din cauza aterizării dureroase. Simt o briză răcoroasă în spatele coapselor şi îmi dau seama că mi s-a ridicat fusta, scoţând la iveală pantalonii scurţi negri, pe care sunt foarte bucuroasă că mi i-am pus peste lenjerie.

Profesorul vine în grabă spre mine. îi aud scârţâitul paşilor pe podea.

- Eşti bine? mă întreabă.

Auditoriul meu pare că s-a calmat puţin, dar încă mai aud râsete. Şoapte aprinse, toţi vorbind despre mine.

Un băiat întreabă direct:

- Ea cine dracu’ este?

îmi revin rapid, mă ridic în genunchi şi îmi îndepărtez părul de pe faţă. Aud cum cineva trage brusc aer în piept, parcă şocat, şi, când mă uit în stânga, îmi dau seama că sunt practic faţă în faţă cu îngerul căzut din visele mele.

Diavolul din coşmarurile mele.

Whit Lancaster. Care mă priveşte de parcă ar fi văzut o fantomă.

Apuc strâns breteaua ghiozdanului şi mă ridic, întorcând privirea şi aşezându-mă pe cel mai apropiat scaun gol.

Exact în spatele lui Whit.

La naiba!

Profesorul îi priveşte cu asprime pe toţi, făcându-i să tacă înainte să înceapă să vorbească, dar nu am nici cea mai vagă idee ce spune. Nu pot să aud nimic din cauza bătăilor rapide ale inimii. îmi răsună în urechi, prin vene, şi încerc să-mi ţin respiraţia. Până când nu mai pot şi expir profund, un aer mentolat, de la guma pe care o mestecasem la bibliotecă.

Doamne, sper să nu observe!

Mă uit la podeaua din faţa mea şi mă încrunt. M-am împiedicat de ghiozdanul lui Whit. Bineînţeles că m-am împiedicat. Sunt parcă în transă, cu tot corpul tremurând şi genunchii usturându-mă din cauza loviturii. Mă uit la bancă şi n-am curaj să-mi ridic privirea, de teamă că o să-l surprind uitându-se la mine. Când îndrăznesc într- un final să mă uit în sus...

îi văd ceafa.

Expir încă o dată şi îmi scot biblioraftul, caietul şi creionul meu mecanic preferat, cu mâinile încă tremurându-mi. Sunt pregătită să iau notiţe, deşi profesorul, sprijinit de catedră, cu braţele încrucişate, ne vorbeşte despre el şi despre ceea ce aşteaptă de la noi în acest an.

Ne oferă programa şi simt că inima îmi sare din piept. Whit va trebui să se întoarcă şi să-mi dea foile. Aştept, cu mâinile transpirate, mişcând din genunchi, iar când elevii

de pe rândul meu încep să dea programa în spate, mă uit cum teancul din ce în ce mai mic ajunge la Whit.

Dar nu îmi dă o copie. Le ţine pe amândouă, cu umerii drepţi şi privirea către profesor. Simt nevoia să-l împung cu creionul în spinare şi să-i cer programa.

în schimb, ridic mâna.

- Da? mă îndemnă profesorul cu ochi calzi.

Sunt sigură că se simte inconfortabil din cauza căzăturii de mai devreme.

- Nu am primit programa.

Se încruntă.

- Asta e ciudat. Le-am numărat.

Ia o copie de pe biroul lui, se apropie de mine şi îmi dă foaia de hârtie.

- Mulţumesc, îi spun.

Profesorul continuă să vorbească tot restul orei, dar nu îl ascult. Nu mă pot concentra la nimic altceva decât la faptul că Whit stă fix în faţa mea şi mă ignoră intenţionat – slavă Domnului! îi simt mirosul. Cald, înţepător şi extrem de masculin. îi analizez părul. Era blond-închis, aproape şaten. Scurt, tuns la perfecţie şi puţin mai lung deasupra. Pare moale. Sunt sigură că dacă mi-aş trece degetele prin el, şuviţele s-ar lipi.

într-un final sună clopoţelul, anunţând sfârşitul orei şi al zilei. Rămân acolo, nemişcată, în timp ce toată lumea din jurul meu îşi adună lucrurile şi fuge, practic, din clasă. încep antrenamentele pentru cei care fac sport. Au făcut un anunţ la prânz. Aştept să plece Whit, ca să ies după el, dar şi el se mişcă încet.

Adică se întoarce încet spre mine.

- Ce dracu cauţi aici?

Vocea lui este joasă şi privirea, tăioasă.

- învăţ aici, îi răspund fără aer.
- Ba pe naiba! exclamă el şi se depărtează de mine.

De parcă ar fi luat ciumă dacă s-ar fi apropiat mai mult.

îl urăsc. Chiar îl urăsc. Dar sunt şi atrasă de el. Atracţia este acolo, trăgându-mă mai aproape de el şi mă întreb dacă şi el simte asta.

- Sunt înscrisă, îi răspund în timp ce îmi iau ghiozdanul ca să-mi bag lucrurile. Fie că-ţi place, fie că nu.

Se încruntă.

Mă încrunt şi eu.

Până la urmă, el vorbeşte primul.

- Frumoasă căzătura de mai devreme. Cred că te-a durut să cazi în genunchi aşa. Rânjeşte. Deşi sunt sigur că eşti obişnuită să stai în genunchi.

Insulta lui este dureroasă ca o rană de cuţit.

- Să te ia dracu, îi spun şi mă ridic în picioare.

Whit se ridică şi el, blocându-mi drumul. Este mult mai impresionant decât era în urmă cu mai bine de trei ani. Mai înalt. Mai mare. Mai puternic. Dar refuz să-l las să mă sperie.

- Sunt convins că ţi-ar plăcea dacă ţi-aş trage-o, spune, pe un ton grav şi provocator. Nu ştiu cum de profesorul nu aude, probabil este pierdut în

spaţiu. Eşti o curvă ieftină, la fel ca mama ta.

Trec pe lângă el în ultima clipă şi reuşesc să scap, fără să mă uit în urmă. Râsul lui mă urmăreşte până pe holuri şi nu dispare până nu ies din clădire, şi îmi dau seama că e doar în capul meu. în gândurile mele.

Pline de râsetele lui. Amintindu-mi că, într-adevăr, sunt fiica mamei mele.

Doar o curvă ieftină.

CAPITOLUL 4

SUMMER

Primele două săptămâni de şcoală sunt aproape la fel. Mi-am învăţat orarul, am încercat să-mi dau seama cum sunt profesorii şi ce vor de la noi, am făcut teme în fiecare seară, deşi nu era foarte greu. întotdeauna ne iau uşor la începutul anului. Este la fel în toate liceele. încă nu mi-am făcut prieteni. Au apărut zvonuri conform cărora Whit mi-a pus piedică intenţionat în prima zi de şcoală, iar asta le-a trezit multe întrebări. în plus, oamenii au fost martori la discuţia neplăcută pe care am avut-o luni, la sfârşitul orelor. Şi încet, dar sigur, am devenit paria şcolii.

Nimeni nu vorbeşte cu mine. Toţi poartă botniţa Lancaster. Nu am mai văzut-o pe Sylvie din prima zi de la bibliotecă, deci nu mă pot baza nici măcar pe prietenia ei. E ca şi cum am devenit o fantomă şi nimeni nu mă vede.

Ar fi trebuit să ştiu că asta se va întâmpla. Din clipa în care am realizat că Whit e în campus, am ştiut că şansa mea de a avea un ultim an de liceu cât de cât normal se dusese pe apa sâmbetei. în a doua zi de şcoală a aflat că eram cu el la ora de engleză avansaţi, dar eu refuz să-l privesc.

S-a uitat urât la mine când a intrat în clasă, mereu în întârziere şi cu atitudinea aceea nonşalantă prin care îi spunea lui Figueroa că nu-i pasă.

Sunt convinsă că toţi angajaţii şcolii îl urăsc.

Cuvintele otrăvitoare pe care le-a spus despre mine miau distrus reputaţia, încet şi sigur. Până în punctul în care oamenii se strâmbau când mă întâlneau pe holuri. Fetele cu care luasem prânzul în prima zi se prefăceau acum că nu mă văd. Sau mă loveau cu umărul în cămin, aşa cum făcuse Caitlyn cu câteva zile în urmă.

Era ca şi cum ar fi încercat să mă alunge de aici, dar refuzam să plec. La prânz se aşeza la cantină sau afară, mereu înconjurat de fete şi de aceiaşi trei băieţi. Chad, Elliot şi Spencer, care sunt în clasa a XII-a, la fel ca noi, şi provin din familii influente, dar nu la fel de influente ca a lui Whit. Am fost surprinsă că diavolul avea prieteni, dar presupun că ajungi să fii diavol având o personalitate persuasivă şi mult şarm.

Sună a ceva ce ar spune mama.

Nu i-am spus ce se întâmplă. Sub nici o formă nu vreau să-i povestesc despre Whit şi despre ce face. Ea crede că lucrurile merg bine la şcoală şi că mă descurc. Dacă i-aş spune că am o problemă cu Whit, l-ar contacta pe tatăl lui. Apoi ar fi iadul pe pământ.

Pentru mine.

Prin urmare, nu am spus nimic. M-am mutat pe celălalt rând la ora despre Guvernul american, aşa că nu mai stăteam exact în spatele lui. M-am obişnuit să-mi petrec prânzul la bibliotecă. îmi fac toate temele acolo, mai ales că am ora de studiu după aceea. Seara iau nişte mâncare de la cantină şi mă duc în camera mea, unde stau singură. îmi fac un duş. Citesc sau mă uit la ceva pe Netflix sau orice altceva. Zilele mele sunt la fel. Plictisitoare.

Singuratice.

Dacă mă prefac că nu exist, atunci nu exist. Până la sfârşitul celei de-a doua săptămâni de şcoală, pare că şi Whit a uitat de mine, iar asta îmi dă un sentiment liniştit de uşurare.

Dar nu prea multă uşurare. Nu am cu adevărat încredere în el. Ar putea avea un plan secret.

însă când este atât de aproape îmi stârneşte curiozitatea. îl privesc uneori la prânz, în cele câteva momente în care sunt la cantină. Cum vorbeşte cu fetele şi cum ele îi sorb fiecare cuvânt de parcă ar fi o celebritate. Sunt atentă la fiecare oră pe care o avem cu el şi de fiecare dată când îl strigă un profesor, mereu dă răspunsul corect. Este deştept.

Şi este şi periculos.

Toată lumea se dă bine pe lângă el. Când numele şi blazonul familiei tale sunt pe şcoală, cred că asta e de la sine înţeles. Profesorii şi angajaţii. Fiecare elev. Singurii care nu par impresionaţi de statutul lui sunt cei trei prieteni ai săi, deşi îl tratează cu o reverenţă discretă care îi arată că el e şeful. Fetele flirtează cu el, cu el şi cei trei prieteni ai săi mai ales, într-o manieră atât de disperată, încât sunt demne de milă. Sunt penibile.

Eu îl tratez aşa cum mă tratează şi el pe mine: nu vorbesc cu el. M-a făcut curvă. Nimic nu s-a schimbat. Mă urăşte.

îl urăsc.

Mă uit la el acum. E ultima pauză a zilei. Vineri. E cu un scaun în faţa mea, în stânga, direct în raza mea vizuală. Loveşte marginea băncii cu creionul într-un ritm regulat enervant. Mă uit urât.

Nici măcar nu se uită spre mine.

Părul îi cade pe frunte şi buzele îi sunt curbate într-un zâmbet vag. Dar pe faţa lui nu se citeşte nici o urmă de fericire. Doar linii aspre şi umbre întunecate. Are o faţă atât de frumoasă! Rece şi aspră, precum statuile din grădinile campusului.

Profesorul porneşte un videoclip scurt, după ce stinge becurile; singura lumină provine de la televizorul imens de pe perete. Este un videoclip cu evenimente curente, în care se vorbeşte despre starea actuală a lumii şi viitorul nostru sumbru, aşa că îl ignor imediat.

Sunt suficient de deprimată.

în clipa în care domnul Stein pleacă din clasă, atmosfera se schimbă. Toată lumea îşi scoate telefoanele, încep să vorbească. Eu mâzgălesc o pagină goală din caiet, înclinându-mi capul, pentru ca părul să-mi cadă în jos şi să-mi acopere faţa. Nu vreau să mă vadă nimeni, îmi scriu numele cu litere mari şi albastre. Desenez flori în jurul lui. Apoi scriu numele lui Whit şi în jurul lui schiţez mici chipuri de diavol, cu coarne lungi şi ascuţite.

- Chiar asta crezi despre mine?

Tresar când îi aud vocea gravă, familiară şi închid caietul, apoi ridic privirea şi îl văd pe Whit stând lângă mine. Cumva s-a strecurat în banca goală de alături şi s-a apropiat în tăcere de mine. Cum de nu am observat?

- Crezi că sunt diavolul? insistă văzând că nu spun nimic.

Mă întorc cu spatele la el, sugerându-i să mă lase în pace.

- Bănuiesc că ţi-am făcut viaţa un calvar, spune relaxat, de parcă avem o conversaţie normală.

Tot nu spun nimic.

- Mă gândeam că vei plânge de disperare până acum, după ce i-am întors pe toţi împotriva ta, continuă. Eşti mai puternică decât am crezut.

Mă întorc încet cu faţa la el, iar privirile noastre se întâlnesc, a lui absorbindu-mă. Chiar şi în lumina difuză văd licărirea albastră, iar ochii lui înfometaţi par gata să mă devoreze. Deschid gura, dar nu scot nici un sunet.

în fond, ce aş putea spune?

- Bănuiesc că nu prea îţi pasă cine te place şi cine nu, nu-i aşa? Zâmbeşte abia vizibil. Atât timp cât obţii ce vrei, tu câştigi până la urmă.

Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşte.

- Nu e un joc, îi spun încet.

Ridică dintr-o sprânceană.

- Uite-o că vorbeşte.

Mă uit urât la el.

- Te înşeli, Savage. Viaţa e un joc şi aproape toată lumea din camera asta pierde. Face pauză pentru o clipă. Cu excepţia mea.

Aroganţa lui e incredibilă.

- Doar pentru că ai bani, îi reamintesc.

- Şi putere. Am atât de multă putere încât aproape îmi iese prin toţi porii. Se apropie, iar eu mă dau în spate, vrând să fug de el. Tuturor le e frică de mine. Fac tot ce le spun fără să pună întrebări.

- Ca atunci când le spui să mă ignore?

Rânjeşte.

- Da. Toţi sunt nişte oi.

- Şi tu eşti păstorul?

- Eu sunt nenorocitul care deţine pământul pe care pasc oile. Un pas greşit şi pot să le măcelăresc pe toate. Mă analizează puţin, iar eu rămân tăcută, străduindu-mă să nu vorbesc. Nu vreau să mă dau de gol cu nimic. Nici cuvinte, nici emoţii. Cum l-a convins mama ta pe tatăl meu să te lase să vii aici atât de târziu?

„Nu am nici cea mai vagă idee”, aş vrea să-i spun.

Dar nu zic nimic.

- îl are cu ceva la mână? Sau s-a pus în genunchi ca de obicei şi i-a supt-o pentru taxele tale şcolare?

Nici măcar nu tresar la auzul cuvintelor lui, ştiind că aşteaptă o reacţie de la mine. îmi dau seama după cum mă priveşte, de sus până jos. Mai atent la ochi şi la buze. Aşteptând un semn.

Refuz să-i ofer unul.

- Pot să fac o înţelegere cu tine. Să-ţi fac viaţa mult mai uşoară, spune, cu vocea mult mai joasă şi persuasivă.
- Care sunt termenii?

îmi păstrez tonul relaxat. Calm.

Zâmbeşte.

- Mi-o sugi şi mă laşi să-mi dau drumul pe sânii tăi timp de o săptămână şi le iau botniţa tuturor.

Doamne, este un porc. Vrea să-şi dea drumul pe sânii mei?

Fără să vreau, îmi vine în cap o imagine. Stau în genunchi în faţa lui Whit. Cu buzele în jurul penisului său. Ştiu că e mare. Trebuie să fie. Mă îndoiesc că vreun Lancaster ar avea penisul mic şi îmi aduc aminte de forma în mâna mea, din seara aceea când l-am atins. Sunt dezbrăcată, nu am sutien, cu sânii afară, aşa cum îi place. îl mângâi şi îl las să-mi penetreze gura, atât de adânc încât îl simt pătrunzând în străfundul gâtului, iar în momentul în care este aproape de final, geme feroce şi iese, împrăştiindu-şi sperma pe pieptul meu, până îmi curge de pe sfârcuri.

Apoi şterge sperma uşor, cu degete tremurânde, încă tulburat de orgasm. îmi mângâie buzele şi mă pune să i le sug, iar eu înghit sperma fără să protestez. Văd în faţa ochilor cum s-ar desfăşura totul şi îmi dau seama că fanteziile mele sunt puţin bolnave, mai ales când te gândeşti la experienţa mea sexuală anterioară.

- Lasă-mă să-mi dau drumul pe faţa ta şi se termină totul după cinci întâlniri, se oferă.

Pentru o secundă sunt tentată, dar îmi scot imediat din minte imaginea delicioasă.

Ce naiba este în neregulă cu mine?

-Nu.

- Trei zile. Şi pot să-mi dau drumul pe sânii tăi, face o contraofertă.

Mă holbez la el, incapabilă să-mi găsesc cuvintele.

- O să scad la două dacă mă laşi să te pipăi aici, în clasă.

Zâmbeşte atât de larg încât aş putea să jur că dinţii lui albi m-ar putea orbi chiar şi în întuneric.

- Sub nici o formă.

încerc să nu mă foiesc pe scaun gândindu-mă la degetele lui Whit pe sub fusta mea. în chiloţii mei. între picioarele mele, mângâindu-mi pielea umedă care mă furnică...

- Te gândeşti la asta.

Vocea lui atotştiutoare îmi întrerupe gândurile.

- Nu, chiar nu.

Ne uităm unul la altul şi îmi cobor privirea spre gâtul lui. Văd cum îi pulsează venele, cât de repede şi, în mod ciudat, mă consolează faptul că îl tulbur la fel de mult cum mă tulbură şi el pe mine.

- înmormântarea ta, spune, pe un ton indiferent. îi voi face pe toţi să se întoarcă împotriva ta.
- Nu ai făcut deja asta?

Nu ştiu cum reuşesc să vorbesc pe un ton atât de calm când, pe dinăuntru, tremur pentru că este atât de aproape. Mă ameninţă cu un şantaj sexual. Ar trebui să mă simt jignită. De ce nu mă simt jignită?

„Pentru că eşti atrasă de el. în ciuda a tot ceea ce a spus şi a făcut, te încântă ideea de a fi cu el. Tânjeşti după ce îţi poate oferi."

- Ai dreptate, spune el. Am crezut că o să cedezi. Puţin sex oral şi toată lumea te-ar iubi? Mi se pare o înţelegere bună, dacă mă întrebi pe mine. Ştiu că nu e uşor să fii fata cea nouă aici, mai ales când cineva din familia Lancaster te urăşte.
- Nu toţi membrii familiei Lancaster mă urăsc, spun eu, referindu-mă la Sylvie.

Obrajii lui Whit se înroşesc imediat şi gura i se încleştează de furie.

- Dacă te referi la tatăl meu, atunci eşti o curvă mai mare decât credeam.

Spune cuvintele atât de tare, încât unii îşi întorc capul spre noi. îşi ia ghiozdanul şi se ridică în picioare, ieşind din clasă fără să mai spună vreun cuvânt.

îl privesc cu respiraţia întretăiată. Simt cum mă priveşte toată lumea, curioasă, şoptind încontinuu. L-au auzit. Cum ar fi putut să nu-l audă? Regele lor m-a făcut curvă, iar acum voi plăti preţul. Chiar mai mult decât o fac deja.

A făcut să pară că umblu cu tatăl lui, când nici măcar nu l-am întâlnit vreodată. E mai mult un mit. Un personaj fictiv care a jucat un rol în viaţa mea fără ca măcar să mă cunoască.

Acum Whit crede că m-am culcat cu tatăl lui ca să-mi asigur locul la liceul Lancaster. Chiar crede că aş putea decade atât de mult încât să mă culc cu bărbatul care a avut o aventură de câţiva ani cu mama mea? Nu pot să înţeleg cum a ajuns să se gândească la asta.

Dar, când vine vorba de Whit, sunt multe lucruri pe care nu pot să le înţeleg.

CAPITOLUL 5

SUMMER

- Dă-te dracului din calea mea, şuieră un băiat chiar înainte să mă împingă.

Mă lovesc cu umărul de perete şi tresar, dar nici măcar nu se uită spre mine. Continuă să meargă, bătând palma cu un alt băiat care vine la el. Se uită peste umăr la mine şi începe să râdă înainte să plece mai departe.

Asta este viaţa mea. în ultimele trei săptămâni am fost complet ostracizată. Am devenit sacul de box al celor de la liceul Lancaster şi, deşi am suportat totul, comentariile răutăcioase, şoaptele când trec pe lângă ei, privirile urâte, totul a devenit cam mult şi eram pe punctul de a izbucni.

La început, lucrurile au fost la fel. Mă ignorau. Se prefăceau că nu exist. Chiar şi profesorii au început să-şi dea seama ce făceau ceilalţi elevi. Dacă aveam un proiect de grup, nu eram inclusă. Când profesorii îmi strigau numele, cineva vorbea peste mine, ca şi cum nu existam.

în ochii lui Whit nu meritam să exist, deci nici în ochii celorlalţi.

După o vreme, profesorii au încetat să mă mai strige.

Dar în ultima săptămână lucrurile au luat o turnură oarecum violentă. Şi de fiecare dată când se întâmpla ceva, de fiecare dată când careva mă împingea, până la urmă îl vedeam cu Whit, ca şi cum ar fi avut nevoie de aprobarea lui pentru că a făcut o treabă bună.

Este dezgustător. Este cel mai mare agresor din liceu şi nici măcar nu trebuie să ridice vreun deget. îi pune pe ceilalţi să facă ce vrea şi să mă trateze ca pe ultimul om.

A început pauza de prânz şi mă duc la cantină. Nu primesc nici o privire înţelegătoare sau vreun salut de la fetele din încăpere. Toate mă văd ca pe un duşman. Cei din clasele mai mici sunt îngroziţi să fie văzuţi cu mine, de teamă că vor fi trataţi urât. Nu am nici un aliat aici. Nici măcar pe Sylvie, care a dispărut complet. Nu am mai văzut-o în campus în ultimele şase săptămâni, din prima zi de şcoală.

Mă aşez la coadă şi mă uit la sendvişurile deja pregătite din frigider. Ar trebui să-mi iau unul. Aş putea mânca jumătate acum şi să păstrez restul pentru cina de mai târziu. Aşa nu aş mai fi nevoită să ies din camera mea toată seara.

Demn de milă, dar adevărat. Camera mea e singurul refugiu. Acolo îmi petrec majoritatea timpului, mai puţin serile în care ies pe furiş şi alerg pe aleile care duc spre ocean. Cei din administraţie au avertizat fetele să nu mai iasă după ora 17. Soarele apunea din ce în ce mai devreme, iar pădurile din jurul plajei erau întunecate şi nu voiau să ni se întâmple ceva.

Eu sfidez această regulă. Lumea se poartă atât de urât cu mine în timpul orelor, încât timpul acela este singurul moment relaxant şi nu am de gând să-i las să-mi răpească asta. Este singurul moment în care mă simt liniştită, cu căştile în urechi, ascultând muzică şi pierzându-mă în sunetul ritmic al paşilor mei pe asfalt. Niciodată nu am înţeles adrenalina alergătorilor până de curând. Acum mi se pare că alerg după ea cu fiecare ocazie.

Mă aşez la coadă, după ce îmi iau un sendviş, o pungă de chipsuri şi o apă. Toată lumea vorbeşte în jurul meu, dar nimeni nu vorbeşte cu mine.

- Am auzit că se întâlneşte cu băieţii după ce se dă stingerea, şopteşte o fată către grupul ei de prietene care se află fix în spatele meu.
- Care băieţi?
- Whit. Elliot. Spencer şi Chad, spune fata. îi bagă pe furiş în camera ei.
- Mda, pentru că are o cameră de o persoană şi nu trebuie să aibă de-a face cu vreo colegă.
- Whit e cel cu apartamentul. Am auzit că se întâlnesc în camera lui, spune altcineva.

Vorbesc despre mine.

- în fine. Tot ce ştiu e că i-o trag pe rând. Sau că cineva i-o trage în timp ce-i face sex oral altcuiva. Ca într-o orgie adevărată, ca în filmele porno. Ptiu! Râd toate stânjenite. Ce dezgustător!

Simt cum mă cuprinde furia, dar reuşesc să o controlez. Pot spune orice vor, eu ştiu că nu e adevărat.

- Am auzit şi că i-o suge tot timpul tatălui lui Whit. Aşa îşi plăteşte taxa, spune una dintre celelalte fete.
- Scârbos! E bătrân.
- Aşa mamă, aşa fiică.

Fac un pas în faţă, înghiţindu-mi cuvintele. Casiera se mişcă îngrozitor de încet, vorbind cu toată lumea şi zâmbind larg. Chiar nu putea să-şi facă treaba şi coada să se mişte mai repede?

- O, poate o împart. Poate fac sex în trei cu tatăl lui Whit, ţipă una din celelalte fete, apoi toate încep să râdă.

Nu mai suport.

Mă întorc şi mă încrunt la ele. Ştiau că eram acolo în tot acest timp, de asta au spus toate lucrurile acelea în primul rând, dar nu se aşteptau să reacţionez. De obicei nu o fac. Este prima oară când mă apăr.

Se opresc încet din râs şi se uită la mine, aşteptând.

- Sunteţi dezgustătoare, le spun.
- Măcar eu nu mă culc cu tatăl cuiva ca să fiu înscrisă, mă provoacă una dintre ele.

Este tânără. Frumoasă. Rea ca un şarpe. Una dintre admiratoarele lui Whit.

- Măcar mie nu-mi curg balele după penisul lui Whit Lancaster, disperată să-l încerc, îi răspund.
- Eşti o nenorocită, izbucneşte ea.
- Iar tu eşti o jigodie fără inimă care se machiază prea mult, ripostez.

Icneşte. La fel şi prietenele ei. Brusc, o umbră se apropie de noi, iar eu înghit în sec şi îmi plec privirea, zărind o pereche de pantofi negri, lucioşi, lângă mocasinii mei uzaţi.

- Domnişoară Savage, spune directorul Matthews. Veniţi în biroul meu, vă rog.

îl privesc cu gura căscată şi fac semn către fete.

- Şi ele? ’
- Ce-i cu ele? repetă, ridicând din sprâncene.
- Ele au început. Vorbeau urât despre mine. Eu doar încerc să mă apăr...

îmi piere vocea şi închid gura. Degeaba vorbesc.

Nimeni nu mă ascultă. Nimănui nu-i pasă.

- Nu rezolvăm problemele jignindu-i pe ceilalţi la acest liceu, mai ales folosind cuvinte atât de urâte ca cel pe care te-am auzit spunându-l. Vine mai aproape şi mă apucă de braţ. Şi chiar v-am auzit spunându-l. Haideţi cu mine, vă rog.
- Şi prânzul meu? îl întreb fără vlagă.

Aşez articolele la întâmplare pe un raft din apropiere.

- Cred că va trebui să săriţi peste prânz astăzi, spune vesel, conducându-mă afară din cantină.

Aud cum fetele izbucnesc în râs când mă îndepărtez. Ies din clădire, iar când mă uit în dreapta, îl văd pe Whit alături de lacheii lui. Nu-şi ia ochii de la mine în timp ce merg alături de director precum o criminală care este dusă la camera de gazare.

Ce porcărie!

Când ajungem în biroul lui Matthews, închide şi încuie uşa, apoi se sprijină de birou. Mă aşez pe scaunul din faţa lui şi sunt atât de aproape de el încât simt cum pantalonii i se freacă de genunchii mei. încerc să mă dau în spate, dar fără rost.

Este în spaţiul meu personal şi nu am cum să-l evit.

- De ce ai făcut-o jigodie pe domnişoara Atherton?

Spune cuvântul cu atâta lejeritate că, pentru un moment, mă ia prin surprindere.

- M-a făcut nenorocită.
- Deci asta înseamnă că e în regulă.

Tonul lui este enervant de calm.

- Spunea lucruri oribile despre mine. Toate spuneau.

Ridică o sprânceană.

- Cum ar fi?

Refuz să repet poveştile lor. Orice a auzit e suficient de rău.

- Mă acuză că fac... lucruri vulgare cu unii dintre băieţii din campus.
- Faci lucruri vulgare cu unii dintre băieţii din campus? mă întreabă şi îşi încrucişează braţele la piept.

Tonul lui acuzator mă lasă fără cuvinte. Nu mă crede.

- Bineînţeles că nu. Toată lumea mă urăşte.
- Totuşi, toţi vorbesc despre tine, deci presupun că unii dintre ei te plac. în special băieţii.

Când ridic privirea ca să mă uit urât la el, văd că deja mă analizează şi se uită la tivul fustei, deasupra coapselor mele. Mă întind şi trag de ea, încercând să ascund cât mai multă piele.

- Am mai văzut astfel de lucruri, domnişoară Savage. Majoritatea sunt exagerate, dar întotdeauna există un sâmbure de adevăr undeva acolo.

Se apleacă, deranjant de aproape, iar eu mă feresc.

- Şi băieţii mă urăsc, şoptesc. Toţi mă urăsc.

Mă analizează, cu ochi alunecoşi. Mă uit în ochii lui, fără să dau înapoi sub privirea lui pătrunzătoare. Nu am nimic de ascuns. Nu eu am greşit. Singura mea greşeală e că i-am spus unei jigodii că e o jigodie.

A meritat-o.

- Dacă găsim vreun băiat în camera dumneavoastră, veţi fi exmatriculată, spune, extrem de serios. Nu puteţi primi persoane de sex opus în camera dumneavoastră după ce se dă stingerea.

O spune de parcă am făcut asta deja.

- Şi dacă aş fi lesbiană? Atunci ar fi în regulă? întreb.

Strânge ferm din buze, până îi dispar aproape complet.

- Nu sunteţi lesbiană.
- Nu ar trebui să faceţi presupuneri, îi răspund încet.

Se îndreaptă, încă uitându-se urât la mine, cu mâinile în şolduri.

- Veţi primi detenţie.
- Pentru ce?
- Pentru că aţi insultat-o pe domnişoara Atherton. Să faceţi pe cineva jigodie este împotriva regulamentului şcolar, spune şi se duce în spatele biroului, unde se aşează pe scaun.

Respir uşurată, relaxându-mă acum când nu mai este atât de aproape.

- Câte zile de detenţie?
- Trei. Astăzi. Şi luni şi marţi, săptămâna viitoare. Ah, şi nu aveţi voie să participaţi la meciul de fotbal din seara aceasta, spune în timp ce scoate un carneţel roz dintr-un sertar şi scrie ceva în el.

Mare scofală! Urăsc fotbalul. Şi cu cine aş putea sta ca să văd meciul? Nimeni nu mă place. Nu am prieteni.

îmi dă biletul pentru detenţie.

- Puteţi pleca.

îmi iau ghiozdanul şi mă ridic, gata să scap de acolo.

- Domnişoară Savage?

Mă opresc şi mă uit peste umăr la directorul Matthews.

- Aş avea grijă ce vorbesc dacă aş fi în locul dumitale. Vocabularul acela s-ar putea să-ţi facă din nou probleme.

Ies din birou fără să mai spun vreun cuvânt, cu capul sus şi cu stomacul chiorăind. Mă grăbesc spre cantină, unde ajung chiar când sună clopoţelul şi reuşesc să găsesc alt sendviş, nu preferatul meu, dar asta e, şi o pungă de chipsuri, o apă şi o coca-cola înainte să mă duc la casă.

- Am închis, spune casiera ferm.
- Nu şi tu, îi zic, cu vocea tremurândă.

Mă uit în jur la cantina aproape goală, rugându-mă să nu mă vadă nimeni pe punctul de a ceda. Pentru că sunt foarte aproape de a cădea la podea şi a izbucni într-o criză de plâns.

- Bine, spune iritată, apoi scanează produsele şi îmi spune totalul.

îi plătesc şi îi spun să păstreze restul, apoi mă întorc şi plec grăbită de acolo, lovindu-mă de un perete ferm şi cald acolo unde ar fi trebuit să fie uşa.

- Summer Savage, unde pleci?

Mă apucă de braţe, iar eu ridic privirea şi dau ochi în ochi cu Elliot Macintosh care zâmbeşte la mine. Este unul dintre prietenii lui Whit.

Sunt convinsă că a auzit toate poveştile. Şi crede că sunt adevărate. Crede că poate să profite de mine şi că eu o să mă supun cu umilinţă.

- Dă-mi drumul, murmur, strângând cu putere la piept mâncarea şi băutura.

Ar fi trebuit să le pun în ghiozdan înainte să plec, dar mă grăbeam prea tare.

- Ce ai acolo? întreabă, înclinându-şi capul ca să vadă ce am în mâini. Un prânz târziu, deci? Vrei să-l împărţim? Să mergem la tine în cameră şi să stăm puţin împreună?

- Lasă-mă în pace!

Mă trag din strânsoarea lui şi continui să merg, direct spre bibliotecă. Elliot se ţine după mine, iar picioarele lui lungi îl ajută să mă prindă din urmă cu uşurinţă, în timp ce eu fac tot posibilul să nu mă uit la el.

- Calmează-te, păpuşă. Te grăbeşti cam tare.

Râde. îl privesc pe ascuns. Are ochii şi părul închise la culoare, pielea măslinie şi buze pline. La fel de frumos ca Whit, dar într-un alt fel.

Dar trupul meu nu se cutremură în prezenţa lui. Aceasta este diferenţa monumentală.

- Nu trebuie să ajungi la oră? îl întreb în timp ce o iau la stânga.

Zăresc biblioteca în depărtare.

- Aş chiuli pentru tine. Se întinde şi mă apucă de braţ, făcându-mă să mă opresc. Hai să petrecem puţin timp împreună. Să ne cunoaştem.

- Nu pot. Am oră.

De parcă acesta ar fi fost singurul motiv pentru care nu voiam să petrec timp cu el.

Zâmbeşte relaxat.

- Nu, nu ai. Ai ora de studiu. La fel ca mine. Hai să stăm la bibliotecă. Ştiu un loc liniştit, printre rafturi, unde nu o să ne deranjeze nimeni.

încerc să mă eliberez, dar mă apucă mai strâns.

-Nu.

- Haide. Se apropie de mine, atât de aproape, încât mă atinge cu corpul lui. Ştiu că ai cedat cu Whit. A spus că să ţi-o tragă a fost o experienţă de neuitat. Lasă-mă şi pe mine să încerc.

O iau razna de furie la auzul cuvintelor lui şi, fără să mă gândesc, ridic genunchiul şi îl lovesc pe Elliot între picioare.

- Curvă nenorocită! urlă el, dându-mi drumul ca să-şi acopere zona inghinală cu mâinile, în timp ce se prăbuşeşte la podea.

O iau la fugă, încă ţinând în mână mâncarea şi băutura, şi văd uşile bibliotecii din ce în ce mai aproape. Simt cum lacrimile îmi curg pe obraz, umezindu-mi pielea, şi nici măcar nu realizez că plâng.

Nu mai pot suporta. Nu mai pot. Tachinările. Răutatea. Violenţa. Durerea. Minciunile. Whit le spune oamenilor că facem sex?

Doamne, ar vrea el! Arogant nenorocit!

îl urăsc. îi urăsc pe toţi.

Nici măcar nu-mi dau o şansă. Iar profesorii şi angajaţii stau cu braţele încrucişate şi permit să se întâmple toate acestea. Văd ce se întâmplă; pur şi simplu le e frică să-l înfrunte pe liderul lor neînfricat.

Şi nu e un lider neînfricat. E un copil de şaptesprezece ani care se comportă ca un vampir. Adică pare că le-a văzut şi le-a făcut pe toate, pe parcursul a milioane de vieţi, şi acum se plictiseşte de moarte.

Nu pot să-l suport.

Iar partea cea mai grea din tot ce se întâmplă este că mă ignoră. De parcă nu aş exista. Am avut de-a face cu astfel de comportamente toată viaţa. Ar fi trebuit să mă obişnuiesc până acum. Dar nu m-am obişnuit.

Mă îndoiesc că o să mă obişnuiesc vreodată.

Una dintre uşi se deschide şi în prag apare Whit, cu un zâmbet larg, uitându-se numai şi numai la mine. De parcă ar fi aşteptat să mă salute. Se uită la prietenul lui, care este încă la podea, tăvălindu-se de durere, iar eu mă opresc, gâfâind, cu lacrimile încă pe obraji.

- I-ai făcut rău lui Elliot? mă întreabă şocat.

- L-am lovit între picioare, îi spun încântată, sperând să creadă că îi pot face şi lui acelaşi lucru.

Stau mai dreaptă şi simt cum lacrimile mi se usucă pe obraji. De parcă le-aş fi cerut să se oprească şi m-au ascultat.

- Şi am auzit că ai făcut-o jigodie pe Lady Atherton? ridică din sprâncene.

- Aşa este.

Ridic bărbia, urând că încă am în braţe prânzul şi cina. Mă simt stupid.

Vulnerabilă.

- Nu te înşeli. Doar că nimeni nu-i spune vreodată că este.

- Eu am făcut-o, spun încruntată.

Se holbează la mine.

- încetează să mai spui că ne-o tragem, îi cer.

Pare surprins pentru o clipă, înainte ca expresia lui să devină normală.

- Niciodată nu vorbesc despre tine.

- Mincinosule, şuier.

- Cine ţi-a spus că am zis asta?

- Prietenul tău fără ouă.

Fac semn cu capul către Elliot.

Whit zâmbeşte în colţul gurii.

- El e mincinosul.

- Sigur.

Nu-l cred pe Whit. El e nenorocitul care a convins pe toată lumea să se întoarcă împotriva mea. Are toată puterea în acest campus şi toţi fac ce le cere. Chiar şi adulţii. Probabil se tem că îşi vor pierde locul de muncă dacă îl înfruntă.

- Nu mă crezi? întreabă Whit.

Clatin din cap.

- Eşti mai deşteaptă decât am crezut, murmură foarte încet.

Dar eu îl aud şi mă gândesc că probabil mă crede atât de proastă încât să cred orice din ceea ce spune.

M-am săturat de asta. Vreau doar puţină linişte. Mai am un curs înainte de cel despre Guvernul american, iar ora aceea este tortură absolută, ţinând cont că participă şi Whit. Nu ştiu de ce îmi irosesc oxigenul pe un cretin care nu vrea decât să mă distrugă.

Este suficient.

- Lasă-mă să intru, îi zic şi fac un pas în faţă, încercând să trec pe lângă el.

Mă opreşte punându-mi mâna pe şold, iar atingerea lui îmi dă fiori. Rămân complet nemişcată, concentrându- mă pe locul unde degetele lui mă ating. Chiar şi prin lâna groasă a fustei, prin bumbacul cămăşii băgate în fustă, tot îl simt. Ca o înfierare, arzătoare şi eternă, precum o cicatrice permanentă. Mi se face pielea ca de găină şi respir sacadat.

Dorinţa surdă, familiară a apărut în vintrele mele.

Şi mai jos.

Suntem atât de aproape. Ca un cuplu pregătit să iasă pe ringul de dans şi să se legene împreună pe un cântec romantic. Nu l-am mai văzut niciodată la bibliotecă la ora asta şi îmi provoacă un şoc.

Atingerea lui mă şochează.

îmi ţin capul plecat, uitându-mă la cureaua de la pantalonii lui. La partea din faţă a pantalonilor albaştri ai uniformei. Brusc, sunt tentată să întind mâna şi să-l ating. Să simt cum se umflă şi creşte pentru mine, până e tare ca piatra. Ştiu că mă doreşte şi simt cum dorinţa radiază din el, plutind spre mine.

Dar nu fac asta. Nu pot să-l ating. îl urăsc.

Chiar îl urăsc.

în schimb, rămân pe loc, aşteptând.

- Ai secrete, Savage. Simt cum se târăsc pe pielea ta. Gata să iasă la iveală, murmură, cu capul plecat şi buzele la tâmpla mea. Când o să le împărtăşeşti cu mine?

- Niciodată, şoptesc rece. Mai bine mor.

Chicoteşte, iar cu cealaltă mână mă mângâie pe faţă.

îşi trece degetul arătător pe obrazul meu. îmi urmăreşte mandibula. Uşor ca o pană. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat. Mă străbate un fior, extrem de evident pentru el, şi urăsc ruşinea care mă cuprinde pentru că nu-mi pot controla corpul când este în preajma mea.

- Cred că ţi-ar plăcea dacă mi-aş pune mâinile în jurul gâtului tău şi te-aş lăsa fără aer. Ştiind că sunt ultimul chip pe care l-ai vedea.

Cuvintele lui ar trebui să mă facă să paralizez de frică. Dar nu se întâmplă asta. Dorinţa mă învăluie în ciuda furiei pe care o simt şi spun primul lucru care îmi vine în minte.

- Am auzit că îţi place să faci asta. Să strângi fetele de gât.

Regret aceste cuvinte chiar în clipa în care le rostesc. Nu vreau să creadă că e prezent în mintea, în gândurile, în visele şi în coşmarurile mele, deşi este. Mă bântuie oriunde mă duc. Numele Lancaster este peste tot în campusul acesta nenorocit, iar el este singurul Lancaster de care sunt interesată. Peste tot sunt lucruri care amintesc de el, nu pot să scap.

Nu mai suport.

- Unde ai auzit asta?

Pare amuzat.

închid ochii. Trag aer în piept când îmi pune uşor mâna în jurul gâtului. Ca o ameninţare.

O promisiune.

- în p... prima zi de şcoală. Caitlyn şi Jane mi-au spus la prânz.

Bâlbâitul e o slăbiciune şi îmi reamintesc că trebuie să fiu puternică.

Chicoteşte şi vine mai aproape de mine, trăgându-mă în bibliotecă alături de el, până suntem ascunşi într-un colţ întunecat de lângă intrare. Uşa pe care o ţinea deschisă cu trupul lui se trânteşte şi aud cum domnişoara Taylor ne spune de la recepţie să facem linişte.

- Sunt nişte jigodii care şi-ar dori să le ating, spune, încă amuzat. Deci aţi bârfit despre mine?
- Ele au bârfit, îl corectez.
- Şi tu nu ai avut nimic de spus.
- Nu ştiu nimic despre tine.

începe să mă strângă mai tare, aplicând puţină presiune.

- Mincinoaso! Ştii nişte lucruri.
- Cum ar fi?
- Gustul buzelor mele. Textura limbii mele. Cât de lung am penisul.

încep să tremur. Are dreptate. Ştiam toate lucrurile acelea.

- Asta s-a întâmplat acum mai mult de trei ani.
- îţi aduci aminte.
- Bineînţeles că da. Ezit doar o clipă. M-ai făcut curvă. Ca de obicei.
- Deci porecla a rămas. Măcar sunt consecvent. Strânsoarea lui devine mai moale şi mă mângâie, coborând spre gulerul cămăşii. Curva mea frumoasă. Eşti chiar mai frumoasă decât îmi aminteam.

Mă mândresc cu complimentul lui, dar îmi amintesc că trebuie să mă opresc. Este o insultă, mascată prin cuvinte frumoase.

- Aveam doar paisprezece ani.
- Atât de tânără, atât de inocentă. Bând şampanie şi sărutând un băiat pe care nici măcar nu-l cunoşteai. Purtând o rochie din care aproape îţi ieşeau sânii. Dacă atunci erai inocentă, sunt sigur că ai fost coruptă până acum, mă tachinează.

îndrăznesc să ridic privirea şi văd că rânjeşte. Dacă ar şti cât de adevărate sunt cuvintele lui!

- Dă-mi drumul.
- îmi place să văd că ai coloană vertebrală, Savage. Mă strânge din nou de gât, mai tare de data asta, lăsându-mă fără aer. Ţine-o tot aşa.

îmi dă drumul şi pleacă fără să se uite înapoi, ieşind grăbit pe uşa bibliotecii. Eu rămân în nişă, înghiţind cu greu, disperată să-mi recapăt suflul şi să-mi liniştesc inima care bate nebuneşte. Urăsc faptul că m-am bucurat de interacţiunea noastră. De degetele lui pe pielea mea, de ameninţarea subtilă din spatele lor. Vreau să simt durerea. Să mă las în mâinile lui, implorând în tăcere.

Urăsc că vreau asta.

Că îl vreau pe el.

CAPITOLUL 6

WHIT

După ce plec de la bibliotecă, mă duc la Elliot, care este încă chircit pe podea, ţinându-şi bijuteriile ca un laş, şi îl înghiontesc uşor în spinare.

- Ridică-te, nenorocitule.

Se ridică, clătinându-se, cu faţa schimonosită de durere. Nu aş ii crezut-o în stare pe Summer Savage, dar l-a doborât pe Elliot şi ăsta nu era un lucru uşor. Este prietenul meu. Loial până la moarte, dar este şi un mare nenorocit cu o gură al dracului de mare.

Adică este slab. Şi nu pot să am oameni slabi în cercul meu.

Este pe cale să dispară.

- Nenorocita aia m-a lovit între picioare, murmură Elliot şocat, dând din cap înainte să scuipe pe jos.
- Nu-i spune aşa, îi cer, cu vocea extrem de calmă.

Sunt pe punctul de a mă năpusti asupra lui.

- Cum să nu-i spun? Nenorocită? E o nenorocită. Nici măcar nu a ezitat. M-a lovit direct la boaşe. A durut al dracului de tare.
- Ai meritat-o. Mai fac un pas spre el. îi văd broboanele de transpiraţie de pe frunte. Chiar l-a aranjat bine. I-ai spus ceva.

Se încruntă, încercând să-şi amintească.

- Ce? I-am spus multe lucruri.
- Ceva ce nu ar fi trebuit să spui.

Frica îi licăreşte în privire, dar dispare, înlocuită de iritare.

- Ce, că i-ai tras-o? Ştim cu toţii că vrei...

îl apuc de gât cu ambele mâini şi îl strâng. Simt cum oasele fragile cedează uşor sub degetele mele şi îmi dau seama cât de uşor mi-ar fi să-l omor. Mă zgârie, chinuindu-se atât de tare şi irosind atât de multă energie. Ce idiot!

- I-ai spus că povestesc că ne-o tragem. N-o facem... încă.

Mă priveşte, cu ochi bulbucaţi şi îmi dau seama că nu poate să vorbească. Asta îmi dă atât de multă satisfacţie, încât nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

- Să nu mai vorbeşti niciodată cu Summer Savage, mă auzi? Dacă te văd măcar uitându-te la ea, o să-ţi tai bijuteriile şi o să te pun să le mănânci.

Elliot încuviinţează din cap atât cât poate, adică nu prea mult, având în vedere că îl sugrum cu ambele mâini. Este roşu la faţă, transpirat, şi îi dau drumul înainte să-mi murdăresc degetele de sudoarea lui.

Dezgustător.

Respiră greu, gâfâit, aplecându-se şi sprijinindu-şi mâinile pe genunchi în timp ce tuşeşte, atât de tare încât plămânii i se cutremură. îl privesc cu dispreţ, cu un
rânjet pe care nu mi l-aş putea şterge de pe buze oricât de mult aş încerca.

Urăsc oamenii slabi. îl cunosc pe Elliot de multă vreme, dar când o panaramă drăguţă care îşi cumpără locul în campus poate să-l pună la pământ cu un genunchi delicat, ştiu că nu voi mai rămâne prieten cu el pentru mult timp.

Este clar că este mai puternică decât el.

- Nu e o curvă, îi spun în timp ce îşi recapătă suflul, aplecat, astfel încât nu se poate uita la mine. Probabil nici nu vrea. Laşul. Tu eşti curva care nu-i poate face faţă.

Plec de lângă el fără să mă uit înapoi, spre capelă. Nu este nimeni acolo la ora asta şi am nevoie de singurătate.

De pace.

Mintea mea este haotică. Plină de gânduri despre Summer. Ce altceva e nou? Urăsc că mă gândesc numai la ea. Sunt un bărbat obsedat. Oricine ar crede că m-am obişnuit cu sentimentul având în vedere că sunt obsedat de ea de când aveam paisprezece ani. însă gândurile mele legate de ea nu s-au diminuat deloc. A fost întotdeauna acolo, undeva în mintea mea, bântuindu-mă în cele mai ciudate momente sau când mă aşteptam mai puţin.

Când am văzut-o la ora despre Guvernul american în prima zi de şcoală, când am fost martor la căzătura ei în faţa băncii mele, am fost complet şocat. Nimeni nu m-a pregătit pentru sosirea ei. Nici măcar sora mea hacker Sylvie, or fetiţa aia ştie tot ce se întâmplă în campus. Mam dus la ea să îi cer socoteală?

Nu.

Slăbiciune, refuz să arăt aşa ceva.

în clipa în care mi-am dat seama că Summer are de gând să pretindă că nu exist, am întors pe toată lumea împotriva ei. Dar nimeni nu a reuşit să o doboare. Mergea prin campus, pe holuri, la cantină, la bibliotecă, prin grădini de parcă era la ea acasă. îşi ţinea capul sus, nasul în vânt, ca o regină. Deasupra tuturor.

Până la urmă, eu am doborât-o.

îşi depreciază frumuseţea, lucru pe care nu-l înţeleg. Celelalte fete se chinuie cât de mult pot să pară unice. Părul, machiajul, unghiile, bijuteriile, toate ies în evidenţă. înţeleg de ce. Uniforma le limitează şi vor să se pună în valoare.

Summer nu face nimic ca să accentueze ceea ce are, dar tot iese în evidenţă... cel puţin pentru mine. Fără machiaj. Cu părul şaten, strălucitor, prins într-o simplă coadă de cal, cu şuviţele lungi şi ondulate alunecându-i pe spate. îmi vine să le înfăşor în jurul pumnului şi să trag. Pielea ei palidă, obrajii îmbujoraţi, gura...

Gura ei e pură fantezie. Buze pline, care cer să fie muşcate, mai ales cea de jos. Mi-ar plăcea să-mi înfig dinţii în pielea ei şi să trag. Să-i văd buzele în jurul

penisului meu.

Vreau asta mai mult decât orice. Să o văd pe Summer Savage în genunchi în faţa mea, jucându-se cu penisul meu cu buzele ei perfecte, lăsându-mă să-mi dau drumul pe sânii ei voluptoşi. Pe faţa ei. Are aproape optsprezece ani şi pare experimentată. Sigur a mai făcut sex oral de multe ori. Ce mai contează dacă îmi face şi mie de câteva ori? Aş chema turma înapoi, iar tortura ei s-ar termina.

Atât de simplu.

Dar m-a refuzat, iar pe mine nimeni nu mă refuză. Am văzut cum i s-au dilatat pupilele când m-am oferit să o pipăi chiar acolo, dar tot m-a refuzat. Am fost atât de furios când a menţionat că nu toţi membrii familiei Lancaster o urăsc; pur şi simplu m-a scos din minţi.

Şi am făcut-o curvă suficient de tare încât să audă toată lumea.

Asta a meritat. Cum altfel aş fi putut să o fac să cedeze? Le-am cerut oamenilor să pună şi mai multă presiune. Fiţi răi, le-am spus. Jucaţi murdar. Urmăriţi-o.

Vânaţi-o.

S-o ia naiba cu comportamentul ei de sfântă. Crede că e mai presus de orice, dar nimeni nu este. Toţi mi se supun mie.

Până la urmă, şi ea o va face.

CAPITOLUL 7

SUMMER

Chiulesc de la ora despre Guvernul american.

Nu pot suporta gândul de a da ochii cu Whit după conversaţia noastră de la bibliotecă. Urăsc că mi-a compromis spaţiul în care mă simţeam sigură. Singura încăpere în care nul găsisem încă. A stricat şi asta. Nu am unde să merg pentru a scăpa de el.

Mi-a furat biblioteca prin simpla prezenţă.

Mă retrag în cămin şi îmi mănânc prânzul. în loc să păstrez jumătate de sendviş pentru mai târziu, îl mănânc pe tot. Inclusiv chipsurile şi sucul. Mă simt înfometată după interacţiunea cu Whit, cu Elliot, cu toate. Cearta cu fetele de la coadă. Să-l ascult pe Matthews bălmăjind, spunând cu uşurinţă cuvântul jigodie de două ori, mă consumase. Chiar şi casiera răutăcioasă de la cantină aproape îmi provocase o cădere nervoasă.

Să-l impresionez pe Whit cu cât de bine ţintesc nu face parte din planurile mele. Dar, cumva, complimentul lui mă ajută să mă simt bine. Cuvintele lui mă întăresc, în ciuda cruzimii care se ascunde în spatele lor. încă vrea să mă distrugă. Ştiu că vrea. Vrea să fac tot ce-mi cere, iar fiecare lucru e ceva sexual.

Oare ar fi fost atât de îngrozitor să devin jucăria sexuală a lui Whit Lancaster? Probabil. Cred că îi place umilinţa şi tot felul de alte lucruri ciudate, mult prea versate, pe care nici un adolescent nu ar trebui să le ştie. Oare ce i s-a întâmplat de e atât de distrus?

N-am idee.

Să mă ascund în camera mea de cămin nu a fost cea mai inteligentă idee. îmi este şi mai greu să ies şi să mă duc la ora de detenţie. Verific bileţelul roz şi văd că trebuie să ajung într-una din clasele de la etaj, dintre clădirea principală, aşa că mă îndrept într-acolo, urcând scările cu picioare greoaie. Nici una dintre şcolile la care am fost nu organiza ore de detenţie vineri după-amiază. Billington avea şcoala de sâmbătă, care era îngrozitoare. Am avut parte de mult timp acolo şi am urât fiecare secundă.

Presupun că şaizeci de minute de detenţie într-o după- amiază frumoasă de vineri nu vor fi chiar atât de rele.

Intru pe uşa deschisă a clasei şi găsesc înăuntru o mână de alţi elevi. Unul dintre ei este aplecat peste bancă, cu capul pe ghiozdan, folosindu-l pe post de pernă, încercând să doarmă. Câţiva îşi fac temele. Alţii îl privesc îmbufnaţi pe bărbatul care stă în spatele catedrei cu o urmă de zâmbet pe faţă.

Directorul Matthews.

De ce îşi pierde timpul supraveghind ora de detenţie?

O fată stă pe ultimul rând, lângă o fereastră deschisă, iar părul ei lung, blond-deschis, flutură uşor în bătaia vântului de afară.

Este Sylvie Lancaster.

- Summer Savage, era cât pe ce să te trec ca absentă. Asta ar fi însemnat încă o zi de detenţie, spune Matthews cu încântare.

Nu răspund nimic. Doar mă îndrept către banca goală de lângă Sylvie, hotărâtă să mă aşez, când Matthews ne avertizează:

- Nu staţi unii lângă alţii, vă rog. Şi nu vorbiţi.

Mă duc la următoarea bancă de pe rând şi mă aşez, bucuroasă că mi-am adus ghiozdanul şi pare că am venit de la ore.

Matthews va vedea absenţa de la ora despre Guvernul american şi până la urmă voi avea probleme. Voi face şi mai multe ore de detenţie şi urăsc asta, dar este prea târziu acum.

Ne uităm cu toţii cum directorul se ridică şi se duce spre uşă. Este pe cale să o închidă când cineva intră brusc, împingând uşa şi pe director ca să poată intra.

Este Elliot. în clipa în care privirile ni se întâlnesc, zâmbeşte.

- Ai întârziat, izbucneşte Matthews.
- îmi pare rău, domnule.

Sylvie oftează zgomotos. Mă uit la ea şi o văd căscând, ţinându-şi la gură mâna delicată. Şi asta a fost zgomotos.

- Să nu mai întârzii, îi spune Matthews înainte să se întoarcă la catedră. Doar ca să reamintim regulile, ora de detenţie se termină în mod oficial la 16.00. Pentru moment, timpul vostru îmi aparţine. Nu veţi vorbi, nu vă veţi uita la telefon, îl voi confisca dacă îl văd, şi nu veţi dormi. Mă refer la tine, Garza.

Matthews îi loveşte marginea băncii şi Garza se ridică, trezit din somn şi uitându-se confuz în jurul lui.

Cineva chicoteşte. Cred că Sylvie.

- Vă sugerez să vă faceţi temele. Poate să citiţi în avans. Dacă vă prind făcând altceva, am un subiect interesant pentru un eseu de cinci sute de cuvinte care va trebui predat până la miezul nopţii, rânjeşte Matthews. Mă întreb dacă îl face fericit să tortureze elevii. Ne-am înţeles?

Doamne, ce îngâmfat nenorocit!

încuviinţez din cap. Câţiva murmură că da.

- Vreau să vă aud. Ne-am înţeles? repetă.
- Da, domnule, spunem toţi la unison.
- Bine.

Aprobă din cap.

Mă aplec spre stânga şi îmi deschid ghiozdanul ca să- mi scot manualul de matematică, iar în clipa aceea, deasupra lui aterizează o bucată de hârtie. Când ridic privirea, o văd pe Sylvie zâmbindu-mi rapid înainte să reînceapă să scrie în caietul deschis.

Aşez pe birou manualul şi caietul, ascunzând bileţelul sub copertă. Apoi iau creionul şi deschid manualul la ultima lecţie, iar caietul la o pagină goală.

Cu mare, mare grijă, despăturesc bileţelul de la Sylvie.

„Cum îţi merge în instituţia noastră minunată?”

Mă cuprinde furia. Nu are cum să nu ştie cât de îngrozitoare au fost lucrurile pentru mine, mai ales în ultima vreme. Este atât de evident. Şi capul răutăţilor este fratele ei nenorocit. Nu ezit să-i împărtăşesc gândurile mele. Nu îmi este prietenă. Este duşmanul meu.

„îngrozitor. Fratele tău e un dobitoc. Nu încerca să fii drăguţă. Sunt sigură că şi tu mă urăşti.”

îndoi hârtia la loc, privindu-l pe Matthews tot timpul. Este pe telefon, derulând, şi derulând, şi derulând cu degetul arătător, presupun că pe reţele de socializare.

Nenorocitul!

Cu toată discreţia de care sunt capabilă, îi arunc înapoi bileţelul. Zboară odată cu briza – l-am văzut când mi-am întors capul uşor spre stânga –, plutind prin aer înainte să cadă pe podea. Sylvie ridică piciorul şi calcă pe el, apoi trage hârtia spre biroul ei.

Nu vreau să scriu eseul acela idiot despre care vorbea Matthews. Dacă ne prinde, o să mă enervez. Mai ales din moment ce comunicarea cu Sylvie este o pierdere de timp.

Era de aşteptat ca singura persoană cât de cât interesantă şi care pare interesată de mine să fie sora celui mai mare idiot din campus.

Minutele trec, pot să aud ticăitul ceasului de pe perete, în clasa liniştită, şi începe să mă ia somnul. Să lucrez la matematică nu mă ajută. Lovesc caietul cu creionul iar şi iar, din ce în ce mai repede, până când Matthews ridică privirea şi se uită urât la mine.

- Termină, spune cu blândeţe.

îmi plec capul, iar privirea îmi este atrasă de bucata de hârtie care ajunsese cumva între picioarele mele. Făcând un spectacol din asta, îmi închid manualul trântindu-l şi mă aplec să-l bag în ghiozdan. Scot *Romeo şi Julieta* şi bag hârtia în carte, înainte să o pun pe bancă. Matthews mă priveşte în tot acest timp, cu enervarea evidentă pe chipul lui. Deschid cartea, prefacându-mă că citesc.

Continuă să mă privească mai mult decât este nevoie, până când ridic privirea şi văd că se uită din nou la telefon. Deschid bileţelul încet, îndesându-l între pagini, şi citesc răspunsul lui Sylvie.

„Nu ştiu ce se întâmplă. Ştiu că probabil nu mă crezi, dar am fost bolnavă şi nu am venit în campus în ultima lună. De asta nu ne-am mai văzut. M-am întors astăzi şi am avut probleme la ora de istorie pentru că am fost obraznică cu profesoara. De asta sunt la detenţie. E stupid. Nu am aceeaşi putere ca Whit, dar am ceva putere. Poate pot să te ajut, dar trebuie să-mi spui ce sa întâmplat.”

Vreau să o cred, dar este greu. Cum adică a fost bolnavă? Cred că nu a fost în campus. Nu am văzut-o deloc, deci are sens. Dar bolnavă? Oare suferă de vreo boală, de o afecţiune, de dependenţă de droguri?

Strâng din buze şi mă concentrez asupra cuvintelor pe care le-a scris, citindu-le din nou. încep să scriu, fără să ofer prea multe detalii, în caz că Matthews ne-ar fi prins aruncându-ne bileţele şi am fi avut probleme.

„Hai să vorbim după detenţie. îţi spun atunci ce s-a întâmplat.”

împăturesc bileţelul şi întind braţul în jos, ţinându-l între degete. îl las să cadă exact în clipa în care cineva strigă:

- Domnule director Matthews!

Mă cuprinde groaza şi simt un nod în stomac, fiind pe punctul de a vomita. Era Elliot. Mă uit la el şi văd că mă priveşte rânjind, cu ochi arzători. Este gata să se răzbune pe mine pentru ce i-am făcut mai devreme.

- Da, Elliot? întreabă Matthews.
- Sylvie şi Summer îşi trimit...

Sylvie începe să tuşească violent. Zgomotos. Cutremurător. Mă uit la ea îngrijorată şi văd că este aplecată peste birou, cu mâinile la gură, tremurând din tot corpul. Mă ridic de pe scaun şi mă duc la ea, punându-i mâna pe spate. Simt cum tremură, continuând să tuşească, iar Matthews se ridică şi vine spre noi.

- Eşti bine, Sylvie? întreabă, pe un ton cald.
- Nu pare să fie bine, îi spun, simţind frica în vene.

N-a minţit. Sună îngrozitor, deci probabil îşi revine din
ceva. Este atât de mică, de slabă, nu înţeleg cum de nu leşină după tot efortul de a tuşi.

- S... sunt, şuieră. Sunt b... bine, zice respirând cu greu.
- Hai să mergem în cabinetul asistentei, spune Matthews, uitându-se în jur. Mă întorc imediat.
- Nu puteţi pleca, domnule Matthews, continuă Sylvie. Are vocea răguşită şi cuvintele abia se aud. Fără vlagă. P... pot merge s... singură.

începe din nou să tuşească şi mă uit în jur, văzând expresiile de pe chipul tuturor. Majoritatea nu par deloc afectaţi, ca şi cum ar mai fi fost martori la aşa ceva şi erau plictisiţi.

- Sub nici o formă. Cineva trebuie să meargă cu tine. Se uită la mine. Vrei să o duci tu, Summer?

Nu-mi vine să cred că mă lasă. Elliot era pregătit să ne dea de gol, iar acum Matthews ne lasă să plecăm.

- Da, domnule.
- Las-o acolo şi vino imediat înapoi. N-ar trebui să dureze mai mult de cincisprezece minute. Ai înţeles?

îmi aruncă o privire.

încuviinţez din cap.

Sylvie îşi adună lucrurile şi o aştept, îngrijorarea făcându-mă să vreau să-i spun să se oprească. îmi doresc să o ajut, dar brusc pare perfect capabilă. Matthews se duce înapoi la catedră şi se aşează, uitându-se la băiatul care era gata să ne dea de gol pentru că ne trimiteam bileţele.

- Aveai ceva de spus, Elliot?
- Nu contează, bombăne el, îmbufnat. Lăsaţi.

Ieşim din clasă, iar Elliot nu-şi ia ochii de la noi, privindu-ne încruntat. Este supărat. îmi dau seama, dar nu-mi pasă.

Este clar că nici lui Sylvie.

în timp ce coborâm pe scări şi ne îndreptăm spre ieşire, Sylvie inspiră adânc şi îmi zâmbeşte.

- Asta a durut ca naiba, dar a meritat ca să scăpăm de acolo, spune ea.

Deschid uşa şi ieşim afară, întâmpinate de briză şi de soarele strălucitor.

- Ai tuşit aşa ca să creezi o diversiune?
- Am fost nevoită. Elliot avea de gând să-i spună lui Matthews ce faceam, zice ea, ca şi cum o criză de tuse ar fi alegerea logică.
- A sunat dureros.
- A fost îngrozitor. Dar, din nou, a meritat. Mă împinge spre dreapta, către clădirea administraţiei. Măcar am scăpat de detenţie. îmi pare rău că trebuie să te duci înapoi.
- Prefer să am o pauză decât să stau acolo tot timpul. Mi se făcuse somn.
- E cel mai plictisitor lucru din lume. E naşpa că Matthews stă acolo şi se joacă pe telefon tot timpul. Parcă o face intenţionat, spune ea.
- Sunt convinsă că da. Ezit. întotdeauna supraveghează ora de detenţie?
- Da, cred că îi dă satisfacţie, să ne tortureze.
- Şi eu m-am gândit la asta.

Sylvie se opreşte în faţa clădirii administraţiei şi îmi atinge braţul, făcându-mă şi pe mine să mă opresc.

- Whit îţi face viaţa un iad în campus?

Confirm din cap. Ochii ei calzi şi vocea joasă m-ar putea face să plâng dacă nu am grijă.

Oftează şi se uită spre capelă.

- Nimic nu-i place mai mult decât să tortureze o fată care îl interesează. A mai făcut asta. E ca băiatul acela din clasa I care te aleargă şi te loveşte, dar de fapt te place.
- Nu îl interesez. Nu în felul acela, spun cu fermitate, minţind cu uşurinţă. Poate că nu mă place, dar sigur e interesat de mine. Mă urăşte pentru ce a făcut mama cu tatăl vostru.
- Ura lui e concentrată în direcţia greşită. Ar trebui să fie supărat pe tatăl nostru.
- Şi pe mine e supărat.
- Whit e extrem de loial. Asta înseamnă şi că îi e loial mamei noastre, deşi e o viperă, aşteptând încolăcită momentul perfect să atace, spune Sylvie cu amărăciune.

Tonul şi cuvintele ei mă iau prin surprindere. Nu am mai auzit pe nimeni care să o vorbească de rău pe Sylvia Lancaster. Toate articolele despre divorţul familiei Lancaster l-au prezentat pe Augustus ca pe un bărbat care nu a putut să şi-o ţină în pantaloni niciodată, iar pe soţia lui ca pe sfânta protectoare a familiei.

- Nu înţeleg de ce Elliot era atât de hotărât să ne pârască, continuă Sylvie pe măsură ce ne apropiem de clădire. E prieten cu Whit. Ceea ce înseamnă că nu ar trebui să se grăbească să mă bage în belele.

îi povestesc ce se întâmplase mai devreme. Cum m-a apucat Elliot şi cum l-am lovit cu genunchiul între picioare ca să scap. Nu îi dau detalii despre întâlnirea cu fratele ei şi despre lucrurile pe care ni le-am spus unul altuia.

Acel incident nu contează.

- Vai, Doamne, asta e minunat, spune Sylvie, încântată, după ce mi-am terminat explicaţia. A căzut la pământ? Serios?

Vântul se înteţeşte, suflând pe lângă noi, şi îmi ridic privirea spre cerul acoperit de nori negri, ameninţători.

- A căzut ca un sac de cartofi.

începem să râdem şi este atât de plăcut, de relaxant. Cel mai relaxant moment pe care l-am avut de când am venit aici. Până când râsul lui Sylvie se transformă într-o criză de tuse, pieptul pulsând din cauza efortului.

- Nu putem râde, îi spun şi o mângâi pe braţ. Haide. Se face frig afară. Să mergem în cabinetul asistentei.
- îl voi ruga pe fratele meu să-şi retragă dulăii, spune când intrăm în clădire. Nu joacă corect. Deşi niciodată nu o face, deci nu ar trebui să fiu surprinsă.

Nu spun nimic. Poate să-l roage să-şi retragă aşa-zişii dulăi, dar nu cred că el o va face. Nu va fi fericit până nu voi pleca din campus. Chiar şi atunci, plecarea mea probabil nu-l va satisface.

După ce mă asigur că Sylvie rămâne în grija asistentei, mă grăbesc să mă întorc la ora de detenţie, aproape alergând. Nu vreau să mi se mărească pedeapsa pentru că am stat mai mult decât trebuia. Intru în clasă şi dau din
cap către Matthews, care îşi ridicase privirea spre mine. Nu spune nimic.

Nici eu.

Se pare că am trecut testul.

Revin la eseul despre Romeo şi Julieta, luând notiţe. Scriu şi rescriu prima propoziţie. Asta îmi ia tot restul orei şi tresar când Matthews anunţă:

- Sunteţi liberi. Să aveţi un weekend plăcut.

Toată lumea îşi adună în grabă lucrurile. Matthews se duce şi închide fereastra, oprind valul de aer rece care intra.

- Nu e de mirare că a început să tuşească, îl aud spunând.

Ha! Poate nu este chiar atât de rău. Dar tot nu am încredere în el.

Sunt pe cale să ies din clasă când îmi dau seama că Elliot încă este acolo şi mă priveşte urât. Se ţine după mine în timp ce mă grăbesc pe hol şi alerg pe scări.

Nu spune nimic, iar asta este înspăimântător. Aş fi preferat să urle la mine.

- Pleacă, îi spun când ajung afară.

Nu mai este nimeni în jur. Soarele a dispărut complet, ascuns de norii negri, ameninţători, de pe cer şi în depărtare se aud tunete.

- Nu e nimeni aici care să te salveze, spune rânjind larg.
- Nu am nevoie să fiu salvată. Vrei să te lovesc iar între picioare?

Face un pas în spate.

- De ce eşti aşa?
- Aşa cum?
- O nenorocită.

Mă întorc şi încep să merg contra vântului care mă face să mă chinui. îl urăsc pe tipul ăsta. Nu înţeleg de ce am devenit brusc o ţintă, dar mă nelinişteşte. Şi are dreptate.

Nu este nimeni în jur care să mă salveze.

Mă îndrept spre cămin, mergând mai repede. îl aud pe Elliot în spatele meu, înjurând, dar cuvintele se pierd în furtuna care stă să înceapă. Picăturile de apă mă lovesc una după alta şi îmi dau seama că plouă.

încep să alerg.

în câteva minute ajung în căminul fetelor şi închid uşa în urma mea. Mă întorc spre geam şi văd cum Elliot se apropie. Noul meu obicei de a ieşi la alergat mă face să fiu mai rapidă, dar gâfâi destul de rău, iar inima îmi bate de trei ori mai repede.

Ajunge la geam şi începe să bată cu pumnii în uşă, făcându-mă să tresar. Zâmbeşte, iar vântul îi flutură părul negru peste frunte, în timp ce jacheta i se desface. Fac un pas în spate, cu gura uscată, când îşi trece degetul peste gât şi apoi arată spre mine.

Apoi se întoarce şi pleacă.

CAPITOLUL 8

SUMMER

Furtuna nu durează mult. Plouă aproximativ treizeci de minute, suficient cât să strice terenul de fotbal care fusese pregătit pentru meciul din seara aceasta, şi care acum este plin de noroi. Stau la fereastra din camera mea şi privesc ploaia, cuprinsă de dorul de casă.

Dar nu am o casă la care să mă întorc. Nu cu adevărat. Chiar dacă aş implora-o pe mama să mă lase să mă întorc, nu m-aş simţi confortabil în apartamentul acela. Nu cu toate amintirile pe care le am acolo. Cu pozele de familie. Cu micul altar pe care l-a făcut pentru Jonas şi Yates. Mi-a trimis o poză cu el săptămâna trecută şi mi sa părut ciudat că a făcut aşa ceva. Poze cu ei pe o masă mică. Lumânări aprinse şi o figurină cu o rugăciune şi cu mâinile împreunate. Ba chiar şi cu o mică Biblie groasă pe masă.

Nu mergem la biserică. Nu prea ne rugăm. Nu înţeleg de ce ar organiza un asemenea tribut religios pentru ei, dar poate şi ea îşi gestionează propria vinovăţie.

Am înţeles asta. Chiar mai bine decât crede ea.

Mă uit pe geam la grupurile de elevi care se duc spre terenul de fotbal ca să vadă meciul. Sunt atât de mulţi, încât mă simt în siguranţă să ies din cameră şi să merg după mâncare la cantină atunci când începe meciul. Nu este nimeni acolo, cu excepţia câtorva elevi care par foarte tineri, probabil în clasa a IX-a, care stau împreună la o masă şi şuşotesc înflăcăraţi, privindu-mă suspicioşi când trec pe lângă ei.

Probabil şi ei ştiu că sunt duşmanul. Şi sunt doar în clasa a IX-a.

Cum nu este nimeni prin preajmă, adică Whit, lacheii lui şi turma de oi, reuşesc să-mi iau o salată proaspătă şi o supă, pe care le mănânc în linişte, cu căştile în urechi, în timp ce mă uit la un serial nou de pe Netflix.

După ce termin, mă duc înapoi în camera mea, mă schimb într-o pereche de colanţi şi un hanorac şi mă încalţ cu adidaşii mei preferaţi de alergare. E beznă afară, furtuna a încetat şi toată lumea este la meci.

N-avea să mă deranjeze nimeni.

Cu căştile încă în urechi, alerg prin grădini, unde statuile sunt învăluite de licăriri aurii datorită luminilor de deasupra. Sunt frumoase. Un înger delicat. O femeie care plânge. Un tânăr furios, cu faţa întoarsă, privind în depărtare cu maxilarul încleştat.

îmi aduc aminte de Whit.

Toate îmi aduc aminte de el. O frumuseţe incredibilă, sculptată în piatră. Rece şi nepăsătoare. Deşi de fiecare dată când mă atinge nu simt decât căldură. Flăcări din vârful degetelor lui, care îmi dau foc.

Mă fac să ard.

Alerg mai repede, iar pulsul îmi creşte, în timp ce îmi croiesc drum spre pădure. Este atât de întuneric! Mai întuneric decât de obicei din cauza norilor care încă plutesc pe cer, iar eu mijesc ochii, încercând să văd. Paşii îmi răsună pe aleea pietruită şi atât timp cât rămân pe ea, nu mă voi rătăci. Pot să văd pietrele, chiar şi pe întuneric.

Aleea şerpuieşte printre desişurile de copaci care mărginesc campusul şi îl despart de plajă. Chiar şi cu căştile în urechi aud zgomotul oceanului, valurile tulburi, apa învolburată după furtună. închid muzica şi mă opresc, gâfâind şi absorbind sunetul ritmic.

Dacă aş intra în vârtejul apei acum, nimeni nu mi-ar simţi lipsa dacă aş dispărea. Probabil cei de la şcoală ar da o petrecere, în frunte cu Whit. Mama ar fi tristă, ar adăuga şi poza mea la altar, dar ar merge mai departe. Toată lumea i-ar spune cât e de puternică.

Şi chiar este. Dar poate toată puterea asta e doar o mască pentru ceea ce e cu adevărat.

Lipsită de emoţii. Istovită.

Nu ştiu.

Oceanul mă tentează, mai ales după ziua cumplită pe care am avut-o, dar după ce ascult valurile câteva minute, mă îndepărtez de drumul care duce spre plajă şi mă îndrept spre campus. îmi spun că sunt mai puternică de atât. Dacă aş intra în apa aceea şi aş lăsa-o să mă înghită, ei ar învinge. Şi, deşi i-am spus lui Whit că nu e un joc, poate că avea dreptate până la urmă.

Viaţa e doar un joc, iar eu sunt prea tânără să cedez. Nu pot să pierd.

Nu încă.

Să ştiu că am fost tentată, dar totuşi nu am cedat mă face cumva să mă simt mai puternică. îmi dă mai multă forţă. Alerg cu paşi siguri înapoi spre campus, alegând drumul care merge spre dreapta şi nu trece prin grădini, ci printr-un tunel format din copaci şi tufişuri, care se împreunează în vârf, creând un umbrar deasupra aleii, extrem de răcoritor pe timpul verii.

Nu că îmi voi petrece vreodată verile în Newport, în campus. Şcoala oferă un program, dar nu am participat la el şi în curând o să termin liceul. începând cu luna iunie nu va mai trebui să văd niciodată acest campus. Voi avea în mână diploma şi voi pleca ţinând capul sus.

Sper. Dacă nu o să mă distrugă înainte.

Nu o vor face. N-o să-i las. N-o să-l las.

Un tunet bubuie deasupra mea şi mă sperii, scoţând un ţipăt înainte să grăbesc pasul. Ploaia începe să cadă în rafale ritmice, iar fulgerele luminează cerul iar şi iar, însoţite de tunete furioase, şi îmi dau seama că sunt cu adevărat în pericol aici.

Aş putea fi lovită de fulger, electrocutată pe loc. Greu de crezut, dar având în vedere cât ghinion am avut în ultima vreme, este foarte posibil.

încep să alerg pe aleea acoperită, înconjurând un zid imens de iederă, când se aude o altă bubuitură puternică ce cutremură pământul, urmată de fulgere ce străbat cerul întunecat şi luminează pământul. Văd pe cineva, înalt. îmbrăcat în negru. Este acolo.

Apoi dispare.

înghit cu greu şi încetinesc, apropiindu-mă cu grijă de locul în care l-am văzut, cu inima bătând nebuneşte. Opresc muzica, mă uitat în jur şi îmi scot căştile din urechi, apoi le bag în buzunarul hanoracului. Oriunde ar fi plecat, nu poate fi prea departe. Probabil era alt alergător.

Nu-i aşa?

Un alt tunet bubuie şi mă sperie. în aceeaşi clipă, cineva mă cuprinde de gât pe la spate şi mă izbeşte de un corp puternic, deşirat. Se apropie de urechea mea şi şopteşte cu o voce groasă:

- Te-am prins.

Recunosc imediat vocea şi înţepenesc.

Elliot. ’ ’

închid ochii şi rămân complet nemişcată, spunându- mi că trebuie să rămân calmă. Pot să mă descurc cu asta. E hotărât să se răzbune, presupun, şi pot să intru în jocul lui pentru puţin timp. Trebuie să-mi adun puterile şi să profit de ocazie la momentul potrivit.

- Eşti atât de proastă, spune pe un ton ameninţător. Singură aici. Nu mai e nimeni în jur. Toată lumea e la meciul de fotbal.
- Tu de ce nu eşti la meci? îl întreb, mândră că par atât de calmă.
- Am fost suspendat un meci din cauza a ceea ce s-a întâmplat mai devreme, spune şi mă strânge şi mai tare de gât. Mă apasă cu antebraţul gros, ameninţând să mă lase fără aer. Jigodie proastă! Nu meriţi.

în faţa noastră apare brusc un alt băiat, complet necunoscut, îmbrăcat şi el în negru. Se apropie încet de noi, zâmbind înspăimântător.

- Ea este? îl întreabă pe Elliot.
- Da. Ce părere ai?

Mă analizează din cap până în picioarele încălţate în adidaşii uzi fleaşcă.

- Nu sunt genul care să lovească femeile, dar pare o adevărată nenorocită care merită o palmă sau două.
- Exact asta ziceam şi eu, aproape urlă Elliot râzând. O ţii tu şi dau eu primul.
- De acord, spune celălalt băiat, încuviinţând din cap.

Acum este momentul să acţionez.

Mă lupt cu Elliot şi reuşesc să scap din strânsoarea lui, dar celălalt băiat mă apucă imediat de mijloc, mă învârte şi mă ridică, ţinându-mă cu picioarele în

aer. Apoi mă trânteşte la pământ şi se pune deasupra mea, ţintuindu- mă pe potecă. Pietrele mici mă înţeapă în cap şi în tot corpul, băiatul îşi apropie chipul de al meu, iar picăturile de ploaie care i se preling pe faţă curg pe obrajii mei.

- Continuă. îmi place când se luptă, spune plin de dorinţă, ca şi cum ar mai fi făcut asta.
- Dă-te dracului de pe ea! E a mea prima dată, ţipă Elliot, trăgându-l pe celălalt băiat de pe mine.

încep să plâng când Elliot îmi încalecă şoldurile, stând deasupra mea cu pumnul strâns în aer. Crezusem că vor să mă violeze, nu să mă bată.

Furia mă cuprinde, secându-mi lacrimile, apoi încerc să-l dau la o parte de pe mine, dar nu reuşesc. Este în avantaj şi ştie asta.

- Jigodie nenorocită! şopteşte, iar dinţii îi lucesc în întuneric. O să te distrug.

Pare mulţumit, ca şi cum l-ar excita asta, lucru care mă înfurie şi mai tare. Mă lupt cu putere, ridicându-mi şoldurile cât de tare sunt în stare şi îl fac să cadă de pe mine, într-o parte. îl lovesc cu piciorul în stomac şi cade pe spate, gemând zgomotos, iar expresia de pe chipul lui este plină de furie când se năpusteşte din nou spre mine.

Brusc, dispare. Celălalt băiat ţipă.

- Ai grijă! Ce dra....

Cineva îl loveşte cu pumnul în gură şi el se prăbuşeşte. Mă uit şocată la ce se întâmplă, în timp ce ploaia cade ritmic cu picături mari, iar fulgerele pâlpâie încontinuu deasupra noastră şi îl luminează pe Whit, îmbrăcat în cămaşa albă şi pantalonii bleumarin, întorcându-se în ultima clipă spre Elliot, chiar înainte să-l lovească în faţă.

- Whit! ţip când lasă capul pe spate după ce Elliot îl lovise cu pumnul în faţa frumoasă.

Sar în picioare, ducându-mă spre Elliot, pregătită să-l trag la o parte de pe Whit.

Whit îl împinge pe Elliot şi se răsucesc amândoi pe jos, iar mâinile şi picioarele li se împletesc în timp ce fiecare se luptă ca să obţină controlul. Stau lângă ei, complet neajutorată şi fără să ştiu ce să fac. Scot telefonul şi încep să formez numărul de urgenţă, când Whit ţipă la mine.

- Pune dracului telefonul ăla jos!

întrerup apelul şi mă uit urât la el, dar şi îngrijorată. Celălalt băiat se clatină ridicându-se, cu faţa deja umflată după lovitura lui Whit, iar eu ţip când Elliot vrea să lovească din nou.

Dar de data aceasta Whit este pregătit. Opreşte lovitura lui Elliot şi îi dă cu toată puterea un pumn în stomac. Continuă să se bată, şi sunetul loviturilor se aude iar şi iar în timp ce încearcă să se distrugă unul pe celălalt, până când Whit rămâne în picioare, deasupra lui Elliot, care, chircit pe jos, îşi acoperă abdomenul, încercând să se protejeze.

- Ticălos nenorocit, spune Whit, gâfâind şi dându-şi părul la o parte de pe faţă. Aveai de gând să o omori în bătaie.
- Nenorocita o merită..., începe Elliot, dar Whit îl loveşte, făcându-l să geamă.
- Dobitocule! Eşti terminat. Distrus. Whit îl scuipă, direct pe faţă. Să putrezeşti în iad, Elliot! Nu mai ai ce căuta aici.
- Haide, frate! E doar o târfuliţă căreia vrei să i-o tragi. Ce contează ce se întâmplă cu ea? se vaită Elliot.
- Pare că mai degrabă e târfuliţă căreia tu vrei să i-o tragi.

Whit îl loveşte din nou, în timp ce ploaia se înteţeşte şi devine atât de zgomotoasă încât abia îl mai aud.

Din greşeală ating telefonul şi porneşte din nou muzica. Melodia „Streets” de la Doja Cat se aude încet din căştile pe care le am încă în buzunar, în timp ce Whit ţipă la Elliot:

- Ai douăzeci şi patru de ore. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Whit se întoarce spre celălalt tip, care priveşte speriat toată interacţiunea.

- Nici pe tine nu vreau să te mai văd. Plecaţi dracului de aici! Amândoi!

Elliot se ridică şi îşi masează mandibula, tresărind.

- Faci o greşeală.
- Singura mea greşeală e că am avut încredere în tine, spune Whit mârâind uşor. Du-te dracului, dobitocule! O să-mi asum riscurile.

Mă uit, fără să respir, cum se holbează unul la altul, speriată că ar putea începe să se bată din nou. îmi bag repede căştile în urechi ca să nu le pierd.

Dar până la urmă Elliot se îndepărtează încet, iar celălalt tip îl urmează, până când dispar în întuneric. După ce nu-i mai văd, mă întorc cu grijă spre Whit şi observ că se ţine cu mâna de coaste.

Este rănit.

Fiul risipitor. Prinţul bogat este încă în picioare după ce s-a luptat pentru mine, nu cu unul, ci cu doi băieţi.

Probabil ar trebui să-i fiu recunoscătoare. Probabil ar trebui să-i mulţumesc.

Stă cu spatele la mine în timp ce se uită cum fuge prietenul lui, Elliot, iar ploaia îi udă hainele şi cămaşa lui albă devine transparentă. Materialul i se lipeşte de piept, evidenţiind muşchii fermi de dedesubt, iar eu mă holbez, fără să mă pot abţine. Ridic privirea spre faţa lui şi trag adânc aer în piept când văd vânătaia care i se formează pe obraz. Zgârietura de pe mandibulă.

Rămân nemişcată, gândindu-mă ce să fac. Ar trebui să fug. Aş putea pretinde că nu i-am văzut pe el şi pe Elliot în seara aceasta, şi nici bătaia. Am putea să ne prefacem că nu s-a întâmplat niciodată. Sunt calmă şi gata să fug, când ridică privirea, cu nasul în aer, de parcă m-ar fi adulmecat, precum un animal.

Rămân încremenită, asemenea statuilor din jur, tremurând de frică în sinea mea. Ziua fusese deja prea lungă. A trebuit să înfrunt prea multe lucruri şi să o termin cu o altă întâlnire îngrozitoare cu Whit Lancaster...

Nu ştiu dacă mai pot rezista.

îi întâlnesc privirea albastră, înfricoşătoare. Ne uităm unul la altul şi nu-mi pot îndepărta privirea. Nici el nu poate. Melodia se aude în continuare, îmi răsună în cap, atât de potrivită pentru acel moment.

„Ca tine, ca tine

Ca tine, oo...

Mi-a fost greu să găsesc pe cineva ca tine.”

Are o zgârietură într-o parte a gurii. Văd cum îi curge sânge pe bărbie. Se întoarce cu faţa la mine, iar eu icnesc, ducându-mi mâna la gură.

Whit îmi evocă mereu statuile din grădinile campusului. Frumoase. Perfecte. Reci.

Fără inimă.

Acum îl văd pe zeul de neatins dintre noi, muritorii, rănit, sângerând...

Uman.

Vine spre mine clătinându-se, dar totuşi impozant. Puternic, în ciuda a ceea ce păţise. Ochiul drept a început să i se umfle şi nu i se mai deschide complet. Pe unul dintre pometii proeminenţi are o zgârietură roşie care se înveneţeşte. îşi mişcă buzele, parcă vorbind cu mine, aşa că îmi scot o cască din ureche şi aud ultimele cuvinte pe care mi le spune.

- ... nu ar fi trebuit să fii singură aici. Eşti bine? Idiotul de Elliot!

Scuipă, iar saliva lui e roşie.

Brusc, mă înfurii. Cine naiba este el ca să-mi spună ce să fac? Să se comporte de parcă i-ar păsa? A venit în apărarea mea şi şi-a distrus faţa din cauza mea. Serios?

Puţin îi pasă de mine.

Whit a recunoscut că este sursa chinului prin care trec la şcoală. Toţi mă hărţuiesc; el, mai mult decât oricine.

- Măcar nu sunt eu cea care sângerează peste tot pe potecă, îi răspund, făcând semn spre el.

Zâmbeşte. Are sânge pe dinţi şi îmi aduce aminte de un diavol frumos. Un înger căzut. Parcă citindu-mi gândurile, îşi întinde braţele, arătând ca şi cum şi-ar fi luat zborul. Din poziţia asta se vede clar cât de udă îi este cămaşa albă şi pot să văd pielea de dedesubt. Areola închisă la culoare a sfârcurilor. Muşchii şi tendoanele, felul în care pieptul i se ridică şi coboară când gâfâie.

Mă trec fiori şi îmi impun să mă opresc.

- Gura aceea o să-ţi facă probleme într-o zi, Savage, spune, cu acelaşi zâmbet diabolic. Nici măcar nu poţi să- mi mulţumeşti că ţi-am salvat pielea. Sper că ştii că ăia doi te-ar fi bătut măr.
- Probabil tu i-ai pus să facă asta şi apoi ai apărut ca să-i opreşti, sperând că o să cred că eşti salvatorul meu, îi răspuns. Nu am încredere în tine.
- Ar fi trebuit să-i las să-şi facă de cap cu tine, continuă, în timp ce zâmbetul îi dispare.
- Dobitocule! bombăn şi încerc să trec pe lângă el, nerăbdătoare să încep să alerg şi să uit că această întâlnire a avut loc.

Dar ştim amândoi că nu îl pot ignora, iar el nu mă poate ignora pe mine. Nu-l pot lăsa singur aici, chiar dacă el era cel care a organizat asta. Exista prea multă istorie între noi.

Whit mă ia de braţ când încerc să trec pe lângă el şi mă opreşte.

- Unde crezi că te duci?
- Cât mai departe de tine. încerc să mă eliberez, dar mă strânge şi mai tare de braţ. Dă-mi drumul!
- Lasă-mă puţin, spune cu o grimasă, clătinându-se, iar eu îl apuc de celălalt braţ, ajutându-l să-şi recapete echilibrul. încă îşi acoperă toracele cu o mână, furios. La naiba, cred că idiotul ăla mi-a fracturat o coastă.

Şocul mă învăluie, la fel ca ploaia. Rănile lui sunt mai grave decât credeam.

- De ce ai făcut asta?
- Ce să fac? întreabă, uimit. Să te salvez de idioţii care voiau să te rupă în bătaie în mijlocul unei furtuni? Ah, păi nu ştiu. Credeam că o să te bucuri că am apărut.
- Ce căutai aici?
- Ar trebui să te întreb acelaşi lucru.
- Nu mi-ai răspuns la prima întrebare, îi amintesc, cu voce calmă şi gânduri haotice.

Ne uităm unul la altul în timp ce ploaia cade peste noi necontenit. Clipesc ca să scap de picăturile de pe gene şi îl privesc cu atenţie când se mişcă. Se strâmbă. întind mâna spre el, vrând să-i ating buzele, dar îşi întoarce faţa.

- Nu contează. O să fiu în regulă.

Nu-mi răspunde la întrebare, iar faptul că este atât de aproape de mine, că depinde de mine, că are nevoie de mine, îmi creează o stare de panică. El nu are nevoie de nimeni. Este mai presus de atât.

Este mai presus de mine.

Dar chiar şi zeul acestei şcoli sângerează şi sunt martoră la asta chiar acum. Ploaia curăţă sângele, dar îmi dau seama că are dureri. Ochiul vânăt are să fie ceva straşnic. Cum o să explice asta?

- Nu pari în regulă, îi spun. Poate ar trebui să te duci la asistentă...
- Nu, mă întrerupe, pe un ton ferm, cu o privire rece. Şi să nu îndrăzneşti să spui nimănui ce ai văzut. Ai înţeles? Asta rămâne aici. între noi.

Cine naiba se crede? Doamne, este exasperant!

- Eşti atât de idiot! ţip la el.
- Să nu uiţi asta niciodată, Savage. Se smuceşte, clătinându-se în spate şi cade în fund cu o bufnitură

zgomotoasă. La naiba, geme şi se întinde pe spate în mijlocul potecii, cu braţele întinse.

Nu se mişcă. Pur şi simplu stă întins acolo, pe poteca pietruită, printre bălţile care se transformă încet în noroi, în timp ce ploaia cade peste el, şi ţine ochii închişi. îl studiez o clipă, simţind cum se dă o luptă în mine. Aş putea să-i întind mâna şi să-l ajut să se ridice. Să-l duc înapoi în camera lui extravagantă care nici măcar nu face parte din cămine şi să uit că această întâlnire s-a petrecut vreodată.

Sau aş putea să-l las aici, să-şi dea seama singur cum să ajungă înapoi în camera lui. Nu ar fi ca şi cum l-aş abandona. Nici măcar nu vrea ca lumea să stie ceva din

ce s-a întâmplat.

Hotărâtă, mă întorc şi plec spre cămin.

- Unde naiba pleci? ţipă prin ploaie.

Mă uit peste umăr şi văd că se ridică din nou, cu genunchii îndoiţi. Cu picioarele în băltoace.

- Ce-ţi pasă?
- Vino înapoi aici! îmi cere.
- Du-te dracului!

încep să merg, dar vinovăţia nu-mi dă pace. îmi provoacă noduri în stomac. îmi împunge inima.

Sufletul.

E cea mai îngrozitoare fiinţă umană de pe planetă. Mia făcut viaţa un iad de când am ajuns în internatul ăsta idiot. A convins întregul internat să mă chinuie în fiecare zi şi nu se va opri. Nu până când nu obţine ce vrea.

Şi ceea ce vrea...

Sunt eu.

în genunchi, supusă lui. Să-l las să mă umilească. Să mă convingă să fac lucruri murdare, sexuale, care sigur îmi vor plăcea şi de care mă voi simţi foarte vinovată. E un degenerat bolnav. Rănit. Distrus.

Dar atinge ceva ascuns adânc înăuntrul meu. Ceva ce nu înţeleg. Mă face să simt. Momentul nostru împreună de când aveam paisprezece ani a durat cel mult cincisprezece minute, dar mi-a rămas întipărit în minte pentru totdeauna. Aş vrea să ştiu cum e să-l sărut acum. Să-l ating acum.

Să mă atingă.

Ar trebui să-l urăsc pentru ce a făcut. Pentru cum mi-a spus. Pentru lucrurile prin care am trecut din cauza lui.

Dar nu pot să... îl las pur şi simplu aici. M-a salvat. În ciuda a tot ceea ce mi-a făcut, până la urmă m-a ajutat. Şi vremea e îngrozitoare. Dacă e rănit grav? Cu hemoragie internă?

Ca o idioată, mă întorc şi mă duc înapoi la el. Mă urmăreşte cum mă apropii, din ce în ce mai şocat cu fiecare pas pe care îl fac.

- Dă mâna.

Se uită cu o grimasă la mâna mea întinsă, apoi la mine.

- Te-ai întors.
- N-ar fi trebuit. Eşti cel mai mare idiot.

Râde.

- Şarmul meu te-a convins.
- Asta şi faptul că m-ai salvat. îmi flutur degetele. Dă mâna sau plec. Şi nu mă mai întorc.

Whit nu e prost. Mă ia de mână, iar eu îmi proptesc picioarele în nămol, încercând să-l ridic. Dar bineînţeles că îmi alunecă mâna din strânsoarea lui şi mă dezechilibrez, căzând cu fundul în noroi.

în ciuda durerii şi a rănilor de pe faţă, în ciuda ploii care cade peste noi, începe să râdă.

- Ar trebui să-ţi vezi faţa, spune, dând din cap.

Doamne, e oribil.

Sunt convinsă că arăt umilitor în timp ce mă ridic în picioare din nămol. Şi el face acelaşi lucru, chinuindu-se şi gemând, probabil din cauza durerii îngrozitoare.

Foarte bine. Sper să aibă dureri atât de mari încât să nu poată dormi în noaptea asta. Merită măcar atât pentru toate lucrurile prin care am trecut din cauza lui. Nu-mi pasă dacă m-a salvat de prostul de Elliot şi de prietenul lui.

- O să reuşeşti? îl întreb după ce face un pas spre mine.
- Vrei să...

Vocea i se pierde şi el priveşte în jos o clipă, înainte să ridice capul, în timp ce picăturile de ploaie îi cad peste genele dese. Bineînţeles că observ asta. în ciuda faptului că a fost bătut şi că e plin de noroi, încă e superb. îngerul căzut care vrea să mă atragă spre întuneric.

- Vreau să ce? îl întreb, încrucişându-mi braţele.

îmi dau seama că plouă mai încet. Tunetele şi fulgerele au dispărut complet.

- Mă duci în camera mea? Mai face un pas spre mine, mă atinge cu braţul, iar eu îl sprijin, dându-mi seama că nu se ţine prea bine pe picioare. Ştiu că sunt mai greu decât tine şi nu mă aştept să mă cari, dar m-ar ajuta dacă ai putea să mă ghidezi până acolo.

Nu vreau să văd sanctuarul intim care este dormitorul lui Whit. Bănuiesc că şi Sylvie locuieşte în clădirea cu apartamente private.

- N-ar trebui să te ajut, îi spun cu precauţie, păstrând distanţa.

îl privesc ca pe un şarpe pregătit să atace. Nu am încredere în el. O să se întoarcă împotriva mea cumva. O să facă să pară că m-am furişat în camera lui şi voi deveni târfa campusului.

Deşi nu m-ar mira să am deja acest titlu.

- Nu ar trebui, este de acord.

Ne uităm unul la altul, în timp ce picăturile de ploaie se preling pe noi. încă se ţine de stomac şi mă întreb cât de grav e rănit la coaste. Fisurate? Rupte? E într-o stare gravă dacă sunt rupte. Şi dacă situaţia se agravează când el se mişcă?

Mă uit peste umăr şi văd căminul meu care se întrezăreşte în depărtare. îmi vine o idee, una absolut ridicolă, dar acesta este momentul să o pun în aplicare. Nu e nimeni în jur. Toţi sunt la meci. Avem destul timp.

- Poţi să mergi? îl întreb şi mă apropii de el.

îi pun mâna în jurul taliei şi îl ţin bine, încercând să ignor căldura pe care o emană şi care mă arde prin cămaşa udă.

începem să ne mişcăm, cu paşi grei, iar faţa lui e contorsionată de durere. Se sprijină de mine, aproape cu prea multă greutate şi îmi încordez picioarele, încercând să-mi păstrez echilibrul.

- Am impresia că nu pot să respir, mormăie.

De la coaste. Nu are ce altceva să fie.

Hotărâtă, îl ghidez spre clădirea mea.

- Mergem în camera mea, îi spun.

- Ce dracu? în nici un caz! Râde, dar imediat închide gura. Sunt sigură că asta a durut. Dacă mă prinde cineva în camera ta, o să fii exmatriculată.
- Ba nu o să fiu. Şi tu te vei asigura de asta.

Mergem unul lângă altul; el îşi ţine braţul pe umărul meu, iar eu continui să-l ţin de mijloc.

- Ce vrei să spui?

Face pauză după fiecare cuvânt, ca şi cum i-ar fi fost greu să vorbească, şi încerc să nu las acest detaliu să mă îngrijoreze.

Dar mă îngrijorează.

- Eşti un Lancaster. De neatins. Vom spune adevărul şi nu voi păţi nimic, îi spun simplu când ne apropiam de uşile duble ale clădirii.
- Nu aveţi un monitor care stă la recepţie? întreabă.
- Sunt toţi la meci. Când am plecat să alerg nu era nimeni la recepţie.

Sper că încă e aşa.

- îţi asumi un risc, Savage, spune cu admiraţie. Nu ştiu dacă e un act de curaj sau o prostie.

„Probabil amândouă", sunt cât pe ce să-i spun.

Dar tac din gură.

CAPITOLUL 9

SUMMER

Reuşesc cumva să-l aduc în camera mea, deşi nu este uşor. A trebuit să ne oprim de multe ori. A tuşit o dată şi am crezut că s-ar putea să leşine, dar poate doar mă îngrijoram prea mult. A trebuit să-l împing la perete şi să-l ţin acolo, rugându-mă să nu-şi piardă cunoştinţa. Este mult prea greu. N-aş fi avut cum să-l ridic.

După ce reuşesc să-l aduc în camera mea, îl ghidez spre scaunul de la biroul meu şi îl ajut să se aşeze. îmi dau seama repede că tremura din cauza frigului şi a hainelor ude.

Şi eu tremur.

- Vin imediat. Ridic degetul arătător în faţa lui, încercând să pară că vorbesc serios. Nu te mişca.
- Nu aş putea nici dacă aş încerca, spune cu vocea răguşită şi încearcă să zâmbească, dar nu reuşeşte.

îl las în camera mea şi mă duc în baia comună, de unde iau câteva prosoape şi o cârpă. Mă duc la chiuvetă şi dau drumul la apă, lăsând-o să curgă până se înfierbântă, apoi ud cârpa şi o storc înainte să opresc apa. Mă grăbesc înapoi în cameră, ştiind că nu avem prea mult timp înainte ca meciul să se termine şi toată lumea să se întoarcă la cămin.

Trebuie să pun hainele lui şi pe ale mele în uscător. Nu pot permite ca cineva să-şi dea seama că am haine de băiat acolo, deci trebuie să le amestec cu alte lucruri. Nu va părea neobişnuit dacă spăl vineri seara. Nimeni nu mă place la şcoala aceasta. Nu am prieteni.

Ce altceva aş putea face?

Intru în cameră şi îl găsesc tot pe scaun, cu pantalonii la picioare. Mă priveşte cu o grimasă.

- Ia chestiile astea de pe mine, geme el.

Iritată, îngenunchez în faţa lui, îi scot pantofii, apoi şosetele şi vreau să-i apuc pantalonii, când îmi dau seama că sunt şi chiloţii acolo.

Ridic uşor privirea şi văd că rânjeşte la mine. în ciuda a tot ceea ce se întâmplă. în ciuda durerii, a hainelor ude şi a situaţiei nebuneşti în care ne aflăm, are o privire arogantă şi ştiu exact de ce.

- Nu-mi imaginam că aşa va fi prima dată când vei îngenunchea în faţa mea, dar merge, rosteşte tărăgănat.
- Eşti un mare măgar. îi trag pantalonii şi chiloţii şi le dau drumul pe podea. Scoate-ţi cămaşa.

Ridică o sprânceană.

- Scoate-ţi. Cămaşa, repet, mai apăsat de data asta.
- Vrei să mă dezbrac? Nu ştiu cât de bine voi putea sa....

îl întrerup.

- Vreau să-ţi bag hainele în uscător.
- Ah, spune el părând dezamăgit. Fetele bogate ca tine ştiu să bage la spălat?
- Da. Nu trebuie să pari atât de surprins, răspund pufnind şi fac ochii mari când începe să-şi desfacă nasturii cămăşii cu degetele lungi şi elegante.
- O să priveşti? întrebă, părând plictisit în timp ce descheie ultimul nasture.

Cămaşa i se desface, iar eu încerc să trag cu ochiul. Dar camera nu este prea bine luminată de singura lampă aprinsă de pe biroul meu, aşa că nu pot să văd nimic. Şi sunt curioasă.

Vreau să văd totul.

- Cred că da, spun pe un ton indiferent, ca şi cum faptul că e aproape dezbrăcat în camera mea nu mă afectează.
- îţi arăt dacă îmi arăţi şi tu. Dă din cap spre mine. Şi tu eşti udă.

Hainele mele sunt atât de ude încât picături de apă cad pe covor.

Mă simt rebelă, aşa că îmi dau jos hanoracul şi îl arunc peste grămada de haine ale lui Whit, îmi scot pantofii şi şosetele. Apoi încep să-mi dau jos colanţii, încet, fără să- mi iau ochii de la Whit în tot acest timp.

Nu-şi întoarce privirea. Continuă să se uite la mine de parcă am fi într-o competiţie pentru a vedea cine clipeşte primul. Whit cedează, coborându-şi privirea spre picioarele mele pentru o clipă, când îmi scot de tot colanţii.

Parcă ar fi fost lipiţi de mine.

- Chiar o să-ţi dai jos toate hainele. în faţa mea.

Nu pare să mă creadă.

- Nu am nimic de ascuns, îi spun, savurând provocarea, felul în care mă priveşte, de parcă n-ar şti unde să se uite mai întâi.

Sunt plină de surprize, mă gândesc. Are impresia că sunt o fată timidă şi proastă pe care poate să o hărţuiască.

Se înşală.

îl privesc şi eu. Stă complet dezbrăcat pe scaunul meu, cu excepţia cămăşii desfăcute, şi îmi dau seama că e puţin ciudat.

întreaga situaţie e ciudată.

- Nici eu, spune el.
- Eu prima?

Nu ştiu de unde am atât de mult curaj, dar mă las dusă de val.

- Dacă insişti.

Zâmbeşte. Se strâmbă. Ochiul vânăt se închide la culoare şi îl face să pară mai dur şi mai brutal.

Prinţul a fost rănit în luptă. Iar eu va trebui să mă prefac că nu am fost martoră la asta. Ca şi cum n-aş şti ce s-a întâmplat.

Ar trebui să fie uşor. Nu e ca şi cum am vorbi în faţa altor oameni.

îmi duc mâinile la spate şi îmi desfac uşor sutienul. Se desprinde şi las bretelele să cadă uşor, apoi îl arunc în grămada de haine.

- Frumoşi, aşa cum mi-am imaginat, murmură el, uitându-se doar la sânii mei.

Perversul.

Nu mi-e ruşine cu corpul meu. A fost folosit şi l-am folosit. în acest moment e o armă de distrugere în masă, iar Whit este ţinta mea. Sunt complet pregătită să îl distrug.

Deşi cred că am un avantaj, având în vedere că e rănit şi se ascunde în camera mea. Chiar şi aşa, când eşti în război, trebuie să profiţi de orice oportunitate care apare.

îmi pun mâinile în şolduri şi apuc marginea chiloţilor. Inima mea încetineşte, apoi începe să bată din nou într- un ritm regulat şi puternic. Privirea lui e caldă. Mă analizează. Se lasă pe spate pe scaun, şi ştiu că ar trebui să arate ridicol, aproape dezbrăcat, doar cu o cămaşă udă pe el. *

Dar nu arată ridicol. Deloc. Eu ar trebui să am controlul acum, dar el este cel sigur pe el, aşteptând să fac următoarea mişcare.

- O să-i dai jos?
- Vrei să vezi? îl tachinez.
- Ştii al dracului de bine că da, spune zâmbind.

Enervată, îmi dau chiloţii jos, iritată când se opresc în
jurul genunchilor. Mă chinuiesc puţin, dar reuşesc să scap de ei, şi rămân acolo, lăsându-l să se bucure de privelişte.

Şi exact asta face. Se uită fără ruşine la punctul dintre picioarele mele, ridicând uşor din sprâncene.

- Nu te epilezi.

De ce aş vrea să o fac frumoasă când nu o vede nimeni? Singura persoană care o vedea nu aş fi vrut să mă atingă. La un moment dat am încercat să devin cât mai dezgustătoare pentru el.

Nu a funcţionat. Nu-i păsa. Tot lua ceea ce îşi dorea.

- îl tund, spun, ceea ce e adevărat. îl aranjez puţin.
- îmi place. Se uită la mine cu privirea lui arzătoare, încrederea ta e o surpriză, Savage. îmi place şi asta.

Nu ar trebui să mă bucur la complimentele lui, dar o fac. Şi e atât de frig aici, sfârcurile mi se întăresc, mă dor şi le frec cu mâinile încercând să alin durerea, dar nu funcţionează.

- E rândul tău, îi spun.
- Nu ştiu dacă pot să stau în picioare.
- Aud cumva un pretext?

Cu un geamăt, apucă spătarul scaunului şi se ridică în picioare, clătinându-se. Sunt tentată să-l ajut, dar îmi aruncă o privire urâtă când fac un pas spre el, aşa că nu mă mai mişc. îşi dă jos cămaşa, întâi un umăr, apoi pe celălalt. Foarte, foarte încet.

Până când rămâne complet dezbrăcat, ca mine.

Are umerii şi pieptul late. Abdomenul lui... are pătrăţele. Complet plat. Buricul în interior. Păr pe coapse. Iar penisul lui lung şi gros e pe jumătate tare. în clipa în care mă uit la el se întăreşte şi mai mult.

- Impresionată? întreabă, părând iritat.
- E în regulă, răspund ridicând din umeri şi căscând.

Whit râde. Geme. Apoi cade înapoi pe scaun cu un
zgomot puternic.

- Se pare că nu o să se întâmple nimic aici în seara aceasta, spun cu satisfacţie şi mă întorc spre şifonier, de unde îmi iau un hanorac curat şi o pereche de pantaloni de trening cu care să mă îmbrac.

Mă încalţ cu papucii şi mă întorc din nou cu faţa la el. Priveşte cu invidie hainele mele curate şi calde, iar eu îi fac semn spre pat.

- Ar trebui să te odihneşti.
- în patul tău?
- Nu, pe scaun. îmi dau ochii peste cap. Bineînţeles că în patul meu. Ah! Era să uit. Mă duc la dulap şi iau unul dintre prosoapele pe care le-am adus şi cârpa, acum rece. Ai nevoie de ajutor? îl întreb când se ridică şi face cei câţiva paşi care îl despart de pat.
- Sunt bine, murmură, gâfâind ca un om în vârstă.

îmi cobor privirea spre fundul lui, şi observ gropiţele
de la baza coloanei vertebrale. îmi imaginez cum ar fi să le sărut. Să-l muşc de una dintre fese, apoi de cealaltă.

Mă înroşesc şi mă duc la el, trăgând pătura şi aşternuturile înainte ca Whit să se prăbuşească pe saltea, îi învelesc trupul gol şi umed cu pătura şi cearşaful. îi ofer un prosop, dar se încruntă.

- Ca să-ţi usuci părul.

Refuză oferta mea clătinând din cap.

-Nu.

- Măcar lasă-mă să te spăl pe faţă. Se încruntă şi mai tare. Ca să-ţi curăţ rănile.
- Du-te şi pune-mi hainele în uscător mai întâi, îmi spune, cu o voce din ce în ce mai slabă. Ochii i se închid, de parcă ar fi brusc lovit de un val de oboseală. înainte să se întoarcă toată lumea.

Are dreptate, aşa că fac ceea ce mi-a spus şi mă duc în spălătoria comună, unde arunc hainele în uscător şi îl pornesc. Patruzeci de minute ar trebui să fie suficiente ca să se usuce cât de cât. Apoi voi aştepta să se dea stingerea şi îl voi ajuta să se furişeze de aici. Monitorul adoarme până la urmă, deci nu va mai fi nimeni la birou când vom pleca.

Dar există camere de supraveghere. Cineva ne-ar putea vedea. Oare cât de des sunt monitorizate? Poate Sylvie ne-ar putea ajuta cu talentele ei de hacker.

Poate Whit n-o să vrea ajutorul surorii lui. Poate nu vrea ca ea să ştie ce se întâmplă între noi.

Şi ce se întâmplă, de fapt, între noi? Habar n-am.

Clătesc cârpa încă o dată cu apă caldă, mă întorc în cameră şi mă duc direct la el. Stă întins, cu telefonul în mână, tastând furios. Ridică privirea când ajung lângă pat, cu aceeaşi încruntare familiară care e ciudat de reconfortantă.

Sunt mai obişnuită să fie crud cu mine decât orice altceva, iar asta nu e deloc sănătos.

- Am adus o cârpă caldă cu care să te spăl pe faţă.

I-o arăt.

- Mă descurc, spune.

Pune telefonul pe pat lângă el, apoi se ridică şi se întinde după ea. Mişcarea îl face să tresară de durere, iar eu ţin cârpa la distanţă de el.

- Nu, lasă-mă să fac pe asistenta pentru o clipă.
- Doar dacă pot să mă joc cu tine de-a doctorul mai târziu, murmură el.

îl ignor şi mă aşez lângă el, iar el se dă mai încolo ca să-mi facă loc. îi analizez chipul. Zgârietura adâncă de pe obraz. Vânătăile roşii, movulii, care se formează în jurul ochiului. Pielea i se umflă, iar ochiul pare mai mic şi mi- aş dori să am nişte gheaţă să-i pun acolo. Până dimineaţă nu-l va mai putea deschide din cauza umflăturii. O să încep cu rănile mai uşoare şi o să trec la cele profunde după aceea.

- Nu arăţi prea bine, şoptesc în timp ce îi curăţ tăietura de la colţul gurii.
- Ar trebui să-l vezi pe tipul celălalt, spune.
- L-am văzut. V-am văzut pe amândoi. îi şterg uşor zgârietura de pe obraz. E adâncă, iar el scrâşneşte din dinţi când fac asta. De ce erai acolo?
- Nu contează.

Răspunsul lui mă irită.

- N-o să spun nimănui ce s-a întâmplat.
- Nu pot să am încredere în tine, Savage. N-am de gând să-ţi spun nimic, rosteşte irascibil. Vreau doar să ştii că... o să rezolv problema.
- Cum?
- Nu-ţi face griji pentru asta! murmură.

Furia mă face să frec prea tare pielea fragilă din jurul ochiului, iar el şuieră de durere.

- Nu vreau să fii prinţul meu pe cal alb.

Râde.

- Crede-mă, nici eu nu aş fi vrut să-ţi salvez fundul drăguţ în seara asta.

îl împing.

- Atunci găseşte pe altcineva care să-ţi îngrijească rănile.
- Aş putea aduce aici alte o sută de panarame care să facă exact ceea ce faci tu, chiar acum. N-ar trebui să fac decât asta.

Pocneşte din degete.

Ce nesimţit arogant!

Mă uit prin cameră, ca şi cum aş căuta pe cineva.

- Nu văd pe nimeni care să se grăbească să o facă.

Mă priveşte urât, fără să spună nimic.

Eu mă bucur în tăcere.

- Elliot e un idiot, spune după câteva clipe, în timp ce îi curăţ sângele uscat de pe faţă. Oare cel care l-a lovit purta un inel? Printre vânătăile imense se văd şi mici tăieturi. Am presimţit că are de gând să-ţi facă ceva.

Sunt derutată de declaraţia lui.

- Cum adică ai presimţit că o să-mi facă ceva?

- L-ai făcut să pară un fraier mai devreme, în faţa bibliotecii. Nu i-a plăcut asta. Zâmbeşte, închizând ochii. Idiotul a fost pus la punct de o fetiţă firavă. E terminat. Serios, nimeni nu mă înfruntă în campus şi scapă cu asta.

Mâna îmi înţepeneşte, încă ţinând cârpa sub ochiul lui.

- Cum adică „e terminat”?

Deschide ochii, albaştri şi strălucitori.

- Elliot. E terminat.

- Dar credeam că sunteţi prieteni, spun, confuză.

- L-ai lovit între picioare şi l-ai pus la pământ. Iar el se răzbună încercând să te atace. Uită-te la tine. Meriţi să-i distrugi reputaţia?

Dă din mână spre mine înainte s-o aşeze pe pat.

Iau cârpa de pe faţa lui şi mă ridic, insultată.

- Eşti un idiot! Risc totul ca să te ascund în camera mea şi să te ajut, şi aşa mă răsplăteşti?

- Ce-am făcut? Am zis doar să te uiţi la tine. Mijeşte ochii şi îşi ţuguie buzele, iar tăietura de la colţ i se înroşeşte, inflamată. Dacă nu are grijă, va rămâne cu o cicatrice. Eşti doar o fată. Firavă şi provocatoare, care l- a pus la pământ cu un singur genunchi, de parcă ar fi fost lipsit de apărare. De asta era atât de supărat. Nu îl învinovăţesc. Eşti un nimic şi totuşi te plimbi prin campus de parcă ţi-ar aparţine şi nu e aşa, Savage. E campusul meu. Ar trebui să fugi de frică ori de câte ori mă uit la tine.

- Eşti un porc, îi spun şi îl împing cu putere înainte să mă ridic.

Se strâmbă de durere şi se întoarce pe o parte, cu spatele la mine. Nici măcar nu-mi mai pasă. Sper să aibă dureri pentru totdeauna. Sper ca o coastă să-i fisureze plămânul şi acesta să i se umple cu lichid. Ar muri din cauza asta.

Nu aş simţi nici o urmă de remuşcare dacă s-ar întâmpla asta. Absolut nici una.

O merită. Pentru felul cum vorbeşte cu mine. Pentru cum se poartă cu mine. Pentru ceea ce-i pune pe oameni să-mi facă. Nu-mi pasă că m-a ajutat mai devreme. A făcut asta din motive egoiste. Nu a avut nici o legătură cu mine.

De ce ar trebui să-l ajut? E dezgustător. Cea mai rea persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

- în secunda în care hainele tale se usucă, te dau afară din camera mea.

- O să mă vadă cineva când plec, spune către perete, părând enervat.

- Nu-mi pasă. Poţi să le explici ce cauţi în căminul fetelor la ora asta. Şi ai face bine să nu pomeneşti numele meu.

- Sau ce? Mă priveşte peste umăr. Mă ameninţi, Savage?

Nu are rost să neg.

- Da, te ameninţ. Mă duc spre pat şi mă aplec deasupra lui, cu gura atât de apropiată de a lui încât îi simt respiraţia. Atât de apropiată încât aş putea să-l sărut. Aproape sunt tentată să o fac. Te ameninţ. Dacă spui că te-am ajutat să te furişezi în camera mea, o să le spun că ai încercat să mă violezi. Că m-ai imobilizat şi mi-ai băgat penisul în gură şi m-ai obligat să ţi-l sug.

Mijeşte ochii, dar nu spune nimic.

- Nu o să ai probleme, având în vedere că numele tău blestemat e peste tot în şcoala asta şi eşti de neatins, dar nici eu nu voi avea probleme. Nu am nici o problemă să le spun tuturor că m-ai agresat sexual, aşa că nu mă provoca, îi spun, împingându-l uşor în umăr înainte să mă ridic.

îmi urmăreşte fiecare mişcare în timp ce mă duc spre uşă, ţinând în braţe cârpa şi prosopul.

- Cred că te-ar excita asta, spune încet. Să te imobilizez, să ai penisul meu imens între buze. Să-l sugi. Fac pariu că ai înghiţi fiecare picătură.

Ignor tot ce spune. Altfel ar însemna să-i arăt că îmi provoacă o reacţie. Imaginea lui ţintuindu-mă la pat, cu penisul în gura mea şi cu expresia aceea arogantă pe chip tot timpul...

Mă trece un fior şi încerc să ignor gândul, dar nu pot. Este acolo, în mintea mea, rulând iar şi iar, ca un film. Iar plăcea la nebunie să mă domine, iar eu...

Eu m-aş bucura de fiecare secundă.

Doamne, ce e în neregulă cu mine?

- Mă duc să-ţi aduc hainele, îi spun, cu mâna pe clanţă. Să nu te mişti.

îl aud chicotind uşor când ies pe uşă.

Merg pe hol, cu paşi apăsaţi, şi când ajung la spălătorie arunc prosoapele murdare şi cârpa într-un coş imens. Uscătorul încă se roteşte, dar îl deschid ca să verific hainele.

încă sunt destul de ude. Va mai dura ceva.

Frustrată, trântesc uşa uscătorului şi îl pornesc din nou. Mă uit la hainele care se învârt iar şi iar, rozându-mi unghiile şi rugându-mă să se usuce mai repede.

îl urăsc atât de mult! E dezgustător. Are probleme grave şi e clar că urăşte femeile. Nu are nici un pic de respect pentru ele, mai ales pentru mine. Şi e surprins că am reuşit să-l dobor pe idiotul de Elliot cu un genunchi? A fost uşor. A căzut la pământ ca un sac de cartofi.

Dar dacă Whit nu ar fi apărut mai devreme, Elliot s-ar fi răzbunat pe mine. Mă cuprinde groaza şi mi se strânge stomacul, gândindu-mă la ce ar fi putut face.

Whit mă salvează, dar mă tratează ca pe un gunoi. Nu înţeleg.

Oare e narcisist? Sau poate are alte probleme mintale. Nu m-ar mira ca întreaga lui familie să fie nebună. Sylvie e puţin ciudată, dar măcar e de treabă. Şi familia mea e nebună, cred că toţi oamenii sunt, într-un fel sau altul.

Se aud voci de pe hol şi tresar când îmi dau seama că lumea începe să se întoarcă. Scot hainele din uscător, sunt puţin mai uscate, dar nu cu mult, şi le strâng la piept. Nu le pot lăsa în uscător să le găsească altcineva.

Mă opresc în uşă şi mă uit la fetele care trec. Nici una nu se uită la mine. Se pricep atât de bine să urmeze instrucţiunile. Whit le-a spus să mă ignore şi asta fac.

Are dreptate. Toate sunt nişte oi fără minte.

Când traficul se mai linişteşte, ies în grabă şi mă duc spre camera mea, lipindu-mă de uşă când un grup de fete trece pe lângă mine. Două dintre ele sunt Caitlyn şi Jane.

Aşa-zisele mele prietene din prima zi de şcoală.

- Târfa, murmură una dintre ele printre dinţi, şi toate izbucnesc în râs.

Nu spun nimic, roşie la faţă. Dacă ar şti cine este în camera mea în clipa asta, ar muri de gelozie.

Şi ar avea confirmarea că sunt, într-adevăr, o târfa.

Cel puţin în ochii lor.

întind mâna şi apăs uşor clanţa, deschizând puţin uşa înainte să mă strecor înăuntru şi să o încui. E întuneric în cameră. Şi linişte. Lampa e stinsă. Draperiile sunt trase, lăsând să intre lumina strălucitoare a lunii. Mă duc să mă uit pe geam, surprinsă să văd cerul senin.

Furtuna a dispărut, ca şi cum nu ar fi avut loc.

Mă duc la grămada de sub pătură şi îl zgâlţâi de umăr, dar nu răspunde. Nici măcar nu se mişcă. îl apuc iar de umăr.

Nimic.

Dau ocol patului şi mă uit la el de pe partea cealaltă, la faţa plină de vânătăi. Lumina lunii îl înconjoară într-o licărire argintie şi îmi dau seama că doarme profund. în patul meu.

Bineînţeles că e frumos. în ciuda rănilor, a ochiului vânăt, are buzele moi, iar cu ochii închişi pare atât de... tânăr. Ca un băieţel.

Vulnerabil.

îl urăsc.

Mă aşez pe marginea patului şi oftez adânc. Nici măcar nu tresare. îi ating nasul. îl răsucesc. îi ating buza de jos.

Nici un răspuns.

îmi simt ochii grei şi arunc grămada de haine umede pe jos. Sunt atât de tentată să mă bag sub aşternuturi şi să dorm puţin. Toată experienţa cu Whit m-a extenuat fizic şi psihic. Ce mai contează dacă pleacă acum sau mai stă puţin? S-ar putea să fie mai uşor să se strecoare în miez de noapte şi să nu-l mai văd sau să mai aud de el.

Nu aş putea fi atât de norocoasă.

Cedez, trag pătura şi cearşaful şi mă bag lângă el. Mi le ridic până la bărbie şi mă întorc pe o parte. E un pat dublu, şi totuşi îngust, iar el doarme pe partea mea preferată.

Deloc surprinzător.

îl analizez în lumina lunii, cu ochi obosiţi, uimită să realizez că Whit Lancaster e în patul meu. Dezbrăcat. Rănit. Adormit. îl urăsc, dar mă bucur atât de mult de acest moment! Noi doi, singuri, fără altcineva care să strice totul.

Poate să strice singur lucrurile.

Cum ar fi să am inima acestui băiat? mă întreb în timp ce adorm. Imposibil, îmi spun.

Nu are inimă.

CAPITOLUL 10

SUMMER

Mă trezeşte atingerea unor degete pe obraz.

îmi trasează liniile feţei, rând pe rând. Atât de uşor, încât aş putea crede că nu se întâmplă.

Dar se întâmplă. îmi aduc aminte tot ce s-a întâmplat înainte să adorm. Când l-am văzut pe Whit. Cum l-am adus în camera mea. Că m-am dezbrăcat în faţa lui – încă nu pot să cred că am făcut asta – şi că m-am enervat pe el. Ştie cum să ia ceva bun şi să-l transforme în ceva cu totul îngrozitor. Se autodistruge şi trage pe toată lumea după el.

E o trăsătură oribilă. Dar şi el e o persoană oribilă, deci nu ar trebui să mă mire.

Dar acum nu pare atât de oribil. Simt cum mă priveşte, pătrunzător. înfometat. îmi atinge colţul gurii. îmi mângâie buza de jos.

Mă trec fiori şi sunt tentată să-mi despart buzele, să-i apuc degetul şi să-l sug. Asta l-ar surprinde. Probabil i-ar plăcea la nebunie.

Şi este singurul motiv pentru care nu fac asta. încă sunt supărată pe el.

îmi atinge bărbia. O ciupeşte. De parcă încearcă să mă trezească şi e frustrat că nu reuşeşte. Deschid ochii şi văd că mă priveşte, zâmbind uşor, cu ochii aproape închişi, din cauza vânătăilor care s-au agravat.

- Trezeşte-te, prinţesă adormită, spune pe un ton răguşit.
- Coboară din patul meu, îi răspund sec.
- în primul rând, tu eşti cea care m-a invitat în patul tău, îmi aminteşte.
- Invitaţia a expirat. Pleacă.

Sunt pe punctul de a mă întoarce într-o parte, cu spatele la el, dar îmi pune mâna pe umăr şi mă opreşte.

- Ai adormit.

Mă trage uşor, strângând cu putere, şi nu am de ales decât să mă întorc pe spate. Vine mai aproape, deasupra mea, şi nu pot decât să mă uit urât la el, sperând că nu aude cât de tare îmi bate inima. Sau cum încep să respir din ce în ce mai repede din cauza apropierii lui.

E în patul meu. Dezbrăcat. Simt căldura corpului său. Sunt îmbrăcată, dar nu am nimic pe sub hanorac şi pantaloni. Ar putea să mă dezbrace şi să profite de mine într-o clipită.

Şi l-aş lăsa. în ciuda a ceea ce s-a întâmplat mai devreme, când Elliot m-a atacat. Deşi m-a salvat, simt furie, amărăciune şi ură faţă de băiatul care este în patul meu acum, dar aş fi în stare să omor pe cineva doar ca să ştiu cum este să-l simt pe Whit Lancaster înăuntrul meu.

Făcându-mă a lui.

- De ce ai avut grijă de mine? întreabă, cu voce fermă, rece.

Sună mai mult a el însuşi. Mai devreme a arătat slăbiciune. Se simţea la pământ. Cine nu ar simţi asta după o luptă în mijlocul unei furtuni?

Ridic dintr-un umăr, fără să răspund.

Vine mai aproape şi îşi coboară capul lângă al meu.

- Răspunde-mi.
- Nu puteam să te las singur acolo. Ridic bărbia, sperând să nu vadă cum tremură. Aşa cum nici tu nu ai putut să mă laşi pe mine.
- Ar fi trebuit să mă laşi. Te tratez ca pe un gunoi, spune simplu. Dar tu m-ai adus în camera ta. M-ai curăţat, mi-ai uscat hainele.

îl privesc sfidătoare, fără să pot spune vreun cuvânt. Nu am nici un răspuns pentru el.

- Ţi-a mâncat pisica limba? întreabă, ridicând dintr-o sprânceană.

îl privesc cu precauţie, în tăcere.

- Eşti uimitoare, ştii asta? Vocea lui devine mai blândă şi îşi duce mâna spre părul meu, făcându-mă să tresar. Ignoră reacţia mea şi îmi dă părul la o parte de pe frunte, privindu-mă gânditor. încerci să ascunzi asta, dar fără rezultat. Eşti extrem de frumoasă, şi asta mă frustrează la culme, Savage.

De această dată, şocul este cel care mă lasă fără cuvinte. Crede că sunt extrem de frumoasă?

- Orice aş face, nu dai înapoi. Oricine altcineva ar fi cedat până acum. Parcă nu pot să te distrug şi asta mă frustrează şi mai mult. Se opreşte. Ce se întâmplă în momentul ăsta în mintea ta? La ce te gândeşti? La acelaşi lucru ca mine?

Mă gândesc că nu aş vrea să înceteze niciodată să mă atingă.

- Te-ai uitat fix în ochii mei când ţi-ai dat hainele jos în faţa mea mai devreme, ca şi cum nu ţi-ar fi păsat. Se apropie, îşi apropie obrazul de-al meu şi inspiră. Toată pielea asta fină. Sfârcurile rozalii care imploră după gura mea. Picioarele lungi pe care mi le imaginez în jurul şoldurilor mele. Nu mă pot gândi la altceva decât la corpul tău.

închid ochii, iar el mă apucă de bărbie, scuturându-mi faţa.

- Deschide ochii, îmi cere.

Fac ceea ce îmi spune, tremurând. Oftez cu respiraţia întretăiată.

- Te sperii? şopteşte.

Decid să fiu sinceră şi încuviinţez din cap.

- Foarte bine. Respiră deasupra buzelor mele, cu gura atât de aproape de a mea, încât simt cum se mişcă atunci când vorbeşte. Pentru că şi tu mă sperii pe mine.

Cuvintele rămân suspendate între noi, plutind în aer. îşi lipeşte buzele de gura mea şi nu ne luăm privirea unul de la celălalt. începe să-şi mişte buzele, prinzându-mi buza de sus şi trăgând uşor de ea. Suspin fără să vreau, din adâncul sufletului, şi închid ochii. Asta am aşteptat. Tot ce am vrut de când l-am văzut din nou. Asta.

Asta.

Mă sărută, gura lui explorează şi îşi mişcă mâna de la bărbie, pentru a-mi cuprinde faţa. Mă las în palma lui, având nevoie să-l simt, să simt ceva, orice. O să accept orice poate să îmi ofere.

încet, face magie cu buzele, agăţându-le de ale mele, şi mă sărută uşor, provocator, luându-mă prin surprindere. Deschid gura ca să fac loc limbii lui şi tresar când îmi linge buzele înainte să pătrundă şi să o caute pe a mea. Limbile noastre se ating. Dansează. Vine mai aproape, pe jumătate deasupra mea, şi îmi fac griji pentru el. îi împing umerii ca să-l dau la o parte.

- Coastele tale, şoptesc aproape de gura lui, dar îmi înghit cuvintele şi nu aud decât sunetul buzelor noastre care se ating iar şi iar.

Mă pierd în acel sunet, în gustul lui, mă foiesc, încercând să mă apropii de el. Vreau să fiu cât mai aproape de el.

- Nu-ţi face griji pentru mine, spune el la un moment dat şi îmi apucă hanoracul. Dă-l jos.

Se întoarce pe o parte şi mă ajută să-l scot. Nu am sutien, şi îşi îndreaptă privirea direct spre sânii mei atunci când mă dezbracă. Mă sărută pe gât. Pe claviculă. Pe piept. Am sfârcurile atât de tari, încât mă dor, şi îmi arcuiesc spatele, disperată să-i simt gura. Chicoteşte aproape de pielea mea şi sunt sigură că simte câtă nevoie am, apoi îmi sărută unul dintre sfârcuri şi mă face să ţip.

- Prea tare, Savage, şopteşte. Poate va trebui să-ţi pun botniţă dacă o ţii tot aşa.
- Pune-mi mâna la gură ca să mă faci să tac, îi spun, iar el se ridică să se uite în ochii mei.
- Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa?

Ridică dintr-o sprânceană.

îmi place ideea ca Whit să-mi acopere gura cu mâna. Nu ştiu de ce. Trezeşte ceva în mine. Mă face să-mi doresc lucruri pe care în mod normal nu le-aş sugera, mai ales cu voce tare.

Coboară înapoi spre pieptul meu şi mă sărută peste tot. Gura lui e atât de fierbinte, iar limba lui moale şi umedă îmi pictează pielea, făcându-mă să gâfâi. îl apuc de ceafa şi îmi cufund degetele în părul lui moale, trăgându-l spre mine. Când ia unul dintre sfârcuri în gură şi începe să sugă, ţip fără să-mi dau seama.

Ridică mâna şi îmi acoperă gura, în timp ce continuă.

Gem sub palma lui când îmi suge sfârcul fără încetare, închid ochii, concentrându-mă asupra locului în care corpurile noastre se unesc. Linge şi suge. Muşcă. Doare, îmi place. La un moment dat încerc să mă desprind de el, dar suge mai tare, strângând din obraji. Până când dă drumul cu zgomot sfârcului, înainte să se mute la celălalt şi să-i ofere acelaşi tratament.

în acest timp, eu mă zbat sub el, cu pielea în flăcări şi pulsul accelerând între picioarele mele, o pulsaţie care devine din ce în ce mai intensă.

Penisul lui e tare, lipit de coapsa mea, şi atunci când termină cu pieptul meu, îşi ia mâna de pe faţa mea, privindu-mă cu ochiul acela vânăt, îngrozitor. Are buzele umflate, iar tăietura de pe obraz şi de la gură pare că a început să sângereze din nou. întind mâna şi îl ating, apoi o retrag şi văd picăturile de sânge.

în ciuda rănilor, încă e tulburător de frumos. Nu pot să cred că facem asta. Că e în patul meu. Că vrea să fie aici şi nu mă jigneşte.

Faptul că trebuie să mă gândesc la asta mă face să-mi dau seama că ceea ce este între noi nu e normal. Nici pe departe.

Deci, ce facem?

- N-ar trebui să fac asta, murmură el. Te urăsc.

Cuvintele lui mă rănesc. Mă lasă fără aer. Mă fac să
vreau să mă întorc cu spatele.

Dar nu o fac.

- De ce sunt atât de atras de tine? Nu cred că mă întreabă asta cu adevărat. Pare că se întreabă pe el însuşi. Şi nu am un răspuns. Fă-mă să mă opresc.

Mă sărută din nou, mă atacă brutal cu gura lui. Accept brutalitatea lui. Mă delectez cu ea. îi răspund punându- mi mâinile în jurul gâtului său. îmi împletesc picioarele cu ale lui şi mă lipesc de pieptul lui, piele pe piele. E tare. Fierbinte. îşi freacă limba ritmic de a mea şi mă face să mă gândesc la sex. Vreau asta.

îl vreau pe el.

- Fă-mă să mă opresc, repetă aproape de gura mea, apucându-mă de talia pantalonilor şi coborându-i pe şolduri.

Mă ridic, ajutându-l să mă dezbrace, împingând pantalonii şi aruncându-i deoparte cu picioarele.

Se aşază între coapsele mele, cu penisul între noi, iar eu îmi depărtez picioarele şi îi fac mai mult loc. îşi lipeşte fruntea de a mea şi mă apucă iar de bărbie, strângându- mă până deschid ochii şi văd că se uită la mine. Are un ochi umflat, iar celălalt străluceşte, plin de furie şi de atât de multă dorinţă, încât e copleşitor. încerc să-mi îndepărtez privirea, dar nu mă lasă, mă ţine strâns.

- Spune-mi să mă opresc.

Nu spun nimic, tânjind după el, înfiorată. îl vreau deasupra mea. în mine. Vreau să simt când îşi dă drumul. Vreau să-i văd chipul când se întâmplă asta. Vreau să ştiu cum arată când îşi pierde controlul şi vreau să ştiu că sunt singura care îl împinge la limită.

- Summer.

Deschid ochii larg. Nu-mi spune niciodată pe nume. Mereu îmi spune Savage. Sau curvă.

Doamne, e oribil! Teribil.

- Spune-mi. îşi coboară gura spre a mea. Să mă opresc.

Clatin uşor din cap, iar el mă sărută. Mai suav de data asta, gura lui se mişcă lasciv, iar limbile noastre alunecă. Se freacă de mine, iar penisul lui este atât de aproape de intrarea mea, încât nu ar fi nevoie de nici un efort ca să alunece înăuntru. Dar nu o face. Parcă s-ar abţine intenţionat, iar eu ridic şoldurile, încercând să-l fac să mă pătrundă. Gem de frustrare şi simt cum zâmbeşte. Sunt absolut sigură că îi place să mă tortureze.

- Vrei, nu-i aşa? întreabă după ce întrerupe sărutul şi coboară spre gât.

îmi linge şi îmi suge pielea sensibilă, frecându-şi şoldurile de ale mele. îmi trec mâinile pe spatele lui fin, trasând gropiţele de la baza coloanei înainte să-i mângâi fesa fermă.

- în ciuda a tot ceea ce fac şi spun, a felului în care te fac curvă şi îi oblig pe toţi din campus să se poarte urât cu tine, dar mai ales a felului în care te tratez, tot vrei să mă simţi în tine.

închid ochii şi încerc să ignor ceea ce spune. Cuvintele lui mă dor. E umilitor cât de mult îl doresc când tot ce a făcut a fost să mă trateze ca pe un gunoi. Sunt complet bolnavă după băiatul ăsta şi nu înţeleg de ce.

Se ridică de pe mine şi imediat mi se face frig. Mă simt pierdută. Deschid ochii şi văd cum se pune în genunchi în faţa mea, îşi cuprinde penisul şi începe să-l frece. Rămân cu privirea aţintită la degetele lui şi îl privesc cum se masturbează. Penisul lui e imens. Plin de vene. Frumos. îl strânge uşor, şi o picătură de lichid alb, lăptos începe să se scurgă. Sunt fascinată de cât de brutal e cu el însuşi, iar când ridic privirea văd că mă priveşte.

- Mori de poftă. Vocea lui e monotonă, dar ochii îi strălucesc. Se ridică şi vine mai aproape, încălecându-mă, iar penisul lui este în dreptul gurii mele. Ia-l.

îmi întredeschide buzele şi face exact ceea ce am descris mai devreme. Mă hrăneşte cu penisul lui, centimetru cu centimetru, iar eu gem în jurul lui. Penisul puternic îi pulsează şi îmi întinde buzele, găsindu-şi locul în gura mea. Pot să gust lichidul sărat, mângâind cu limba pielea catifelată, chiar înainte să mă înec atunci când îmi pătrunde adânc în gât.

Iese, şi urme de salivă se preling pe erecţia lui, iar el pare atât de încântat încât vaginul mi se încordează.

- La naiba, te pricepi de minune. Ştiam că aşa o să fie.

Whit mă tachinează. Intră şi iese din gura mea, iar eu îl accept. Sug cu putere. îl ling ca pe o acadea. îl apuc de la bază şi îl strâng şi îl frec, exact cum făcea el cu câteva minute mai devreme. Mişcă din şolduri, în acelaşi ritm cu mine, cu pleoapele lăsate, buzele întredeschise şi fără să-şi îndepărteze privirea de la ceea ce facem.

Nu mă pricep atât de bine. Nici pe departe. Am mai făcut asta doar de câteva ori şi nu am prea multă experienţă. Dar vreau să fac asta pentru el. Vreau să-i placă. Plăcerea de pe faţa lui şi gemetele care se aud din pieptul lui îmi provoacă fiori în tot corpul.

Grăbeşte ritmul, intrând şi ieşind din gura mea, iar eu îl las. Mă cuprinde un sentiment neobişnuit, care pare să mă copleşească, şi îmi dau seama imediat ce este.

Putere. Poate că par supusă, ca şi cum aş fi forţată să fac asta, dar eu sunt cea care îi oferă plăcere. Eu sunt cea care are penisul lui în gură. Şi o să-l fac să-şi dea drumul.

Iar asta mă face să mă simt puternică.

Corpul i se încordează, geme animalic când îşi scoate penisul dintre buzele mele şi începe să-l frece nebuneşte, când un jet alb ţâşneşte din vârf. îşi dă drumul iar şi iar, tremurând şi gemând, împrăştiindu-şi sperma pe pieptul meu. Stau acolo şi îl privesc complet fascinată. Pe chipul lui se citeşte agonia, are ochii închişi şi îşi ţine penisul de bază.

Cât e de frumos! L-am făcut să aibă un orgasm atât de puternic.

Deschide ochii încet şi se uită cu o expresie indiferentă la dezastrul pe care l-a făcut. E din nou Whit cu care sunt obişnuită.

Whit pe care nu-l plac în mod special.

îşi trece degetele prin propria spermă şi le ridică spre buzele mele. Deschid gura imediat, curăţând lichidul dulceag şi acrişor de pe degetele lui, fără să-mi iau privirea de la el în timp ce-l ling.

- Eşti o fată foarte murdară, şopteşte, cu ochii întredeschişi şi o expresie satisfăcută. E rândul tău.
- Da, răspund sincer când îşi îndepărtează degetele.

Punctul dintre picioarele mele pulsează atât de tare, încât am impresia că o să-mi dau drumul doar dacă mă atinge.

- Poate nu ar trebui să-ţi ofer asta. Poate e vorba doar despre mine în seara asta. Se apleacă şi mă sărută foarte uşor. Sunt un egoist nenorocit. Nu-mi place decât să iau şi să iau. Aşa funcţionează familia Lancaster. Te-aş putea obliga să-mi faci din nou sex oral. Ai face asta. Ştiu că ai face-o.

Mă cuprinde furia şi încerc să-l împing de pe mine. Nu face altceva decât să râdă, un sunet aproape diabolic.

- Sau aş putea să ţi-o trag până îmi dau drumul, asigurându-mă că tu nu reuşeşti. Ar fi uşor, continuă el.

Nu sunt atât de sigură de asta. Simt că sunt atât de aproape încât aş exploda la o simplă atingere.

- Aş putea să-ţi fac sex oral. Ce zici de asta? Ridică dintr-o sprânceană. De parcă aş spune nu. Să te ling peste tot. Să te penetrez cu degetele. Pariez că eşti strâmtă deşi ştiu că nu sunt primul. E imposibil să fiu primul. Nu la cum te comporţi.

Dacă încearcă să mă facă să-mi fie ruşine, reuşeşte. Probabil ar fi dezgustat dacă mi-ar şti povestea. Cu cine am fost. Am încercat să şterg totul din mintea mea, mai ales acum, dar nu mă ajută prin ceea ce spune.

- Te-ai atins vreodată şi te-ai gândit la mine? mă întreabă relaxat, zâmbind larg când vede ceva pe faţa mea. Un licăr în privirea mea. O tresărire în bărbie. Ceva care mă dă de gol. Ai făcut asta. Spune-mi, realitatea e la fel de bună ca fantezia?
- Nu am de unde să ştiu din moment ce eu sunt cea care a oferit până acum, îi răspund, referindu-mă la momentul epic de mai devreme în care i-am făcut sex oral.

Pieptul meu e încă lipicios din cauza spermei lui, dar refuz să mă şterg.

- Atunci hai să testăm teoria asta, spune şi se aşază deasupra mea.

Se mişcă atât de repede încât nu am timp să spun sau să fac nimic, decât să rămân acolo şi să accept. Mă gândesc la rănile lui de mai devreme. Acum câteva ore abia se putea mişca, iar acum e atât de rapid. Se prefăcea? A fost un truc ca să ajungă în camera mea?

Poate.

Probabil.

Nu-mi pasă. Mă sărută pe abdomen, iar cu o mână mă ţine de şolduri, nemişcată. încep să respir din ce în ce mai repede, atât de nerăbdătoare să-i simt gura pe corpul meu, încât mă tem că s-ar putea să-mi dau drumul prea repede şi să ratez toată distracţia.

Dar sunt şi disperată să am orgasm. Am tot corpul tensionat, fiecare muşchi încordat. îmi atinge părul pubian, apoi coboară până când gura lui pricepută şi graţioasă îmi atinge vaginul.

Scot un sunet înăbuşit, iar el ridică privirea şi se încruntă la mine.

- Nu face zgomot, îmi cere.

Fac tot posibilul să-l ascult. Dar, Doamne, e atât de greu! Gura lui este cea mai frumoasă tortură pe care am experimentat-o vreodată. Şi limba lui. îmi depărtează coapsele cât de mult posibil înainte să-mi atace vaginul cu eficienţă, fără să rateze vreun loc. E peste tot, pătrunzându-mă cu limba. Caută printre petalele mele. îmi prinde clitorisul între buze şi îl suge.

Doar de asta e nevoie. Un orgasm mă fulgeră şi mă face să ţip, iar eu îmi acopăr gura, bucurându-mă de el, urând că s-a întâmplat atât de repede.

A fost atât de rapid. Prea rapid. Nu o să mai am orgasm în seara asta. Ştiu că nu o să se mai întâmple.

- La naiba, eşti atât de receptivă, murmură aproape de pielea mea, apoi atacă iar.

Mă penetrează cu un deget şi continuă să mă sărute acolo. Mai bagă un deget, întinzându-mă larg. Limba lui se mişcă din ce în ce mai repede şi ţine acelaşi ritm cu degetele, până când le îndoaie şi atinge un punct înăuntrul meu care îmi face tot corpul să tremure.

„Ah! Continuă să faci asta", aş vrea să-i spun.

Dar parcă ştie. Nu se opreşte. E necontenit. Poate îşi dă seama după felul în care mă mişc sau după şuvoiul de lichid care se scurge din mine. Sunt atât de udă, încât aud limba lui care mă linge şi degetele care mă penetrează. Sentimentul e din ce în ce mai aproape şi mai intens. Mă grăbesc spre el, îmi las capul pe spate şi îl apuc pe Whit de cap, ţinându-l strâns. Rămân fără aer, nu pot să respir. Nu pot să res...

Un alt orgasm mă loveşte de nicăieri şi mă lasă fără orice urmă de oxigen şi fără nici un gând. Sunt complet absentă. Uşoară. Nu renunţă, încă îmi linge pielea şi continuă să mă pătrundă cu degetele. Mă frec de faţa lui fără ruşine, iar orgasmul care mă străbate mă face să-mi dea lacrimile. E prea mult. Prea copleşitor. Până când mă prăbuşesc, cu respiraţia întretăiată, ameţită şi cu inima bătând nebuneşte.

Jur că am crezut că o să leşin.

Mă sărută pe interiorul coapsei, apoi pe cealaltă, suav. Ca şi cum ar şti că îmi revin după avalanşă şi corpul meu e încă sensibil. Se ridică până ajungem faţă în faţă şi simt cum erecţia lui mă împinge.

- Ţi-ai dat drumul de două ori, spune plin de mândrie şi mă sărută.

îmi simt gustul pe buzele lui. Pe limba lui. Pare că îşi doreşte asta pentru că sărutul lui e posesiv. Brutal.

îi răspund cu entuziasm, delectându-mă cu gustul meu de pe buzele lui şi gemând. îmi înghite toate sunetele, iar sărutul devine sălbatic. Neglijent.

Aşa mă face să mă simt.

Sălbatică.

Mi-am pierdut controlul cu Whit, dar nici măcar numi pasă. Parcă m-a transformat într-o fetiţă nevoiaşă şi lipsită de control care nu poate fi satisfăcută decât de el.

întrerupe primul sărutul, îmi dă părul de pe faţă şi mă studiază cu atenţie, părând să încerce să mă descifreze.

„Nu te deranja. Nu există speranţă pentru mine", îmi vine să-i spun cu ochi sticloşi, copleşită. Extenuată.

- Culcă-te, şopteşte şi închid ochii ca şi cum aş fi ascultat comanda, iar corpul meu relaxat se prăbuşeşte pe saltea.

Până când nu-mi mai aduc aminte nimic altceva. în afară de el. Şi de mine.

CAPITOLUL 11

WHIT

Nu mă aşteptam la asta.

Imediat ce mi-am dat seama că Summer a adormit, am ieşit din patul ei şi nu am ştiut unde să mă uit mai întâi. Mă face să fiu foarte confuz. Nu o înţeleg deloc şi totuşi o înţeleg. Ceea ce tocmai s-a întâmplat între noi nu a fost ca nici o altă experienţă sexuală pe care am avut-o, şi am avut câteva. Nu sunt un înger. Nimeni nu se aşteaptă să fiu. Sunt un egoist nenorocit care ia întotdeauna ce vrea, oricând vrea.

Nu mă aşteptam să se întâmple asta cu Summer Savage, mai ales în seara asta, deşi tentaţia a existat dintotdeauna.

Să fiu cu ea, să spun toate lucrurile acelea îngrozitoare mi se pare... natural. Şi ei i-a plăcut. Am văzut flacăra din ochii ei, cât de repede a fost de acord cu tot ce i-am spus să facă. Vrea să fie controlată. Iar mie îmi place să o controlez.

Cumva, deşi ne urâm unul pe celălalt, ne potrivim perfect.

Poate mi-a rămas întipărită în minte când aveam paisprezece ani, în seara ceea când am sărutat-o prima dată. Când m-a învăţat cum să sărut. Acum stiu că nu aveam nici cea mai vagă idee ce făceam şi doar am copiat ce am văzut în filme. în filmele porno. Ce naiba? Am sărutat alte fete asa, dar nici una nu a încercat să mă corecteze. Poate nu ştiau. Eu nu ştiam.

Dar ea m-a făcut mai blând. M-a învăţat că săruturile nu au legătură cu forţa brută, ci mai degrabă cu persuasiunea suavă. îi sunt dator pentru această lecţie.

Iar ea îmi e datoare pentru că am salvat-o de idiotul de Elliot. Şi ea m-a salvat. Poate că i-am bătut pe Elliot şi pe prietenul lui dobitoc, dar au reuşit să mă lovească şi să mă rănească. Faptul că m-a adus în camera ei ca să aibă grijă de mine e surprinzător.

Urăsc să rămân dator oamenilor. E cel mai rău lucru pe care îl poţi face, un semn de slăbiciune. Şi nu urăsc nimic mai mult decât slăbiciunea.

Deci am nevoie de ceva, orice pot găsi în camera asta mică a ei. Ceva ce-i aparţine.

Ceva ce pot folosi împotriva ei.

Nu sunt împotriva şantajului. Ştim amândoi asta. Iar acum că a adormit liniştită după orgasmul epic pe care i l-am oferit, ar trebui să fie uşor să caut printre lucrurile ei şi să găsesc ceva personal. Ştiu că ascunde un secret pe aici pe undeva. Fata asta are prea multe secrete.

Şi vreau să le aflu pe toate.

Văd ghiozdanul pe jos şi umblu prin el, fericit că lumina lunii care pătrunde în cameră îmi permite să văd. E plin de caiete şi manuale, nimic interesant, dar le verific pe fiecare în parte ca să mă asigur că nu ascund nimic. Găsesc un bileţel împăturit care probabil a fost trimis între ea şi sora mea. Recunosc scrisul lui Sylvie şi mă încrunt când văd ce şi-au scris.

Sylvie încearcă să devină prietena ei. Nu pot permite asta.

Nu vreau.

Las bileţelul unde l-am găsit şi închid ghiozdanul la loc, mutându-mi privirea spre biroul ei. E al naibii de frig aici, dar nu vreau să mă îmbrac încă. Ştiu că hainele sunt încă umede. Văd hanoracul larg pe care Summer îl purta mai devreme şi îl ridic de jos, punându-l pe mine. Puţin cam scurt, dar merge.

Mă duc la grămada de haine de lângă pat şi îmi iau pe mine chiloţii, strâmbându-mă când îi simt umezi pe piele. Am enervat-o pe Summer mai devreme şi cred că nu mi-a uscat hainele de tot. La naiba!

Dar tot a meritat, după ce s-a întâmplat între noi.

Fata asta e expertă la sex oral. Sună îngrozitor? Da. încă o consider o curvă? Confirm.

Dar acum e curva mea, iar eu nu împart.

Mă duc la biroul ei şi încep să cotrobăi. Nu sunt prea multe lucruri pe el. Câteva caiete – pare obsedată de ele. Apoi încep să umblu prin sertare, uitându-mă tot timpul peste umăr ca să mă asigur că nu se trezeşte. Găsesc o grămadă de fotografii vechi şi mă uit prin ele. Poze în care apare o versiune mai tânără a lui Summer alături de prietenii ei. Toţi zâmbesc, cu părul în vânt şi priviri limpezi, lipsite de griji, cu excepţia lui Summer. Ceva întunecat se întrevede în ochii ei. Ceva misterios. Zâmbeşte larg, dar se vede durere în privirea ei.

Mă cuprinde furia. Cine i-a făcut rău?

Nu ştiu.

Poate nu vreau să ştiu.

Pun pozele înapoi şi deschid următorul sertar, unde găsesc un jurnal negru, gros, de piele, parcă rugându-mă să-l deschid. Fac asta fără nici o ezitare, ridicându-l în lumina care pătrunde pe fereastră. Pe copertă este un abţibild pe care cineva a scris ceva, bănuiesc că Summer.

„Lucruri pe care am vrut să le spun..."

Bingo!

Deschid jurnalul şi nu văd decât cuvinte. Atât de multe cuvinte! Răsfoiesc paginile şi îmi dau seama repede că este un jurnal în care îşi scrie gândurile şi

visurile. Liste.
Mici bucăţi de hârtie, câte o fotografie din loc în loc. Diferite date. L-a început... în urmă cu mai bine de trei ani.
Este jurnalul lui Summer. Un jurnal al vieţii ei personale, într-o singură carte.
îl închid şi apoi împing uşor sertarul.
Mă îmbrac repede, în linişte. Nu mă mai îmbrac cu cămaşa de la uniformă. O las pe jos din moment ce îi iau hanoracul.
Şi jurnalul.
Am obţinut ce aveam nevoie. Sunt sigur că jurnalul e plin de informaţii şi că le pot folosi împotriva ei. Mâine va încerca să pretindă că nu s-a întâmplat nimic între noi. Se va comporta ca şi cum nu am atins-o şi nu am făcut-o să ardă niciodată. Va pretinde că nu a avut penisul meu în gura ei sau degetele mele între picioare. Va pretinde că nu şi-a dat niciodată drumul în gura mea şi că nu am simţit cum pulsează pe limba mea.
Se va preface că ce s-a întâmplat între noi nu a existat, dar la naiba cu asta! O să-i spun că am ceva ce-i aparţine şi că singura modalitate ca secretele ei să fie în siguranţă este să se întâlnească cu mine în continuare până termin cu ea.
Pentru că asta se va întâmpla... pot să garantez. O să mă plictisesc. O s-o dau laoparte şi o să-mi văd de viaţă, poate chiar o să-i dau jurnalul înapoi. La un moment dat.
Sau poate că nu.
Mă duc spre pat şi o privesc cum doarme, ignorând sentimentul ciudat care îmi răsare în piept. Inima parcă mi-ar fi strangulată. Nu înseamnă nimic pentru mine. Nu e nimic pentru mine. Doar o partidă bună. Şi nici măcar nu i-am tras-o încă.
Gândurile mele încep să rătăcească şi mă gândesc la Elliot şi la prietenul lui din oraş care au încercat să mă bată. M-am luptat cât de mult am putut şi m-am apărat destul de bine, având în vedere că au fost doi împotriva mea. Toate astea au început din cauza lui Summer. Imediat după şcoală, Elliot a început să mă tachineze. Că o să facă primul sex cu Summer. Cretinul!
Avea să facă asta pe naiba! Dobitocul o să moară înainte să pună mâna pe ea.
E a mea.
Ţin jurnalul strâns în mână şi mă aplec să o sărut uşor pe frunte, inhalând mirosul ei ameţitor. Se mişcă în somn, bolborosind ceva fără sens, apoi se întoarce într-o parte, iar pătura alunecă şi rămâne cu spatele gol.
Sunt tentat să mă urc înapoi în pat şi să profit de ea, dar îmi spun să mă opresc. Trebuie să plec dracului de aici. Deja am stat prea mult.
Ies din camera ei cât de încet pot. I-am dat mesaj lui Sylvie legat de camere şi mi-a spus că se va ocupa de ele. Nimeni nu va şti că am fost în camera lui Savage. în afară de ea.

CAPITOLUL 12

SUMMER

Mă trezesc încet, auzind păsărelele care ciripesc în faţa ferestrei, de parcă aş fi într-un desen animat Disney, lucru care ştiu că nu e adevărat.
Mai degrabă trăiesc într-un coşmar, unul din care nu reuşesc să scap.
Draperiile sunt încă trase, iar lumina soarelui este mult prea puternică. Deschid puţin ochii şi îi închid imediat la loc, acoperindu-i cu mâna, disperată să evit camera mult prea luminoasă.
E prea mult. Mă dor ochii. Inima îmi bate cu putere. Mă doare tot corpul. Mă simt mahmură şi nici măcar nu am băut noaptea trecută. Mă mişc între aşternuturi şi îmi dau seama că încă sunt dezbrăcată şi că mă dor coapsele.
Amintirile revin, una câte una. Toată noaptea trecută. Furtuna. Elliot care mă ameninţa. Cum m-a pus la pământ. Whit care a venit pe neaşteptate în apărarea mea. Până a fost bătut. Rănit. Destul de rău. Şi l-am adus în camera mea. M-am dezbrăcat pentru el. L-am urmărit cum se dezbracă pentru mine. L-am urât. L-am dorit. Mam trezit şi am simţit că mă atinge. Am mers mai departe. întotdeauna am ştiut că se va întâmpla asta. Era inevitabil. Şi a fost uimitor.
Bineînţeles că a fost.
Mi se pare că tot ce s-a întâmplat între noi a fost un vis. Că nu s-a întâmplat niciodată. Nu mai e în camera mea. Nu ştiu când a plecat, dar nu mai e. Dacă ar mai fi aici, i-aş simţi prezenţa. Aş simţi că e în pat cu mine.
îmi dau încet mâna de la ochi şi îi deschid, uitându-mă la tavan şi gândindu-mă la noaptea trecută. La capul lui între picioarele mele, la gura lui pe vaginul meu, lingând şi căutând, atingând fiecare centimetru.
Mă încordez doar gândindu-mă la asta.
Ceea ce e între mine şi Whit nu e normal. Nu ştiu cum să definesc. Nu am ştiut că poţi simţi atât de multe când eşti cu o persoană pe care o urăşti. Să te excite cineva care spune lucruri atât de îngrozitoare. Parcă îmi controlează tot corpul şi felul în care acesta reacţionează, dar nu mă deranjează.
Deloc.
Parcă tânjesc după el.
Când îmi amintesc ce ne-am spus unul altuia, ce am făcut, începe să mi se facă rău. Poate ar trebui să-mi fie ruşine. L-am lăsat să mă folosească. Practic, a făcut sex cu gura mea, ca într-un film porno devenit realitate şi, deşi nu m-a deranjat în momentul acela, acum nu simt altceva decât ruşine.
Nu ar fi trebuit să facem asta. Nu ar fi trebuit nici să-l las să-mi facă sex oral. Dar orgasmul acela a fost uimitor. Jur că mi-am pierdut toate funcţiile corpului pentru o clipă. Zburam. în aer. Pluteam. Chiar înainte să mă prăbuşesc.
îmi bag mâna între picioare şi mă ating acolo. Sunt lipicioasă. Udă. Mă frec încet. încă sunt umflată şi sensibilă după noaptea trecută.
Nu mă opresc, retrăind cele mai murdare clipe pe care le-am trăit cu Whit. Parcă nu mă pot opri. îmi amintesc că, la un moment dat noaptea trecută, am deschis ochii şi l-am văzut pe Whit cu gura în cel mai intim loc al corpului meu, privindu-mă. Nu mi-am putut lua privirea de la el, iar el ştia asta. A scos limba, cu un gest aproape obscen, şi m-a lins.
Mă trece un fior şi închid ochii strâns. Chipul lui Whit mă bântuie, îmi dau drumul. Doamne, îmi dau drumul atât de tare! Nu la fel ca noaptea trecută, dar întreg corpul mi se cutremură şi îmi înăbuş un geamăt care e pe cale să-mi scape.
Pot să-mi provoc un orgasm doar gândindu-mă la el.
Ce am făcut?
După ce-mi revin, mă dau jos din pat, cu paşi nesiguri, simţind podeaua rece cu tălpile goale, în ciuda soarelui care străluceşte. Văd cămaşa albă mototolită şi o ridic, realizând că e a lui Whit.
Mă îmbrac cu ea şi închei câţiva nasturi. Miroase ca el şi eu inspir adânc, dorindu-mi să fie încă aici.
Dar ce aş face dacă ar fi? Cum aş reacţiona în preajma lui?
întrebarea mai importantă este: cum s-ar comporta el în preajma mea?
Asta vreau să se întâmple şi probabil se va întâmpla. Cunoscându-l pe Whit, probabil îşi va bate joc de toată seara. Pentru el a fost doar o întâmplare. Nu înseamnă nimic. Nu reprezint nimic, mai ales în ochii lui. M-ar face să mă simt ca un gunoi, m-ar distruge cu cuvintele lui, cu privirile şi furia lui, apoi m-ar lăsa să mă descurc singură.
Brusc, mă trec fiori şi deschei nasturii cât de repede pot, dând cămaşa jos şi aruncând-o la podea. îmi iau halatul agăţat pe spatele uşii şi îl trag pe mine, înainte să mă duc la birou.
Am nevoie de jurnal. Trebuie să scriu tot ce s-a întâmplat între noi ieri ca să nu uit. Biblioteca. Detenţia. Momentul în care l-am găsit pe Whit şi l-am adus aici.
Deschid sertarul în care îmi ţin jurnalul, dar nu e acolo. Mă încrunt, căutând prin mormanul de caiete şi jurnale pe care îmi place să le cumpăr şi nu le folosesc, dar nu e acolo. Caut şi în celelalte sertare. Pe birou. în ghiozdan.
Nu e aici.
Mă uit prin cameră şi mă cuprinde panica. Ştiu ce s-a întâmplat. Ştiu.
Nenorocitul l-a luat.
îmi încleştez pumnii şi am nevoie de toată tăria ca să nu încep să urlu din răsputeri. Dar asta nu ar face decât să atragă atenţia celorlalţi şi e ultimul lucru de care am nevoie acum.
Whit mi-a furat jurnalul. Cel mai intim lucru al meu. L-aş lăsa să-mi fure corpul, inima, tot ce am, înainte să-l las să arunce vreo privire în jurnalul meu.
Iar acum îl are. E în mâinile lui.
Mă prăbuşesc pe pat, cu faţa în pernă, şi mă întreb dacă aş putea să mă sufoc cu ea. L-ar putea citi chiar acum. Am jurnalul acela de ani de zile. Prima noastră întâlnire e descrisă în el. înainte să ştiu cine este. Am aflat la puţin timp după ce am scris, dar asta nu a schimbat felul cum mă făcea să mă simt.
Oribil. Minunat.
Mai sunt şi alte lucruri acolo. Yates şi ceea ce am făcut. Ce mi-a făcut. Toate lucrurile acelea sunt îngropate adânc în jurnalul meu, unde le e locul, dar sunt acolo. Şi Whit le poate citi când vrea. Vorbesc despre divorţ. Despre problemele de la şcoală. Despre cum prietenii mei m-au abandonat când aveam mai mare nevoie de ei. Despre mama. Despre Jonas. Despre tatăl meu biologic, care abia ştie că exist.
Toată suferinţa mea e în jurnalul acela, şi nu trebuie să-l citească nimeni. Nici măcar mie nu-mi place să-l recitesc prea mult. Trecutul trebuie să rămână

acolo... în urma mea.

Iar acum e în mâinile unui băiat care îmi face viaţa un iad în fiecare zi. Un băiat care ar face orice să mă distrugă complet. Inclusiv să le arate şi altora jurnalul meu. Mi-l pot imagina râzând cu prietenii lui în timp ce citesc anumite pasaje. O să fiu bătaia de joc a întregii şcoli.

Ba mai rău. Autorităţile ar putea afla despre ceea ce am făcut. Aş putea fi interogată. Aş putea fi...

Arestată.

îmi acopăr faţa cu perna şi ţip iar şi iar, înăbuşit. Ţip până când mă doare gâtul. Şi continui ţip, ştiind că mă va durea să vorbesc, dar nu-mi pasă. Ce mai contează?

Oricum nimeni nu vorbeşte cu mine.

*

După ce fac duş, îmi petrec cea mai mare parte a zilei de sâmbătă în camera mea, încercând să-mi fac temele. Nu mă pot concentra şi sunt foarte obosită. Până la urmă, dorm tot restul după-amiezii şi mă trezesc când cineva bate tare la uşă.

Mă ridic brusc, dându-mi părul la o parte de pe faţă, şi mă uit în jur. E întuneric în cameră şi s-a întunecat şi afară. Iau telefonul şi mă uit la ceas. Puţin peste ora 18. Ar trebui să mă duc la cantină şi să iau cina.

Bătaia în uşă se aude din nou. Mă duc cu paşi uşori şi îmi sprijin capul de uşă, de parcă asta mi-ar spune cine e pe partea cealaltă. Sâmbăta şi duminica se poate intra în cămine, iar oaspeţii pot sta până la ora 20. Dar pe mine nu mă vizitează nimeni. Nu pot decât să bănuiesc că cine bate la uşă aduce probleme.

- Summer! Ştiu că eşti acolo, se aude o voce oarecum familiară.

Deschid încet uşa şi o văd pe Sylvie stând acolo, cu acelaşi zâmbet cald. E îmbrăcată într-un hanorac roz, larg pentru corpul ei, şi colanţi negri, încălţată cu adidaşi albi. îmi face cu mâna.

- Părul tău e vraişte.

îmi pun mâna în cap şi simt părul încă umed.

- Am dormit puţin.
- Mi-am dat seama. Ai avut o noapte grea.

Mişcă din sprâncene ca şi cum ar şti tot ce s-a întâmplat între mine şi fratele ei, iar eu o iau de mână şi o trag în cameră, închizând uşa în urma ei.

- Ce ţi-a spus? o întreb fără să respir.

Sigur a vorbit despre mine cu Sylvie, pur şi simplu, ştiu asta. Trebuie să însemne ceva, nu-i aşa?

- Dacă te referi la fratele meu tăcut care nu-mi spune nimic, atunci nimic, spune şi începe să se plimbe prin cameră, plină de curiozitate. Se întoarce să se uite la mine. Nu ai nimic agăţat pe pereţi.

Ridic din umeri. Am poze în sertare. Cu prietenii mei. Cu familia mea. Dar prietenilor mei nu le mai pasă de mine, iar familia mea e dusă cu pluta. De ce aş vrea să-i văd în fiecare zi? Ar fi doar o amintire a vechii mele vieţi. Eram mai fericită atunci?

Uneori. Uneori, nu.

îşi trece degetele peste marginea biroului, umblând prin teancul de caiete. Scormonitul ei mă enervează, dar nu are ce să găsească. Cel mai important lucru din viaţa mea nu mai e acolo.

E la fratele ei.

- îmi plac caietele tale, spune şi se uită din nou la mine.

Nu e nimic înşelător în afirmaţia ei. Nu îmi caută secretele. îmi relaxez umerii, dar încă sunt agitată.

- Mulţumesc, îi răspund, defensiv ca de obicei.
- Şi eu sunt obsedată de ele, am foarte multe, spune, continuând să se uite prin cameră. E un magazin drăguţ în centru. Ar trebui să vii cu mine odată. Probabil ai cheltui foarte mulţi bani acolo, ca şi mine.
- De ce vrei să fii prietena mea? o întreb cu precauţie, trecând direct la subiect.

Pentru o clipă nu spune nimic, doar mă priveşte. Fac acelaşi lucru, observând din nou cât este de slabă. Cum hainele atârnă pe ea, iar colanţii nu fac decât să-i evidenţieze picioarele ca două scobitori.

- Mă intrigi. Cred că îl intrigi şi pe Whit, deşi nu ar recunoaşte niciodată asta cu voce tare. Sylvie ezită pentru o clipă. M-a rugat să întrerup camerele de supraveghere din căminul tău noaptea trecută.

Inima îmi sare din piept. Am uitat complet de camerele de supraveghere. Care m-au surprins intrând cu Whit. Care l-au surprins plecând din camera mea în miez de noapte.

- Ce vrei să spui?

Sunt surprinsă că par atât de calmă în timp ce pe dinăuntru tremur.

- Mi-a dat mesaj noaptea trecută şi m-a întrebat dacă pot să intru în sistem şi să opresc camerele din această clădire. Cea în care locuieşti tu. Am făcut asta pentru el, fără să pun întrebări. Oricine a făcut ceva nepotrivit seara trecută nu va fi prins, explică ea, cu ochii mari.

Simt cum mă înroşesc şi îmi îndepărtez privirea.

- De dimineaţă am început să mă gândesc. De ce îi pasă lui Whit de acest cămin? Şi de ce noaptea trecută? Am investigat puţin şi am văzut că tu eşti una dintre elevele care ocupă o cameră. Una de o persoană. Sylvie zâmbeşte şi îmi aminteşte de o pisică. A specificat şi că se referă la camerele din partea vestică a clădirii. Şi uite unde stai, într-o cameră din partea vestică.

Nu spun nimic. Dacă aş protesta, aş părea vinovată. E mai bine să tac din gură.

- Nu vreau şi nici nu am nevoie de detalii picante, dar o să presupun că tu şi fratele meu aţi fost împreună noaptea trecută. Ridică una din sprâncenele delicate. încă o dată, nu spun nimic. Şi trebuie să recunosc, sunt impresionată. Whit de obicei nu se culcă cu fete care învaţă aici, mai ales dacă sunt noi.
- Cu cine se culcă atunci, dacă nu cu fete de la această şcoală? întreb mirată, dorindu-mi să pot lua întrebarea înapoi de îndată ce mi-a ieşit pe gură.

Nu ar trebui să îmi pese. Nu îmi pasă.

Ba da.

- Fete din familii de care familia noastră e apropiată. Oameni cu care socializăm. Uneori, cu fete pe care le cunoaşte în oraş. Râde, probabil când vede şocul de pe faţa mea. Asta s-a întâmplat anul trecut. S-a culcat cu multe fete din oraş, spunând că nu pun niciodată întrebări şi că sunt fetele perfecte cu care să se cupleze.
- Ţi-a spus el asta?
- I-a spus celui mai bun prieten al lui, Spence, care mia spus mie. Expresia de pe chipul ei devine misterioasă. Eu şi Spence suntem... eram... apropiaţi.

Interesant.

- îl placi?
- El mă place. Nu ştiu ce simt eu pentru el. Să ştii că sunt pe moarte, aşa că nu are rost. Când am rămas cu gura căscată, a întins mâna, izbucnind în râs. Vorbesc serios. Nu am o stare de sănătate prea bună, aşa cum spune mama, şi am fost cât pe ce să dau ortul popii de câteva ori în viaţă. Am doar şaisprezece ani.
- Tu şi Whit sunteţi apropiaţi de vârstă.
- Lina are paisprezece ani. Mama ne-a făcut unul după altul, ca pe nişte pui de găină. Ouăle noastre au ieşit, pac, pac, pac! Ea şi tata probabil au fost foarte ocupaţi în perioada aceea a vieţii lor. Cred că au fost fericiţi. Nu ştiu. Poate că nu. Sylvie zâmbeşte. Spera să aibă numai băieţi, aşa că eu şi Carolina suntem dezamăgiri.
- Şi tata a fost dezamăgit că am fost fată, îi spun, fără să ştiu dacă e adevărat, dar mă simt mai bine să cred asta.
- Bărbaţii şi descendenţa lor. Nu înţeleg. Şi fetele pot să continue familia, doar că nu ducem numele mai departe, ceea ce ne face inutile, cred. Privirea ei atentă se concentrează din nou asupra camerei mele, ca şi cum ar căuta ceva anume. Vrei să vii la cină cu mine?
- La cantină?
- îh, nu. Cum poţi să mănânci mâncarea lor îngrozitoare în fiecare zi? Hai să mergem undeva. Ochii îi joacă şi bate din palme. Te rog! E un restaurant italian în oraş – preferatul meu.

Nu am ieşit din campus, deşi cei din ultimul an au voie să plece în weekend, atât timp cât se întorc până la ora stingerii, bineînţeles. De fapt, nici nu aş ii ştiut unde să merg şi nu aş fi avut cu cine.

Sincer? Mi-era frică să plec. Mi-era frică să mă duc într-un loc necunoscut şi să risc să fiu încolţită de oameni care mă urăsc. Sunt prea mulţi oameni în acest campus care mă detestă. De ce să le ofer şansa să facă ceva îngrozitor?

- Haide, Summer. Te rog! spune Sylvie, aşteptând un răspuns. Ţine mâinile în faţa mea şi pare că se roagă, iar expresia de pe chipul ei frumos este imploratoare. Va fi distractiv.
- Bine, răspund oftând, iar ea începe să ţopăie şi, dintr- odată, i se declanşează o criză de tuse.

O conduc spre pat şi o ajut să se aşeze pe marginea saltelei, apoi scot din ghiozdan o sticlă cu apă şi i-o dau. Desface capacul şi ia o gură între accesele de tuse. Apoi încă una. Până când se opreşte.

- Nu pot să fac efort, spune şuierând. încă îmi revin.
- Din ce îţi revii, mai exact?
- Pneumonie, şi nici măcar nu e iarnă. Zâmbeşte, dar fără putere. Trebuie să-ţi aranjezi părul înainte să plecăm. Arată dezastruos.

îmi ating din nou părul şi mă uit în oglinda de pe perete. Chiar arată îngrozitor. L-am spălat, apoi am adormit imediat, deci e oribil. Şi încă umed.

- O să-l împletesc, îi spun şi mă întorc spre ea. Şi o să mă şi schimb.
- Nu trebuie să te îmbraci prea elegant. Eu aşa merg. Face semn către hainele ei. Vai, va fi atât de distractiv! Dar pregăteşte-te. O să-ţi pun un milion de întrebări.

îi zâmbesc forţat.
Exact de asta îmi este frică.

CAPITOLUL 13

SUMMER

Restaurantul la care m-a adus Sylvie e micuţ şi pitoresc. Şi extrem de aglomerat. E sâmbătă seara şi toată lumea a ieşit, iar trotuarele sunt pline de oameni care aşteaptă să intre într-un restaurant sau un bar. Sylvie intră în restaurantul preferat de parcă ar fi al ei şi vorbeşte cu fata care ne conduce la masă de parcă ar fi prietene vechi, făcându-ne rost de o masă în câteva minute.

- Ajută să cunoşti pe cineva, îmi spune Sylvie făcându- mi cu ochiul, înainte ca fata să ne conducă la masa noastră.

Ceilalţi oameni din sala de aşteptare aglomerată se uită urât la noi când mergem prin restaurant, enervaţi că nu am stat la coadă.

Dar pe Sylvie nu o interesează furia lor.

După ce ne aşezăm, îmi spune care sunt felurile ei de mâncare preferate şi îmi face recomandări în funcţie de ce i-am spus că îmi place. Comandă pentru amândouă limonadă cu căpşune şi brânză la grătar ca aperitiv, iar eu deschid gura să protestez când o aud. Mă face să tac dintr-o privire.

- Ai încredere în mine. E delicioasă.

Sunt sigură. O să mă îngraş cu cinci kilograme doar după cina din seara asta.

Cuvintele mamei mele mă urmăresc peste tot pe unde merg când vine vorba de mâncare, mai ales la restaurante. Mai ales în cele în care se servesc mâncăruri apetisante, pline de calorii. Mama mea e atât de slabă încât fotomodelele par grase în comparaţie cu ea. Dieta ei e formată din alcool şi medicamente pe bază de reţetă, aproape nimic altceva. Mănâncă foarte rar. Fusese bulimică – mi-a spus acest lucru când aveam treisprezece ani – şi mânca tot ce putea. Când era mai tânără, în vremurile în care heroina era la modă – a făcut referire la ele de mai multe ori.

Ceea ce însemna că era la modă la mijlocul anilor ’90.

Credea că şi eu dau semne de bulimie, dar, după cum s-a dovedit, mâneam încontinuu din cauza unui puseu de creştere. Sunt predispusă la îngrăşat. Asta mi-a spus în vara în care am împlinit treisprezece ani, când eram leneşă şi îmi petreceam majoritatea zilelor calde de vară în camera mea şi abia ieşeam din casă. Trebuia să fiu atentă la ce mănânc şi să fac sport. Era un tiran al mâncării şi monitoriza tot ceea ce mâneam. Mă certa atunci când mă prindea mâncând de la fast-food, ceea ce pe vremea aceea se întâmpla destul de des.

Acum nu mai pot mânca pâine sau paste fără să-i aud vocea în mintea mea, iar asta este îngrozitor. Nu sunt grasă, dar nu o să fiu niciodată la fel de slabă ca mama. Sau ca Sylvie. E atât de slabă încât îi văd venele albastre prin pielea palidă a braţelor subţiri. Hainele atârnă pe ea de parcă nu ar avea pic de carne pe oase, iar faţa ei e atât de ascuţită, încât pometii par tăioşi. Are bărbia ţuguiată şi buzele pline, rozalii, în contrast cu pielea albă. E superbă, la fel ca Whit.

- Te holbezi, îmi spune ea când pleacă chelnerul.

Am clipit ca să mă pot concentra.

- îmi pare rău. Dar eşti atât de...
- Slabă? ’
- Nu, neg eu, deşi e adevărat. E slabă ca o prăjină. Aş putea să o rup pe din două. Eşti frumoasă.
- Ah! Pare surprinsă. Şi încântată de compliment. Mulţumesc. De multă vreme nu a mai folosit cineva acest cuvânt ca să mă descrie. Toată lumea e atât de preocupată de greutatea mea. Ştiu că arăt ca un schelet. înainte să mă întorc la şcoală mama mi-a spus că sunt o grămadă de oase. Iau suplimente cu proteine, dar nu mă ajută deloc. Nu pot să iau în greutate. Zâmbeşte. Apoi se uită în jur, parcă vrând ca oamenii să-i acorde atenţie, dar nimeni nu o face, lucru care pe mine nu mă deranjează. Whit îşi face griji pentru mine, dar i-am spus că nu are rost. Sunt pe moarte.

Inima îmi tresare când îl menţionează pe fratele ei. Şi cât de relaxată pomeneşte de moartea ei.

- Sunt convinsă că familia ta e foarte îngrijorată pentru tine.
- Nu e nevoie. După cum am spus, sunt pe ducă. Râde de expresia mea îngrozită. Ce-i? E adevărat! Moartea e ceva ce toţi înfruntăm până la urmă, Summer. Doar că eu trebuie să o înfrunt mai devreme decât majoritatea. Şi e în regulă. Sunt norocoasă dacă ajung la optsprezece ani. Poate până atunci voi face şi sex. Poate un băiat îmi va face sex oral măcar. Tu eşti virgină?

întrebarea ei mă lasă fără cuvinte pentru un moment. Mă gândesc la cine mi-a furat virginitatea şi mă încrunt.

-Nu. ’

- O, a fost atât de nasol? îmi pare rău. Se apleacă peste masă şi îşi coboară vocea. Credeam că vreau să mă păstrez pentru persoana potrivită, dar mă tem că persoana potrivită nu va apărea până să-mi sune ceasul. Acum sunt nerăbdătoare să o fac cu oricine pot, doar ca să văd cum e. Serios, vreau doar să aflu cum e ca altcineva să-ţi provoace un orgasm.

îmi place că e atât de deschisă. Sinceră. Sylvie nu seamănă deloc cu fratele ei.

- Nu vrei să fie cu o persoană specială? Eu aşa mi-am dorit înainte, când eram tânără şi incredibil de naivă. Până când am fost epuizată şi am cedat. O fată îşi poate proteja virtutea doar până la un punct.
- Crede-mă, nu există nici o persoană specială în viaţa mea, altfel mi-aş trage-o nonstop. Ospătarul se opreşte la masa noastră ca să ne lase băuturile. Arată frumos paharele pline de cuburi de gheaţă, limonada aşezată în straturi perfecte de lichid galben şi roşu, cu marginea paharului îmbrăcată în zahăr rozaliu. Sylvie ia băutura cu nerăbdare şi soarbe prin pai, eliberând un zgomot de satisfacţie după ce pleacă ospătarul. Băutura asta? E specială. Băieţii pe care îi cunosc eu? Nici unul dintre ei nu contează pentru mine. Bine, poate doar unul, dar se culcă cu oricine, iar pe mine mă pune pe un piedestal, ca şi cum aş fi fragilă, de neatins. Nu mă vede în felul acela. Ezită pentru o clipă. Ca pe o fată cu care să se culce.

Mă surprinde să o aud vorbind aşa, pentru că mi se pare o fetiţă delicată, dar nu cred că ar trebui să simt asta. E doar cu un an mai mică decât mine.

- Te referi la Spencer?
- Este singurul pe care l-aş lăsa să mă vadă dezbrăcată. Whit spune că nici unul dintre prietenii lui nu e suficient de bun pentru mine, şi poate că are dreptate, dar nu vreau pe cineva suficient de bun pentru mine. Doar vreau... pe cineva. Ştii? Tuşeşte şi îşi pune palma la gură ca să se abţină. Când eşti ca mine, viaţa e făcută să fie trăită. Chiar acum. Nu pot să aştept. S-ar putea ca totul să se termine mâine.

Vreau să întreb ce e în neregulă cu ea, dar mă tem că sar putea să fie nepoliticos şi nici nu vreau să-mi bag nasul. în schimb, o las să pălăvrăgească în continuare, atentă la fiecare cuvânt legat de familia ei. De fratele ei. Nu e de ajuns, dar e suficient pentru moment, şi nu pot să nu mă întreb unde e acum. Ce face. Poate e în camera lui şi îmi citeşte jurnalul.

Simplul gând îmi provoacă furie, aşa că îl ignor.

E sâmbătă seara. Sunt convinsă că nu e singur.

- Spune-mi despre tine, zice Sylvie după ce primim mâncarea, iar farfuria cu brânză este aşezată pe masă, între noi. Apucă o bucată din brânza fierbinte, care se întinde înainte să se rupă, şi o înmoaie în sos, apoi ia o muşcătură zdravănă. Ştiu că Jonas Weatherstone e tatăl tău vitreg.
- A fost, o corectez şi iau o gură din limonada dulce- acrişoară.
- Da. A fost. Expresia ei devine sumbră. Incendiul a fost îngrozitor. Eşti norocoasă că nu ai fost acolo.
- Ba am fost acolo, recunosc, iar ea face ochii mari. Doar că am reuşit să scap. Mama m-a salvat.

îmi plec privirea, încercând să par copleşită de emoţie. Şi cred că sunt. Copleşită de vină. De anxietate. De îngrijorare. Nimeni nu şi-a dat seama ce s-a întâmplat cu adevărat, cu excepţia mamei mele. Iar ea nu a spus nimic.

Amândouă vom duce secretul în mormânt.

- Asta e îngrozitor. Şi ţi-ai pierdut şi fratele vitreg, continuă ea. Când Jonas încă era căsătorit cu prima lui soţie, venea la noi acasă. Whit şi Yates se jucau împreună când erau copii.

Am simţit un nod în stomac, când m-am gândit că se cunoşteau. Că amândoi mă cunoşteau pe mine.

Intim.

- Pe măsură ce a crescut, a căpătat... o reputaţie, continuă Sylvie. Fratele tău vitreg. Am auzit că a fost dat afară de la câteva şcoli pentru agresiune sexuală.

Confirm din cap şi mă şterg la gură de firimituri imaginare. Nu am mâncat nimic, pentru că nu am deloc poftă de mâncare.

- Cred că totul s-a dus la vale când au divorţat părinţii lui. Asta s-a întâmplat şi cu familia noastră, spune ea, ridicând din umeri. Dar asta e viaţa. Whit a devenit obsedat de control când a plecat tata prima dată. începuse să se certe la cuţite cu el. Era îngrozitor. Iar eu şi Lina nu faceam altceva decât să plângem. Până la urmă ne-au trimis la terapie.
- Sunt convinsă că nu a fost uşor, murmur eu.

Ia o altă bucată de brânză, ţinând-o cu degetele delicate şi rupând-o în bucăţi pe care le lasă să cadă pe farfurie înainte să le înmoaie în sos.

- A fost o uşurare. Când a plecat tata, toţi am putut răsufla uşuraţi. Chiar şi Whit, deşi nu ar recunoaşte asta în ruptul capului. Problema cu Whit e că e făcut din acelaşi aluat ca tatăl nostru. Vede totul în alb şi negru. Nu există gri. Corect şi greşit. Da sau nu. Faci sau nu faci. E extrem de încăpăţânat şi este extrem de greu să te înţelegi cu el.

îl descrie perfect, nu pot decât să încuviinţez din cap, în semn că sunt de acord.

Sylvie zâmbeşte, cu o privire plină de subînţeles.

- M-ai păcălit. Vorbesc din nou despre mine, iar tu abia ai spus câteva cuvinte.
- Nu mă deranjează. Mă pricep să ascult, îi spun.
- Dar vreau să ştiu mai multe despre tine. Se întinde peste masă şi îşi trece degetele peste mâna mea pentru o clipă, înainte să le tragă înapoi. E atât de interesant că eşti aici! La Lancaster sunt aceleaşi feţe în fiecare an. Mă plictisesc atât de repede de ele! De elevi. De profesori. De angajaţi. Jur că ăsta este unul dintre motivele pentru care mă îmbolnăvesc atât de tare. Mă satur să văd pe toată lumea din campus. Am nevoie de mai multă adrenalină în viaţa

mea.

- Cum ar fi moartea? nu mă pot abţine să întreb.

Sylvie râde.

- Da. Cum ar fi moartea. E mult mai interesantă, crede-mă. Acum povesteşte-mi despre tine. Nu te abţine. Vreau să ştiu totul.
- Nu sunt prea multe de spus. Nu am fraţi. Cu excepţia lui Yates, dar el nu se pune. Să mă gândesc la el ca la fratele meu mă face să vreau să vomit. Tatăl meu nu face parte din viaţa mea. Iar eu şi mama avem o relaţie dificilă.

Mai ales după incendiu, după decese şi după ce am realizat că nu ne mai avem decât una pe cealaltă, lucru care nu o linişteşte prea mult pe mama. Cred că mă urăşte pentru ce am făcut. Dar asta înseamnă că suntem chit pentru că şi eu o urăsc pentru ce a făcut.

Sau, mai bine zis, pentru ce nu a făcut.

- Şi tu ai avut de-a face cu moartea, la fel ca mine, spune Sylvie, cu o expresie curioasă. Cu incendiul. Spune-mi cum a fost noaptea în care s-a întâmplat.

Mă cuprinde neliniştea. E ceva despre care nu am mai vorbit de când am discutat cu poliţia. E un subiect tabu între mine şi mama. Preferăm să uităm că s-a întâmplat.

- Nu-mi aduc aminte prea multe, recunosc pe un ton spăsit. M-am trezit înconjurată de mult fum, iar mama mă scotea din cameră.

îmi amintesc tot ce s-a întâmplat în noaptea aceea, până la cel mai mic detaliu. Dar nu vreau să-i povestesc.

- Mama ta e o eroină, spune Sylvie, cu vocea plină de uimire. Ţi-a salvat viaţa.

Ridic din umeri, fără să dau prea mare importanţă.

- A făcut ce ar face orice mamă în situaţia aceea.
- Ha! Am impresia că mama mea m-ar lăsa să ard, spune Sylvie cu amărăciune. L-ar salva pe Whit. Poate pe Carolina.
- Şi-ar salva toţi copiii, îi spun pe un ton blând şi mă întind să o mângâi pe mână.

Sylvie îşi trage mâna şi o flutură în semn de dispreţ.

- Discuţia asta devine prea serioasă. Hai să vorbim despre altceva. Gata, ştiu! Spune-mi despre problemele de la Billington. I se luminează ochii, mici sclipiri joacă în paloarea albastră profundă. Nu o să pretind că nu ţi- am citit dosarul când am spart sistemul, pentru că am făcut-o şi sunt neagră de invidie pe experienţele pe care le-ai avut. îmi plac poveştile picante despre fete bune care au devenit rele. Varsă tot.

Adevărul e atât de plictisitor! Eram tipica adolescentă rebelă care se răzvrătea. Era un strigăt de ajutor. O situaţie în care orice fel de atenţie e bună. Eram un dezastru. încercam să scap de presiunea de acasă, de presiunea de la şcoală. Voiam să cresc prea repede, prea devreme, dar aveam nevoie de mama pentru că îmi era frică.

Şi, desigur, mai era Yates. Era peste tot. A început când am împlinit treisprezece ani şi mi-au crescut sânii. Se holba tot timpul la ei. A intrat în baie când făceam duş, m-a privit prin uşa de sticlă.

Uneori, pentru că puteam, pur şi simplu, îl lăsam să se uite. Asta îl satisfăcea şi îl făcea să mă lase în pace.

Până când nevoia a devenit prea mare. Până la urmă, a ajuns să mă urmărească încontinuu. Să încerce să mă prindă singură. Să încerce să se furişeze în camera mea.

Mama era mult prea preocupată de problemele ei şi de aventura cu Augustus Lancaster, unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din ţară, dacă nu din lume, ca să vadă ceea ce se întâmpla în faţa ochilor ei. în propria casă. încă nu sunt sigură că ştie tot ce s-a întâmplat între mine şi Yates. Am încercat să-i spun la un moment dat, dar a început să plângă când am spus numele lui Yates.

Aşa că m-am oprit.

îmi dreg glasul şi încerc să-i spun despre celălalt băiat care a făcut parte din viaţa mea la vremea aceea.

- A existat un băiat.

Pe chipul lui Sylvie se citeşte încântarea.

- Bineînţeles. Aşa începe mereu totul.
- Era cu câţiva ani mai mare. Superb. încrezător. Arogant.

Mă gândesc la Whit. Şi el e aşa, ba chiar mai mult. Şi puţin răutăcios.

- Ăştia sunt cei mai răi.
- îngrozitori, sunt de acord. Dar m-a ales pe mine dintre toate celelalte şi m-am simţit specială. Dorită. Apreciată. Era rău, părinţii mei urau totul la el. Lua droguri. Bea prea mult. Eu aveam doar paisprezece ani şi am împlinit cincisprezece când eram cu el. M-a convins să încerc diferite lucruri, iar eu am fost de acord.

E adevărat. Era un băiat de la şcoală. Era un băiat în clasa a XH-a când eu eram în clasa a IX-a, scandalos. Yates îl ura, iar asta m-a făcut să-l iubesc şi mai mult. îl chema Daniel. M-a învăţat să fumez, cum să suflăm fumul unul în gura altuia şi cum să fiu beată la şcoală, dar să-mi păstrez autocontrolul. Avea mâini convingătoare şi era fermecător.

Era o distracţie pe care o căutam la acea vreme. Era drăguţ, puţin prostuţ. Şi puţin răutăcios, exact cum i-am spus lui Sylvie.

- Cum ar fi?
- Droguri. Alcool. Sex.

Ridic din umeri, sperând să nu-mi ceară detalii, dar ştiind că probabil o să întrebe.

- El e cel cu care te-au prins în sala de sport.

Confirm din cap. Nu faceam sex, dar eram aproape.

- L-au exmatriculat. Avea optsprezece ani. Eu aveam cincisprezece ani. Eram minoră.
- Scandalos! Sylvie îşi duce mâna la gură. Dar ai vrut, nu-i aşa?
- Bineînţeles, am izbucnit, în defensivă. Cu Daniel mereu voiam, dar el a fost cel care a avut probleme. El a fost ameninţat cu închisoarea de Jonas şi de mama.

Când tocmai cel care practic mă viola oricând avea ocazia trăia sub acoperişul lor. Fiul lui Jonas.

„Nu-l poţi numi viol dacă îţi place", mi-a spus Yates la un moment dat, după o ceartă. „Vrei asta. Mă vrei pe mine."

Vinovăţia pe care încă o simt e copleşitoare. Mă ridic brusc în picioare şi mă lovesc de marginea mesei, făcând totul de pe ea să se zgâlţâie.

- Trebuie să merg la toaletă, îi spun înainte să plec în grabă, fără să mă uit înapoi.

Nu e nevoie să mă uit. Sunt convinsă că Sylvie e şocată şi se întreabă de ce am plecat aşa.

Dacă nu ai trecut prin asta, e greu să descrii cum e, să ai de-a face cu amintirile care te bântuie şi felul în care te fac să te simţi. Cum apar de nicăieri, atunci când te aştepţi mai puţin. Cum îţi urcă în gât. Se târăsc pe pielea ta. Şi te înghit cu totul. Sunt mereu în mintea ta, aşteptând momentul perfect să strice totul. Precum cina cu o nouă prietenă.

Cum pot fi prietenă cu Sylvie când Whit e fratele ei? Care acum are jurnalul meu intim pentru că l-a furat? Care, dacă ar vrea, ar putea să ajungă la sfârşitul acelui jurnal şi să citească însemnările ascunse şi să-şi dea seama exact ce s-a petrecut între mine şi Yates. Şi ce am făcut ca să-l opresc.

Am găsit toaleta micului restaurant în spatele clădirii şi m-am încuiat înăuntru, sprijinindu-mă de uşă şi uitându-mă la reflexia mea din oglinda de pe peretele opus. Par atât de tânără în seara asta, cu părul împletit în două codiţe, fără machiaj, cu hanoracul gri de la North Face şi colanţii negri, încălţată cu adidaşi alb-negru de la Dior, îmbrăcată aproape la fel ca Sylvie.

Amândouă arătăm ca nişte copii. Suntem copii. Dar eu am făcut şi am văzut multe şi mă simt bătrână. Epuizată.

Dezgustată.

Mă îndepărtez de uşă; mă duc la chiuvetă, dau drumul la apă şi mă spăl pe mâini, apoi mă clătesc pe faţă cu apă rece. Mă ajută să capăt puţină culoare în obraji, iar după

ce mă şterg, îmi aranjez părul. Stau puţin mai dreaptă, îmi amintesc de fata care eram în urmă cu doi ani. Alergând după visuri şi fugind de coşmaruri.

încă sunt fata aceea. Dar visurile au dispărut de mult şi coşmarurile sunt mereu pe urmele mele.

Oftând hotărâtă, deschid uşa şi văd două femei de vârstă mijlocie pe hol, care aşteaptă să intre la toaletă. Mă privesc cu dispreţ, cu ochii mijiţi şi buzele ţuguiate. Mă judecă fără să mă cunoască. Probabil mă urăsc pentru că sunt tânără, în timp ce ele se agaţă de tinereţea lor cu unghiile lor false, care arată ca nişte gheare.

Le întorc privirea şi îmi dau codiţele peste umeri, mergând mai ţanţoşă când trec pe lângă ele. Ies de pe holul îngust şi mă duc spre restaurant, când văd pe cineva la masa lui Sylvie, în partea opusă a sălii.

Whit Lancaster.

Care se uită la mine.

Mă opresc în mijlocul restaurantului, şocată de prezenţa lui. Privirile noastre se întâlnesc. Rânjeşte. Eu mă încrunt. E cu prietenii lui şi îi însoţesc câteva fete. Inclusiv Jane şi Caitlyn. Stau de o parte şi de alta a lui, amândouă râd, îl ating cu mâinile precum nişte fluturi, plutind deasupra lui, parcă neştiind ce să facă. Jane ia prima o decizie şi îi pune mâna pe antebraţ. Caitlyn îi pune mâna pe umăr şi îşi lasă capul spre al lui, cu gura la urechea sa. Buzele i se mişcă în timp ce îi şopteşte ceva, dar el nu o bagă în seamă. Amândouă sunt disperate să-i capteze atenţia, dar el nu pare să fie conştient de prezenţa lor.

Nu face altceva decât să se uite la mine cu chipul lui frumos, momentan plin de vânătăi. Ochiul vânăt se vede de la o poştă şi îl poartă ca pe o medalie de onoare. Jocul lui Whit Lancaster nu cunoaşte ruşinea. Dacă lumea vorbeşte despre bătaia în care evident a

fost implicat, nimeni nu-i spune lui nimic despre asta.

înclin din cap. Face acelaşi lucru, îndepărtându-se de Caitlyn, parcă încercând să scape de ea şi de gura care nu-i mai tace.

Clipesc.

Şi el clipeşte.

Bine. Pot să joc jocul ăsta.

întredeschid buzele şi scot puţin limba, cât să se vadă doar vârful. îmi muşc buza de jos şi îmi iau ochii de la el pentru o clipă, apoi ridic din nou privirea.

îşi linge buza de jos, iar ochii îi licăresc. Mă fac să mă gândesc la un lup, gata să atace.

Să mă atace pe mine.

Totul se întâmplă în câteva secunde, dar mi se pare că au trecut minute întregi. O tachinare plină de agonie.

îl urăsc.

Serios, chiar îl urăsc.

Fără să-mi pese că cedez prima, îmi iau ochii de la el şi mă duc înapoi la Sylvie, aşezându-mă la locul meu. îi zâmbesc şi observ că e încruntată.

- îmi pare rău pentru asta, îi spun, chiar trebuia să mă duc.
- E de la limonada cu căpşune. Şi pe mine mă trece aproape imediat. îmi acceptă uşor explicaţia deloc convingătoare şi bate cu degetul în paharul aproape gol. Şi al meu arată la fel. Am mai comandat încă două.
- Mulţumesc.
- Păcat că nu au vodcă în ele, râde ea.
- Nu prea mai beau, îi spun.
- De ce?
- Mi se pare că nu am control.
- Şi fratele meu spune acelaşi lucru. Despre băutură, despre droguri. în ultima vreme nu prea îl mai interesează. Vrea să aibă controlul, tot timpul. Dar asta este ceva tipic pentru Whit. E obsedat de control.

N-am auzit niciodată ceva mai adevărat.

îşi sprijină bărbia în mâini şi mă analizează.

- îţi place fratele meu?
- Nu, răspund imediat şi mă uit în dreapta.

Poate să mă vadă fără nici o problemă. Mă întreb dacă şi-a dat seama de asta. Dacă a fost conştient de prezenţa mea din clipa în care a intrat în restaurant în timp ce eu am stat aici, fără să suspectez nimic.

Probabil. Sunt sigură că m-a urmărit. Dar sunt la fel de sigură că arăt îngrozitor. Râzând şi vorbind. Sorbind limonadă de căpşune. îmbrăcată ca o vagaboandă, cu excepţia adidaşilor de firmă din picioare. Sunt convinsă că îi plac fetele drăguţe şi perfecte, care beau doar apă şi mănâncă salată. Care poartă rochii fără chiloţi ca să aibă acces mai uşor.

Perversul.

Sylvie râde.

- îmi place sinceritatea ta. E atât de relaxantă.
- Eşti înconjurată de mincinoşi? o întreb.
- în mare parte. Oameni care ar spune orice doar ca să mă mulţumească... Am avut de-a face cu ei toată viaţa. E destul de enervant. întotdeauna mi-am dorit o prietenă care să fie sinceră cu mine. Care să aibă opinii în loc să fie mereu de acord cu mine. Sylvie îşi dă ochii peste cap. Fetele de genul ăsta mă înnebunesc.
- Şi pe mine, îi spun cu sinceritate.

Păstrăm tăcerea când ospătarul ne aduce comanda.

Imediat ce pleacă, începem să mâncăm, apetitul revenindu-mi brusc. Sunt hămesită, mi-e poftă de carbohidraţi şi devorez pastele îngrozitor de repede, cu pâine, fără să-mi pese că Whit poate vedea cum mă îndop.

Dă-o naibii de salată! Daţi-mi toate pastele.

Sylvie ţine ritmul la fiecare îmbucătură, întrecându-mă cu apetitul ei, din moment ce a mâncat şi toată brânza prăjită. Am continuat să mâncăm până am fost sătule, cu mâinile pe burtă, gemând şi oftând.

- Mă simt îngrozitor, îi spun.
- Şi eu, dar a meritat pe deplin, scânceşte ea.
- Ai dreptate.

Fac tot posibilul să nu mă uit spre Whit, iar asta mă înnebuneşte. Sper că faptul că nu mă uit la el îl înnebuneşte şi pe el. Merită să creadă că nu-mi pasă că e în acelaşi restaurant. Mi-ar plăcea să mă duc să vorbesc cu el. Dar nu aşa trebuie să fac acest joc cu Whit. Confruntarea nu ar funcţiona. Trebuie să fiu vicleană. Şireată.

La fel de şireată şi vicleană ca el.

Ospătarul ne aduce nota, iar Sylvie scoate cârdul ei de credit negru şi i-l întinde.

- Lasă-mă pe mine să plătesc cina, îi spun.
- Nu, fac eu cinste. Poţi să plăteşti data viitoare, zice Sylvie, zâmbind uşor.

îmi place asta. Că menţionează că va exista o dată viitoare. în sfârşit, simt că am o prietenă. Una care nu va fi intimidată de Whit sau care să cadă uşor pradă influenţei lui.

Fiind sora lui, poate să-l sfideze.

La fel ca mine.

Aşteptăm ca ospătarul să se întoarcă cu cârdul de credit al lui Sylvie când simt că se apropie... Aerul devine încărcat şi încep să ameţesc. Apar umbre pe masă, şi ridic privirea ca să-l văd pe Whit, alături de Spencer. Chad stă pe partea cealaltă, lângă Spence. Fetele sunt în spatele lor, chicotind şi hlizindu-se agitate, probabil încântate de ideea unei confruntări.

Oare nu ar muri să ştie că i-am supt penisul lui Whit noaptea trecută?

- Whit. Chad. Sylvie zâmbeşte. Spence. Se încruntă la el, cu o expresie care îmi aduce aminte de fratele ei. Ce vă aduce în acest loc minunat?

îmi place că nu le acordă nici o atenţie fetelor.

- Foamea, spune Chad zâmbind.

Spencer se încruntă la ea şi îşi bagă mâinile în buzunare.

Whit nu spune nici un cuvânt. Are o expresie rece. Nenorocitul nici măcar nu se uită la mine.

- Aţi cunoscut-o pe prietena mea? întreabă Sylvie în glumă, făcând semn spre mine.

Toţi ştiu cine sunt, iar ea ştie asta. Poate încearcă să fie drăguţă. Măcar să-i facă să fie politicoşi şi să mă salute. îi aud murmurând „Da", dar nici unul nu se uită la mine.

- Nu pot să spun că ne-am mai întâlnit până acum, spune Whit şi se întoarce să se uite la mine, cu o expresie indiferentă, absolut inexpresivă.

De parcă nu m-ar fi sărutat peste tot noaptea trecută. De parcă nu eu sunt cea care l-a lăsat să-şi dea drumul pe pieptul meu, ca un animal care îşi marca teritoriul.

- Whit, izbucneşte Sylvie, dar el o ignoră.
- Cum spuneai că te numeşti? mă întreabă ridicând bărbia şi analizându-mă în totalitate. Privirea înfometată de noaptea trecută a dispărut complet şi a fost înlocuită de privirea rece pe care o ştiu atât de bine. Frumoase codiţe, spune sarcastic. Arăţi ca un copil.

Nici măcar nu stau să mă gândesc. Iau limonada care mi-a mai rămas, mă ridic în picioare şi i-o arunc direct în faţă. închide ochii în ultima secundă, în timp ce lichidul îl loveşte direct, ba chiar şi pe fetele din spatele lui, care icnesc.

Chiar înainte să înceapă să ţipe.

- Du-te dracului, îi spun printre dinţii încleştaţi, apoi mă uit la Sylvie, care ne priveşte plină de satisfacţie. Fetei îi place drama. Plec. Mulţumesc pentru cină, Sylvie. Spunând asta, le întorc spatele şi mă îndepărtez.

CAPITOLUL 14

SUMMER

Am ieşit afară într-o secundă, iar aerul rece mă învăluie, făcându-mă să tremur. Am venit aici cu Mercedesul lui Sylvie şi mi-ar fi uşor să chem un taxi, dar nu în faţa restaurantului. Nu vreau să risc să dau nas în nas cu Whit atât de repede după ce i-am aruncat băutura în faţă.

Nu-mi vine să cred că am făcut asta. A fost o prostie, dar şi... palpitant. A meritat-o. Urăsc că e atât de rece şi de crud. De parcă nu aş conta. De parcă gura lui nu m-ar fi atins peste tot. De parcă nu m-ar fi sărutat cu disperare.

Merg repede, fără să mă uit în urmă, încercând să mă îndepărtez cât mai mult de restaurant, şi îmi croiesc drum prin mulţimea de oameni de pe trotuar. Pot să jur că am auzit pe cineva strigându-mă, un bărbat, şi încep să merg mai repede, ca să nu mă ajungă.

Fac dreapta la intersecţie, mergând la întâmplare către ceea ce pare a fi o stradă rezidenţială, liniştită; mă uit peste umăr şi nu văd pe nimeni. Merg mai încet, convinsă că am scăpat, când apare de după un gard, direct în calea mea.

Whit.

Mă opresc brusc, şocată să-l văd acolo. Probabil a găsit o scurtătură. Nenorocitul!

- Nu te apropia, îl avertizez şi fac câţiva paşi în spate.

Zâmbeşte.

- Mai ai vreo băutură ascunsă la spate?

Nu spun nimic. Sunt calmă, gata să fug, şi, parcă simţind asta, zâmbetul îi dispare.

Apoi se năpusteşte spre mine.

încerc să fug, dar mă prinde de după mijloc şi mă opreşte, împingându-mă în gard. Mă las în voia lui şi încetez să mai lupt din prima clipă în care mă atinge. Am pielea ca de găină acolo unde mă atinge, corpul meu e familiar cu al lui şi îi răspunde în consecinţă. Căldura lui mă pătrunde, iar mirosul său curat mă învăluie şi mă îmbată. Mă ameţeşte.

- De ce mi-ai aruncat băutura în faţă? mă întreabă, cu privirea plină de furie.

Nu i-a plăcut umilirea publică. Sunt convinsă că pe Whit Lancaster nu-l iau prea multe lucruri prin surprindere şi mă simt bine să ştiu că nu se aştepta la asta. L-am făcut să pară un idiot în faţa unui restaurant întreg, în faţa prietenilor lui şi a proastelor ălora. în faţa altor oameni. Oameni care probabil ştiu exact cine este.

Da, mă urăşte. Sunt convinsă că sentimentul s-a intensificat de zece ori.

- De ce ai spus că nu mă cunoşti? îl întreb.

De aceea m-am simţit umilită şi a trebuit să mă răzbun pe el. încearcă să pară o persoană specială, dar e la fel ca toţi ceilalţi. Vrea un singur lucru în privat. Mă ignoră complet în public.

Nu sunt de acord cu asta. Refuz să-i permit să joace acel joc cu mine. Deja sunt expertă la asta.

- Pentru că nu te cunosc. Deloc. Vine mai aproape şi îi simt respiraţia mentolată pe faţă. Sunt convins că o să aflu mai multe despre tine când voi continua să îţi citesc jurnalul diseară.

Va continua? Dumnezeule!

Mă lupt cu el, iar asta îl face să mă strângă mai tare, parcă încercând să mă lase fără aer.

- Mi l-ai furat, idiot nenorocit!

Ignoră insultele mele. După satisfacţia din privirea lui, cred că îi place asta.

- Ascunzi cele mai întunecate secrete acolo?

Vocea lui mă tachinează.

E rândul meu să-l ignor.

- îl vreau înapoi, îi spun pe un ton ferm.

Rânjeşte, găsind plăcere în a mă înfuria.

-Nu/

- Dă-mi-1!

îmi astupă gura şi se apropie.

- Nu eşti în măsură să-mi ceri nimic. Eu sunt cel care controlează povestea, Savage, şi o să faci ce-ţi spun. E clar?

Nu răspund. Nu pot face altceva decât să mă uit la el, cu ochii mari şi inima bătând cu putere. E linişte în cartier. Nu mai e nimeni în jur. Probabil ar putea face orice cu mine şi nimeni nu ne-ar auzi. Nimeni nu l-ar prinde.

Iar eu aş ceda, aşa că ce rost are?

- Vrei jurnalul înapoi? mă întreabă.

încuviinţez din cap, frecându-mă cu ceafa de gardul aspru de lemn din spatele meu, şi simt cum mi se agaţă părul în aşchiile lemnului.

- Va trebui să-l câştigi. îşi relaxează mâinile şi mă mângâie pe obraz şi pe bărbie cu degetul mare. Atingerea lui e uşoară, deşi mă ţine cu putere. Vrei să mă întrebi cum?

Ne privim cu precauţie şi văd cum expresia i se schimbă încet. Furia dispare şi e înlocuită de foamea pe care o cunosc atât de bine, iar corpul mă trădează şi răspunde în felul său. Mă relaxez în strânsoarea lui, corpul mi se topeşte şi nu mă pot gândi decât la ce mi-ar putea face, simţind cum anticiparea îmi coboară pe coloană, până între picioare.

Simţind că cedez, îmi dă drumul de tot, iar eu şoptesc:

- Cum?

- Făcând orice vreau eu să faci, şopteşte, uitându-se la corpul meu înainte să-şi ridice din nou privirea. îţi voi poseda corpul, sufletul şi pe tine. Dacă te vreau în camera mea la miezul nopţii, o să vii în fugă. Şi o să mă implori. Când o să vreau sex oral, o să mă satisfaci, fără să pui întrebări. Dacă vreau să-ţi gust vaginul ăla frumos, o să mi-l oferi pe tavă, iar eu o să mă bucur de el ore întregi. Când vreau să ţi-o trag, indiferent de momentul zilei sau unde eşti, nu poţi să mă refuzi. Ai înţeles?

Tot corpul mi se încălzeşte auzind promisiunea din cuvintele lui şi încerc să mă opresc.

Ceea ce propune e...

Degradant.

- Pentru cât timp? întreb, surprinsă că par atât de calmă.

Pe dinăuntru sunt un dezastru, excitată şi răzvrătită. Să fiu la dispoziţia lui Whit oricând vrea nu mi se pare
o propunere rea.

Ceea ce înseamnă că ceva e foarte în neregulă cu mine. Sunt sigură de asta.

- Pentru cât timp vreau eu. Zâmbeşte şi imaginea îmi face inima să tresară. îmi cuprinde faţa în palme şi îmi dă capul pe spate, şoptind aproape de buzele mele: Târfa mea personală, pe care o pot folosi cum vreau, când vreau. Va fi amuzant, Savage. O să ţi-o trag în fiecare gaură. Şi tu vei accepta. Ascultătoare.

Vaginul mi se încleştează şi am chiloţii uzi.

- Nu, spun cu respiraţia întretăiată.

Râde.

- Ştii că vrei. îmi dau seama.

Se împinge din nou în mine, arătându-mi cât e de puternic, că mă controlează, iar eu închid ochii şi strâng din buze ca să nu gem. Treaba asta e atât de bolnavă. Ce s-a întâmplat cu noi de suntem atât de distruşi? Văd lucruri de genul ăsta în filmele porno, în filme şi chiar în cărţi. Dar nu am trăit niciodată aşa ceva în realitate. Nu am mai lăsat niciodată pe cineva să mă controleze în totalitate şi să fac orice îmi cere, chiar dacă se uită la mine ca şi cum aş fi doar o jucărie fără valoare.

- Răspunde-mi, Savage. Ne-am înţeles? Sau trebuie să fac copii după jurnalul tău şi să le dau tuturor de la şcoală?

Doamne, nu! Asta chiar ar fi umilitor. Dacă toată lumea află ce mi s-a întâmplat, ce am făcut, aş putea avea probleme grave.

- Să ştii că poţi fi de acord. Lucrurile ar fi mult mai simple pentru tine. Ştiu cât de bolnavă poţi să fii. Ai atât de mult potenţial. Cuvintele lui sună aproape ca un compliment şi îl accept, având în vedere să sunt mai mult decât perversă. Mai ales când vine vorba de el. îmi pune mâinile la gât şi îmi aduce aminte de momentul pe care 1am trăit ieri, la bibliotecă. îşi mişcă degetele şi mă trec fiori, făcându-mă să scâncesc. Nimănui altcuiva nu-i place când fac asta. Ţie pare să-ţi placă.

Dacă m-ar strânge puţin mai tare de gât...

Mă urăsc pentru că vreau asta. Pentru că îl vreau pe el.

închid ochii şi oftez uşor când îmi mângâie buza de jos cu limba, chiar înainte să mă muşte, înfigându-şi dinţii în pielea moale. Nu suficient de tare încât să-mi dea sângele, dar tot mă doare.

- Nu sunt o târfa, şoptesc când îmi dă drumul, iar el chicoteşte.

- Te rog. Eşti la fel ca mama ta. Mi-a distrus familia şi nu i-a păsat deloc de ce a făcut. Ca răzbunare pentru păcatele ei, o să te distrug pe tine. Singurul lucru de care îi mai pasă în viaţa ei mizerabilă. Mă mângâie pe o parte şi mă prinde de fund ca să mă tragă spre el. în curând vei deveni atât de dependentă de mine, încât nimeni nu te va mai putea avea. O să-ţi doreşti ceea ce numai eu îţi pot oferi şi când se va termina, când voi refuza să-ţi dau ce vrei... Se împinge iar în mine şi simt erecţia care se întinde sub partea din faţă a blugilor lui. E imens. Pulsează. O să ştiu că te-am distrus de tot şi abia atunci îţi vei primi înapoi jurnalul acela idiot. O să-ţi descopăr toate secretele oricum, deci nu va mai conta.

Se dezlipeşte de mine, face câţiva paşi în spate şi mă lasă tremurând, lipită de gard.

- Te urăsc, îi spun cu toată sinceritatea de care sunt capabilă, pentru că e adevărat.

îl urăsc mai mult decât pe oricine altcineva de pe lumea asta. E îngrozitor.

Oribil.

- Ştiu. Chicoteşte. Chiar m-ai „urât" noaptea trecută. Când gemeai cu penisul meu în gură. Sau când mi-am dat drumul pe sânii tăi.

- Eşti dezgustător!

Rostesc cuvintele cu furie, ca pe nişte gloanţe.

- Da, mai ales când ţi-am băgat-o în gură. Ce nenorocit dement sunt, nu-i aşa? Când ţi-ai dat drumul pe faţa mea? îşi freacă bărbia. îşi linge buzele, parcă savurând amintirea. De două ori, parcă? Data viitoare ar trebui să încercăm de trei ori.

Trei? Doamne, nu aş putea fi atât de norocoasă!

- Avem o înţelegere? Sau trebuie să mă apuc de toate copiile acelea pe care trebuie să le fac?

îşi freacă mâinile încântat, parcă nerăbdător să-mi afişeze jurnalul peste tot, ca întregul internat Lancaster să-l citească.

- Da, şoptesc, părând răguşită.

Mă doare gâtul. Mă doare tot corpul. Nu am de ales.

Trebuie să fiu de acord.

Mulţumit, se apropie de mine şi mă apucă de bărbie, aşa cum îi place, şi mă sărută.

- Eşti o fată atât de bună, aproape fredonează şi îmi atinge buzele cu ale lui când vorbeşte. Atât de dispusă când vrei. Dar mereu sfidătoare când te simţi încolţită.

Inima îmi tresare când aud complimentul, şi închid ochii, spunându-mi că nu pot să cad în capcană. Nu pot lăsa un alt băiat să încerce să mă controleze. Situaţia aceasta e diferită de celelalte, nu? Sunt mai puternică acum. Pot să suport asta.

Pot să-l suport pe el.

- îmi place când te lupţi, continuă şi mă sărută din nou.

De parcă nu s-ar putea abţine. Mă deschid în faţa lui, iar limba lui se furişează şi o linge pe a mea. îmi bagă mâna în păr şi mă trage de una dintre codiţe, atât de tare, încât mă desprind de el şi strig:

- Au!

Se dă în spate cu acelaşi zâmbet diabolic.

- O să te caut.

Nu spun nimic şi pleacă. îl privesc mergând până la colţ, de unde o ia pe strada principală. Abia atunci mă relaxez, cu capul în jos, privindu-mi încălţările, numărând bătăile inimii, speriată că inima s-ar putea să- mi iasă din piept.

Ce-am făcut?

CAPITOLUL 15

WHIT

N-am contactat-o pe Summer Savage de patru zile. Din seara aceea când am înghesuit-o cu spatele la gard şi am transformat-o într-o fetiţă care tremura. Şi mă privea cu ochii ei mari, căprui, în timp ce îi acopeream gura cu mâna şi corpul ei se topea pentru mine. Aş fî putut să i-o trag chiar acolo şi m-ar fi lăsat. Probabil m-ar fi implorat pentru mai mult. O ignor intenţionat. O testez. Mă testez pe mine. Nevoia copleşitoare care mă cuprinde de fiecare dată când mă uit la ea e prea mult şi trebuie să învăţ să- mi controlez pornirile.

Le scoate la iveală pe toate. Fiecare lucru întunecat dinăuntrul meu iese la suprafaţă când sunt cu ea. Vreau să-i fac rău. Vreau să o consolez. Vreau să o gust. Vreau să fiu înăuntrul ei.

Vreau să o consum. Să fie doar a mea, a nimănui altcuiva. Nevoi primare, necunoscute îmi curg prin vene, făcându-mi sângele să fiarbă şi inima să răcnească.

Mi-e greu să înţeleg. Mi-e şi mai greu să ignor. Dar am îndurat lucruri mai rele. Pot să suport asta... orice ar fi între noi. N-o pot lăsa să vadă ce-mi face.

Trebuie să am avantajul. întotdeauna.

în loc să o contactez imediat, aşa cum îmi doresc, fac tot posibilul să o ignor în timpul celor două ore pe care le avem împreună, trecând cu privirea peste ea, ca şi cum nu ar fi acolo. îi simt furia din ochi de fiecare dată când intru în clasă. îi simt prezenţa imediat. îi simt mirosul. Sunt ca un animal, disperat să mă împerechez cu singura femelă care mă aprinde, dar refuz să o ating.

E un test de control. încerc să rămân indiferent faţă de ea. îmi dovedesc ceva.

Şi îi dovedesc şi ei.

Am convocat imediat oile şi le-am spus că ostracizarea lui Summer Savage s-a terminat. Sunt dezamăgiţi, dar fac ceea ce le spun. Nu e neapărat acceptată în campus, dar nici nu mai e evitată. Aproape că mă aşteptam să-mi mulţumească pentru că i-am permis să respire din nou, dar, bineînţeles, nu-mi spune nimic. Şi ea mă ignoră.

E exasperant. Ea e exasperantă.

în schimb Elliot? A încercat din răsputeri să vorbească cu mine duminică după-amiază, nerăbdător să-mi explice de ce a făcut ceea ce a făcut, bâlbâindu-se ca un idiot, plin de scuze şi de păreri de rău, cu faţa la fel de afectată ca a mea.

Nu era nevoie de nici o explicaţie. Am înţeles de ce ma atacat prin surprindere. L-am făcut de râs şi, într-un fel, am susţinut-o pe fata care l-a umilit lovindu-l între picioare. Mi-am arătat presupusa loialitate, iar asta l-a enervat. Cred că nu pot să-l învinovăţesc.

Dar dobitocul a dus lucrurile prea departe. Atacul asupra lui Summer şi mai apoi asupra mea l-a distrus pentru totdeauna din punctul meu de vedere. Am dat câteva telefoane şi imediat directorul Matthews avea plănuită o întâlnire excepţională cu Elliot la prima oră duminică dimineaţă. Până seara deja îşi împachetase lucrurile, iar părinţii lui au venit la ora cinei, într-un Range Rover model vechi ca să-l ia acasă.

Până luni plecase pentru totdeauna.

Atât de uşor îmi este să scap de cineva care nu-mi place. Să scap de Elliot era un mesaj mai mult pentru domnişoara Savage decât pentru oricine altcineva. Tatăl meu a adus-o în campus, dar mi-ar fi extrem de uşor să scap de ea.

De fapt, mi-ar fi prea uşor.

Sunt la ora despre Guvernul american şi o privesc, ca întotdeauna. Mă uit la ceafa ei, la părul negru prins într-o coadă de cal, şi pare reţinută. Are umerii lăsaţi, de parcă ar încerca să dispară în ea însăşi.

„Te văd", îmi vine să-i spun. „Nu te poţi ascunde de mine."

încerc să fiu atent la oră, dar gândurile îmi zboară la ea, ca întotdeauna. Mă intrigă. Nu o înţeleg. Nu mă înţeleg nici pe mine atunci când sunt cu ea. Când am văzut-o la restaurant sâmbătă seara, am fost furios. Caitlyn şi Jane mi-au făcut o ofertă, una pe nu aş fi crezut că pot să o refuz. Am crezut că ar fi ceea ce am nevoie ca să alung o dată pentru totdeauna toate amintirile legate de momentul în care Summer, dezbrăcată, şi-a dat drumul pe faţa mea.

Două fete în loc de una. Două perechi de sâni. Două vagine ude. Două guri pe penisul meu. Cum să refuz? Le- am dus la cină şi i-am luat pe Spencer şi pe Chad cu mine. Le-am dat peste nas spunându-le că o să fac sex în trei.

Planurile mele depravate s-au dus de râpă în clipa în care am văzut-o pe Savage, cu părul împletit, vorbind cu sora mea, fără să fie conştientă de prezenţa mea. Era veselă, în ciuda felului în care se poartă cu ea toată lumea de la Lancaster. Ca şi cum nu ar conta, ca şi cum eu nu aş conta.

Iar asta m-a înfuriat.

Caitlyn şi Jane au fost extrem de dezamăgite. Nu ştiu dacă le-au făcut propuneri lui Chad şi Spence. Nu-mi pasă. I-am abandonat la restaurant şi m-am dus după
Savage ca un nebun. Şi am creat o altă amintire delicioasă pentru noi. Am terorizat-o. Iar pe ea a excitat-o asta.

E un mister. Unul pe care ştiu că îl voi descifra până la urmă. Nu se poate ascunde de mine. Până la urmă o voi descoperi. Şi fiecare secret al ei va ieşi la lumină. Am putere asupra ei, iar ea ştie asta.

Oare îşi dă seama că şi ea are putere asupra mea?

înţeleg de ce sora mea e fascinată de ea. Lui Sylvie îi plac animalele abandonate. întotdeauna le aduce acasă. O fac să se simtă mai bine, ca şi cum nu ar fi atât de bolnavă. Sănătatea surorii mele este o preocupare constantă a mamei mele, dar nu pare să se îmbunătăţească deloc. De fapt, starea ei se înrăutăţeşte. Iar fascinaţia lui Sylvie faţă de moarte e morbidă. Să o văd cu Summer, lucru care se întâmplă din ce în ce mai des, îmi dă puţină speranţă. Zâmbeşte mai mult. Nu pot decât să bănuiesc că e datorită faptului că are o prietenă.

Dar nu-mi place. Nu vreau să se apropie atât de mult. O va răni şi mai mult pe sora mea dacă va trebui să le despart, iar acesta este ultimul lucru pe care vreau să îl fac. Familia mea e cel mai important lucru pentru mine. Aş fi în stare să omor pe cineva ca să-mi protejez familia, mai ales pe surorile mele. Sunt fratele lor mai mare şi e datoria mea să am grijă de ele.

Sper doar ca Summer să nu încerce să afle informaţii despre mine de la Sylvie, nu că Sylvie ar spune ceva.

E prea deşteaptă pentru asta.

Patru zile fără să ating pe cineva reprezintă o perioadă lungă, dar pot rezista şi mai mult. Nu înţeleg fiinţele umane şi nevoia lor de alinare, de consolare, de sex, de dragoste, de a simţi... Să ai nevoie de cineva e un semn de slăbiciune. Să protejezi pe cineva, cum ar fi pe mama, pe tata sau pe surorile mele, asta e diferit. Prietenii mei cei mai buni? îmi pasă şi de ei. Suntem o armată, iar rolul lor este să mă protejeze.

Iar al meu este să îi protejez pe ei.

Dar Summer are ceva care mă face să vreau... mai mult. Din prima clipă cu ea în apartamentul părinţilor mei din Manhattan, am simţit că m-am schimbat. M-am simţit încărcat. O fetiţă îmbrăcată într-o rochie de femeie, care bea din paharele de şampanie pe ascuns, ca o hoaţă. Când m-am apropiat, mi-am dat

seama că era de vârsta mea şi că sânii ei erau spectaculoşi. Era doar membre, piele şi sâni mari. Ochi de căprioară, păr negru.Emana interes. Pentru mine emana sex şi nici măcar nu pot explica de ce. Eram tineri.

Copii.

în seara aceea nu m-am putut gândi la altceva decât cum să o devorez. Cum aş putea să o respir, să o păstrez, să o însemnez ca să nu o atingă nimeni altcineva? Nu am ştiut atunci şi nu prea ştiu nici acum.

încă simt acelaşi lucru, după atâţia ani.

După şcoală mă întorc în camera mea şi mă uit la jurnalul care stă pe biroul meu, precum o bombă pe care mi-e frică să o detonez. Oare să îndrăznesc să-l deschid si să-i aflu toate secretele? Da, am tachinat-o în seara aceea, spunându-i că o să continui să-l citesc, dar nici măcar nu l-am deschis după seara aceea când l-am descoperit. Mă uitam la jurnalul nesemnificativ de pe biroul meu în fiecare seară şi era primul lucru pe care îl vedeam în fiecare dimineaţă. îmi spuneam că nu contează. Cine e ea? Nimeni. Ce înseamnă ea pentru mine? Tot nimic.

Numai minciuni, îmi spun.

Mă opresc în dreptul biroului, iar jurnalul mă tachinează, titlul de pe copertă e o provocare.

Lucruri pe care am vrut să le spun...

Nevoia de a-l citi se înteteste, răsună înăuntrul meu.

Mârâi, îl ridic de pe birou şi îl deschid, găsind un subtitlu în interiorul coperţii.

. . . dar nu le-am spus.

Mă aşez pe pat şi încep să citesc. Fragmente la început, răsfoind paginile cu nerăbdare, dornic să găsesc ceva indecent. La începutul jurnalului, cuvintele sunt scrise în stil feminin, cu litere rotunjite şi inimi în loc de puncte. Cu desene pe margine, citate şi versuri preferate. Liste de băieţi care îi plac. Trăsături pe care şi-ar fi dorit să le aibă viitorul iubit.

Nici una dintre ele nu mi se potriveşte. îşi dorea să fie atent şi inteligent, cu un zâmbet grozav şi păr moale. îl voia înalt, cu un corp frumos, maniere şi simţul umorului. Un băiat care să ştie să sărute, care să ofere îmbrăţişări grozave şi care să aibă o familie afectuoasă.

Hm. Cred că am atins câteva dintre trăsăturile fizice si am eşuat la toate celelalte.

Număr paragrafele de la început, încercând să potrivesc datele cu vârsta pe care o avea, şi îmi dau seama că şi-a început jurnalul la jumătatea clasei a VUI-a. Vorbeşte despre note proaste, despre viitor, prieteni şi baluri. Scrie despre călătorii în Europa, despre unde va merge la liceu şi cât de mult îşi doreşte să meargă la internatul Lancaster, dar nu a reuşit să intre.

Interesant.

Nu-i pomeneşte pe mama ei şi pe Jonas, cu excepţia câtorva menţiuni despre momente în care au ieşit împreună ca o familie. Vorbeşte despre fratele ei vitreg, un băiat pe care l-am cunoscut, dar care nu mi-a plăcut în mod deosebit. Un băiat care nu mai trăieşte.

E mort. La fel ca tatăl lui.

La sfârşitul primăverii, când era în clasa a VUI-a, se plângea încontinuu de Yates. N-o lăsa în pace. Se furişa să se uite la ea în baie, dând buzna mereu când era la duş. Cum, o dată, nu a mai ţipat la el să plece. în schimb, a tăcut, iar el a rămas acolo. Privind-o prin geamul ud, probabil încercând să-i desluşească silueta, presupunea ea.

În clipa în care am oprit apa, a plecat, trântind uşa în urma lui. Am fost atât de uşurată. Ce libidinos! Nu e ca şi cum ar fi putut vedea ceva prin geam, dar poate dacă îl las să se uite o să fie satisfăcut. Măcar pentru o vreme. Y sigur are nevoie de o iubită ca să mă lase în pace.

Interesant. De ce nu mă surprinde că Yates Weatherstone o dorea pe sora lui vitregă? Era de aşteptat, întotdeauna a fost ciudat. Mult prea nerăbdător să demonstreze de ce era capabil, cât era de puternic, cât era de bogat. Gălăgios şi impertinent, un lăudăros care nu avea cu ce să se laude. Tatăl lui lucra în industria imobiliară şi acumulase o mică avere. Era un bărbat inteligent, tăcut, iar tata îl respecta, lucru care nu trebuia luat în derâdere. L-a folosit pe Jonas Weatherstone în câteva relaţii de afaceri ca să obţină nişte proprietăţi în oraş, iar când părinţii mei organizau petreceri sau întâlniri de afaceri, familia Weatherstone era aproape mereu pe lista de invitaţi. Mi-o amintesc pe mama lui Yates, o femeie ciudată care se holba de fiecare dată când intra în casa noastră. Ca şi cum nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

Bănuiesc că nu mai văzuse.

Mă opresc din citit şi plec din campus, pentru că am nevoie să evadez. Conduc fără o destinaţie anume şi ajung în centru, deşi am ştiut tot timpul că aceasta era destinaţia mea. Anul trecut am făcut asta de prea multe ori. în căutarea unei fete din oraş. Cineva cu care să mă pierd. Se întunecă din ce în ce mai devreme, iar luminile de pe stradă sunt deja aprinse. Majoritatea magazinelor au închis deja. Doar câteva baruri şi restaurante mai sunt deschise. Mă opresc atunci când văd câteva fete lângă un stand cu fructe de mare, iar ele îşi întorc capul spre maşina mea când mă apropii şi toate mi se par cunoscute. Una dintre ele iese în evidenţă.

Păr negru. Ochi căprui. Buze ţuguiate, făcute să sugă. întotdeauna mi-au adus aminte de cineva, dar nu mi-am dat seama până în acest moment.

îmi aminteşte de Summer.

Opresc exact în dreptul lor. Cobor geamul pasagerului. Privirile noastre se întâlnesc şi dau din cap, semn că vreau să vină la mine.

Ştiu cum funcţionează. După cum am spus, am mai făcut asta. îmi dau seama că am mai făcut asta înainte cu ea. E frumoasă.

Dar nu e cea pe care o vreau.

- Iarăşi tu, spune plictisită şi se sprijină de geamul coborât. Zâmbeşte, iar machiajul ei e strident. Privirea vicleană. Atotştiutoare. Mai vrei un sex oral.

îmi amintesc totul. Ultimul sex oral pe care mi l-a făcut. Cum am ieşit şi mi-am dat drumul pe faţa ei. S-a înfuriat. Nu mi-a păsat.

Ne privim cu răceală şi încerc să-i organizez trăsăturile. Nu funcţionează. Nu e un puzzle.

Nu e Summer.

- Mai mult, i-am spus.
- Cum ar fi? ridică dintr-o sprânceană.

Vreau să o înjosesc de tot.

- Fundul tău.

Se strâmbă şi pleacă de la geam.

- Puah! Nu.

Ce mironosiţă!

- Atunci pleacă dracului de aici, îi spun eu înverşunat, iar ea îşi dă ochii peste cap, îndepărtându-se de maşină.
- Idiotule! ţipă ea în timp ce eu mă îndepărtez.

Mă întorc în campus, înfometat. Enervat. Excitat. Fac un duş şi mă masturbez gândindu-mă la Summer. La buzele ei pline şi limba moale. La cât de bine se pricepe să o sugă şi la vaginul ei delicios. încă nu ştiu cum se simte să fiu înăuntrul ei.

Si vreau să stiu. Mor să aflu. Vreau să o violez în toate modurile posibile. Şi care e lucrul cel mai frumos?

Că m-ar lăsa. Si s-ar bucura de fiecare moment. Nu e

o mironosiţă. E bolnavă.

Ca mine.

După ce termin duşul, mă bag în pat şi iau din nou jurnalul, pe care îl citesc până nu mai suport. E greu să fiu în capul ei. Să citesc despre bucuriile ei. Plângerile ei. Visurile ei. Speranţele şi cum, încet, dar sigur, se erodează. Până când nu mai are visuri şi speranţe, încearcă doar să supravieţuiască.

O visez. Acum eu sunt cel care o priveşte la duş în locul fratelui ei, geamul e transparent, iar corpul ei e complet la vedere, doar pentru mine. Nu-şi ia ochii căprui de la mine în timp ce îşi mângâie trupul umed, iar picăturile care se formează îi alunecă pe braţe. Pe picioare. îşi bagă mâna între coapse şi se atinge, abia zâmbind. Timidă. Tachinându-mă.

Mă duc la ea. Se îndepărtează. Baia devine din ce în ce mai mare. încerc să o ating, dar nu reuşesc. Se transformă într-un hol lung care nu se mai termină, iar eu alerg după ea, o strig pe nume, dar când se întoarce nu mai e Summer.

E fata din oras. Zâmbeşte si ochii ei devin roşii.

Mă trezesc cu frisoane, întrebându-mă ce a fost asta. Sunt agitat. Complet treaz. Iau jurnalul de unde l-am lăsat, pe noptieră, şi îl deschid unde am rămas.

E aproape de sfârşitul anului şcolar şi însemnările ei sunt mai rare. E ocupată cu tot felul de activităţi şi îmi amintesc că si eu făceam acelaşi lucru. Una dintre
însemnările din jurnal e îngrijorătoare pe măsură ce
o citesc. Iar si iar.

Nu mă lasă în pace, orice i-aş spune. Nu pot să fac duş fără să-mi fie teamă că s-ar putea să privească. încui uşa, dar tot se furişează înăuntru. îl aud cum respiră. E din ce în ce mai zgomotos şi ştiu ce face. Mia spune că se
masturbează. Că se atinge atunci când mă priveşte, ceea ce e scârbos.

E fratele meu vitreg. Vitreg, dar totuşi! îl cunosc de ani de zile. Locuim în aceeaşi casă de mult timp. Nu-l văd aşa. E cam scârbos si ciudat, dar cred că toti băieţii sunt asa. E
mai rău decât alţi băieţi, pentru că e tăcut, mă priveşte mereu, oriunde aş fi. Atingându-mă în cel mai sugestiv mod.

Y pleacă din baie de câte ori opresc apa şi uneori mă întreb dacă am halucinaţii. Dacă îmi imaginez. Vreau să-i spun mamei, dar probabil nu o să mă creadă. Sau o să mă acuze că fac mult caz pentru nimic, aşa cum spune mereu.

Poate ar trebui să nu mai fac duş. Atunci m-ar considera dezgustătoare şi nu s-ar mai apropia de mine.

De câte ori citesc ultimul paragraf mi se declanşează alarma. E mai mult decât un frate vitreg care o doreşte pe sora lui vitregă şi se distrează puţin. E o diferenţă de trei ani între ei. El ar fi trebuit să stie mai bine. Summer era
practic un copil când a început să facă asta. Continui să citesc în ciuda orei târzii şi a faptului că în curând trebuie să mă trezesc si să mă duc la ore.

Poate o să chiulesc. Văd o însemnare familiară despre o seară caldă de iunie. O seară pe care şi eu am trăit-o.

Am cunoscut un băiat. Era atât de fierbinte. Şi atât de rece. M-a făcut curvă. Cine face asta? Şi vorbea serios. A spus că sunt la fel ca mama şi că mama are o aventură cu tatăl lui. Nu vreau să cred asta. îl iubesc pe Jonas ca şi cum ar fi tatăl meu şi dacă ea ar strica mariajul lor pentru o aventură prostească...

Mi-ar fi foarte dor de Jonas şi de viaţa noastră. Ne oferă o viaţă bună. Dar poate ar fi bine să afle. Aşa aş scăpa de Yates. Dar nu vreau să vorbesc despre el sau despre problemele mele.

Vreau să vorbesc despre băiat.

Era înalt. Cu ochi albaştri, frumoşi şi reci. I-am simţit penisul când m-a sărutat. Era tare şi mă apăsa pe abdomen, iar eu l-am atins. L-am atins! Nu cu adevărat, ci prin haine. Limba lui era moale şi îmi plăcea să o simt în gura mea. A fost primul meu sărut adevărat şi mi-a trezit fluturi în stomac. Mi-a făcut tot corpul să amorţească

atunci când şi-a frecat limba de a mea. Corpul meu parcă nu-mi mai aparţinea mie, ci altcuiva. Lui?

Sunt a mea, ştiu asta, dar m-am simţit atât de bine să fiu lipită de un băiat ca el şi să-l las să mă sărute! Capul mi se învârtea din cauza şampaniei pe care o băusem, aşa că poate nu era din cauza sărutului, ci a alcoolului. Nu ştiu. Doar mi-a plăcut. A fost o petrecere distractivă.

Oftez adânc şi închid jurnalul, aruncându-l lângă mine pe pat. Atât reuşesc să citesc. Câteva paragrafe, în mare parte despre sărutul nostru şi despre cum m-a pipăit, întâlnirea cu ea din noaptea aceea mi se pare că mi-a schimbat întreaga viaţă. Atunci eram tânăr şi furios, nerăbdător să dau vina pe altcineva pentru infidelitatea tatălui meu. Să dau vina pe el însemna să recunosc că nu e perfect şi nu voiam să fac asta. Nu încă.

Le învinovăţesc pe mama ei... şi pe ea. De asta am făcut-o curvă. Am vrut să văd ce face. Cum reacţionează. Voiam să o rănesc, pentru că sufeream şi nimeni nu vedea asta. Nimeni nu vede niciodată.

în schimb, ochii ei au licărit şi a început să respire greu. Am ţintuit-o la perete şi a cedat în faţa mea cu uşurinţă. M-a sărutat. S-a agăţat de mine. M-a învăţat cum să sărut atunci când habar nu aveam ce fac.

Noaptea aceea a schimbat totul. Am vrut să găsesc pe cineva ca ea, dar nu am reuşit niciodată. Pe măsură ce am crescut, am devenit şi mai furios. Am văzut lucruri pe care nu ar fi trebuit să le văd. Am făcut şi lucruri pe care nu ar fi trebuit să le fac. Nimeni nu m-a oprit, aşa că am continuat.

încă fac asta. Nimeni nu mă opreşte nici acum. Cu siguranţă, nu Summer.

Mă gândesc la tot ce vreau să-i fac şi zâmbesc. Se pare că are amintiri urâte când vine vorba despre sex. Poate aş putea să-i fac o favoare. Să o ajut să scape de toate amintirile vechi cu fratele ei vitreg şi să le înlocuiască cu amintiri cu mine. Şi cu ea.

Cu noi.

CAPITOLUL 16

SUMMER

Patru zile. Mă ignoră de patru zile şi e mai mult decât exasperant. Nu că aş vrea să mă contacteze.

Sunt o mincinoasă. Bineînţeles că vreau să mă contacteze. Sâmbătă seară m-a lăsat prăbuşită pe gard, tremurând şi plină de dorinţă. în ciuda ameninţărilor. în ciuda agresivităţii cu care m-a atins. A modului în care a vorbit cu mine. E un om îngrozitor, dar din nu ştiu ce motiv, simt că e omul *meu* îngrozitor. Nu înţeleg de ce a făcut atâtea cereri, doar ca să mă lase singură.

Sărutul m-a distrus. Buzele lui sunt o armă, iar când mă sărută, sunt complet pierdută. Slabă. Mă gândesc la sărutul lui. La degetele lui pe gâtul meu. La trupul lui lipit de al meu. Mă doare tot corpul când mă gândesc la el.

Luni dimineaţă ajung la ora de engleză avansaţi extrem de stresată, îngrijorată de ce reacţie va avea.

Nu vine.

Trec pe lângă el pe hol, în pauză. îl văd la cantină. Nici măcar nu se uită la mine. E ca şi cum nici nu aş fi acolo. Se comportă astfel tot restul zilei. în fiecare zi a săptămânii de până acum. Până la urmă, fac şi eu acelaşi lucru. îmi văd de treaba mea. Merg pe holuri, intru în clase, mă plimb prin campus cu capul sus.

Să-l ia naiba cu înţelegerea lui cu tot. încearcă să mă înveţe o lecţie, iar eu nu o înţeleg. Mi-a cerut să fiu dispusă să fac ce vrea şi când vrea, iar asta nici măcar nu mă deranjează.

E derutant. El e derutant.

Am văzut-o pe Sylvie luni. Şi-a petrecut pauza de prânz şi ora de studiu cu mine la bibliotecă. Am şuşotit şi am bârfit. Am vrut să o întreb despre Whit, dar mi-am ţinut gura. Iar după ziua de luni nu am mai văzut-o pe Sylvie şi nu pot decât să bănuiesc că e din nou bolnavă, o fantomă în campus. într-o clipă e aici. în următoarea nu mai e.

Mi-e dor de ea. E singura mea prietenă. în loc să-mi fac griji pentru Whit Lancaster şi prostiile lui interminabile, mă concentrez pe şcoală. Am de scris o lucrare. Câteva proiecte de terminat. în mod surprinzător, nimeni de la şcoală nu se mai poartă urât cu mine. E o uşurare, dar nu înţeleg. Whit le-a spus să facă asta? Doar de asta e nevoie? Pocneşte din degete şi mă lasă toţi în pace?

E uimitor cât de multă putere are în acest campus.

înspăimântător.

Muncesc la o lucrare pe laptop când primesc un mesaj de la un număr necunoscut. îl deschid încruntată.

Vino în camera mea la nouă.WAL

Simt fluturi în stomac de fericire. între picioare. Am fost convocată.

în sfârşit.

Nu-i răspund la mesaj. Ce rost are? Probabil oricum nu mi-ar răspunde. Se aşteaptă să apar şi asta o să fac. O să fac orice e nevoie ca să-mi recuperez jurnalul. Există prea multe dovezi incriminatoare în el. Lucruri pe care nu vreau să le ştie nimeni. Dacă s-ar afla şi s-ar povesti acele lucruri? Aş fi terminată.

Distrusă.

Sunt sigură că asta e şi ceea ce îşi doreşte el.

în serile de weekend, ora de stingere e la 22, aşa că nu am nici o problemă să ies din cameră sau din cămin. însă va fi greu la întoarcere. Securitatea nu e cea mai bună, având în vedere cât de vechi sunt clădirile şi că nu vor să distrugă structura, vechea lume, bla, bla, bla. Există camere, dar eu şi Sylvie nu suntem atât de bune prietene încât să o rog să spargă reţeaua pentru mine.

în plus, dacă o rog asta, va începe să pună întrebări. Şi nu vreau să răspund la ele.

Aşa că îmi voi asuma riscul şi mă voi ruga să nu fiu prinsă.

Sunt îmbrăcată cu hainele cu care aş ieşi la alergat, aproape la fel ca în seara aceea când l-am găsit în ploaie. Colanţi, o pereche de adidaşi Nike şi un hanorac. Singura diferenţă e că nu port sutien. Nici chiloţi. M-am gândit să port ceva sexy pe sub haine, dar nu prea am ce. în plus, sunt sigură că vrea să aibă acces uşor.

Intru în clădirea în care se află camera lui. înainte erau camerele angajaţilor, dar nimeni care lucrează aici nu mai stă în campus, cu excepţia monitorilor şi a celor de la securitate. Iar ei locuiesc în altă clădire.

Singurii care stau acum în această clădire sunt Sylvie şi Whit, iar în majoritatea timpului ea nu e aici. Celelalte camere sunt folosite pentru depozitare sau sunt goale. Nefolosite.

Irosite.

Merg pe holul întunecat, neştiind unde e camera lui. Păşesc încet, pentru că nu vreau să atrag atenţia în caz că Sylvie e în camera ei. E ultima persoană cu care aş vrea să mă întâlnesc.

Brusc, se deschide o uşă lăsând lumina să se reverse pe hol, iar eu mă opresc, aşteptând să văd dacă apare Whit.

Dar nu apare nimeni. Şi nimeni nu vorbeşte. Uşa rămâne deschisă.

încep să mă mişc din nou, încet. Cu grijă. Strâng din buze ca nimeni să nu mă audă cum respir şi mă apropii de raza de lumină de pe podea. Fac un pas spre ea şi îl văd, în pragul uşii.

Privindu-mă încruntat.

- Ai întârziat.

Tonul lui e sec. Privirea arzătoare.

Pipăi buzunarul din faţă al hanoracului, dar este gol. Ca o idioată, nu mi-am luat telefonul. Nu ştiu cât e ceasul.

- Cu cât? Cu un minut? îl provoc, gata de ceartă.

Strânge din buze.

- Cu trei minute, dacă e să fim exacţi.

îmi dau ochii peste cap, încercând să maschez cât sunt de neliniştită cu atitudinea mea.

- Eşti dezamăgit? Vrei să plec?

încep să mă îndepărtez şi iese din cameră, apucându- mă de umăr. Atingerea lui mă arde şi mă face să mă opresc, iar când ridic privirea, văd că se uită la mine.

- Nu pleci nicăieri. Avem o înţelegere, ai uitat?

Mă ia de braţ şi mă conduce înăuntru, închizând şi încuind uşa în urma noastră. Mă uit prin cameră, respirând întretăiat, admirând totul.

Camera mea e mai mare decât cele pe care le împart fetele, dar a lui e imensă. Are un pat dublu în mijloc. Două noptiere şi două şifoniere. O oglindă mare sprijinită de perete, în faţa patului. Un birou pe care se află un laptop. Are şi o zonă de relaxare cu televizor şi canapea. O bibliotecă plină cu cărţi. Pot să văd baia şi un dulap. Are aici tot ce are nevoie.

- E pe gustul tău? întreabă, pe un ton răutăcios.

Mă întorc cu faţa la el.

- E chiar drăguţă, îi spun cu sinceritate.
- E suficient.

îl urmăresc cum se duce spre pat. E îmbrăcat cu pantaloni de trening gri cu sigla internatului Lancaster şi cu un tricou negru care îi scoate în evidenţă fiecare muşchi de la umeri şi piept. Se aşază pe saltea, cu faţa la mine, cu picioarele depărtate, şi se sprijină în mâini în timp ce mă analizează cu o expresie plictisită pe chipul lui superb.

- Dezbracă-te, îmi ordonă.

Ridic o sprânceană.

- Trecem direct la treabă?
- Nu ai voie să comentezi. Ai fost de acord să faci ce vreau, oricând. Face o pauză. Acum dezbracă-te.

Fără să-mi iau ochii de la el, mă descalţ, inclusiv de şosete.

- Poate vreau să mă dezbraci tu.
- în acest scenariu nu ai voie să alegi, spune, iar privirea lui goală mă neliniştеşte. Nu mai trage de timp.

Tonul lui acid mă face să mă înfurii şi îmi scot imediat hanoracul, fără să ezit, aruncându-l pe jos. Se uită la pieptul meu, doar pentru o clipă, înainte să-şi ridice din nou privirea la mine.

- Continuă.

Mă întorc, prefacându-mă pudică, dar de fapt vreau să- mi vadă fundul gol. Mă aplec în timp ce îmi trag pantalonii în jos, sperând că se bucură de privelişte. Mişc din picioare ca să îi dau jos de tot şi îi împing cu piciorul înainte să mă ridic.

- întoarce-te.

Pare exasperat şi îmi place să îl enervez. Poate puţin prea mult.

Mă întorc încet cu faţa spre el, fără să-mi ascund deloc corpul. La fel ca ultima dată când am făcut asta în camera mea. Numai că acum el e în avantaj. E îmbrăcat în totalitate, iar eu sunt dezbrăcată. îmi pun mâinile în şolduri şi îl analizez cu aceeaşi intensitate cu care o face şi el, fără ca vreunul dintre noi să spună ceva. Lipsiţi de expresie. Cu ochii mijiţi. Fără să zâmbim.

Impasibil.

- Vino aici, spune într-un final, iar vocea lui îmi trezeşte fiecare nerv.

Mă apropii de pat şi mă opresc în faţa lui. Pregătită să îmi ceară să mă pun în genunchi. Sunt sigură că va vrea

să mă degradeze complet, să-i fac sex oral şi să-şi dea drumul pe faţa mea.

E bolnav. Sau si mai rău?

>

Imaginea aceasta din mintea mea mă excită.

- Urcă-te pe mine.

îşi strânge picioarele şi îşi bate uşor coapsa dreaptă, arătându-mi unde vrea să stau.

Mă încrunt, surprinsă de cererea lui, şi îmi pun picioarele peste ale lui, ţinându-mă de umerii lui laţi, cu vintrele exact deasupra lui. îi simt penisul pe sub pantalonii groşi, cum îmi împinge vaginul, şi mă străbate un val de dorinţă. E posibil să îi ud pantalonii înainte ca asta să se termine.

Mă apucă de talie, cu o atingere uşoară, deşi degetele lui parcă îmi ard pielea dezgolită. Ca de obicei, mi se face pielea ca de găină şi rămân aşezată acolo, cu faţa la el. Nestiind ce să fac.

Fără să spună nimic, îmi mângâie gâtul cu nasul, o atingere intimă care mă face să trag brusc aer în piept, îşi apropie gura de urechea mea şi aud cum respiră.

- îti simt mirosul, murmură el. Aici.

îşi frecă nasul de gâtul meu.

- Si aici.

»

Bagă mâna între noi şi mă atinge, apoi îmi cuprinde vaginul.

îl strâng mai tare de umeri şi mă uit în jos, la sânii care se ridică si coboară. Se ridică si coboară cu fiecare respiraţie. Sfârcurile mi s-au întărit, mă dor şi îmi aduc aminte de ultima dată când mi le-a supt.

- Ce vrei să fac acum? îl întreb când îmi pune din nou mâna pe şold.
- Nu te mişca, spune şi îmi sărută pielea sensibilă de sub ureche. Nu spune nimic pentru o clipă, iar respiraţiile noastre abia ţin ritmul una cu alta. Auzi asta?
- Ce? întreb încet.
- Cum îţi bate inima. Whit mă atinge pe piept şi rămâne cu mâna între sânii mei. Atât de tare, Savage. încă te sperii?

Ridic uşor capul şi mă uit la el. îmi muşc buza de jos şi încuviinţez din cap.

Whit zâmbeşte şi îmi mângâie sfârcurile cu dosul palmei.

- Dacă ţi-aş spune ce vreau să-ţi fac acum, ai fugi ţipând din camera mea. Nu ai vrea să te mai întorci niciodată. Ţi-aş bântui coşmarurile pentru tot restul vieţii.

îmi sare inima la auzul cuvintelor lui şi la promisiunea din spatele lor.

- Spune-mi.

Zâmbeşte, iar imaginea aceea mă lasă fără aer. Nu e de mirare că nu o face prea des. E devastatoare.

- Vreau să-ţi marchez pielea.
- Cu ce?
- Cu gura. Se apropie şi îmi sărută bărbia. Cu dinţii. Mă muşcă uşor. Cu mâinile. Mă strânge mai tare, punând presiune pe pielea mea. Te-aş lega atât de strâns. Nu ai mai putea să fugi de mine.
- Nu aş vrea să fac asta, recunosc în şoaptă.

Ridică din nou privirea, iar ochii albaştri reci mă străfulgeră, de parcă ar vedea în sufletul meu. E negru şi întunecat, la fel ca al lui. Cuvintele lui nu mi se par o ameninţare.

Sunt o promisiune. Una pe care îmi doresc nespus să o respecte.

- Te-aş lega de pat. De mâini. De picioare. Aş vrea să le văd desfăcute, cu vaginul la vedere. Doar pentru mine. îşi plimbă buzele pe gâtul meu, iar eu închid ochii, simţind fiori în tot corpul, aşteptând cu nerăbdare să văd ce va spune. Dar nu l-aş atinge. Nu încă. Nu pentru mult timp. întâi aş vrea să te văd plângând. Suspinând. Implorându- mă să te ating acolo. Să te las să ai orgasm.

îmi suge pielea în locul în care gâtul şi umărul se întâlnesc, cu putere. Dureros. îl strâng de umeri, savurând durerea.

- Te-aş atinge peste tot, continuă. Te-aş înnebuni de dorinţă pentru mine. Ai uda tot patul. Te-aş săruta pe abdomen. Pe interiorul coapselor. Pe tot fundul. Te-aş muşca şi ţi-aş lăsa vânătăi.

Mă mişc ca să mă apropii de el, cât pot de mult, şi îşi coboară mâinile ca să mă apuce de fund.

- Uită-te la mine, îmi cere. Fac ce spune şi mă uit în ochii lui, simţind cum iau foc. Vrei să ţi-o trag în seara asta.

încuviinţez din cap nebuneşte, nu-mi pot găsi cuvintele.

- Atunci masturbează-te. îmi dă drumul şi se sprijină din nou în mâini. Noua poziţie îi împinge şoldurile în faţă, iar penisul lui tare mă împunge prin pantaloni. Nu o să te ating. Nu o să te sărut. Vreau să mă foloseşti.

îl privesc cu gura căscată, încruntată.

- Ce... ce vrei să spui?
- Fii creativă, Savage. Zâmbeşte şi îmi stă inima. Freacă-te cu vaginul de penisul meu. Fă ce vrei cu mine, dar eu nu o să te ating. Nici nu o să te sărut. Şi nu încerca să mă dezbraci. Ai înţeles?

Asta va fi o tortură pentru mine, iar el ştie asta.

Va fi o tortură şi pentru el.

Mă aplec, îmi apropii gura de a lui şi îi şoptesc:

- Am înţeles.

Nici măcar nu tresare. Se uită la mine cu privirea lui rece. îmi întind picioarele şi mă ridic până când ating podeaua. îl încalec şi mă frec de pantalonii lui. în sus şi în jos.

în sus şi în jos.

Tremur.

îmi las capul pe spate, închid ochii şi mă frec de el fără ruşine. Stau cu sânii în sus, cu sfârcurile spre tavan, iar coapsele îmi tremură din cauza poziţiei, dar mă simt atât de bine. îmi frec clitorisul de pantalonii lui şi îi simt penisul dedesubt. încă mă ţin de umerii lui şi aş putea să jur că devine din ce în ce mai tensionat. îl înnebunesc?

Sper.

Gem şi scâncesc. îmi cobor din nou privirea spre el şi deschid ochii. încă mă priveşte, cu ochi tulburi. Mă doreşte, dar se luptă cu asta. încep să-mi rotesc şoldurile, mişcându-mă din ce în ce mai repede.

Nu spune nimic. Nu mă încurajează. Nu face nimic. Doar mă priveşte. încearcă să rămână impasibil, dar cum poate să facă asta când îmi frec trupul gol de al lui? Simt tensiunea din muşchii lui. Văd furtuna din privirea lui.

- Ah, Doamne, şoptesc şi flutur din gene.

Vreau să-mi ţin ochii deschişi ca să mă uit la el, dar senzaţiile care mă cuprind sunt copleşitoare. Iau o mână de pe umărul lui şi îmi strâng sânul, mă ciupesc de sfârc. Şuier şi îmi ling buzele. Rămân cu gura deschisă.

- La dracu!

Tot nu face nimic. Mă priveşte cu aceeaşi expresie. Ca statuia frumoasă şi rece din grădină. Rece. Inert.

Dar e o faţadă. Ochii îl dau de gol.

Mi se opreşte respiraţia când îmi schimb poziţia şi îi ating capul penisului. Ah, da, chiar acolo. încep să înjur când mă frec de penisul acoperit de material; mi se încordează tot corpul şi rămân fără aer, încercând să ating punctul culminant. Sunt aproape. Centrul îmi pulsează în acelaşi ritm cu inima şi ţip când mă eliberez.

Cad, orgasmul mă învăluie şi mă copleşeşte. Ţip iar şi iar, gâfâind nebuneşte în timp ce mă frec de el ca o pisică în călduri, cu muşchii încordaţi. Tremur. Tot corpul îmi tremură şi îmi încleştez mâinile în tricoul lui, ţinându- mă de el ca de o ancoră. Dacă i-aş da drumul, aş cădea.

Când se termină, deschid ochii şi expir zgomotos.

Privirile noastre se întâlnesc.

- Ridică-te, spune el calm.

Mă ridic, deşi picioare continuă să-mi tremure, şi mă uit la pata de umezeală de pe pantalonii lui. însă nu doar eu sunt de vină. Şi el a făcut asta. Ştiu că şi penisul lui curge.

Se uită şi el în jos, apoi ridică privirea.

- Ai provocat un dezastru.
- *Sunt* un dezastru, îi spun răguşită, cu respiraţia întretăiată.
- Dă-i jos. Face semn spre ei. Pune-te în genunchi.

Ah, a venit momentul. îngenunchez şi îl apuc de pantaloni. îi trag, iar el îşi ridică şoldurile, permiţându- mi să-i trag mai jos de coapse. Penisul lui apare în faţa mea, drept şi gros, cu capul umed, strălucind. Mă dau înapoi când îşi aruncă pantalonii. Se întinde să-şi dea jos tricoul şi rămâne dezbrăcat, la fel ca mine.

Şi ce privelişte incredibilă! Corpul lui e minunat. O operă de artă. Muşchi eleganţi şi tendoane ferme. Abdomenul cu pătrăţele. Şoldurile puternice, coapsele groase şi penisul imens.

- E rândul meu, şopteşte el. întinde-te pe pat.

Confuză, mă ridic din nou şi mă duc spre pat. Se ridică şi el, îndreptându-se în partea cealaltă.

- în mijloc, Savage. Grăbeşte-te.

Mă întind pe pat, lipicioasă între picioare, cu sfârcurile întărite şi pulsând. Aş putea avea un alt orgasm în câteva secunde dacă m-ar atinge între picioare.

- Desfa-ţi picioarele, spune, iar eu fac asta imediat, deschizându-mă în faţa lui.

Se aşază la marginea patului şi începe să-şi frece penisul.

- Atinge-te.

Mă încrunt.

-Ce?

- Fă ce-ţi spun.

îmi bag mâna între picioare, simţind cât sunt de fierbinte acolo.

- Ce vrei să fac?
- Vrei să-ţi dictez fiecare mişcare? întreabă.

Nu spun nimic. Aştept următorul ordin.

- înconjoară-ţi clitorisul, spune, pe un ton grav.

Fac ceea ce-mi spune, folosind degetul arătător.

- Da. Nu prea tare. încep să măresc ritmul, fără să mă pot opri. Nici prea repede. Opreşte-te.

Fac o pauză, simţind cum pulsez sub degete.

- Dă-ţi mâna la o parte. Nu te văd.

Nu se poate hotărî ce vrea să fac. îmi dau mâna la o parte şi îmi mişc picioarele încât să rămân cu tălpile pe saltea, cu genunchii îndoiţi, depărtaţi, ca să mă poată vedea. îl privesc cum începe să se frece din ce în ce mai tare, fără să-şi ia privirea înfometată de la punctul dintre picioarele mele.

Se ridică fără nici un avertisment şi se urcă în pat. Peste mine. Până când îmi încalecă umerii, cu penisul în faţa mea.

- Lasă-mă să-mi dau drumul pe faţa ta.

Ştiam că o să vrea asta. Bolnavul.

Dar şi eu vreau asta.

Se freacă cu furie, eliberând sunete guturale. E atât de aproape. îi simt mirosul. îl simt pe el. Penisul lui îmi atinge faţa şi îmi ling buzele. Le strâng. Geme gutural şi îmi tachinează gura cu capul penisului, iar eu scot limba şi îl ling. îl gust.

- La naiba, Summer!

Spune cuvintele gâtuit şi simt cum sperma lui îmi curge pe faţă. Pe obraji. Pe buze. Valuri, valuri. Iar şi iar. Geme zgomotos, iar eu deschid ochii, văzând cum se eliberează.

Pe mine.

După ce termină, întinde mâna şi îşi bagă degetele în propria spermă, apoi îmi trasează conturul buzelor.

- Perfectă, şopteşte, iar complimentul lui trezeşte scântei în mine.

Se dă jos din pat fără să mai spună nimic şi mă lasă acolo. Tot corpul îmi tremură de nevoia de a mă elibera şi am faţa acoperită cu spermă. Mă gândesc să mă şterg cu mâna şi sunt pe cale să fac asta când se întoarce cu un prosop umed în mână.

- Te curăţ eu.

Tonul lui e rece. Aproape clinic. Ca şi cum el ar fi doctorul, iar eu pacienta, nu fata cu care tocmai a făcut sex.

Stau acolo şi aştept, închizând ochii în timp ce mă şterge pe faţă. Atingerea lui e impersonală şi nu spune nici un cuvânt. Nici măcar nu gâfâie. Se controlează perfect.

E enervant.

După ce termină, se dă jos din pat şi se duce înapoi în baie. Mă întorc pe o parte şi îmi sprijin capul în palmă, uitându-mă în jur. Camera e cufundată în întuneric şi mi-aş dori să ştiu cât e ceasul.

- Ar trebui să pleci.

Mă ridic când îi aud vocea groasă şi îl caut în lumina difuză. îl găsesc în pragul uşii de la baie, complet dezbrăcat şi cu mâinile încrucişate la piept.

- M-am gândit că...
- Te-ai gândit greşit, mă întrerupe şi se apropie de pat. Am terminat cu tine. Se apleacă, îmi ridică hainele şi le aruncă spre mine. îmbracă-te şi pleacă.

Mă dau jos din pat şi fac ceea ce-mi spune, îmbrăcându-mă cât pot de repede, tremurând, dar din cu totul alt motiv acum. Orice sentiment plăcut aş fi trăit, acum nu mai există. Sunt doar nervoasă.

Furioasă.

- îmi vreau jurnalul, îi spun în timp ce mă încalţ, fără să-mi mai iau şosetele.

Nenorocitul râde.

- Crezi că o şedinţă de masturbare o să te facă să-ţi primeşti jurnalul înapoi? Nu prea cred.
- Mă tratezi îngrozitor, izbucnesc, urând durerea care îmi curge prin vene. Ca şi cum aş fi un nimic.
- Nu ţi se pare familiar? Nu aşa te tratezi şi tu?

Ridică dintr-o sprânceană.

Mă duc spre el, cu pumnii încleştaţi.

- Ce naiba ştii tu despre mine?
- Mai multe decât ai crede. Te urmăresc. Te plimbi prin campus ca şi cum ai fi de neatins, dar în adâncul tău nu ai deloc stimă de sine. Face un pas spre mine şi se apleacă la nivelul meu. Găseşte-ţi valoarea, Savage, şi arată-mi că meriţi mai mult decât o partidă fără sens. Face un gest dispreţuitor din mână. Acum ieşi afară.
- Te urăsc, îi spun, iar vocea îmi tremură de furie.
- Pe tine te urăşti şi mai mult pentru că ţi-a plăcut fiecare secundă din ce s-a întâmplat aici, spune cu un zâmbet diabolic. Acum pleacă.

Mă întorc şi plec fără să mai spun vreun cuvânt.

CAPITOLUL 17

SUMMER

Vineri seară sunt singură la bibliotecă şi stau la masa mea obişnuită. Am în faţă manualul despre Guvernul american şi încerc să citesc, dar simt cum mi se închid ochii – capitolul e atât de plictisitor, iar eu sunt obosită după noaptea trecută cu Whit.

Am fugit prin campus spre camera mea, îngrozită că m-ar putea prinde cineva. Am ajuns în clădire la zece fix. Monitorul de serviciu mi-a aruncat o privire serioasă când am intrat şi am crezut că m-a prins.

- Aproape ai întârziat, mi-a spus şi a arătat către ceasul de pe perete.
- îmi cer scuze, am învăţat cu o prietenă, i-am zâmbit, sperând că am fost convingătoare.

Cred că am fost. M-a lăsat să plec în camera mea fără să mai spună nimic.

Mă bucur doar că nu am venit tropăind ca un animal. Toată interacţiunea cu Whit m-a înfuriat. Atitudinea lui e îngrozitoare. Şi ce ştie el despre ce părere

am despre mine însămi? încearcă să-mi distrugă stima de sine? în general îmi complimentează atitudinea, iar acum pretinde că nu mă iubesc suficient de mult sau ceva de genul ăsta?

Doamne, nu-l mai suport! Nu e psihologul meu, asta e clar. E un nebun obsedat de sex care tratează femeile ca pe nişte obiecte. El e cel bolnav.

Şi ce este mai grav de atât? Faptul că îmi doresc să-l văd din nou. Dacă mi se pare că el are probleme, atunci e clar că şi eu am.

Supărată de mine şi de tot ce se întâmplă, închid manualul şi o aud pe domnişoara Taylor care îmi spune să fac linişte. O ignor, îmi deschid ghiozdanul şi arunc înăuntru manualul şi apoi caietul. Mai sunt patruzeci de minute până la următoarea oră, dar nu o să fiu pregătită pentru testul pe care îl avem azi. La naiba!

în plus, cine dă teste vineri după-amiază? Doar nişte nesimţiţi sadici.

îmi iau ghiozdanul, îl trag spre mine şi îl ţin în braţe, sprijinindu-mi capul de el ca pe o pernă şi închid ochii. O să trag un pui de somn. N-o să mă deranjeze nimeni.

Sper.

Dar speranţele sunt pentru visători şi pentru idioţi pentru că, la câteva minute după ce adorm, aud pe cineva şoptindu-mi numele. Cineva de sex masculin. Deschid ochii şi îl văd pe Whit printre rafturi. Dă din cap spre dreapta, semn că vrea să mă duc la el.

Ridic capul, fără să-mi iau privirea de la el şi mimez „nu”.

îşi încleştează mandibula şi vine spre masa mea, oprindu-se să mă privească de sus, ca pe o servitoare amărâtă. Eu. Sunt servitoarea lui. Care are rolul de a-l distra ori de câte ori vrea.

- Nu ai de ales, îmi spune printre dinţi. Vino cu mine acum sau o să plăteşti preţul.
- Poate vreau să plătesc preţul, îi spun cu calm.
- Savage, aproape mârâie, iar vocea lui profundă mă învăluie.

Parcă lipsită de control, mă ridic şi mă duc la el. Nu are rost să mă lupt cu asta. Să mă lupt cu el. O să facem orice am face, indiferent cât de mult aş protesta. Se va întâmpla.

Indiferent ce este între noi.

Mă ia de mână în clipa în care ajunge la mine, iar degetele noastre se întrepătrund în timp ce mă trage mai în spate, printre rafturile interminabile cu cărţi. Il las să mă tragă după el când facem stânga, apoi dreapta. Apoi iar stânga. Ajungem atât de departe, încât nu mai văd lumină prin geamurile imense ale clădirii. Nu mai aud nici voci. Doar bâzâitul electric al luminilor de deasupra noastră şi al sângelui care îmi pulsează în urechi.

Whit se întoarce spre mine, mă împinge spre cărţi, iar trupul lui e aproape lipit de-al meu. Ridic capul şi îl privesc sfidătoare.

- Ce vrei?

Zâmbeşte puţin în colţul gurii.

- Chiloţii tăi.

îmi dau ochii peste cap.

- Serios?

Confirmă din cap. Se apleacă până când faţa lui e aproape de a mea şi şopteşte:

- Dar nu încă.
- De ce nu?
- întâi vreau să fie uzi, spune înainte să mă sărute.

Buzele lui sunt electrice şi trezesc scântei între noi.

Asta am vrut noaptea trecută şi nu mi-a oferit. A fost atât de rece.

Distant. Exasperant. Fără să mă sărute. Fără să se apropie. Poate că am avut orgasm, dar nu a fost de ajuns pentru mine.

Am vrut asta. Să-i simt gura peste a mea. Să mă devoreze. Un sărut e ceva intim. Apropie oamenii, chiar şi străinii. E primul băiat pe care l-am sărutat cu adevărat şi de atunci am fost dependentă de gustul lui.

îmi întredeschid buzele ca să-l las să intre şi îşi freacă limba de a mea, încercuind-o. împingând-o. Gem şi îmi întind mâinile, sprijinindu-le pe pieptul lui, strângându-l de gulerul uniformei. îmi bagă mâinile sub fustă, mi le pune pe fund şi începe să mă strângă, trăgându-mă spre el. ’

E tare pe sub blugi. Bineînţeles că e. Când nu e, atunci când suntem împreună? Să ştiu că provoc asta mă face să mă simt puternică. Deşi se poartă îngrozitor cu mine, deşi e crud şi indiferent, tot e sub vraja mea.

„Ştiinţa înseamnă putere”, îmi spunea Jonas. Şi avea dreptate. Dar nu m-am gândit niciodată că s-ar aplica într-o situaţie ca asta.

Whit mă ridică fără efort şi îmi pun picioarele în jurul taliei lui, agăţându-mă de el şi lăsându-l să mă consume.

îl devorez şi eu.

Ne sărutăm iar şi iar, parcă timp de ore întregi. Pare că a adunat toată energia înăuntrul lui şi murea de nerăbdare să o elibereze. Iar eu sunt cea care o primeşte, dorindu-mi mai mult.

- Noaptea trecută nu a fost suficient, murmură el după ce ne oprim.

Nu spun nimic şi oftez când mă linge pe gât.

- Mă gândesc numai la tine, continuă, pe un ton aspru. Plin de iritare. Mă înnebuneşti. Râd scurt şi mă trage de coadă, lipindu-şi faţa de a mea. Şi nu într-un fel bun.

Mă încrunt la el, inima îmi bate cu putere şi am buzele umflate în urma sărutului. Se uită la gura mea, apoi se apleacă şi mă muşcă de buza de jos. Tare. Şi mai tare. Abia când scâncesc şi simt că mi-a dat sângele se opreşte.

- Te urăsc, şoptesc, pentru că e singurul lucru pe care îl pot spune.
- Şi eu te urăsc, Savage, răspunde indiferent, lăsându- mă jos şi luându-şi mâinile de pe mine înainte să se îndepărteze. Acum dă-ţi jos chiloţii.

Fără să-mi iau privirea de la el, bag mâinile sub fustă şi îi dau jos, aproape împiedicându-mă când îi scot. întind mâna şi mă sprijin de raft înainte să-i arunc la pieptul lui. Prinde materialul mototolit din bumbac negru şi îşi mângâie vintrele.

- Uzi. îi duce la nas şi îi miroase. Miros la fel ca tine.
- Eşti dezgustător, izbucnesc, deşi nu vorbesc serios.

Să-l privesc mirosindu-mi chiloţii m-a excitat şi mai

tare. Doamne, sunt la fel de depravată ca el! Dacă nu am grijă, s-ar putea să mă ud pe coapse şi în curând trebuie să ajung la oră.

Fir-ar, trebuie să dau testul acela.

- îţi place, spune atotştiutor. Weekendul ăsta sunt plecat.

Mă loveşte dezamăgirea, dar rămân calmă.

- Ce păcat!
- O să-ţi fie dor de mine? întreabă.
- Niciodată.

Curajoasă, încerc să trec pe lângă el, dar mă prinde cu o mână şi cu cealaltă bagă chiloţii în buzunar.

Rânjeşte.

- Sunt convins că o să-ţi fie dor de mine.
- în visele tale, răspund, ştiind câtă dreptate are.
- O să-ţi fie. Se apropie de mine, înghesuindu-mă. O să fii singură în patul acela mic al tău şi o să te atingi gândindu-te la momentele noastre împreună. O să-mi strigi numele când ai orgasm, dar nu va fi la fel de bine. Nu fără mine. Mă mângâie cu nasul pe obraz, un gest foarte înduioşător. Aproape liniştitor. Ai nevoie de degetele mele în tine. De gura, de limba mea în vaginul tău ud. înghit în sec şi închid ochii când îi simt gura pe faţa mea, oprindu-se la ureche. Ai fost făcută pentru mine, să ştii. Eşti la fel de bolnavă şi nebună ca mine. Tremur. Respir întretăiat şi mă muşcă de ureche, făcându-mă să scâncesc. Când mă întorc, o să ţi-o trag.

Cuvintele lui mă excită.

- Unde pleci?
- Nu e treaba ta, spune, îndepărtându-se de mine cu un rânjet. Mulţumesc pentru cadou.

Se întoarce şi mă lasă acolo, plecând fără să se uite în urmă. Mă uit după el, tremurând ca varga, urând cât îi e de uşor să... mă părăsească.

Tipic. Toţi mă abandonează până la urmă.

E la fel ca ceilalţi.

Mai aştept câteva minute înainte să mă întorc la masa de la care am plecat. Ghiozdanul meu e încă acolo, neatins, şi ştiu că asta e din cauză că Whit le-a spus tuturor să mă lase în pace. Apreciez gestul, dar singurul motiv pentru care s-au luat de mine iniţial...

A fost Whit.

E în acelaşi timp şi protectorul, şi coşmarul meu.

îmi adun lucrurile şi mă duc la baie încercând să-mi revin. Sunt un dezastru. îmi ies şuviţe de păr din coadă şi, după ce mă spăl pe mâini, îl aranjez, analizându-mă. Ochii îmi strălucesc şi par puţin sălbatici. Am obrajii roşii şi buzele umflate după ce ne-am sărutat. De ce îl doresc dacă se poartă atât de urât cu mine? Ce e în neregulă cu mine? Oare e vorba de faptul că întotdeauna ne dorim ce nu putem avea?

Nu ştiu, dar ştiu că pot să-l am. L-am avut. Nu în toate felurile în care îmi doresc, dar o să ajungem şi acolo. O să facem sex. O să ştiu cum se simte ca Whit să fie înăuntrul meu.

Vintrele mi se încordează când mă gândesc la asta şi îmi amintesc că nu am chiloţi pe mine. Dacă vântul bate puţin mai tare când mă plimb prin campus, s-ar putea să mi se ridice fusta şi să mă vadă toată lumea.

Nu prea îmi pasă.

Uşa toaletei se deschide şi intră Caitlyn. Ne uităm una la alta, iar ea îşi dă ochii peste cap, oprindu-se la chiuveta de lângă mine ca să se spele pe mâini. O privesc fără reţinere, iritată. La început era prietena mea, iar acum e duşmanul meu. Nu înţeleg.

Nu înţeleg pe nimeni de la şcoala asta. Ca să fiu sinceră, toţi sunt îngrozitori.

- La ce te uiţi? se răţoieşte la mine.
- Nu ţi-am făcut nimic, dar mă urăşti, îi răspund sincer.

închide robinetul şi îşi scutură mâinile în chiuvetă înainte să rupă o bucată de hârtie. Se şterge pe mâini, cu spatele la mine. Aştept să-mi răspundă. Sigur e o tactică a ei.

în fine. încă am timp.

Până la urmă, Caitlyn se întoarce cu faţa la mine, fără nici o expresie. Jur că nimeni de la şcoala asta nu are emoţii.

- Nu te urăsc.

Sunt surprinsă de afirmaţia ei.

- Nu te cred.

Ridică din umeri.

- E adevărat. Nu simt nimic pentru tine. Problema mea e că nu înţeleg de ce Whit e atât de interesat de tine.
- Nu e interesat...
- Nu încerca să spui că nu e când ştii că nu e adevărat. Am văzut cum te privea la restaurant. Cum le-a spus tuturor în campus să-ţi facă viaţa un coşmar, ca mai apoi să se răzgândească, spune ea, recunoscând ceea ce bănuiam deja. Simte ceva pentru tine şi el nu simte nimic pentru nimeni în afară de familia şi prietenii lui. Sigur nu pentru o fată. Doar le foloseşte.

Mă uit la ea, uimită de cuvintele ei, deşi nu sunt cu adevărat o surpriză. Dar nu am mai auzit pe nimeni so spună atât de direct.

Caitlyn îl descrise pe Whit la perfecţie.

- Deci, de ce tu? întreabă când nu răspund. Nu înţeleg. Nimeni nu înţelege. Nu eşti deloc specială. Nu vreau să te jignesc, să ştii, dar nu înţeleg de ce e atât de fascinat de tine. Cine eşti?

îmi amintesc prima dată când l-am văzut pe Whit, la petrecerea din apartamentul părinţilor lui. Atunci a început? Când aveam doar paisprezece ani?

- Nu sunt nimeni, spun într-un final, îndreptându-mă spre uşă. Nu contez.
- Contezi pentru el, îmi aminteşte ea.

întind mâna spre clanţă şi îi zâmbesc când o deschid.

- Bănuiesc că da, spun înainte să ies.

CAPITOLUL 18

WHIT

Sunt în oraş pe durata weekendului, convocat de propriul stăpân să vin la apartamentul lui. Ajung acasă la tatăl meu vineri seara, întârziind cât de mult posibil, încântat să văd că e deja în pat când ajung.

îmi pun ceva de băut şi mă duc în camera mea, aruncându-mi geanta pe marginea patului. Scot din ea câteva lucruri, pe care le pun pe noptieră, împreună cu băutura. Fără să mă gândesc, mă dezbrac de tot, trag aşternuturile şi mă pun în pat. Iau paharul de pe noptieră şi încep să sorb din whiskyul maturat. Până când ajung să-l beau pe tot, până la ultima picătură, şi îmi ling buzele, savurând arsura care îmi îmbracă gâtul.

Ca un degenerat, iau chiloţii mototoliţi de pe masă şi îi apropii de nas, trăgând adânc aer în piept. încă îi simt mirosul. Moscat şi dulceag. Precum sexul. Amintirea gustului ei îmi invadează gura şi închid ochii, plimbându-mi chiloţii ei pe piept şi înfaşurându-i în jurul penisului meu deja tare.

Sunt al dracului de obsedat de ea şi de felul în care îmi vorbeşte, ca şi cum ar vrea să mă enerveze. Privirea ei sfidătoare de mai devreme de la bibliotecă m-a făcut să- mi doresc să o îmblânzesc. Să o fac a mea. în noaptea dinainte, când s-a folosit de corpul meu ca să-şi dea drumul, frecându-se de partea din faţă a pantalonilor mei... fir-ar! Am avut nevoie de fiecare fărâmă de voinţă ca să nu mă întind spre ea. Să o ating.

Să i-o trag nebuneşte.

Noaptea trecută nu ştiam ce vreau şi s-a văzut. Am pierdut controlul situaţiei din punct de vedere mental şi am fost împrăştiat. Asta m-a frustrat. M-a făcut să fiu furios pe mine însumi.

Şi pe ea, deşi ştiu că e nedrept.

Dar când e viaţa dreaptă?

în mintea mea am numai imagini cu ea de noaptea trecută. Plăcerea de pe faţa ei când m-am masturbat deasupra ei, felul în care şi-a ţuguiat buzele şi a scos limba ca să mă lingă. A tresărit când primele picături din sperma mea au atins-o pe faţă, dar apoi a stat acolo şi a acceptat. Ca o mică supusă ce e.

La naiba!

Prima dată când am fost împreună, când mi-a făcut sex oral şi i-am atins gâtul cu penisul, făcând-o să se înece. Când mi-am dat drumul pe sânii ei.

Doamne!

Orgasmul vine din senin şi îmi dau drumul în chiloţii ei, gemând neaşteptat. Apoi rămân întins acolo, iritat că s-a terminat deja. Urăsc cât de repede îmi pierd controlul acum, însă doar atunci când vine vorba de Summer.

Devine o slăbiciune. Una pe care nu o vreau şi de care nu am nevoie. Poate că weekendul ăsta în oraş, cu tatăl meu, o să mă ajute să-mi revin. Distanţa e cheia. Pe locul doi, dezgustul.

O să stau departe de Summer, nu o s-o doresc la fel de mult. Dacă îmi amintesc cât de mult mă face să am nevoie de ea, voi fi dezgustat.

Inspir adânc, mă şterg şi pun chiloţii pe noptieră. Iau jurnalul şi îl deschid, găsind pagina la care am rămas.

Mama refuză să mă asculte, ignorându-mă sau schimbând subiectul de fiecare dată când încerc să vorbesc cu ea. Cred că ştie ce se întâmplă, dar; cu toate acestea, nu face nimic să îl oprească. Doamne fereşte să-l supere pe Jonas! Nu face decât să se agite în jurul lui, încercând să păstreze liniştea, dar şi ea ascunde secrete.

La fel ca mine.

E în regulă. Nu vreau să ştie cineva despre Daniel. Astăzi am chiulit din nou de la şcoală şi am plecat într-o aventură. Chiar înainte să mergem în apartamentul lui şi să-mi facă sex oral. A fost frumos. Mi-a plăcut, dar nu am avut orgasm. A încercat iar şi iar să o facă, dar pur şi simplu nu a mers, bănuiesc. Până la urmă l-am făcut să se oprească şi i-am frecat-o cu mâna. Şi-a dat drumul în mai puţin de cinci minute.

Se pare că băieţilor le e mult mai uşor decât fetelor.

închid jurnalul, pentru că mă deranjează să citesc despre experienţele ei cu altcineva. Un dobitoc care nu poate să-i ofere un orgasm. Idiotul. Eu am impresia că aş putea să suflu spre ea şi şi-ar da drumul, atât e de sensibilă.

Doar când vine vorba de mine, gândesc mulţumit.

Doar de mine.

Cineva bate la uşă şi fără să aştepte să răspund, tatăl meu dă buzna în cameră. Mă ridic şi bag jurnalul sub aşternuturi, încruntându-mă la el în timp ce se învârte prin cameră.

- Deja eşti în pat?

Se opreşte şi mă priveşte cu sprâncenele ridicate.

- Sunt obosit.

Ridic din umeri.

- N-ai găsit nici o moştenitoare cu care să ţi-o tragi? Soarbe din paharul pe care îl ţine în mână. Scotch, sunt sigur. De obicei acesta este planul tău când vii în oraş.

Nu mi-a trecut prin cap s-o contactez pe vreuna dintre moştenitoarele pe care le cunosc ca să văd dacă vrea să iasă.

- Nici una dintre ele nu mă interesează.
- Mama ta nu ar fi de acord. Goleşte paharul şi îl pune pe dulapul din apropiere, cu spatele la mine. Are umerii drepţi, încordaţi. Pune presiune.
- Pe cine? Pe tine?

Se întoarce din nou cu faţa la mine.

- Vine ziua ta. Vei împlini optsprezece ani. Vei obţine ce este al tău.

Ah, voi obţine fondul fiduciar.

-Şi? '

Am ştiut că ăsta este primul pas din multele moşteniri pe care le am de când eram copil. Cred că aveam opt ani.

Mai întâi moştenesc fondul fiduciar lăsat de familia din

partea mamei. Apoi, la douăzeci şi unu de ani, primesc banii de la bunicul din partea tatălui. La douăzeci şi

cinci de ani, restul averii îmi va intra în contul bancar.

Părinţii mei nu vor mai putea să mă controleze financiar niciodată. Libertatea e atât de aproape încât practic o pot simţi.

- Mama ta are... aşteptări de la tine. I-au fost impuse. Vă vor fi impuse şi ţie, şi surorilor tale, spune tata, fără nici o expresie.

Ştiu la ce se referă. Mama şi tata au devenit un cuplu când erau la facultate, deşi toată lumea ştia cu mult timp înainte că se vor căsători. Familia Lancaster face parte din regalitatea Americii. Nu ne putem căsători cu un muritor de rând. Viitoarea mea soţie trebuie să provină dintr-o anumită familie, să aibă o anumită vârstă, un anumit pedigri şi să meargă la o anumită şcoală. Trebuie interogată, verificată şi instruită. Mama se va ocupa de toate astea. Deja a ales fata perfectă pentru mine.

Dar fata aceasta nu-mi trezeşte nimic.

- Leticia.

îi spun numele. Corpul, mintea, nimic nu reacţionează. E egală cu zero în ecuaţia mea.

- E o fată minunată, Whit. Inteligentă. Frumoasă. Are o genealogie impecabilă.
- E plictisitoare. Mă îmbufnez ca un copil, supărat că tot viitorul meu a fost plănuit pentru mine. N-o vreau.
- Nu e o păpuşă pe care o poţi returna la magazin atunci când te saturi de ea, spune tatăl meu cu amuzament.
- E o păpuşă pe care nici nu vreau să o ating, răspund, încrucisându-mi braţele.

Se aşază pe marginea patului şi se uită la mine.

- Ştiu că nu aşa vrei să fie lucrurile. Eu îţi spun doar ce-mi transmite mama ta. Asta vrea ea. Asta aşteaptă. E hotărâtă să păstreze numele Lancaster.
- Da. Pentru că voi doi ati făcut o treabă extraordinară păstrând acest nume fără pată, îi arunc în faţă.

Tata se strâmbă.

- E o afirmaţie corectă. Si e vina mea că am divortat. Eu sunt cel care a înşelat-o.

Doamne, e exasperant! Azi spune una, mâine alta. îşi asumă responsabilitatea pentru aventură, aşa cum ar trebui, dar acum văd cum stau lucrurile. Mama l-a îndepărtat de ea. L-a împins în braţele altei femei. Nu am văzut asta atunci, când s-a întâmplat, dar încep să-mi dau seama acum.

- Mă încurajezi să fac acelaşi lucru, nu-ţi dai seama? Nu sunt interesat de Leticia. E drăguţă, dar nu sunt atras de ea. Nu-mi pot imagina să mă căsătoresc cu ea, să mă culc cu ea din când în când, în timp ce am aventuri cu altcineva. Ridic un deget spre el. Nu vreau viaţa ta. Nu mai încerca să mă obligi.

Ne uităm unul la altul, iar tata se uită peste umăr, la paharul gol de pe dulap. Sunt convins că nu ar vrea decât să mai bea ceva ca să nu mai simtă nimic.

- Uneori nu avem de ales, fiule.
- Asta e o porcărie şi tu ştii asta, izbucnesc. Tu şi mama încercaţi să-mi impuneţi ceea ce vă doriţi şi amândoi aţi ajuns divorţaţi şi nefericiţi. Nu o să mă căsătoresc niciodată.
- Fiule...
- N-o s-o fac. Mi se pare că fac o criză de isterie, dar nu-mi pasă. Căsătoria e o capcană. O faţadă. Ceva ce a inventat societatea si care foarte rar are sanse de reuşită.

Ştii că nu am nici o amintire cu voi în care să fiţi fericiţi? Nici măcar una. Majoritatea amintirilor mele sunt cu voi certându-vă. Ţipând unul la celălalt.

Spumegând printre dinţii încleştaţi. Ţipând în şoaptă pentru ca alţi oameni să nu-i audă, dar noi îi auzeam mereu. Certurile lor le speriau pe surorile mele. Servitorii erau concediaţi pentru că trăgeau cu urechea. Mama aducea mereu în discuţie numele altor femei, iar tata nega mereu că avea o aventură.

Dar avea. Mereu. A rămas cu Janine Weatherstone ani de zile. De parcă ar fi fost dependent de ea.

Dacă seamănă măcar pe jumătate cu fiica ei, înţeleg sentimentul.

Privirea tatălui meu, atât de asemănătoare cu a mea, se concentrează pe mine.

- Bine. Vrei un sfat despre fantezii? Ceva ce ţi-aş spune dacă banii si familia nu ar exista si am fi doar nişte oameni normali?

încuviinţez din cap.

- Spune-mi.

- Dă-le dracului de genealogii şi nume de familie importante. Găseşte pe cineva care te face să arzi de fiecare dată când o priveşti. Cineva cu care poţi să vorbeşti, să te certi şi să ţi-o tragi la fel de nebuneşte. Şi când găseşti o femeie aşa, nu o lăsa să plece, spune cu vehemenţă. Ridică paharul şi zornăie gheaţa înainte să ia ultima gură de alcool. Poţi să faci ceea ce ar trebui ca să- ţi mulţumeşti familia sau poţi să faci ce vrei şi la naiba cu lumea. E alegerea ta, Whit.

înainte să apuc să mai spun ceva, sau să-i pun întrebări, iese din camera mea şi trânteşte uşa în urma lui.

CAPITOLUL 19

SUMMER

Mă trezesc după ce îmi aud numele şoptit în întuneric. La început am crezut că visez. Era o voce groasă. Familiară. îmi amintea de Whit.

îmi aud numele din nou şi mă zvârcolesc în aşternuturi, încercând să dorm în continuare. Va fi un vis frumos dacă e Whit în el. Nu vreau să ratez ceva.

Cineva mă apucă de umeri.

- Savage!

Deschid ochii şi văd o siluetă neagră deasupra mea. Deschid gura, gata să ţip, când simt cum o mână înmănuşată îmi acoperă gura, împiedicându-mă s-o fac. Inima îmi bate nebuneşte, iar cuvintele mele sunt înfundate de mănuşă în timp ce mă zbat în strân- soarea lui.

Se apropie de mine. Are pometi ascuţiţi. Bărbie proeminentă. Buze pline şi ochi reci.

Whit Lancaster. în persoană.

- Taci, şopteşte, pe un ton ameninţător, letal.

Mă zvârcolesc, uimită de cât de puternică e mâna lui, ţintuindu-mi capul pe pat. Mirosul de piele îmi umple nările şi sunt tentată să-l muşc de degete. întinde cealaltă mână ca să mă ţină în loc, cu trupul lipit de al meu ca să nu mă mişc.

- Ce dracu, Savage?

Inima îmi bate atât de tare, încât simt că o să-mi sară din piept. Nu are cum să nu-şi dea seama. Trebuie să ştie cât sunt de speriată.

- Sunt doar eu, şopteşte. Calmează-te.

Tonul lui e mai blând decât de obicei, aşa că fac ceea ce îmi cere, liniştindu-mi corpul şi mintea. Inspir tremurând, lucru greu de făcut printre degetele lui, şi, parcă simţind că m-am calmat, îmi ia mâna de la gură.

Expir adânc şi văd cum se ridică şi începe să meargă prin cameră. E îmbrăcat în negru. Hanorac şi pantaloni de trening negri. Cu adidaşi negri Nike şi o căciulă neagră pe cap.

- De ce eşti îmbrăcat aşa? îl întreb răguşită din cauza somnului.
- Nu voiam să mă vadă nimeni, spune, cu spatele la mine, dând draperiile la o parte ca să se uite pe fereastră.
- Sora ta a intrat în sistemul de securitate, îi spun.

Mă priveşte peste umăr.

- Nu e aici. M-am furişat în căminul tău, stând ascuns.
- De ce? întreb uimită. E sâmbătă. Credeam că eşti plecat în weekend.
- Am venit mai devreme. îşi sprijină mâinile pe marginea ferestrei, cu un picior în faţă, şi se uită afară în timp ce vorbeşte cu mine. M-am gândit încontinuu la tine.

Mă ridic în şezut, confesiunea lui făcându-mă să spun primul cuvânt care îmi vine în minte.

- De ce?

Se îndepărtează de fereastră şi vine spre pat, îmi ia faţa în palme şi mă forţează să mă uit la el.

- Nu mă pot gândi la altceva în afară de tine. Seara trecută m-am masturbat gândindu-mă la tine. De dimineaţă m-am masturbat din nou gândindu-mă la tine. Nici măcar nu am făcut sex încă şi sunt obsedat.

Whit îmi dă drumul, îndepărtându-se de mine de parcă aş fi bolnavă, şi începe iar să se plimbe prin cameră.

- Eşti îmbrăcat ca un hoţ, spun cu vocea tremurândă. Ai riscat mult, furişându-te în camera mea.
- Nu risc nimic având în vedere că familia mea deţine şcoala şi nu aş avea probleme. M-ar putea găsi cu tine în pat, făcând sex, şi nu aş păţi nimic. Ridică un deget spre mine. Ceea ce risc în acest moment e viitorul meu. Nu că ţi-ar păsa.

Mă încrunt, fără să ştiu la ce se referă.

- Ce legătură am eu cu viitorul tău?
- Te joci cu mintea mea şi nici nu ar trebui să mă gândesc la tine, Savage. Nu însemni nimic pentru mine.

Cuvintele lui sunt crude, dar nu vorbeşte serios, aşa că nu mă simt jignită.

- Şi atunci ce cauţi aici? întreb încet.

Whit îşi bagă mâinile în păr şi îl dă la o parte de pe frunte în timp ce mă analizează.

- Nu ştiu.

Pare cu adevărat chinuit.

Chinul lui e puterea mea. Eu sunt cea care îi face asta. Nu ştiu la ce se referă când vorbeşte despre viitor, dar nu contează acum. Ceea ce contează e că s-a întors. S-a întors în campus din cauza mea. Pentru mine.

Dau aşternuturile la o parte şi mă ridic în genunchi, apucând marginea tricoului în care dormeam. îl dau jos dintr-o mişcare şi îl arunc deoparte. Nu port decât o pereche de chiloţi şi îşi coboară privirea spre pieptul meu, cu ochii licărind de pasiune. Mă pun în patru labe şi mă târăsc în pat până ajung la capătul lui, iar el se opreşte în faţa mea, punându-mi un deget sub bărbie şi ridicându-mi capul ca să nu am de ales şi să mă ridic în genunchi.

- Te oferi? întreabă pe un ton înşelător de dulce şi cu ochii licărind.

Aerul rece mă face să tremur. Mi se întăresc sfârcurile până încep să mă doară.

- Dacă eu sunt ceea ce vrei, atunci da.

Clipesc, şocată de confesiunea mea şi de dorinţa din ochii lui când se uită la mine. Mă mângâie pe gât şi pe claviculă. Pielea neagră, fină e moale şi rece pe pielea mea înfierbântată. închid ochii, oftând când mă mângâie pe sân.

- Mă faci să vreau lucruri pe care nu le pot avea.

îmi ciupeşte sfârcul între degete şi trage de el, iar eu tresar. Face acelaşi lucru cu celălalt sfârc, răsucindu-l până ţip înainte să-i dea drumul; îşi coboară capul ca să lingă pielea care pulsează, mult mai puţin decât aş fi vrut.

Whit îşi îndepărtează capul, încă uitându-se la sfârcul meu care luceşte.

- De ce dracu vreau mereu să-ţi fac rău?

Pare torturat. Ca şi cum ar încerca să mă ameninţe, dar nu funcţionează.

îmi apuc sânii şi mă mângâi singură.

- Nu poţi.
- De ce nu? se încruntă.
- Pentru că îmi place prea mult cum mă atingi. îmi trec degetul mare peste sfârcul umed şi simt cum mă ud când văd ardoarea din privirea lui când îmi urmăreşte fiecare mişcare. îmi place durerea.

Ochii i se întunecă de dorinţă.

- Eşti la fel de bolnavă ca mine.

încuviinţez din cap.

- Suntem unul şi acelaşi.

înghite în sec, şi văd cum mărul lui Adam i se mişcă înainte să vorbească.

- Bagă-ţi mâna în chiloţi.

Fac ceea ce-mi spune şi îmi bag degetele în chiloţii rozalii. Nu sunt deloc speciali. Dar mă priveşte de parcă aş purta lenjerie scumpă doar pentru el. Privirea lui mă face să fiu udă şi îmi trec degetele prin lichidul de acolo. Sunt atât de udă încât sunt convinsă că aude totul.

- Dă-mi mâna, îmi cere, şi îmi scot degetele lipicioase din chiloţi.

Inspiră brusc şi pieptul i se ridică înainte să mă ia de mână şi să o ducă la gură.

Scoate limba şi îmi linge încet fiecare deget. Gâfâi uşor, cu privirea aţintită la limba lui, excitată de modul în care îmi savurează degetele, parcă înnebunit de gustul meu.

- Fă-o din nou, murmură sub palma mea. Mă uit la el şi îmi sărută uşor mâna. Lasă-mă să aud cât de udă eşti din cauza mea.

îmi strecor din nou degetele între coapse, întinzând cu mâna materialul din bumbac roz. Clitorisul îmi pulsează când îl frec şi mă mişc din ce în ce mai repede, iar în cameră se aud numai sunetele umede. Se apleacă şi mă apucă de încheietură, făcându-mă să mă opresc, cu faţa lipită de a mea, şi îi simt respiraţia pe buzele mele.

- O să ţi-o trag în seara asta, şopteşte.

încuviinţez din cap, cu ochii mari şi fără să clipesc.

- Dar vreau să ai orgasm mai întâi, continuă şi mă strânge mai tare de încheietură. Vrei asta?
- Da, şoptesc fără ezitare.
- Nu te mişca, îmi spune.

Rămân ţintuită când îmi dă drumul şi îl urmăresc cum se urcă în pat în spatele meu. Se întinde şi îşi bagă capul între picioarele mele, cu faţa în dreptul vaginului meu.

- Ia mâna, îmi cere.

îmi retrag degetele din chiloţi, sufocată de nerăbdare.

Rămâne complet îmbrăcat şi mă apucă de coapse cu mâinile înmănuşate, depărtându-le mai mult. îmi dă chiloţii cu grijă la o parte şi rămân expusă, în timp ce mă studiază, apoi îşi întredeschide buzele şi scoate limba în colţul gurii.

- Atât de udă!

îmi tremură picioarele, îmi tremură tot corpul şi aştept să facă o mişcare. Ridică gâtul şi gura lui ajunge fix în punctul dintre picioarele mele şi mă gâdilă cu nasul. Cu mişcări seducătoare, uşoare, care mă fac să ameţesc şi să simt cum pulsul mi-o ia razna.

- Aşază-te pe faţa mea, şopteşte, dar nu fac asta.

Dacă îl sufoc? Dacă... ?

Mă apucă de fund şi mă trage în jos, până nu mai am de ales şi fac ce îmi cere. Scoate limba şi mă linge acolo. Se mişcă în cerc, căutând fiecare locşor. Degetele lui alunecă aproape de intrare, mă mângâie şi mă tachinează, iar eu mă frec de faţa lui. Mă uit în ochii lui, fascinată de dorinţa din ei şi de cât de intens mă priveşte în timp ce mă devorează.

îşi trece degetul arătător printre fesele mele cu o atingere uşoară ca un fulg. Mă trece un fior, semn că orgasmul meu se apropie, şi îmi desfac mai mult picioarele, îmi las capul pe spate în timp ce mă frec de gura lui fără ruşine. Mă apucă de fund şi mă trage spre el, îşi mişcă limba mai repede şi eu mă lipesc de gura lui magică, disperată după mai mult.

Când simt orgasmul, îi strig numele şi mă frec înainte şi înapoi pe faţa lui, în timp ce îmi linge clitorisul şi mă apasă cu un deget între fese. Vintrele mi se încordează şi simt că ameţesc, apoi îmi las capul pe spate şi gem zgomotos. Nu se opreşte. încă mă sărută, încă mă mângâie între fese şi mă apucă strâns de talie.

Un alt orgasm îl urmează pe primul, atât de repede că mă ia prin surprindere. Nu e la fel de puternic, dar tot mă face să tremur şi să gâfâi, epuizată. Mă dor coapsele când încerc să mă ridic, iar el îmi dă drumul ca să mă pot prăbuşi lângă el. închid ochii şi încerc să-mi liniştesc gândurile şi inima.

Doamne, cât de intens a fost! Felul în care mă privea, în care mă atingea. Nimeni nu m-a mai atins vreodată acolo şi nu ştiam că poate fi atât de... intens.

Aud cum se dă jos din pat. îşi scoate mănuşile şi le trânteşte zgomotos pe birou. Aud foşnetul hainelor pe care şi le dă jos şi rămân nemişcată, cu ochii închişi, aşteptând cu nerăbdare să se întoarcă.

Salteaua se lasă de la greutatea lui şi îi simt degetele pe şolduri când îmi dă jos chiloţii. Mă întoarce pe spate şi se urcă peste mine, iar greutatea lui mi se pare aproape confortabilă când mă împinge în saltea. îmi dă părul la o parte de pe frunte cu o atingere incredibil de delicată şi deschid încet ochii, descoperind că se uită la mine, cu o privire înfierbântată care topeşte răceala obişnuită.

- Mai trăieşti? mă întreabă sardonic.

Mă întind sub el şi îi simt penisul pe abdomen.

- Nu cred.
- Eşti o fetiţă tare murdară, m-ai călărit nebuneşte.

Se apleacă şi mă sărută, strecurându-şi limba printre buzele mele. E acoperit de mirosul meu şi îmi simt gustul când ne sărutăm. Dulce şi sărat.

- Mi-a plăcut, murmur aproape de buzele lui şi încep să-l mângâi pe spate.

Se ridică în mâini şi se uită la mine.

- N-ar fi trebuit să vin aici în seara asta.

Ignor ceea ce spune şi prefer să închid ochii şi să-mi arcuiesc corpul spre el.

Whit mă apasă pe umeri şi mă ţine cu forţa lipită de saltea.

- Ceea ce e între noi nu înseamnă nimic.

Iar încearcă să se convingă.

- Te folosesc doar pentru că am jurnalul tău, îmi aminteşte, cu gura la urechea mea. îţi aflu toate secretele, Savage. Ai fost o târfa de când ai început liceul.

Mă cuprinde furia. De ce trebuie să deschidă gura şi să spună lucruri atât de oribile? Strică totul. încerc să-l împing de pe mine, dar e prea greu. Prea puternic.

- Dă-te de pe mine.
- Elevei în clasa a IX-a, Summer Savage, îi plăcea să se furişeze în campus şi să facă sex cu iubitul ei de optsprezece ani, şopteşte în urechea mea, apoi mă apucă strâns de încheietură. Daniel era un idiot, nu-i aşa?

Toate sentimentele de tandreţe faţă de Whit se evaporă cu fiecare cuvânt pe care-l spune.

- Taci.
- Adevărul doare? însemnările tale devin din ce în ce mai bune. îmi ridică mâna deasupra capului şi o ţine acolo în timp ce mă priveşte. Deşi cred că unele lucruri au rămas... nespuse în jurnalul acela.

Fiori de frică se extind şi mă acaparează din ce în ce mai mult. După ce relaţia mea cu Daniel s-a terminat, Yates şi-a înfipt ghearele în mine. Ce va fi când Whit va citi însemnările acelea?

Probabil nu va mai vrea să aibă de-a face cu mine.

- Păstrezi secrete şi faţă de tine însăţi, nu-i aşa?

îşi lipeşte pieptul de al meu şi îi simt penisul la intrarea în vagin. îmi ridică şi cealaltă încheietură deasupra capului şi mă simt captivă. Neajutorată.

Excitată.

Nu înţeleg de ce furia lui şi cuvintele urâte mă excită atât de tare, dar nu pot să rezist. Suntem bolnavi. Ceea ce faceme... depravat.

Whit coboară mai jos, spre sâni, şi îmi acoperă pielea sensibilă cu săruturi delicate. Suge iar şi iar unul dintre sfârcuri şi mă face să mă foiesc sub el. Face acelaşi lucru şi cu celălalt, îl muşcă, iar eu mă chinui să scap din strânsoarea lui, ţipând.

Eliberează sfârcul, apoi suflă încet spre el, pielea pulsând după muşcătura lui. îşi mută atenţia înapoi către celălalt sfârc. îl linge. îl suge. îl muşcă. E dureros. Simt cum îşi înfige dinţii, iar asta se transformă într-o nevoie între picioarele mele. îi pun picioarele în jurul şoldurilor, dorindu-mi să mă pătrundă.

- Nu am prezervativ, murmură el şi îmi dă drumul ca să poată să-şi coboare mâna între noi şi să-şi prindă penisul. Vreau să te simt.
- Iau anticoncepţionale, îi spun.

Whit râde.

- Normal că da. Târfa mică. Pregătită să faci sex oricând fără să existe consecinţe.

Fără să mă gândesc, întind mâna să-l plesnesc, dar e mai rapid decât mine şi mă prinde de încheietură, înainte să apuc să-i lovesc faţa arogantă. Expresia lui devine mai întunecată, iar când ne uităm unul la altul, eu sunt furioasă. Mă enervează atât de tare când spune astfel de lucruri.

Dar în adâncul sufletului... îmi şi plac. Uneori, prea mult.

- Nu-ţi place când îţi spun că eşti târfa? şuieră el. Ce păcat!

Mă penetrează complet şi mă simt atât de plină. Icnesc, iar el îmi dă drumul la mâini când începe să se mişte, ieşind aproape de tot înainte să intre din nou. E de necontenit, mişcându-se ritmic, iar forţa împunsăturilor lui mă împinge în saltea şi accept.

La naiba, îmi place! E atât de bine să-l am pe Whit înăuntrul meu! Nu ezită deloc. Nu bâjbâie, nu mă întreabă dacă sunt sigură, dacă sunt bine. Nu mă atinge şi nu mă mângâie cu delicateţe. E brutal. E atât de eficient, îşi mişcă şoldurile şi mă pătrunde iar şi iar cu penisul gros. Simt că prind viaţă cu fiecare penetrare şi mă agăţ de el, iar corpurile noastre transpirate se mişcă în sincron.

- La naiba, eşti atât de strâmtă, spune gemând şi îşi lipeşte faţa de gâtul meu, în timp ce mă împinge mai tare în saltea.

îmi cobor mâna spre fundul lui şi simt cum i se încordează muşchii cu fiecare mişcare. îl strâng, vrând mai mult, vrându-l pe el, în timp ce mă linge pe gât. Suge uşor.

îl mângâi peste tot pe unde pot ajunge. Corpul lui e superb. Fin, musculos şi perfect. Penisul lui se potriveşte perfect, ca şi cum am fi fost făcuţi unul pentru celălalt. Văd stele de fiecare dată când mă pătrunde. îmi tremură vintrele. O să am un alt orgasm.

îl apuc de ceafa şi îmi încleştez degetele în părul lui moale, apoi trag. Geme, rămâne nemişcat deasupra mea şi începe să pulseze în interiorul meu, înainte ca tot corpul să-i tremure.

- La naiba, murmură printre dinţi şi îşi mişcă şoldurile sălbatic înainte să-şi piardă controlul.

Simt un şuvoi de lichid care mă umple şi realizez că are orgasm. Mă încordez în jurul lui încercând să-l storc şi
înjură când mai împinge o dată. De două ori. De trei ori.

Apoi se prăbuşeşte peste mine.

Rămân acolo pentru o clipă, încercând să mă adun. Nu am avut orgasm. îmi tremură tot corpul de nevoie, dar el nu se mişcă. Sunt dezamăgită şi îi împing umerii, disperată să-l dau de pe mine.

Iese din mine şi lichidul curge formând o pată umedă. Mă îndepărtez de ea şi mă lipsesc de el, în timp ce încercăm să ne recăpătăm respiraţia.

- Nu ai avut orgasm, spune după câteva secunde, în şoaptă.

Clatin din cap.

-Nu.

îmi bagă mâna între picioare şi începe să se joace. Face cercuri şi se mişcă din ce în ce mai repede încercând să- mi provoace orgasmul. Nu durează mult. După doar câteva mişcări precise ale degetelor lui lungi, îmi dau drumul, strigând „O, Doamne, O, Doamne!” iar şi iar în timp ce orgasmul mă zguduie.

Deschid ochii când scoate mâna dintre picioarele mele, exact la timp că să-l văd cum îşi suge degetul arătător.

- Ţi-am spus că vor fi trei.

încerc să mă gândesc şi îmi aduc aminte ce a spus abia după ce se ridică din pat şi începe să se îmbrace. Mă ridic şi eu şi strâng din coapsele tremurânde, privindu-l în timp ce se îmbracă şi încercând să mă gândesc la ce aş putea spune.

- Mă urăşti? întreabă în timp ce-şi ia pantalonii pe el, fără chiloţi.

Mă uit la el, neştiind ce vrea de la mine.

- Ar trebui, continuă el şi îşi trage hanoracul pe cap, ascunzând pieptul acela frumos. Te tratez îngrozitor şi tot ai orgasm. De mai multe ori.
- Te urăsc, sunt de acord şi mă dau la o parte când se aşază pe pat ca să se încalţe, cu spatele la mine.
- Bun. Pare mulţumit. La un moment dat, o să mă satur de tine, o să-ţi dau înapoi tâmpenia aia despre care spui că ar conţine cele mai întunecate

gânduri ale tale şi o să uităm că perioada asta a existat.

îl privesc cum se ridică şi îşi întinde braţele spre tavan, iar hanoracul i se ridică şi scoate la iveală abdomenul sexy şi plat. Aproape salivez când mă gândesc să-l ling acolo.

Să-l ling peste tot.

- Pentru că, te rog să mă crezi, eşti uşor de uitat. Clipesc ca să mă concentrez şi realizez că e deja aproape de mine. Mă ia de bărbie şi mă obligă să mă uit la el. Mulţumesc pentru partida de sex.

Mă sărută brutal înainte să-mi dea drumul şi se duce spre uşă fără să se uite înapoi; o deschide şi o închide extrem de încet.

Cuvintele lui mă bântuie iar şi iar şi realizez că minte. Singurul motiv pentru care s-a întors mai devreme în campus sunt eu. S-a gândit încontinuu la mine. Exact asta a spus.

Sunt de neuitat. încearcă doar să se convingă că nu e aşa.

încep să zâmbesc şi îmi duc degetele la gură încercând să împiedic asta, dar nu are rost.

Ce băiat prostuţ şi răsfăţat!

CAPITOLUL 20

SUMMER

Mă ignoră timp de trei zile.

Bineînţeles că mă ignoră... A mai făcut asta. Mi-o trage ca şi cum viaţa lui ar depinde de asta, apoi se preface că nu exist. La ore. în campus. La prânz. Pe holuri. E modul lui de operare obişnuit şi nici măcar nu mă simt jignită. Măcar mă lasă toată lumea în pace.

îl las în treaba lui. E ca un copil mic care face o criză, după ce a obţinut ce a vrut. Mă tratează cu indiferenţă, mă tratează ca pe o străină. Dar poate să se prefacă oricât vrea. Suntem atât de conştienţi unul de altul, încât aş putea să jur că aerul din jurul nostru trosneşte şi ies scântei ori de câte ori suntem unul în prezenţa celuilalt. La ora despre Guvernul american e mereu la locul lui înainte mea şi mă urmăreşte când trec pe lângă el şi tot corpul mi se trezeşte la o simplă privire.

Mă descurajează teribil şi cred că şi eu îi fac acelaşi lucru. Suntem din ce în ce mai conştienţi unul de celălalt, iar eu sunt mai îndrăzneaţă când trece pe lângă mine pe hol sau la ore. îl privesc în mod evident, fără să-mi pese cine mă vede. Cine ar spune ceva? Nici el nu se poate abţine să mă privească, iar privirea îi alunecă spre pieptul meu. Spre picioarele mele. îmi ridic puţin fusta doar pentru el, iar tivul dansează în jurul coapselor mele şi sper, în sinea mea, că asta îl înnebuneşte.

într-o zi, după ora de franceză, holul se umple de oameni care se mişcă la unison. Se apropie, mai înalt decât toată lumea, şi mă priveşte. Trecem unul pe lângă altul şi mă atinge cu degetele, atât de repede că mi se pare că nu s-a întâmplat. îşi îndoaie degetul arătător în jurul degetului meu pentru o secundă. O secundă în care ne atingem...

Apoi dispare.

Whit Lancaster a devenit o obsesie periculoasă şi nu ştiu cum să mi-l scot din minte. Din sânge. A spus că o să mi-o tragă până o să se sature, dar cum e posibil aşa ceva? Cu fiecare interacţiune, totul devine mai rău. El devine... mai rău.

Nu pot să nu mă gândesc că îl afectez în acelaşi fel.

Pe la mijlocul săptămânii ne loveşte un val de caniculă. E ultima parte a verii, înainte să ne izbească dimineţile reci şi vânturile tăioase ale serii. Urmate de ploi interminabile, apoi nimic altceva decât zăpadă. Toată lumea din campus pleacă cu fiecare ocazie, bucurându-se de ultimele temperaturi ridicate şi de soarele care străluceşte. La prânz, în pauze, după ore.

Joi, în timpul prânzului, sunt la coadă la cantină şi plătesc la casă, apoi ies şi dau nas în nas cu Chad, iar sendvişul şi chipsurile aproape că-mi zboară din braţe.

Chad mă ia de cot şi mă ajută să-mi recapăt echilibrul.

- Eşti bine?

Mă uit la el. Chad e atrăgător. Nu la fel de frumos ca Whit, dar pe aproape. Are ochi căprui, calzi şi un păr şaten, des. Provine dintr-o familie britanică ce are legături cu familia regală. Mătuşa lui s-a căsătorit cu un duce. De asemenea, familia lui apare destul de des în tabloide şi pe internet, datorită surorii lui, influencer pe reţelele sociale, care iese cu Kylie Jenner şi gaşca ei.

Dar atingerea lui nu trezeşte nimic în mine. Nici măcar o scânteie. Atingerea lui nu înseamnă nimic.

- Sunt bine. Mulţumesc.

îi zâmbesc discret, dar nu reacţionează în nici un fel. îşi lasă mâna în jos, dă din cap şi pleacă.

Mă uit după el când se duce spre prietenii lui – bineînţeles, Whit este unul dintre ei. îmi aruncă o privire, cu o expresie stoică, iar eu mă uit la băiatul frumos care mă şantajează. Un băiat care îmi spune în toate felurile, în timp ce mă atinge ca şi cum aş fi cel mai frumos lucru pe care l-a văzut vreodată şi care mă înnebuneşte cu gura lui. Cu degetele lui.

Doamne, îl urăsc! Mă zăpăceşte atât de tare!

De-a lungul zilei îl prind pe Whit că mă priveşte aproape cu dezgust în privire. Sau furie. Nu-mi dau seama. E atât de frustrant, iar acum eu sunt cea care îl ignoră; sunt hotărâtă să mă bucur de zi şi de vremea frumoasă cât mai pot. E după-amiaza târziu şi stau pe iarbă, lângă bibliotecă, cu Sylvie, iar spatele coapselor ne mănâncă din cauza ierbii.

- Ar fi trebuit să aduc o pătură, bombăn în timp ce mă scarpin.

Sylvie râde.

- Mie îmi place mâncărimea. Mă face să mă simt vie.

îi arunc o privire, dar pare că vorbeşte serios. E atât de... ciudată uneori. Mă întreb dacă minte în legătură cu moartea, dar pare atât de sinceră când pomeneşte de asta.

- Cum te simţi?

- Ah, sunt bine. Dă din mână, nepăsătoare. Mama mia găsit un alt doctor.

încruntată, rup fire de iarbă.

- Pentru ce?

- Nimeni nu-şi poate da seama ce e în neregulă cu mine. Dacă nu primeşte răspunsurile pe care vrea să le audă, merge mai departe şi găseşte alt doctor. Sylvie ridică din umeri. Aşa este ea. Vrea să fie sigură că am parte de cea mai bună îngrijire medicală care există şi avem suficienţi bani pentru asta.

Nu pot decât să-mi imaginez câţi bani s-au cheltuit pentru sănătatea lui Sylvie.

- Ai vreo boală?

- Da, am mai multe, cu nume pe care nu le pot pronunţa şi aproape toate sunt incurabile. îşi împreunează mâinile ca la rugăciune şi dă din degete. Am o copie a dosarului medical dacă vrei să-l vezi vreodată.

- Nu cred, îi spun, şi râde mai tare. De asta ai fost plecată în weekend? Ai fost cu mama ta?

- De unde ştii că am fost plecată? Nu am spus nimănui. Mama a venit vineri dimineaţă şi a spus că trebuie să plecăm. A venit şi m-a luat cu Rollsul ei. Mama întotdeauna călătoreşte cu stil. Mijeşte ochii, uitându-se la mine. Stai puţin. Ai vorbit cu Whit? El ţi-a spus că am plecat.

- Nu. Sunt mereu în negare cu Sylvie când vine vorba despre fratele ei. Nu vorbim.

Chiar nu vorbim. Cel puţin nu în ultima vreme. Doar ne certăm. Ne spunem lucruri răutăcioase. Ne dezbrăcăm. Şi ne oferim unul altuia orgasme. Acum, că am ajuns să facem sex cu adevărat, nu mă pot gândi la altceva.

Abia aştept să o facem din nou.

- Sigur că nu, spune Sylvie, pe un ton în care se citeşte îndoiala. Se uită la tine de parcă ar vrea să te mănânce.

Simt că mi se încălzesc obrajii şi ştiu că s-au înroşit.

- Ba nu.

- Ba da. Se uită la tine de câte ori treci pe lângă el. Ba chiar întoarce capul după tine când pleci... Şi el nu face niciodată asta. Nu trebuie să confirmi sau să negi pentru că ştiu deja. Voi doi sunteţi împreună. Râde când vede expresia ruşinată de pe chipul meu. Mama o să aibă o criză şi sunt sigură că el face asta doar ca să o enerveze, aşa că bucură-te cât poţi.

Cuvintele ei mă dor, deşi nu asta a fost intenţia ei. Mă foloseşte doar ca să o supere pe mama lui? Şi ar trebui să mă bucur de el cât mai pot?

Doamne, ce nenorocit!

Sylvie îşi duce mâna streaşină la ochi şi se uită în jur, iar faţa i se luminează când vede pe cineva.

- Hei! Aici!

Se ridică şi face cu mâna.

Mă uit în aceeaşi direcţie şi îi văd pe Spencer şi Whit venind spre noi. Simt un nod în stomac când îl privesc mergând, la fel de plictisit ca de obicei. Ca şi cum ar prefera să fie oriunde altundeva decât aici. în preajma mea.

- Fratele meu drag. Spencer. Sylvie salută înclinând capul, iar ei fac la fel. Ce faceţi voi, domnilor, în această după-amiază minunată şi caldă?
- Căutăm fete cărora să le-o tragem, spune Whit, uitându-se doar la mine.

Sylvie scoate un sunet de iritare în timp ce Spencer râde stânjenit.

- Ţi-am spus că nu vreau să aud despre ultimele tale cuceriri, frate drag. Se uită la mine şi zâmbeşte. încerci doar să-mi şochezi prietena cu limbajul tău indecent.
- Nu sunt sigur de asta. Nu cred că o şochează prea multe lucruri pe Savage, spune Whit zâmbind antipatic.

îi arunc o privire urâtă şi aş vrea să pot să-l plesnesc.

Dar aş vrea să mă şi atingă.

Spencer râde din nou, jenat, iar Sylvie se uită la el.

- Şi tu cauţi o fată căreia să i-o tragi, Spence?
- Ăă...

Se înroşeşte. E clar că e agitat, iar asta mi se pare înduioşător. Nu e la fel de relaxat ca Whit. Pe el nu-l deranjează nimic. Bineînţeles, e făcut din piatră, aşa că nu mă mir㠄.

Râsul drăgălaş al lui Sylvie se împrăştie în aer în timp ce se ridică în picioare şi se opreşte în faţa lui Spence. E înalt şi se uită de sus la micuţa Sylvie.

- Hai să mergem să luăm îngheţată.
- N-ar trebui să plecăm din campus, spune el.

Sylvie îl bate uşor pe piept şi ţâţâie.

- Sunt o Lancaster, Spence. Pot să plec când vreau. Hai să mergem. Conduci tu?

Spence îşi umflă pieptul, având ochi doar pentru ea.

- Sigur, Syl.

Whit îl loveşte în umăr pe prietenul lui, apoi îi pune degetul în faţă.

- Dacă te atingi de un fir de păr din capul ei, o să-ţi rup fiecare os din corp.

Spence îşi dă ochii peste cap.

- Relaxează-te, idiotule. Nu sunt interesat de sora ta în felul acela.
- Eşti un dobitoc, Whit. Lasă-l în pace! pufăie Sylvie, apoi se uită la mine. îmi pare rău că te părăsesc, dar mă cheamă îngheţata. Pa!

Mă uit după Spence şi Sylvie, extrem de conştientă că Whit mă priveşte. De-abia când nu-i mai văd îndrăznesc să mă uit la el.

- Sunt surprinsă că vrei să fii văzut în public cu mine.

îşi bagă mâinile în buzunar, cu o expresie lipsită de emoţie.

- Sylvie ne-a chemat. Ce ar fi trebuit să fac?
- Să o ignori.

Ridic dintr-o sprânceană.

îşi coboară privirea spre picioarele mele, privindu-le lung.

- Am încercat să te ignor toată săptămâna.

Sinceritatea lui e surprinzătoare.

- Crede-mă, ştiu.
- îţi ridici fusta. îşi înalţă privirea strălucitoare spre mine. încerci să-mi atragi atenţia?
- Funcţionează?
- Desfa-ţi puţin picioarele şi îţi spun, zice tărăgănat şi se uită din nou la fusta mea.

îmi strâng coapsele şi îmi îndoi genunchii.

- Eşti dezgustător.

Râde. Chiar râde. Şi e un sunet vesel care îmi ajunge în pântec şi trezeşte în mine ceva foarte familiar.

- îţi place la nebunie, ţinând cont că eşti la fel de dezgustătoare ca mine.

Cuvintele lui mă ating pentru că sunt adevărate.

- De ce m-ai ignorat?
- Am încercat să mă conving că am terminat-o cu tine. Ridică din umeri. Se pare că nu.

Plină de nerăbdare, stau puţin mai dreaptă.

- Hai să te plimbi cu mine, Savage, spune pe un ton relaxat, în contrast cu licărirea din privirea lui.

Mă cuprinde o stare de neliniş㠄 şi o senzaţie de excitare.

- Nu cred.
- O să-ţi arăt ceva ce nu ai mai văzut până acum, aproape fredonează, încercând să mă ademenească㠄.

Râd.

- Deja ţi-am văzut penisul, Whit. Nu e nevoie să mă provoci.

Se încruntă şi zâmbeşte în colţul gurii.

Parcă vrând să... zâmbească de-a binelea. Să râdă?

Ce stare de spirit are?

- Haide. îmi întinde mâna. Să mergem.

Vocea lui e fermă. E un ordin, nu o rugăminte. îmi pun mâna într-a lui şi mă ajută să mă ridic, trăgându-mă spre el.

- Vrei ca oamenii să vadă că mă duci undeva în campus?
- Nu-mi pasă ce cred oamenii despre mine. Sau despre tine.

îmi dă drumul şi porneşte.

Mă grăbesc să ţin pasul cu el.

- De asta m-ai ignorat în ultimele zile?
- Am fost... ocupat.

îmi evită privirea.

- Ocupat să mă ignori.
- Poate că nu eşti demnă de atenţia mea.
- Şi atunci de ce eşti cu mine acum?

Se uită la mine cu un zâmbet diabolic.

- Tu eşti cea care îşi asumă un risc. Nu ar trebui să mergi undeva singură cu mine. Cine ştie ce aş putea face?
- Nu mă sperii, spun, pe un ton relaxat, de parcă nu aş avea nici o grijă.

Dar e o minciună. De fapt mă sperie. Mă face să mă simt incomod. Agitată. Mă face să vreau lucruri pe care nu ar trebui să mi le doresc.

Mă face să mă simt vie.

- Ar trebui, spune nonşalant, făcând la stânga când ajungem la bibliotecă. Haide.

îl urmez pe aleea pe care nu am mai fost niciodată, spre o dumbravă mare cu copaci mari. Nu spune nimic, merge cu paşi hotărâţi, la fel ca expresia de pe chipul lui. Mă grăbesc lângă el pentru că nu vreau să rămân în urmă, curioasă să aflu unde mă duce.

- Sunt nişte clădiri vechi aici, îmi spune. înainte făceau parte din campus.
- Serios? îmi stârneşte curiozitatea şi mă întreb dacă pot să mai pun întrebări. Sau dacă o să mă respingă. Unde sunt?
- Aproape am ajuns.

Păsările ciripesc în timp ce zboară pe deasupra noastră şi aterizează în copacii care ne înconjoară. Lumina soarelui e caldă, cerul e de un albastru intens, iar eu mă uit în jur pe măsură ce copacii devin mai deşi, clădirile rămân în depărtare şi încep să aud valurile oceanului.

Brusc, se zăreşte o clădire dărăpănată, aproape fără acoperiş şi fără majoritatea pereţilor. Mă opresc, uitându- mă la ea. Puţin speriată.

- Haide, spune, făcând semn din cap către clădire.

Mă conduce mai aproape de clădirea degradată şi îl urmez printre pereţii care stau să cadă. Cărămida e decolorată, aproape albă, în mare parte acoperită de muşchi verde, pufos. Mă uit în jur la dărâmături în timp ce îl urmez pe Whit pe scările de lemn, care scârţâie şi care par să cedeze sub apăsarea picioarelor mele,

până ajungem în interiorul clădirii, complet deschisă. Nu are acoperiş, nu are pereţi întregi, nu e nimic înăuntru.

E o carcasă. O fantomă din alte vremuri.

- Ce s-a întâmplat aici?

Mă sprijin de fereastra veche, care nu mai are de mult geamuri. Mă uit în spate, mă salt în mâini şi mă aşez pe pervaz, uitându-mă la el.

Aerul dintre noi se schimbă, devine electrizant. Whit se apropie de mine, încet, meticulos, precum un tigru care îşi urmăreşte prada. îşi desface cu grijă nodul deja slăbit al cravatei şi o scoate de tot de la gât. întinde bucata de mătase între mâini şi se opreşte în faţa mea.

- Un incendiu. S-a întâmplat acum mai bine de o sută de ani. Era internatul Lancaster originar, prima clădire ridicată aici. La acea vreme, familia şi angajaţii nu au putut s-o distrugă de tot, aşa că au lăsat-o aşa şi au reconstruit în altă parte, cumpărând pământ ca să creeze şcoala.

Mă uit în jur şi văd suliţa de pe acoperişul capelei în depărtare.

- E departe de restul campusului.
- Toţi angajaţii locuiau în campus. Aici, unde suntem, erau dormitoare la un moment dat. Clădirea era suficient de aproape de campus, dar suficient de departe încât să ofere intimitate, îmi explică.

O pasăre ciripeşte undeva, iar alta îi răspunde. Amanţi secreţi, ca noi? Se caută unul pe altul în pădure?

îmi place să născocesc poveşti fantastice când vine vorba de situatia cu băiatul ăsta. Eu si Whit nu suntem
amanţi. Nu există emoţii între noi. Suntem doar nişte
dependenţi care se caută unul pe altul, disperaţi să alungăm întunericul care sălăşluieşte în fiecare dintre noi.

- Nu ştiam că există.

îmi trec degetele pe marginea de lemn, cu grijă să nu mă înţep.

- Bineînţeles că nu, fata cea nouă.

Zâmbetul lui e înşelător şi îmi face inima să tresară de nerăbdare.

- Ai mai adus şi alte fete aici?

încerc să vorbesc relaxată, ca şi cum întrebarea mea nu ar însemna nimic, dar el îşi dă seama: m-am dat de gol că vreau să ştiu mai mult, orice, despre el.

- Nu. De ce aş aduce orice fată aici?

Mă priveşte cu atenţie.

- Şi atunci de ce m-ai adus pe mine aici?

Pentru că vrea să mi-o tragă. Când nu vrea asta? Afară, în secret. Mi-l imaginez întins pe câmpul din apropiere, în timp ce eu am picioarele desfăcute, iar el cu capul între ele, lingându-mi lacom pielea. îmi place la nebunie când îmi face sex oral. Aproape la fel de mult ca atunci când mi-o trage.

- Intimitate. Mai devreme ai făcut mare caz din faptul că am putea fi văzuţi împreună şi mi-am dat seama că aveai dreptate. Trebuie ca tot ce e între noi să rămână secret.

Practic, îmi aruncă în faţă îngrijorările mele de mai devreme şi cred că merit asta.

- Ţi-e ruşine cu mine.

Ridic bărbia şi mă încrunt la el.

- Ţie nu ţi-e ruşine cu mine? Cu ceea ce facem? Ne urâm şi totuşi uite-ne aici.

Face semn spre mine.

- Ce e între noi nu are sens, spun, fiind de acord cu el.
- Cu toate astea, nu mă pot gândi la altceva. Pare dezgustat de el însuşi. De mine. Apucă de ambele capete ale cravatei şi îmi atrage atenţia spre ea. Uneori mi-aş dori să nu existi. Aşa nu aş mai fi obsedat de tine.

Cuvintele lui îmi provoacă fiori. Asta dovedeşte că e atras de mine în ciuda tuturor lucrurilor.

- Ce vrei să spui, mai exact?

Cuvintele mele sunt o provocare. Parcă vrând să facă ceva oribil şi crud.

în secret, chiar vreau. Chiar vreau să aud ce lucruri diabolice, îngrozitoare poate să spună şi să văd cum mă vor face să mă simt.

- Aş putea să te sugrum chiar acum cu cravata asta şi nimeni nu ţi-ar simţi lipsa.

îşi înfăşoară cravata printre degete, trecând mătasea printre ele.

- Ai dreptate.

Vocea mea e seacă, dar în adâncul sufletului, tremur. Nu pot să nu mă întreb din nou cum devine cineva atât de diabolic.

Şi înainte era meschin. Când l-am întâlnit prima dată. Când m-a făcut curvă şi m-a sărutat ca să tac. A fost brutal, dar nesigur.

Acum pare să ştie exact ce vrea şi cum să o facă. E înspăimântător.

Şi încântător.

Whit vine mai aproape, iar căldura lui, prezenţa lui, mă invadează şi mă ridic, cu muşchii încordaţi când îmi apasă materialul delicat pe gât.

- Nu ţi-e frică de mine?

Am nevoie de toată puterea ca să nu tremur.

-Nu.

- Eşti proastă? Ridică dintr-o sprânceană. Sau ai atât de multă încredere în mine? E acelaşi lucru, de fapt. Să ai încredere în cineva nu te duce nicăieri. Ştii asta.

Nu ne spunem nimic. Mă uit în ochii lui reci şi oftez când îmi înfăşoară cravata de mătase în jurul gâtului. îşi trece degetele pe ceafa mea, prin păr, iar eu închid ochii simţind atingerea lui uşoară, reamintindu-mi că nu înseamnă nimic.

Mă urăşte. E tortură. îl excită durerea mea. Are aproape optsprezece ani şi e dus cu capul.

Dar şi eu sunt.

- Nimeni n-o să te audă ţipând aici.

Trage de capetele cravatei, iar materialul se strânge. Suficient cât să ştiu că e acolo. Nu suficient de tare încât să mă doară.

încă.

- N-o să-mi faci rău, îi spun cu mai multă încredere decât simt.
- De ce eşti atât de sigură? îşi lasă capul în jos, cu gura aproape de a mea. O să-ţi înăbuş ţipetele cu buzele mele. O să le înghit cu totul.

Uneori devine poetic când vorbeşte despre rănile pe care mi le poate provoca.

- N-o să ţip.
- Te-am mai făcut să ţipi.

Dă drumul unui capăt al cravatei şi îmi bagă mâna sub fustă.

Mi se face pielea ca de găină când mă atinge, iar presiunea care apare mereu când sunt cu el mă arde.

- E un altfel de ţipăt.
- Plăcere. Durere. Se pot interschimba. Dintre toţi oamenii, tu ar fi trebuit să ştii asta până acum. îmi pune mâna pe partea din faţă a chiloţilor. Eşti udă.

Mă întind spre el şi îmi pun mâna peste erecţia lui.

- Eşti tare.
- Mi s-a întărit când m-am gândit să te sugrum.

Colţurile buzelor i se ridică într-un zâmbet abia vizibil.

Nu-l cred. Poate că asta înseamnă că sunt nesăbuită,
dar de fapt fantezia e cea care îl excită, nu dorinţa de a mă răni cu adevărat.

Ridică din sprânceană.

- De ce eşti atât de sigură?
- Nu vrei să distrugi numele familiei tale. Whittaker Augustus Lancaster, un criminal? Părinţii tăi nu ar fi de acord.

Furia îi străfulgeră privirea frumoasă şi mă sărută brutal. Cu dinţii, cu limba. îmi bagă degetele în chiloţi şi îmi mângâie pielea, se joacă cu clitorisul meu şi, în acelaşi timp, îmi muşcă buza de jos atât de tare, încât ţip.

Şi îmi dau drumul pe degetele lui, ţâşnind.

Râde şi se îndepărtează de mine, scoţându-şi mâna din chiloţii mei. Mă înroşesc de ruşine că a fost atât de uşor şi îmi tremură tot corpul când îmi bagă degetele în gură. Le sug, simţindu-mi gustul, urând cât de tare pulsez, nerăbdătoare să văd cum o să mă pedepsească.

- Mă urăşti atât de tare, dar abia te ating şi în câteva secunde îţi dai drumul. Mă pupă pe nas, zâmbind. Dar zâmbetul nu se reflectă în ochii lui. Târfa mică! Pun pariu că îţi place când îţi spun cât de mult vreau să te rănesc.

Vreau să protestez, dar înghit în sec. Nu are rost să spun nimic. Nu va face altceva decât să râdă. Să-mi spună că mint.

în sinea mea ştiu că are dreptate.

- Vrei să ţi-o trag acum? îşi lasă capul într-o parte, analizându-mă. Poate vrei să te pui în genunchi şi să te îneci cu penisul meu.

Dau din cap cu furie, de parcă ideea pe care tocmai mi-a băgat-o în cap mă îngrozeşte.

Nu e aşa. Vreau să mi-o tragă chiar aici, în lumina marmorată şi liniştea pădurii. Simt mirosul oceanului în apropiere, aud valurile care se lovesc de mal. înainte şi înapoi. Ritmic.

Ca sexul.

Nu sunt surprinsă când îmi bagă ambele mâini pe sub fustă şi îmi dă jos chiloţii, lăsându-i să cadă pe picioare. Mă uit la materialul subţire de pe jos, iar capul îmi vibrează. Nu am aer. Inima îmi bate atât de tare, încât jur că ar putea să-mi sară din piept. Ţin capul aplecat când Whit îşi desface cureaua, iar clinchetul metalului mă face să tresar.

în tot acest timp vorbeşte. Despre cât de mult mă urăşte. Cât de mult vrea să mi-o tragă. Să-mi facă rău. Să mă rupă în două cu penisul lui.

E bolnav. înspăimântător. Mai intens decât de obicei. Nu-i înţeleg gândurile, dorinţele. Sunt ciudate. Nebune.

Dar satisfac în mine ceva ce nu am mai experimentat până acum. Ceva cu care m-am confruntat ani de zile. Ceva cu care m-am luptat. întotdeauna am numit acel ceva „întunericul” şi când îmi va citi jurnalul îşi va da seama.

Eu şi Whit suntem la fel.

Pantalonii îi cad, formând o grămadă la picioarele lui. Când îndrăznesc că mă uit la fel, îi văd penisul lung şi gros, cu capul strălucind, în timp ce o picătură de spermă i se prelinge din vârf. Are chiloţii albastru-deschis îndesaţi dedesubt şi vine spre mine.

îmi deschid picioarele ca să-l primesc. Mârâie şi mă strânge brutal de şolduri, aranjându-mi corpul ca să-l primească pe al lui. Mă pătrunde, iar şoldurile lui se împing în ale mele, mă umplu de tot şi ţip atât de tare încât un stol de păsări zboară, bătând frenetic din aripi ca să fugă.

- Eşti udă fleaşcă, spune printre dinţii încleştaţi în timp ce pătrunde ritmic în corpul meu, iar dorinţa mea face să-i fie uşor.

Nu e o provocare atunci când facem sex. Nu sunt niciodată uscată şi am mai trecut prin asta înainte. Uscăciune. Rezistenţă.

Nu cred că asta se va întâmpla vreodată cu Whit.

- De ce vreau mereu să ţi-o trag? De ce?

Se mişcă mai repede.

Revin încet la viaţă. Când e în mine, e ca o sursă de energie. Hrană. Ridic privirea, mă uit în ochii lui şi mă întreb ce vede. Expresia lui devine mai blândă. Se mişcă mai încet. întind mâna şi îmi trec degetele pe faţa lui, iar el aproape închide ochii. îşi întredeschide buzele. Penisul îi pulsează înăuntrul meu şi îmi schimb poziţia, frecându-mă de cărămida dură de sub mine, care mă zgârie.

- Spune-mi că mă urăşti, îmi zice înainte să mă sărute.

Buzele lui fierbinţi peste ale mele sunt ca un cadou şi
nu răspund. Doar primesc ceea ce-mi oferă, îl iau de după gât şi îmi înfig degetele în părul lui mătăsos.

Totul e tare la el, mai puţin părul. Şi buzele. Poate să spună atât de multe lucruri crude şi să provoace atât de mult rău, dar când mă sărută astfel mă face să mă gândesc la un nor. Trecător.

Diafan.

Mă gândesc la celelalte puncte sensibile pe care încearcă să le ascundă. Cum se gâdilă pe interiorul braţului când îl ating acolo. Punctul ascuns şi închis la culoare din spatele penisului, care îl face să geamă când îl ating. Interiorul coapselor.

Inima lui.

Revelaţia mă izbeşte brusc. Nu-mi pasă ce pretinde că e sau cât de urât se poartă cu mine. E un zid acolo şi se dărâmă. La fel ca ruinele clădirii care ne înconjoară. Sunt răbdătoare. O să dărâm acele ziduri şi o să găsesc dedesubturile inimii lui.

- La dracu! Şopteşte cuvintele ca pe un blestem. E atât de bine!

Deschid ochii şi descopăr că mă priveşte. Mişcările lui sunt ritmice, mă împinge în cărămidă şi ştiu că spatele meu o să fie plin de zgârieturi şi vânătăi după ce termină cu mine.

- Spune-mi că urăşti asta, repetă, disperat.
- Urăsc asta.

Nu sună ca şi cum aş urî ceva. Fiecare silabă e rostită cu căldură, demonstrând că simt plăcere când spun asta.

- Spune-mi că mă urăşti.

-Nu. ’

- Spune-o, Summer. Mă dispreţuieşti.

Cândva, demult, şi până de curând, îl uram. Şi uneori încă mai urăsc ce-mi face. Dar nu-l urăsc pe el. Parcă aştept asta cu nerăbdare. Posesia. Cruzimea. Atingerea blândă de dincolo de ele.

- Nu am prezervativ, şuieră. Ai putea să rămâi însărcinată.
- Iau anticoncepţionale, îi amintesc.

Ştiu că îi place fără protecţie, şi mie îmi place. E ceva ce nu am mai făcut înainte. Yates avea mereu grijă să folosească prezervativ.

- Aş putea să-ţi dau vreo boală.

La auzul cuvintelor lui înţepenesc, fac ochii mari de teamă, iar inima îmi bate nebuneşte. Când mă uit în ochii lui, văd că mă priveşte cu satisfacţie.

- Nu credeai că mă culc cu altcineva, nu-i aşa? Chiar aş păstra toate astea numai pentru tine? Iese din mine şi îşi plimbă penisul pe vaginul meu. Târfuliţă egoistă! Ăsta nu-ţi aparţine.

Nu spun nimic, urând că mintea mea e plină de imagini cu Whit făcând asta cu altcineva. Savurând pe altcineva. Făcând sex. Făcând-o a lui.

Sunt o proastă. O idioată.

întind mâna şi încerc să-l lovesc, dar mă apucă de încheietură şi mă opreşte. Mă ţine nemişcată şi mă pătrunde iar, împingând cu putere. Strâng din buze ca să nu ţip. Nu din cauza brutalităţii lui, pe care mi-o doresc, ci din cauza pietricelelor şi a bucăţilor de cărămidă care îmi zgârie pielea sensibilă.

- Nu poţi să mă răneşti orice ai face. Nu ai învăţat asta până acum?

Râde. Apoi oftează. Nu înţeleg cum reuşeşte să se controleze atât de bine. Alţi băieţi de vârsta lui şi-ar da drumul imediat.

Dar nu şi Whit.

Nu seamănă cu nici un băiat pe care l-am mai cunoscut.

Mişcările lui devin mai rapide şi îşi lipeşte faţa de gâtul meu, gâdilându-mă cu părul pe obraz. Mă penetrează iar şi iar, ca un animal, şi respiraţia lui fierbinte îmi mângâie pielea. îl strâng de talie cu coapsele şi îl las să mă facă a lui, simţind cum orgasmul se apropie, în valuri, precum oceanul care se aude în depărtare. Mă sperie acest sentiment, dar tot alerg în căutarea lui. Am nevoie de el.
îl vreau. Gem cu fiecare mişcare, fără să mă abţin, savurând eliberarea şi orgasmul care se intensifică şi mă copleşeşte.

Va fi unul mare. Cel mai mare de până acum.

Tremur, fără aer, ameţită când iese şi îşi mângâie penisul, vărsându-şi sperma pe tot abdomenul meu, pe părul pubian. Mă murdăreşte peste tot, gemând de plăcerea care i se citeşte pe chip, iar eu îl privesc, înmărmurită.

Suferind. Goală.

îşi dă drumul cutremurându-se pentru ultima dată şi deschide încet ochii, afişând expresia leneşă pe care o are mereu după. îşi linge buzele în timp ce îl privesc şi îmi vine să-l zgârii. Să distrug toată frumuseţea aceea.

Eram atât de aproape şi mi-a furat asta.

- Arăţi ca naiba, spune dezgustat şi se uită la vaginul meu. Eşti plină de spermă.

îşi bagă degetele în ea şi mi le ridică la gură. Le ling cu delicateţe, savurând gustul amărui, agonizând că nu am reuşit să mă eliberez. E prima dată când nu m-a lăsat să- mi dau drumul şi sunt sigură că se delectează cu noua lui putere.

- Trebuie să înveţi unde ţi-e locul. Pare plictisit. Pare că ar putea să adoarmă în timp ce mă priveşte sugându-i degetele lungi şi elegante. Mă urăşti. Urăşti ceea ce-ţi fac. Şi deşi tu îmi aparţii, eu sigur nu sunt al tău.

Mă prefac că nu aud ce spune, iar el se năpusteşte spre mine, apucându-mă puternic de bărbie cu degetele umede, şi aproape ţip.

- Spune-o, şopteşte. Eşti a mea.

Nici nu ezit.

- Sunt a ta.
- Dacă te mai prind vorbind cu Chad, o să te pun să priveşti în timp ce i-o trag surorii lui. Mă scutură. Ai înţeles?

Clipesc confuză când îl pomeneşte pe Chad. Nici nu ştiam că are o soră mai mică în campus. Despre ce vorbeşte Whit?

Vede confuzia de pe chipul meu şi, cumva, asta îl înfurie mai tare.

- Spune-mi că ai înţeles!
- A... am înţeles.

Bâlbâială e o slăbiciune, aşa că închid ochii ruşinată.

- Te-a atins, spune Whit, pe un ton grav. Rănit. îmi dă drumul şi mă mângâie. îmi atinge colţul buzelor şi şopteşte: Am văzut. Te-a atins şi nimeni nu atinge ce e al meu.

Imediat îmi aduc aminte totul. Momentul de mai devreme de la cantină. Când aproape mi-am scăpat prânzul. Nu a însemnat nimic. Nu sunt interesată de Chad. Whit ştie asta.

Dar îmi amintesc şi cum ne-a privit la cantină, plin de mânie. Nu mi-am dat seama în momentul acela.

Nu-i place să-l vadă pe Chad atingându-mă pentru că are impresia că sunt a lui.

- Nu a însemnat nimic, şoptesc, zărind licărirea de plăcere din ochii lui. Sunt a ta. Numai tu poţi să mă atingi.
- Să nu uiţi asta.

Mă sărută, vrând să fie o pedeapsă, dar eu îi sorb buzele, îi gust limba, încântată.

Sărutul şi cuvintele posesive sunt ca un balsam. Mă ajută să mă adun la loc când el nu vrea altceva decât să mă rupă în bucăţi.

îl privesc cum se aranjează, iar vintrele îmi pulsează, ţipând după eliberare. Acel prim orgasm nu a fost nimic. Acum mă doare tot corpul de dorinţă... de parcă eliberarea mi-ar fi fost răpită. Iar el e complet calm, ca şi cum nimic nu l-ar afecta. Nici măcar eu.

Dar adevărul e acolo, în cuvintele lui. Chad m-a atins. Şi deşi nu a însemnat nimic, atingerea nevinovată l-a înfuriat pe Whit.

E gelos.

Zâmbesc şi îmi feresc privirea, expirând când îmi ia cravata de la gât şi şi-o pune la loc.

Gelozia lui e puterea mea, mă gândesc când mă dau jos de pe marginea ferestrei, băgând mâna sub fustă ca să-mi frec fundul zgâriat. N-o să uit acest moment.

Niciodată.

CAPITOLUL 21

WHIT

Mergem înapoi în campus în linişte, în timp ce eu fierb tot drumul, iar Summer nu pare afectată. Am fost rău cu ea mai devreme. Crud. Mai crud decât am fost vreodată şi a acceptat totul. A părut să-i placă.

Mie sigur mi-a plăcut. Fiecare cuvânt urât şi fiecare atingere brutală. Cum am penetrat-o fără delicateţe, fără preludiu, fără nimic. Penisul meu învăluit în căldura aceea strâmtă, umedă. Fusese pregătită pentru asta. O dorise.

Atât de mult! La fel de mult ca mine.

Şi totul, pentru că eram gelos. Nu. A fost mai mult de atât. Sentimentul de teritorialitate care m-a cuprins în clipa în care l-am văzut pe Chad punând mâna pe ea m-a făcut să-mi doresc să-l distrug. Şi ceea ce s-a întâmplat între ei nu a fost nimic. Faptul că i-a pus degetele pe cot nu însemna absolut nimic.

Dar faptul că a atins-o m-a făcut să văd roşu în faţa ochilor. Am vrut să-l atac, precum un taur. Să mă duc la el şi să-l trosnesc peste faţa aia îngâmfată. Chad poate avea pe oricine îşi doreşte şi nu are de ce să se uite la ea.

Şi i-am spus asta după ce m-am calmat, când am ieşit afară. A râs de mine, nenorocitul, şi a spus că nu dă doi bani pe Savage. Şi asta m-a înfuriat.

Ajungem la bibliotecă, iar Summer face dreapta, gata să intre în cămin, dar o apuc de cot şi o opresc.

- Eşti bine? o întreb încet.

Doamne, de ce o întreb asta? De ce naiba îmi pasă?

Nu-mi pasă.

Zâmbeşte slab.

- Sunt bine.

O trag mai aproape, incapabil să mă abţin.

- Să nu spui nimănui că te-am dus acolo.

Se încruntă.

- Cui aş putea spune?
- Lui Sylvie.

încă mă deranjează că e prietenă cu sora mea. Ce face? încearcă să se apropie de ea ca să se apropie de mine? Nu va funcţiona. Şi ar face bine să n-o folosească pe Sylvie. Sora mea e fragilă. Bolnavă. Nu ştiu ce dracu e în neregulă, dar mama a mers cu ea la o grămadă de specialişti în ultimii ani, încercând să afle. Sylvie se comportă ca şi cum ar fi o glumă, ca şi cum o să moară în orice clipă, şi e perfect în regulă cu asta. Dar eu ştiu adevărul.

E îngrozită.

- Nu-i spun nimic despre noi lui Sylvie, răspunde Summer. Face propriile presupuneri.
- Ce naiba înseamnă asta?
- Sora ta nu e oarbă, şuieră Summer, venind mai aproape de mine.

Atât de aproape, încât îi simt mirosul. Mirosul ei delicat care se îmbină cu mirosul vaginului ei. Inspir adânc, savurându-l, iar penisul mi se întăreşte.

Doamne! Sunt copleşit de dorinţa pentru ea şi urăsc asta.

- Oarbă la ce se întâmplă între noi?
- La restaurant a fost destul de evident, cu privirea ta sexuală pe care mi-ai aruncat-o, spune Summer, pe un ton ostil.

Nu mă pot abţine să chicotesc.

- Privire sexuală? Serios?
- E adevărat. îmi arunci priviri sexuale de câte ori ai ocazia.

Pentru o clipă nu mai spunem nimic, doar ne uităm unul la altul. Ca acum.

Mijesc ochii şi îi dau drumul, împingând-o. Aproape se împiedică, recăpătându-şi echilibrul în ultimul moment, cu o privire demonică. Vreau să mă urască. Ar trebui să-mi spună să mă duc dracului şi să o las în pace.

Dar asta nu m-ar face decât să insist mai mult. E un joc pe care îl jucăm amândoi.

Un joc pe care amândoi îl vom pierde.

- Nu vorbi cu Sylvie despre noi, îi cer. Nici măcar să nu-mi pomeneşti numele în faţa ei.
- Ea e cea care începe să vorbească despre tine, spune Summer, dar dau din cap, făcând-o să tacă din priviri.
- Schimbă subiectul. Vorbesc serios, Savage. Ce se întâmplă între noi rămâne între noi. Nu implica pe nimeni altcineva.

Nu aştept să-mi răspundă. Mă întorc şi plec cu paşi grăbiţi, parcă disperat să scap de ea. Aşa mă simt. Să o am aproape e probabil acelaşi sentiment pe care îl au dependenţii de droguri care încearcă să se lase, dar o nouă doză de cocaină apare în faţa lor. îmi vine să o inspir de fiecare dată când sunt în preajma ei.

E obositor.

Mă întorc în cameră, năpustindu-mă pe uşă şi trântind-o atât de tare, încât aş putea să jur că întreaga clădire se cutremură. Mă duc la birou şi iau jurnalul, deschizându-l la o pagină oarecare, spre sfârşit. Sunt sătul până peste cap să citesc despre experienţele ei cu Daniel. Sau cu fratele ei vitreg. Sau despre cât o enerva mama ei. Despre cum nimeni nu înţelege. Sunt numai tâmpenii de adolescentă şi mă plictisesc de moarte.

Vreau miezul poveştii. Toate secretele ei. Cele mai întunecate pe care le are.

Sunt câteva foi îndoite la final, ascunse printre pagini. Pe prima pagină sunt scrie câteva cuvinte cu litere mari.

NU CITI!!!

Mă încrunt şi analizez cuvintele. Cum de nu am observat asta mai devreme? E atât de evident. Ca şi cum ar vrea ca cineva să-i descopere secretele.

Răsfoiesc paginile şi văd că sunt scrise într-un stil feminin, cu pix roz. E mic, greu de descifrat. Mijesc ochii, aşezându-mă pe scaun şi aprinzând veioza ca să văd mai bine.

Yates a venit în camera mea noaptea trecută. S-a furişat după ce mama şi jonas s-au dus la culcare. Am încuiat uşa ca să-l ţin la distanţă, dar tot a reuşit să intre. Nu dormeam. Doar mă prefăceam. Simţeam cum stă lângă patul meu şi îl auzeam respirând greu în timp ce se uita la mine. La început nu a făcut nimic şi îmi era greu să rămân nemişcată. Tot nu puteam să respir. îmi dădeam seama că se atinge, era scârbos. Se masturba în timp ce stătea deasupra mea, iar eu a trebuit să stau întinsă acolo şi să-l ascult tot timpul. A fost îngrozitor; dar s-a terminat în câteva minute. Şi-a dat drumul în palmă, apoi s-a şters pe marginea păturii mele.

În clipa în care a plecat din cameră am aruncat pătura pe jos şi am împins-o cu picioarele. Am rămas înţepenită, umilită, în timp ce mirosul spermei lui se împrăştia în cameră şi... m-a cam excitat, ceea ce e extrem de scârbos.

Sunt bolnavă. Serios. Dar să ştiu că Yates mă doreşte atât de mult încât să se strecoare în camera mea şi să se masturbeze uitându-se la mine mă face să mă simt puternică. Probabil crede că sunt frumoasă. Specială. Daniel mi-a spus că sunt, dar acum a plecat şi cred că a spus asta doar ca să se culce cu mine, deşi nu am făcut niciodată sex. Ne-am prostit. Mi-a spus că sunt frumoasă. Specială.

Acum nu mai am pe nimeni. Mama spune că trebuie să muncesc pentru tot. Pentru note, maniere, haine, machiaj, păr. Toate. Nu sunt suficient de bună. Jonas e prea ocupat cu munca sau cu atenţia pe care i-o acordă mamei mele.

Şi mai e Yates. Yates cel amărât, pierdut, ciudat.

Mă doreşte.

Şi s-ar putea să-l las să mă aibă.

închid jurnalul cu un pocnet şi ridic capul, inspirând adânc, puţin tulburat. Şi pe mine nimic nu mă tulbură. Dar faptul că Yates o urmărea pe Summer cu atâta ardoare mă dezgustă.

Sunt dezgustat de mine însumi.

Mă comport îngrozitor cu ea.

Şi se pare că toată lumea o face.

CAPITOLUL 22

SUMMER

Mă convoacă mai târziu în seara aceea, ca un rege care îşi cheamă supuşii. în momentul în care am deschis uşa după ce m-am întors de la cantină, un bileţel împăturit şi subţire s-a ridicat în aer de la curent. L-am deschis cu degete tremurânde, ştiind de la cine este.

„Vino în camera mea."

Fără „te rog". Fără „mulţumesc". Fără să se semneze. Ştiu că e de la el după scrisul distinctiv. E îndrăzneţ pentru că s-a strecurat în căminul meu şi a băgat un bileţel pe sub uşă. Nimeni nu ştie despre noi. încercăm să fim discreţi, dar devine din ce în ce mai greu să păstrăm aparenţele.

Aştept până se dă stingerea ca să mă furişez din cameră şi să ies din clădire. Afară e răcoare şi simt mirosul sărat al oceanului în aer când inspir, în drum spre camera lui.

Mă opresc în faţa uşii lui şi îndoi degetele, gata să bat la uşă, dar Whit o deschide înainte să apuc să fac asta şi mă trage de mână înăuntru. Mă împiedic când intru şi aproape cad peste el, dar el mă sprijină, închizând şi încuind uşa.

- Ai întârziat.

Pare iritat şi îmi dă drumul, aproape împingându-mă.

- A trebuit să aştept să se dea stingerea, îi amintesc şi îmi frec braţul unde m-a strâns. Nu sunt la fel de privilegiată ca tine. Nu mă pot plimba prin campus ca şi cum ar fi al meu.

Zâmbeşte şi simt că inima mi se opreşte înainte să înceapă să bată din nou. Pare tânăr acum. Aproape lipsit de griji. Nu ştiu de unde vine schimbarea, dar pare pregătit să zâmbească în orice clipă. Aşa cum a râs mai devreme când eram împreună.

Ce naiba se întâmplă cu el?

- Pari geloasă, Savage, mă provoacă.
- Şi tu pari un dobitoc, Lancaster, îi plătesc cu aceeaşi monedă.

Mijeşte ochii.

- Ai gura mare.
- Şi tu.

Tonul meu e rece şi încrucişez braţele ca să nu vadă că tremur.

Oftează şi se plimbă prin cameră. Mă gândesc la prima noapte pe care am petrecut-o împreună şi la revelaţia pe care am avut-o atunci.

Suntem asemănători. în cele mai terifiante moduri posibile.

Când nu spune nimic, decid să vorbesc.

- De ce m-ai convocat?

Se opreşte şi se întoarce să se uite la mine.

- Te-am convocat? Aşa o numeşti?
- Nu mi-ai dat de ales.
- Mereu ai de ales. Se apropie încet de mine şi se opreşte în faţa mea. Poartă o pereche de pantaloni de trening negri şi un tricou alb. Părul lui e încă umed şi miroase a proaspăt şi a curat, probabil pentru că tocmai a făcut duş. îmi vine să-mi cufund nasul la gâtul lui şi să-i simt mirosul, dar mă abţin. Nu trebuie să vii aici.

Ridic bărbia şi mă uit în ochii lui.

- Nu e adevărat.
- Ba da. Aşa cum ţi-am spus, ai de ales. Dar vrei să fii aici. Cu mine.

Nu spun nimic.

- Ţi-am tras-o mai devreme. Nu a fost de ajuns?

Ridică dintr-o sprânceană.

- Tu eşti cel care mi-a cerut să vin, îi amintesc. Aşa că poate ar trebui să-ţi răspunzi singur la întrebare.

Văd cum pieptul lui se ridică şi coboară, respirând neregulat. Frustrarea lui e ca o fiinţă vie care pluteşte în jurul nostru şi mă întreb ce îl supără.

Ce i-am făcut? Ce s-a întâmplat mai devreme la ruine nu a fost cu nimic diferit de celelalte experienţe ale noastre. Nu ştiu de câte ori va mai trebui să fac asta pentru el înainte să-mi înapoieze jurnalul.

Poate nici nu mai este vorba despre jurnal. Poate e vorba despre altceva.

Ceva mai mult.

- Dă-ţi pantalonii jos şi apleacă-te peste scaun, îmi cere, iar eu tresar, şocată de cerinţa lui.
- De ce? întreb încet, fără să-mi pot ascunde tremurul din voce.

Mă doare fundul. Mi-am scos fragmente de pietricele din piele când am făcut duş şi am o vânătaie pe fesa dreaptă, ceea ce va face să-mi fie greu să stau pe scaunele dure din clasă.

Numai din cauza felului în care am făcut sex. Şi, deşi aş putea să îl acuz că m-a rănit împotriva voinţei mele, amândoi ştim că nu e adevărat. Am vrut asta. L-am vrut pe el.

- Doar fa-o, spune.
- De ce? îl întreb din nou.

Dacă mă ameninţă că o să mă plesnească sau cine ştie ce altă perversiune îi mai trece prin cap, o să-l refuz.

Nu aş putea suporta, oricât de mult aş vrea.

- Vreau să văd..., vocea i se pierde şi se uită în sus, spre tavan. Vreau să văd ce ţi-am făcut mai devreme.
- Aha.

Inima îmi tresare şi sunt confuză, dar fac ceea ce îmi cere şi mă duc spre scaunul de la biroul lui. îmi dau jos chiloţii şi colanţii dintr-o singură mişcare până mi se

adună în jurul gleznelor şi mă aplec uşor, arătându-i daunele.

Inspiră adânc şi simt cum se apropie. Tresar şi mă pregătesc, dar atingerea lui e uimitor de blândă. Trasează linia unei zgârieturi. Apoi alta. Atinge una mai adâncă şi şuier. Trasează conturul vânătăii. Nu pune deloc presiune şi mă mângâie uşor, iar eu închid ochii, savurând

senzaţia.

>

îmi spun că nu înseamnă nimic. Vrea doar să vadă că m-a distrus. Să se bucure de asta. Şi e în regulă. Nu-i pare rău pentru ce mi-a făcut şi probabil nici nu ar trebui. Am fost de acord. Vrea doar să se uite. Poate să facă nişte poze pielii mele zgâriate şi vinete ca să le păstreze amintire.

- Ţi-am făcut rău, spune răguşit.
- Mi-ai mai făcut rău si înainte, îi amintesc si îmi las

capul în jos când se apropie de locul dintre picioarele mele.

- Niciodată nu ti-am mai lăsat semne ca acum. Mă

mângâie pe fund, o atingere mai delicată decât de obicei.

Esti bine?

încerc să-mi calmez gândurile. Nu-i pasă.

Nu. îi. Pasă.

- Sunt bine.

Deschid ochii şi mă uit pe biroul lui. Sunt câteva hârtii pe el. Câteva manuale aruncate la întâmplare. Şi un jurnal familiar ascuns sub ele.

Jurnalul meu.

Mă ridic şi mă întorc cu faţa la el, fără să-mi pese că sunt pe jumătate dezbrăcată.

- Vreau jurnalul.

Clipeşte şi chipul lui se transformă într-o mască impasibilă.

-Nu.

- Dă-mi-l înapoi. Simt cum mă cuprinde furia şi vorbesc pe un ton feroce. N-am făcut destule?
- Nu, răspunde şi vine mai aproape. N-ai făcut. Se pare că mereu uiti care îti e locul când vine vorba de mine.
- Crede-mă, n-am uitat, izbucnesc, urând dezgustul din vocea lui. Facem asta... orice ar fi asta, de ceva timp. Cred că mi-am plătit datoria.

Nici măcar nu mai stiu de ce îi sunt datoare. Ceea ce facem noi e ca un joc. Sunt ca o jucărie cu care îi place să se joace înainte să se plictisească şi să o pună înapoi pe raft, uitând de ea.

- Nu eşti nici măcar pe-aproape de a-ţi plăti datoria.

Mă apucă de bărbie, amintindu-mi cum m-a atins mai devreme. Tot corpul mi se trezeşte de la prima atingere şi tremur. Sfârcurile mi se întăresc pe sub tricou. Nu am sutien.

Speram să se întâmple ceva între noi. Atât sunt de bolnavă.

De disperată.

îmi dă capul pe spate şi mă analiză.

- Am făcut câteva cercetări pe internet mai devreme. Legate de mama ta.

Strâng din buze ca să nu spun nimic.

- E înspăimântător cât de mult semeni cu ea. înţeleg de ce tata i-a tras-o atât de mult timp. Se apropie şi spune următoarele cuvinte aproape de buzele mele. Şi înţeleg de ce ţi-o trag eu.

Clipesc. De unde vine asta? Nu am mai vorbit de ceva timp despre părinţii noştri. în ochii lui Whit, sunt fiica uşuratică a femeii uşuratice care i-a distrus familia.

- Faci asta doar ca să te răzbuni pe tatăl tău?

Nu-l cred.

- Mama ta a distrus căsnicia părinţilor mei, îmi aminteşte.
- Cred că acea căsnicie era distrusă cu mult timp înainte să apară mama, replic.

Chipul lui devine mai aspru.

- Nu ştii despre ce vorbeşti.
- Nici tu. Fac o pauză. Vreau jurnalul înapoi.

-Nu.

- Am făcut suficiente lucruri cu tine.
- Nici măcar nu ai început.
- Bine.

îmi trag faţa din strânsoarea lui şi îmi dau jos tricoul. Arunc chiloţii şi colanţii. Până rămân complet goală în faţa lui.

- Asta voiai?

Nu spune nimic, dar îi văd pofta din ochi. Mă uit la pantalonii lui. Văd conturul penisului. Mă vrea.

Nu e nimic nou în asta.

îmi ridic bărbia şi mă duc să mă întind pe patul lui. îmi desfac picioarele cât pot de mult ca să vadă totul.

Sunt udă, dar nu-mi pasă. Am trecut de ruşine deja. Rămân acolo, întinsă şi vulnerabilă în faţa lui. Mă ustură fundul, dar ignor asta. Vreau să facem sex.

Să ne-o tragem încă o dată înainte să se termine.

„Minciuni. Nu vrei să termine. Vrei să continue la nesfârşit...”

- Ce naiba faci? izbucneşte.
- Trage-mi-o, îi spun. Ştii că vrei.

Se apropie de pat cu o expresie impasibilă, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, părând lipsit de griji.

îmi vine să-i trag una.

- Frumos, spune, uitându-se la vaginul meu. Crezi că doar de asta e nevoie ca să-ţi dau înapoi jurnalul?
- Nu ştiu. Aproape plâng şi închid gura, iritată de mine însămi. Nu-i pot arăta slăbiciune, dar iată că plâng în faţa lui. Mă sacrific pentru el. Doar termină odată.
- Ce? Acum nu eşti altceva decât o martiră? Nu e în firea ta.
- Nu asta vrei? îl provoc.
- Nu, spune ferm. Când ţi-am spus eu asta vreodată?

Mă gândesc la toate interacţiunile noastre. în majoritatea timpului ajungem împreună din cauza a ceva ce fac sau spun eu. Ce e diferit în seara asta?

- Mă doreşti, îi zic şi mă întind să-i apuc erecţia.

Tresare în mâna mea. Simt.

- Nu aşa. Nu ca şi cum ar fi un sacrificiu.
- Nu mă vrei dornică? Doamne, eşti bol...

Mă apucă de mână atât de brutal, încât ţip. Mă strânge de braţe şi se apropie cu faţa de a mea.

- Să nu îndrăzneşti să spui că sunt bolnav când eşti la fel ca mine. Suntem la fel. îţi place când îţi spun ce să faci. Iar mie îmi place când te lupţi cu mine.
- Nu m-am luptat mai devreme, şoptesc. Când mi-ai spus să zic că te urăsc.
- Ar trebui să mă urăşti, spune pe un ton dur. Nu mă pot gândi decât la cât de mult îmi doresc să te opui.

Mă lupt în strânsoarea lui şi îi strâng penisul în acelaşi timp.

- Aşa?
- Dă-mi drumul, şopteşte.
- Nu, zâmbesc.

îi bag mâna în pantaloni şi descopăr pielea goală. îl mângâi şi îmi place la nebunie cum flutură din gene. îmi trec degetul peste capul umflat şi împrăştii peste tot sperma lipicioasă, dorindu-mi să-l simt în gură.

Are dreptate. Sunt bolnavă, la fel de bolnavă ca el. Aş putea să-l acuz că el m-a făcut să fiu aşa, dar aş minţi.

Eram deja. Doar că nu am înţeles cum. Sau de ce.

- Summer. Te avertizez.
- Whit, îl tachinez eu.

îmi dă drumul braţelor şi mă ia de ceafa, împingându- mă în faţă.

- îl vrei? Suge-l atunci.

Fac ceea ce-mi spune şi îmi schimb poziţia ca să mă aşez pe marginea patului. El stă în faţa mea cu o expresie de piatră. Ca statuile frumoase ale îngerilor din grădinile campusului.

îi dau jos pantalonii, lăsându-l expus în totalitate şi îl ating. E cald, tare. Fin precum catifeaua.

E doar un om, îmi reamintesc. Oricât de mult ar încerca să mă convingă că nu e aşa.

îmi las capul în jos, părul îmi cade peste faţă şi mă apropii de el. Picură pe limba mea şi mă simt triumfătoare. Vrea asta.

îl ling. îl apuc strâns. îl sug. Mă uit la el în timp ce îmi umple gura şi văd că are aceeaşi expresie impasibilă, dar ceva licăreşte în ochii lui.

Dorinţa.

Mă doreşte.

Inspir şi sug puternic, până când simt că pătrunde adânc în gât. înainte de Whit am mai făcut doar de două ori sex oral. Acum mi se pare că sunt expertă.

- La dracu ! Spune cuvântul lui preferat, iar eu mă înec când îşi împinge şoldurile în faţă. Doamne!

Se mişcă înainte şi înapoi în gura mea, iar şi iar, până mă retrag gâfâind.

- Opreşte-te!

Mă priveşte şocat, cu penisul lucind, plin de salivă. Nu l-am mai refuzat niciodată. Niciodată. Probabil crede că e ceva în neregulă cu mine?

- Ce dracu, Summer?

Mă întind înapoi pe pat şi îmi bag mâna între picioare. Sunt atât de udă! Clitorisul îmi pulsează. încep să mă ating, gândindu-mă doar la Whit. La cât de mult mi-a plăcut ce mi-a făcut mai devreme. La cât de mult îi place ce îmi face. Prea mult. Vede întunericul din mine şi se potriveşte cu al lui. Poate chiar îl depăşeşte.

- Ce dracu faci? întreabă furios.

Cuvintele lui mă întărâtă şi mă mângâi mai tare, mă ciupesc singură.

- Trebuie să-mi dau drumul, îi spun, iar el râde.
- Eşti incredibilă, mormăie.

Se aud foşnituri, apoi apare între picioarele mele şi îi simt respiraţia caldă pe pielea sensibilă. îmi dă mâna la o parte şi mă atacă cu gura lui, mă devorează şi mă linge peste tot. Ţip încântată. De durere. De plăcere. îmi place atât de mult să-i simt buzele şi limba. Mă penetrează cu un deget şi mă mângâie. îmi gâdilă pielea dinspre fund şi tresar.

Mă apropii mai mult de el.

- Vreau să te penetrez aici, spune el, apropiindu-se din ce în ce mai mult de fundul meu. Vreau să te gust.
- Fă-o, îi spun şi închid ochii ruşinată când mă împinge pe spate, cu picioarele deasupra capului şi rămân expusă în faţa lui.

în faţa gurii lui.

Mă contemplă în tăcere şi îmi vine să mă ascund. Nimic nu-i place mai mult decât să mă umilească şi face asta chiar acum, privindu-mă fără să spună un cuvânt. Aştept cu nerăbdare, iar inima îmi bate cu putere şi îmi simt gâtul uscat când încerc să înghit. Până când îi simt în sfârşit gura acolo. îi simt respiraţia. Limba.

Mă linge. Un gest delicat care mă face să tresar. Mă linge din nou, mai îndrăzneţ de data aceasta, explorează, tachinând pielea ridată, şi gem. Doamne, mi se pare greşit! Atât de greşit!

Atât de bine!

îşi continuă asaltul asupra pielii virgine până când nu mai pot să respir, apoi se îndepărtează şi mă întinde pe pat, cu picioarele desfăcute.

Aş fi putut să am orgasm dacă continua. Sunt disperată.

- Te doare? mă întreabă, trecându-şi degetele peste zgârieturi şi vânătăi.

Am uitat de rănile mele.

-Nu.

Se şterge la gură cu dosul palmei, gâfâind, iar penisul lui stă ridicat. Cred că l-a excitat să facă asta.

- Am fost dur mai devreme. Vrei să o facem din nou?

încuviinţez din cap, copleşită. Incapabilă să vorbesc.

îmi doresc asta atât de mult!

Nenorocitul mă penetrează din nou, fără prezervativ. Nu că am fi folosit vreodată unul. Păstrează acelaşi ritm, fără să-şi ia ochii de la mine, iar părul îi încadrează chipul frumos. Mă arcuiesc spre el, îmi lipesc şoldurile de ale lui şi tremur de nerăbdare, aşteptând orgasmul promis. Nu cred că va fi la fel de puternic precum cel de astăzi. Să facem sex afară, printre ruine, a fost o experienţă primară. Expuşi, în mijlocul naturii, în timp ce briza mă făcea să mă simt vie. Vreau să o mai facem acolo cândva.

Poate mâine, dacă am noroc.

- La naiba, şopteşte şi se uită de-a lungul întregului meu corp, neştiind unde să se oprească. Te urăsc atât de mult, Summer!

Pretind că mi-a spus că mă iubeşte. Mă iubeşte atât de mult. Asta mă scoate din minţi. îmi înţepeneşte corpul, iar orgasmul mă loveşte fără vreun avertisment şi tremur, plângând de plăcere. Păstrează acelaşi ritm, privindu-mă în continuare, şi îşi înfige degetele în părul meu. Mă strânge. Mă trage. Tare. E dureros.

Dar îmi prelungeşte orgasmul.

- îţi place când te doare, şopteşte în timp ce mă pătrunde în continuare.
- îmi place la nebunie.
- Ţi-a plăcut când te-am lins acolo?

Confirm din cap.

- Vreau şi eu să-ţi fac asta.

Zâmbeşte. Chiar zâmbeşte.

- Ce obraznică! Serios?
- Vreau să fac totul cu tine, recunosc încet.

Whit îşi ridică partea superioară a corpului şi mă apucă de şolduri în timp ce mă penetrează. îmi prind sânii în palme. îi apăs unul de altul. Mă ciupesc de sfârcuri. El mă priveşte fascinat şi zâmbesc. Nu fac nimic altceva. Doar zâmbesc.

îşi dă drumul. Se prăbuşeşte peste mine, iar corpul i se cutremură în timp ce se revarsă. Sperma lui curge în mine şi îl strâng la piept. îl mângâi pe spate. îi şoptesc cuvinte murdare la ureche.

îi spun cât de mult îmi place penisul lui. Cât de mult îmi place să-l simt în mine. Cât de mult îmi doresc să-l ling în locul interzis şi să mă joc cu el în acelaşi timp. Oare pot face asta? Sunt sigură că m-aş descurca, iar lui îi place asta, căci tresare şi geme, împingând încet pentru ultima dată.

Eu i-am provocat un asemenea orgasm. Eu. Faptul că s-a uitat la mine. Că era în mine.

Şi ar face bine să nu uite asta.

CAPITOLUL 23

SUMMER

Se apropie Halloweenul. Perioada mea preferată a anului. Internatul nu sărbătoreşte cu decoraţiuni ţipătoare, precum fantome, pisici negre sau lămpi din dovleac, dar campusul e decorat cu flori colorate şi baloturi de paie, aşezate de o parte şi de alta a uşilor, cu dovleci aşezaţi din loc în loc. Sunt şi sperietori de ciori pe care le face în fiecare an una dintre doamnele de la cantină, după cum mi-a spus Sylvie, şi sunt drăguţe, cu feţe prietenoase şi păr din paie, cu pălării îndrăzneţe pe cap. Unii dintre profesori aprind lumânări parfumate cu arome autumnale în clasă şi mirosul mă face să mă simt nostalgică.

Mama obişnuia să facă asta când eram mai mică. Să aprindă lumânările cu arome tomnatice de-a lungul anotimpului, apoi să le schimbe cu cele cu miros de Crăciun. Decora casa cu tot felul de obiecte cu tematică de Halloween pe care le adunase în timp, iar eu eram extrem de încântată în fiecare octombrie când scotea cutiile de depozitare negre şi portocalii. Cel mai mult îmi plăcea să mă costumez pentru sărbătoare, să devin altcineva de fiecare Halloween, chiar dacă era doar pentru o noapte. încă mi-e dor să mă costumez. Să mă prefac că sunt altcineva.

Cred că am o criză de identitate la frageda vârstă de şaptesprezece ani şi nouă luni.

Elevii încep să şuşotească pe măsură ce ne apropiem din ce în ce mai mult de data de treizeci şi unu. Despre o petrecere, printre ruinele la care m-a dus Whit, ceea ce mă face să cred că el e cel care a organizat-o. Nu că mi-ar fi spus despre ea.

Ne întâlnim noaptea o dată, de două, uneori chiar de trei ori pe săptămână. Ne facem de cap. Facem sex. Nu prea vorbim unul cu altul. Păstrează intenţionat distanţa faţă de mine, ca şi cum ar fi fost prea vulnerabil în seara aceea, când a fost evident că era supărat că m-a rănit, ma însemnat, deşi mă ameninţase înainte că exact asta îşi dorea să facă.

Nici la ore nu prea vorbim. Suntem de piatră. Ne salutăm în cele mai subtile moduri, el cu ochi reci şi o expresie impasibilă. Mi se pare că îl pierd şi nu ştiu de ce. Nici măcar nu ştiu de ce contează. Ar trebui să mă bucur. Dar încă nu mi-a dat înapoi jurnalul. Nu pomenim despre asta.

Nici măcar nu mai e vorba despre jurnal. Nu-mi pasă. Poate să citească până la ultimul cuvânt şi tot nu ar conta. Nu ar mai conta acum. Mi-aş dori să vorbească cu mine. Să se poarte de parcă i-ar păsa, ca înainte. Nu vreau să mă uite.

Dar cred că a făcut asta deja. Am devenit ceva monoton pentru el, nimic mai mult. O fată cu care şi-o trage. Nici măcar nu mă mai ameninţă.

Aş prefera să se poarte urât cu mine decât să se comporte ca şi cum nu aş conta deloc pentru el. Ambivalenţa e cel mai crunt sentiment pe care îl poţi

avea faţă de cineva şi cred că asta simte Whit pentru mine.

E îngrozitor.

în weekendul de dinainte de Halloween, Sylvie vine la mine la bibliotecă vineri după-amiază, cu ochii licărind şi chipul rozaliu, plin de viaţă.

E binedispusă şi nu cred că am mai văzut-o niciodată arătând atât de bine. Atât de vie.

- Vii cu mine la cumpărături.
- Unde? o întreb, urând că mă simt atât de agitată.

Ce vrea de la mine? De ce am impresia că toată lumea are ceva cu mine?

- La magazine de vechituri. Unul dintre magazinele alea temporare cu costume de Halloween care apar mereu în oraş. Ţopăie, extrem de încântată. Avem nevoie de costume pentru seara de Halloween.
- Şi ce anume se întâmplă în seara aceea?

Am nevoie ca cineva să confirme odată petrecerea asta. Whit sigur nu o să-mi spună despre ea.

- Nu ai auzit zvonurile? Lui Whit i-a venit cea mai bună idee, iar eu l-am ajutat. O să facem o petrecere în campus, printre ruinele incendiului care s-a întâmplat acum mult timp. îşi lasă capul pe o parte şi mă priveşte îndelung. Ai fost vreodată acolo?
- Nu, spun solemn, disperată să nu mă dau de gol.
- Ah. Stai să vezi. E frumos. înspăimântător. Un scenariu perfect pentru Halloween. Whit a vorbit deja cu tata, care a fost de acord. Va fi atât de distractiv! aproape ţipă Sylvie.

Zâmbesc, dar fără vlagă. Să fiu acolo o să-mi amintească de ceea ce s-a întâmplat între noi ultima dată şi o să mă întristez. Mă va face să-mi fie dor de el, ceea ce e prostesc. De ce să-mi fie dor de un băiat căruia e clar că nu-i pasă de mine?

Poate Whit avea dreptate. Stima mea de sine e la pământ. Dacă mie nu-mi pasă de mine, atunci nu e de mirare că nici celorlalţi nu le pasă. Tatălui meu. Mamei mele. Lui Daniel, presupusa mea primă iubire. Yates... ah! Nici măcar nu-mi pare rău că a murit.

Era o persoană îngrozitoare. Oribilă. Egoistă. Pretenţioasă. Ciudată.

Singura persoană de care îmi e dor cu adevărat e Jonas. Lui îi păsa. Credea în mine când nimeni altcineva nu o făcea.

Dar e şi vina mea.

îmi trag nasul zgomotos, aproape plângând când Sylvie îmi pune uşor mâna pe braţ.

- Eşti bine? murmură ea.

Ridic capul şi îmi dau părul pe spate, fără să-mi pot ascunde lacrimile.

- Sunt bine. Mă şterg la ochi, îndepărtând lacrimile care nu apucaseră să cadă. Nu-mi amintesc când am plâns ultima dată. Cred că doar mi-e dor de casă.

Ce porcărie, dar am nevoie de o scuză.

- Oft Sylvie mă strânge uşor de braţ. E în regulă. Cu toţii ne simţim aşa uneori. Adică nu eu, pentru că mă duc des acasă mulţumită mamei mele, dar ştii ce vreau să spun.
- Da, încuviinţez şi îmi trag iar nasul. Ştiu.

Sylvie schimbă subiectul şi începe să pălăvrăgească despre costume de Halloween, dar nu prea o ascult. Deşi ar trebui. Să mă molipsească entuziasmul ei ar fi exact distracţia de care am nevoie. înghit cu greu şi mă întorc spre ea, încercând să o ascult.

- ... aşa că mă gândeam că aş putea să-mi iau un costum de înger sexy. Ca un înger căzut, pentru că mă îndoiesc că voi ajunge în rai când voi muri, spune râzând.
- De ce spui asta?

Ştiu sigur că eu nu o să ajung în rai, dar am motivele mele. Şi nu aş împărtăşi nici unul cu ea.

Se apropie de mine şi îşi lipeşte fruntea de a mea.

- Nu sunt o persoană bună, Summer. Nu ţi-ai dat seama de asta până acum? Sunt răsfăţată şi rea. Alintată şi prostuţă. Nu o să reuşesc nimic în viaţă, dar nici aşteptările nu sunt prea mari, deci ce s-ar putea întâmpla?

Mă uit la ea, încercând să înţeleg. Nu pare să fie ceva ce ar gândi despre ea însăşi.

- Cine ţi-a spus asta? şoptesc.

Sylvie se distanţează de mine, părând mulţumită, parcă vrând să mă şocheze.

- Femeia care mi-a dat viaţă, bineînţeles. Mă urăşte. Am sindromul copilului mijlociu, nu ai observat?
- Dacă te urăşte atât de mult, de ce te duce mereu la doctor, căutând remediul pentru bolile tale misterioase? o întreb, cu adevărat curioasă să aflu.
- Nu caută remediul, Summer, spune Sylvie tărăgănat, uitându-se spre fereastră. încearcă să mă omoare ca să nu mai fie nevoită să aibă de-a face cu mine.

Icnesc, iar ea se întoarce spre mine, cu ochii mijiţi.

- Nu fi surprinsă. Nu e evident? Whit e copilul de aur. Singurul băiat. Moştenitorul aparent al imensei averi a familiei Lancaster. Şi apoi mai e Carolina. Mica dansatoare. Va deveni cunoscută în toată lumea, regina baletului. Deja face asta. Toată lumea o adoră.
- Sylvie, şoptesc aspru şi mă apropii de ea ca să nu ne audă nimeni. Chiar crezi că mama ta...
- Ai dreptate, nu cred, mă întrerupe şi râde atât de tare încât domnişoara Taylor face o criză şi ne spune să tăcem. Deşi chiar sufăr de sindromul copilului mijlociu. Nimănui nu-i pasă de mine. Nu le-a păsat niciodată cu adevărat.

Clipesc, încercând să înţeleg ce a spus şi ce înseamnă asta. Dacă vorbeşte serios sau nu.

- Fratelui tău îi pasă de tine.
- Pentru că e nevoit, răspunde, privindu-mă cu atenţie. Ai reuşit ceva incredibil, stii asta, nu?

Mă opresc şi mă încrunt.

- Ce vrei să spui?
- Ai fost acceptată nu doar de un membru al familiei Lancaster, ci de doi dintre ei. Când mă încrunt şi mai tare, continuă. Eu si Whit.
- Whit nu mă acceptă, spun în grabă.
- Te acceptă suficient de mult încât să te furişezi în camera lui.

Zâmbeşte cu subînţeles. Eram sigură că m-a văzut.

- Nu înseamnă nimic, îi spun. Nu are importanţă.
- Doar te foloseşte? întreabă, ridicând din sprâncene.
- Ne folosim unul pe altul, o corectez.
- Whit nu umblă cu aceeaşi fată de mai multe ori. De două ori, dar asta e de obicei o greşeală. E genul de persoană care o face o dată şi gata, spune Sylvie. Nu că aş acorda prea multă atenţie vieţii sexuale a fratelui meu, pentru că ar fi scârbos. Dar ştiu ce se întâmplă pentru că nu am cum să nu observ. Şi ce se întâmplă între tine şi fratele meu? Nu e ceva obişnuit pentru el.
- Mă tratează ca pe un gunoi în majoritatea timpului când suntem împreună, mormăi, ruşinată să o recunosc.
- Tratează pe toată lumea ca pe un gunoi. Chiar şi pe mine, spune Sylvie. Nu o lua prea personal.

Pentru ea e uşor să spună asta. Iau personal tot ceea ce face sau spune Whit, mai ales în ultima vreme.

- Sunt doar o rutină. Ceva care îl satisface, ca să spun asa.

Mă înroşesc şi închid gura. Ar trebui să mă opresc până nu e prea târziu.

Sylvie chicoteşte.

- Probabil e complet nesatisfacut, pentru că îl satisfaci foarte des.

Mototolesc o bucată de hârtie şi o arunc spre ea. Râde şi se apără. Domnişoara Taylor ne spune să facem linişte, ba chiar spune şi numele lui Sylvie, dar o ignorăm.

Când eşti cu cineva din familia Lancaster, poţi să ignori pe oricine.

E vineri seară şi toată lumea e pe terenul de fotbal, la ultimul meci al sezonului. Nu m-am dus pentru că nu am cu cine să stau. Nu mi-am făcut alţi prieteni în afară de Sylvie şi nu mă deranjează asta. Sylvie urăşte fotbalul, aşa că nu se duce la meciuri. Cred că o face intenţionat. Spencer joacă fotbal, aşa că stă departe, iar asta îl înnebuneşte.

Interacţiunile lor nu au nici un sens pentru mine, dar nu sunt în măsură să vorbesc, având în vedere presupusa relaţie dubioasă pe care o am cu Whit. Prin urmare, nu spun nimic.

Oricum, nu e treaba mea.

Pe la 20.30 cineva bate uşor la uşă şi mă dau jos din pat, gata să răspund, când persoana deschide uşa.

Whit stă în prag şi mă priveşte. Se sprijină de tocul uşii, încă pe hol. Unde poate să-l vadă toată lumea.

- Vino încoace, şuier în şoaptă.
- Mi-ai dat voie, îmi spune pe un ton nonşalant, de parcă ar trebui să-mi amintească, apoi intră în camera mea şi trânteşte uşa în urma lui.

Rămân pe loc, fără să mă mişc, când vine spre mine, atât de aproape încât îmi atinge picioarele cu încălţările lui.

- Ce cauţi aici?
- Ce caut mereu aici? întinde mâna şi mă ia de după mijloc, strecurându-şi palma spre fundul meu ca să mă tragă spre el, dar mă opun, disperată să păstrez distanţa dintre trupurile noastre. Ce dracu, Savage?
- N-am chef.

Mă desprind de el şi mă duc înapoi în pat, învelindu- mă aproape până la gât.

- Nu ai chef? pufneşte. Te rog. Nu te bosumfla. Nu te avantajează.
- Sunt la menstruaţie, îi spun, dar e minciună.

Am avut menstruaţia săptămâna trecută. Şi în seara în care am fost împreună, când fluxul era cel mai mare, i- am făcut sex oral şi atât. Nu că ar fi protestat. Nimic nu-i
place mai mult decât să-mi vadă gura în jurul penisului său.

Mă studiază cu o expresie feroce şi se apropie încet de pat.

- Prin urmare, dacă mi-aş băga mâna în chiloţii tăi aş găsi sânge?

îmi dau ochii peste cap.

- Folosesc tampon intern, idiotule.
- Bun, deci aş găsi aţa aceea mică?

Ridică dintr-o sprânceană.

Ştie prea multe despre corpul feminin. Asta ar trebui să mă deranjeze. Dar nu-l pot judeca pentru experienţele sexuale anterioare, la fel cum nici el nu mă poate judeca pentru ce am făcut.

- E prima zi, i-am spus, vrând să-i provoc scârbă. Curge abundent. Nu vrei să rişti.
- Să risc să ce? întreabă cu adevărat curios.

Mă strâmb.

- E foarte abundent.

Dacă îşi bagă mâna în chiloţii mei nu o să găsească nimic. Şi s-ar putea să se enerveze că l-am minţit.

- Dar sunt curios.
- Şi eşti scârbos.
- E o funcţie fiziologică. Ridică din umeri. Te sperie sângele?
- Bineînţeles că nu. Sângerez în fiecare lună.
- Pe mine nu mă sperie.
- Eşti un pervers, izbucnesc.
- Ca şi tine.

Vocea lui e extrem de calmă.

Mă uit urât. Mă priveşte cu aceeaşi expresie impasibilă dintotdeauna.

- Haide, Savage. Lasă-mă să văd.
- Sub nici o formă.
- Bineînţeles. Pentru că minţi. Practic se năpusteşte asupra mea în pat, iar eu ţip. îmi pune mâna la gură ca să mă facă să tac şi îşi apropie faţa de a mea. Ai fost la menstruaţie săptămâna trecută. De asta mi-ai făcut sex oral şi nu m-ai lăsat să te ating.

Mijesc ochii, urând că e atât de atent. Că îşi aminteşte fiecare detaliu.

- Şi erai al naibii de irascibilă. Sindromul menstrual e real şi tu suferi cu adevărat de el, continuă.

încerc să-l împing de pe mine, iar idiotul râde. Nici nu-mi ia mâna de la gură.

- Şi în seara asta eşti irascibilă. Care naiba e problema ta? ’ ’

îmi ia mâna de la gură.

- Nu vreau să mai fac asta, îi spun, fără vlagă.

E greu să îţi interzici ceva ce-ţi place. Da, din nu ştiu ce motiv, îmi place cruzimea lui Whit. îmi plac jocurile lui mintale. Cuvintele jignitoare şi atingerea delicată.

Dar ceea ce facem e greşit. M-am săturat să mă simt ca o epavă tot timpul. Vreau pur şi simplu să fiu normală.

- Serios?

Tonul lui îmi arată că nu mă crede.

- Da, serios, răspund. Şi vreau jurnalul înapoi.

Mijeşte ochii.

- încă nu l-am terminat de citit.
- Dar... ce rost mai are? Dă-mi-l înapoi. Mi-ai aflat deja toate secretele. Ce mai putem face? Nu m-ai şantajat deja destul? îl întreb, plecându-mi privirea şi simţind noduri în stomac.

Mi-e groază că ar putea afla ce le-am făcut lui Jonas şi Yates, dar sigur se va întâmpla. Are jurnalul meu de aproape două luni. Aşa că nu prea îl cred când îmi spune că nu l-a terminat încă.

Probabil se pregăteşte să dezvăluie că îmi ştie cel mai mare secret acum. Va arunca bomba, o va detona, iar asta nu se va termina niciodată.

Coboară de pe mine şi din pat. Stă în picioare şi mă priveşte, căzut pe gânduri, cu mâinile în şolduri.

- Vrei ca asta să se termine.

Confirm din cap şi ridic aşternuturile mai sus, până sub bărbie.

- Da, vreau.
- Tata a spus că ar trebui să încetez să mă mai culc cu tine.

Dau aşternuturile la o parte şi mă ridic, complet şocată, simţind cum îmi îngheaţă sângele în vene.

- Ce naiba, Whit? I-ai spus tatălui tău că suntem împreună?
- I-am spus tatălui meu că mă culc cu cineva, nu că sunt cu cineva. E o mare diferenţă, mă corectează, iar cuvintele lui sunt ca nişte cuţite. îmi aduc aminte care îmi e locul. Şi nu am pomenit niciodată numele tău.
- Slavă Domnului, răsuflu uşurată, încercând să ignor durerea pe care mi-au provocat-o cuvintele lui.

Nu-i pasă de mine. Doar facem sex. Ştiu asta.

Dar tot mă doare.

- Mă căsătoresc cu cineva, mă anunţă şi rămân cu gura căscată. Nu chiar acum, dar e deja plănuit.
- Nici măcar nu ai optsprezece ani, subliniez.
- O să am în curând.
- Şi ce, o să te căsătoreşti atunci? întreb cu uimire.

Se strâmbă.

- Bineînţeles că nu. Suntem prea tineri pentru asta. Dar lumea se aşteaptă să fim împreună. Eu şi viitoarea mea mireasă. Trebuie să începem să ne afişăm... relaţia. Vom merge la facultate. Vom fi un cuplu tot timpul. O voi cere în căsătorie. Vom face o nuntă mare la casa din Newport. Va fi tot ce îşi doreşte mama mea.

Descrie totul pe un ton atât de monoton şi îmi dau seama că nu crede nici un cuvânt din ce spune. Nu vrea asta.

Şi atunci de ce o face?

- Asta vrei? îl întreb.

îşi bagă mâinile în buzunarele blugilor şi întoarce capul. Ca şi cum nu ar putea să se uite la mine.

- Nu am nici un cuvânt de spus în privinţa asta.
- Eşti moştenitorul celei mai mari averi din lume şi nu ai nimic de spus în privinţa persoanei cu care te vei căsători? Mă dau jos din pat şi încep să merg prin cameră, copleşită de ceea ce îmi spune. E absolut ridicol.
- Tu eşti cea care e ridicolă acum, spune, pe un ton întunecat şi privindu-mă cu ochi reci. Nu mă poţi judeca. Poate că situaţia mea ţi se pare nebunească, dar e normală în cercul nostru social, din care tu nu faci parte. Se fac împerecheri, uniunile sunt necesare. Descendenţa trebuie păstrată.

Ignor insulta. Când vine vorba de Whit, chiar încep să nu mai pun la suflet.

- Deci dacă te-ai căsători cu o fată de condiţie joasă din... New Mexico, de exemplu, atunci fiecare membru al familiei Lancaster s-ar răsuci în mormânt? îi arunc în faţă.

Nu ştiu de unde mi-a venit ideea cu New Mexico. Nici măcar nu ştiu ce spun, dar ceea ce zice mi se pare rupt dintr-un roman istoric. Ceva tipic regalităţii britanice.

îngâmfatul chiar chicoteşte.

- Cel mai probabil. Viaţa nu e atât de simplă pe cât crezi, Savage. Lumea are aşteptări de la mine, încă de la naştere, mai ales că sunt primul băiat. Singurul băiat al tatălui meu. Trebuie să păstrez o anumită imagine şi sunt promisiuni pe care trebuie să le ţin faţă de familia mea.
- Complet de înţeles. Nu înţeleg, dar în fine. E mai uşor dacă accept şi merg mai departe o dată pentru totdeauna. Poţi să pleci acum.

Fac semn spre uşă.

Mă priveşte cu atenţie şi spune:

- O să-ţi dau înapoi jurnalul.
- Serios?

Am vocea răguşită şi înghit cu greu când emoţiile mă copleşesc. Dacă îmi dă jurnalul înseamnă că nu o să ne mai vedem. Eu sunt cea care a cerut asta, dar, Doamne...

O să-mi fie dor de el.

- Lasă-mă până în seara de Halloween. Sunt pe cale să protestez, dar ridică mâna şi mă face să tac. Organizăm petrecerea acum şi am multe pe cap. Ţi-l dau după. Sunt doar câteva zile, Savage. Poţi să aştepţi.
- Bine, şoptesc, urmărindu-l cum se duce spre uşă.

Se opreşte, cu mâna pe clanţă şi cu spatele la mine.

- Chiar s-a terminat? spune întrebător, ca şi cum şi-ar dori să fac ceva.

Să spun ceva. Să-l implor să rămână.

N-am de gând să-l implor. N-o să mă cobor atât de jos. Dacă se uită peste umăr, o să spun nu. Dacă spune că o să-i fie dor de mine, o să-l invit în patul meu.

Dar nu face nimic din toate astea. Rămâne pe loc, cu mâna pe clanţă, cu spatele şi umerii încordaţi.

- La revedere, Whit, spun cu fermitate.

Nu răspunde. Pur şi simplu, deschide şi închide uşa fără să se uite în urmă.

CAPITOLUL 24

WHIT

Să plec de lângă Summer a fost ceea ce trebuia să fac. în ultimele săptămâni am încercat din răsputeri să ridic ziduri şi să o evit. Când asta nu a funcţionat, am făcut sex fără sentimente. Am folosit-o ca şi cum nu ar fi însemnat nimic. Nu mă uitam în ochii ei, nu spuneam lucrurile oribile pe care le spun de obicei. Cuvintele acelea cu care se hrăneşte.

Şi eu mă hrănesc cu ele. Cu sunetele ei disperate, cu felul în care mă sărută. Cu felul în care îmi devorează penisul şi cu felul în care e mereu udă pentru mine. De fiecare dată când mă cufund în corpul ei primitor mă gândesc cât e de perfectă. Şi că e făcută pentru mine.

Nu e. Nu e a mea cu adevărat. în ciuda faptului că nevoia de a o avea pe Summer Savage îmi pulsează în vene şi ajunge până în vintrele mele, nu putem rezista. E cea mai groaznică poftă. Mă aduce la disperare, e mereu pregătită... nu, dornică... să primească următoarea lovitură.

Mi-a fost greu să mă duc la ea, dar să rămân distant. Să fac sex cu ea ca şi cum nu ar însemna nimic pentru mine. Să o folosesc fără nici un sentiment, bun sau rău. Am văzut asta în ochii ei, în felul în care mă privea. Şi ea s-a închis în sine. E bună la asta.

Ca şi mine. Amândoi suntem.

Ideea că tot ce era între noi aproape s-a terminat era mereu în mintea mea şi nu eram pregătit. Cine e pregătit să renunţe la cel mai bun sex de care a avut parte vreodată? Am o conexiune cu fata asta. Nu pot să descriu asta, dar e acolo. A fost acolo întotdeauna, de la început. De când ne-am cunoscut, la paisprezece ani.

Ştiam că nu mai pot continua să fac sex cu ea. Să petrec timp cu ea. Aş fi vrut mai mult.

Din ce în ce mai mult.

E ceva ce nu pot avea. Şi totuşi, ea e cea care a spus că nu mai vrea să facă asta. Am respins-o şi ea ştie asta. Savage a mea e mai inteligentă decât credeam. Mi-a luat- o înainte. Eu sunt cel părăsit în situaţia asta.

Ce era între noi s-a terminat.

Mă întorc în camera mea şi mă dezbrac, apoi mă pun în pat şi iau jurnalul ei de pe noptieră, acolo unde l-am lăsat. Nu l-am mai citit de câteva săptămâni. Să-i citesc însemnările înseamnă să o am mereu în minte, iar în ultima vreme a fost ultimul loc în care o voiam. E impregnată adânc şi vreau să scap de ea.

Pentru totdeauna.

Şi totuşi, uite-mă aici, ţinând în mână jurnalul ei, citind însemnările secrete de la sfârşit. Acum ştiu că Yates a violat-o şi că asta a distrus-o emoţional. Nu vreau să mai citesc despre asta. Nu vreau să ştiu exact ce i-a făcut sau cât de mult a rănit-o. Ştiu că e vătămată, dar ce naiba?

Şi eu sunt.

Poate de aceea suntem atraşi unul de celălalt. Am văzut şi am făcut atât de multe până la vârsta asta. Sunt sătul, şi Summer e la fel. Dar să fiu împreună cu ea cu adevărat...

Mama ar face o criză, iar tata mi-ar spune că am înnebunit. Ceea ce nu e departe de adevăr.

Ştiu asta.

De ce naiba sunt atât de atras de fata pe care ştiu că nu ar trebui să o doresc? De ce?

Arunc jurnalul prin cameră. Se loveşte de perete şi cade zgomotos pe podea. Nu pot să-l mai citesc. Cuvintele ei îmi bântuie gândurile. Mă gândesc deja destul la ea.

Trebuie să găsesc pe altcineva. Tata a spus că ar trebui să-mi fac de cap cât de mult pot înainte să oficializez relaţia cu Leticia. După ce voi fi cu ea, după ce lucrurile devin publice şi suntem logodiţi, va trebui să mă comport ca un logodnic fidel. Viitorul soţ perfect. Să mă prefac cât de mult pot. După ce facem câţiva copii, poate chiar mai devreme, nu va mai conta nimic. Pot să am câte aventuri vreau, dacă sunt discret. Chiar dacă va afla, Leticia va înţelege. Aşa funcţionează lucrurile. Leticia ştie la fel de bine ca mine în ce se bagă.

Toată viaţa mea e planificată pentru mine. Nu vor exista surprize. Nimic neobişnuit. La naiba, tata a primit recent un raport de la ginecologul Leticiei prin care era informat că încă e virgină şi că totul pare în regulă... Acestea au fost exact cuvintele folosite de tata. îmi va oferi mulţi copii, a spus el râzând.

A cerut să fie examinată... ca un animal. Ireal.

Mă cuprinde frustrarea şi închid ochii, încercând să mă concentrez la altceva. Orice altceva în afară de viitorul meu nenorocit. Am fost ocupat să pregătesc totul pentru petrecerea asta idioată. Singurul motiv pentru

care fac asta e Sylvie. A vrut să sărbătorească Halloweenul atât de mult, de parcă va fi ultimul.

Eu nu vreau decât să-mi beau minţile, mai ales după seara asta.

Petrecerea va avea loc în câteva zile si, desi sunt

dezamăgit că nu o pot avea pe fata pe care o vreau, pot găsi pe altcineva pentru seara de Halloween şi sper să reuşesc să mi-o scot din minte pe Summer Savage.

O dată pentru totdeauna.

CAPITOLUL 25

SUMMER

Mă întâlnesc cu Sylvie în camera ei ca să ne pregătim pentru petrecerea de Halloween de după-amiază, după ore. Toată lumea din campus a fost nerăbdătoare întreaga zi, iar apogeul a fost atins după ultima pauză, când nimeni nu se mai putea concentra. Profesorii se prefac că nu ştiu despre petrecere, dar nu au cum să nu ştie. Toată lumea vorbeşte numai despre asta. Aş vrea să fiu mai încântată, dar cum lucrurile s-au terminat între mine şi Whit, nu am ce să aştept cu nerăbdare.

Mă prefac încântată de dragul lui Sylvie.

întâi ne machiem, amândouă aşezate pe băncuţa din faţa mesei de toaletă, în timp ce ne dăm cu fard şi cu ruj roşu. Entuziasmul ei se simte în aer. Se împrăştie în toată camera şi îmi dă o energie ciudată, apoi mă uit la geanta mea de pe podea, aproape îngrozită să mă îmbrac cu costumul, ştiind că o să provoc un scandal între elevii de la internatul Lancaster.

Poate că nu m-au observat înainte, dar sigur mă vor vedea în seara asta.

- Seara asta miroase a scandal, anunţă Sylvie după ce se dă cu ruj. Mă analizează, frecându-şi buzele, cu ochii licărind. Petrecerea asta ne va schimba viata.

3

- Dacă spui tu....

Ezit să fiu de acord cu ea pentru că nu am nevoie de evenimente care să-mi schimbe viaţa în momentul ăsta. Am avut deja unul, mulţumită faptului că eu şi Whit am căzut de acord că nu trebuie să mai petrecem timp împreună.

Urăsc să recunosc asta, chiar şi mie însămi, dar mi-e dor de el. E o prostie, ţinând cont că eu am vrut asta.

Emoţiile mă fac să mă simt ca o idioată.

- Se vor întâmpla multe lucruri în seara asta, Summer. Pur şi simplu, ştiu asta, continuă. Dacă Spence face vreo mişcare, o să-l las.
- O să-l laşi să ce? întreb îngrijorată.
- O să-l las să mă atingă. Să mă sărute. Să facă sex cu mine. Orice. Sunt gata. M-am săturat să mă păstrez, începe să-şi pună la loc toate cosmeticele, trăgându-le cu braţul în sertar. Mi-am păstrat virginitatea toată viaţa şi m-am săturat de asta. E posibil să nu mai am mult timp. Vreau să ştiu cum e să simt un băiat înăuntrul meu.
- La prima partidă, e posibil să nu ai orgasm când e în tine, îi spun amuzată.

Râde.

- Spune fata care are multăăă experienţă.

Au! Asta a durut puţin.

Nu spun nimic şi îmi arunc rujul în geanta cu farduri pe care o închid puţin prea tare.

- îmi pare rău. Nu am vrut să-ţi rănesc sentimentele, spune Sylvie, încet, cu o expresie vinovată. Doar te tachinam.
- Ştiu, îi spun cu un zâmbet amar. E în regulă.

Nu a vorbit serios. Ştiu asta. Nu sunt mândră de experienţele mele bolnave anterioare, dar de unde să ştie asta, dacă nu i-am spus nimic?

îşi împreunează mâinile şi zâmbeşte larg. îmi dau seama că încearcă să schimbe atmosfera. Eu doar stric distracţia, iar ea e atât de încântată de petrecerea asta idioată.

- Hai să ne îmbrăcăm cu costumele.

Mă ridic de pe băncuţa de catifea şi îmi iau geanta înainte să intru în baie, dar vocea ei mă opreşte.

- Unde te duci?
- Mă duc să mă schimb la baie. Flutur geanta. Vreau să fie o surpriză.
- Ah, bună idee. Bate din palme şi se ridică în picioare. Abia aştept să-l văd.
- E destul de sexy, spun, încruntându-mă. Probabil prea sexy.
- Acum chiar sunt nerăbdătoare să-l văd, spune Sylvie, mişcând din sprâncene. încerci să-l înnebuneşti pe fratele meu?
- Vezi să nu, pufnesc, deşi asta a fost intenţia mea iniţial.

Am comandat costumul pe internet, înainte ca lucrurile să se termine între mine şi Whit. Mi-am imaginat că îmi va arunca o privire şi nu se va putea abţine.

Acum probabil va alege o altă fată în seara aceasta şi îi va acorda toată atenţia lui, în timp ce eu o să arăt penibil cu mult prea multă piele la vedere.

Of!

Sylvie îmi zâmbeşte cu subînţeles, iar eu o ignor şi intru în baie, închizând uşa în urma mea. Mă dezbrac în grabă, chiar şi de sutien şi de chiloţi. Nu pot să port lenjerie la acest costum. Rulez cu grijă dresurile de plasă ca să nu le rup şi mă îmbrac în grabă cu restul hainelor, privindu-mă în oglindă când termin.

Mi se vede atât de multă piele! Prea multă. Sunt sigură că nu e un costum potrivit pentru o petrecere de liceu. Dar nu vor exista supraveghetori sau angajaţi care să ne privească dezaprobator. Whit şi Sylvie fac parte din familia Lancaster. Pot face orice vor, oricând vor în campus.

Inspir adânc pentru curaj şi ies din baie, făcând o mică piruetă.

- Ta na! Ce părere ai?

Termin pirueta şi mă opresc în faţa lui Sylvie, care mă priveşte cu gura căscată.

- Doamne, Summer!

Mi se face un nod în stomac.

- E prea mult?

Sylvie clatină uşor din cap şi închide gura cu un clămpănit.

- Dacă vrei să atragi atenţia cuiva, sigur o să funcţioneze. Costumul ăsta o garantează. Şi mie mi se părea că al meu e prea sumar.

Sylvie murmură ultima parte în şoaptă.

Mă duc spre oglinda imensă de pe peretele ei, observând cât de mult seamănă cu cea din camera lui Whit, dar nu spun nimic. înclin capul şi mă analizez, ştiind că forţez limitele cu costumul ăsta.

Dar arăt al naibii de bine. Stau mai dreaptă, clătinându-mă pe tocurile ghetelor. întotdeauna mă ascund, pentru că nu vreau să mă observe nimeni, dar Sylvie are dreptate. O să atrag atenţia cuiva.

Poate a altei persoane. Cineva nou. Nu am nevoie de Whit. Nu mai am nevoie de el. Nu sunt proprietatea lui.

Dar, bineînţeles, în adâncul sufletului ştiu atenţia cui o vreau. Poate asta mă face demnă de milă, dar nu prea îmi pasă.

La naiba! Vreau atenţia tuturor în seara asta. A fiecărui băiat din clasa a XII-a. Poate şi a celor din clasa a XI-a.

- O să-ţi fie frig, spune Sylvie când vine lângă mine şi se uită la propria reflexie.
- Şi ţie, i-am spus. E îmbrăcată într-un costum de înger întunecat, cu pantaloni scurţi mulaţi şi un corset negru care îi ridică sânii. Are pielea palidă, aproape translucidă, şi îi văd venele albastre de pe braţe. De pe sâni. Are picioare lungi şi subţiri şi e încălţată cu o pereche de pantofi cu toc foarte înalţi. îmi place costumul tău.
- Arăţi uimitor, spune ea, pe un ton aproape reverenţios.

Sunt îmbrăcată cu o bustieră din paiete roşii, cu buricul la vedere. M-am gândit să port o pereche de pantaloni scurţi roşii, dar am dus totul la un alt nivel şi acum port un bikini roşu. E foarte mic şi nu se poate spune că e decent. Am completat înfăţişarea cu o pereche de dresuri de plasă şi cizme lungi, peste genunchi. Iar nota finală e dată de coarnele din paiete roşii de pe cap şi furca aurie.

- Se vede totul. Mă plesneşte peste fund, iar eu tresar. Whit ştie ce o să porţi în seara aceasta?
- Nu mai suntem... împreună, îi spun, neştiind cum să descriu ce era între noi. Ne-am despărţit acum câteva zile.
- Ha! O să vedem cât durează asta. O să-şi piardă minţile când o să vadă cum arăţi, spune cu un râs diabolic. S-a despărţit de tine din cauza Leticiei?

Mă încrunt, hotărâtă să mă prefac.

- Cine e Leticia?

Spun numele acela iar şi iar în mintea mea. Leticia. E un nume drăguţ. Sunt convinsă că e frumoasă. Graţioasă, elegantă şi rafinată. Poartă costume din două piese, perle, şi e modestă. Nu ar purta nici moartă un costum de Halloween atât de sumar, care practic invită pe cineva săi facă propuneri.

- Viitoarea lui soţie. E o nebunie, nu-i aşa? Au fost aleşi unul pentru celălalt de când erau mici. E drăguţă. Frumuşică. Banală. Sylvie îşi dă ochii peste cap şi mă împinge cu şoldul. Nu seamănă deloc cu tine.
- Ce vrei să spui?
- Nu are personalitate. E mereu de acord cu noi. Cu părinţii mei. Cu mine. Şi, bineînţeles, cu fratele meu. îl priveşte cu ochi de căprioară, iar el abia o bagă în seamă. E jalnic. Nu e nimic în neregulă cu ea, dar e plictisitoare, explică Sylvie. Doamne, vorbesc numai prostii şi te jignesc. Probabil nu ştiai că Whit are pe altcineva.
- E în regulă, spun ridicând din umeri, puţin consolată de cum o descrie Sylvie pe Leticia.

Prefer să fiu cea mai interesantă dintre noi. Deşi se pare că Leticia e mai bună ca soţie, în timp ce eu pare că sunt mai potrivită ca amantă.

La fel ca mama mea.

- Ştiu sigur ceva. Leticia nu ar purta niciodată un costum ca al tău. E foarte modestă, spune Sylvie.

Exact cum bănuiam.

- Iar eu nu sunt?

Ridic din sprâncene şi mă întorc într-o parte. Practic, mi se vede fundul, acoperit doar de dresurile din plasă.

Nu prea îmi pasă.

- De obicei eşti. Nu-ţi evidenţiezi deloc trăsăturile, chiar şi când celelalte fete fac tot posibilul să iasă în evidenţă. Rânjeşte şi se uită la mine în oglindă. Dar tu? Mereu încerci să te ascunzi.

- Nu şi în seara aceasta, îi zic.

- Cu siguranţă nu şi în seara aceasta, spune Sylvie râzând. Eşti pregătită să plecăm? Am furat cheile de la una dintre maşinuţele de golf ale angajaţilor mai devreme. Whit a încărcat-o cu alcool şi trebuie să o ducem acolo. Măcar nu va trebui să mergem prea mult pe tocuri.

Ridică un picior, îndreptând tocul spre mine.

- Bună idee, spun şi mă uit în jur. Eşti gata?

- Cât de pregătită se poate. îşi freacă palmele. îţi iei telefonul?

- Unde să-l pun? întind mâinile. Nu am unde să-l bag. L-am lăsat în camera mea.

- Bună idee. Ah! Fuge spre minifrigiderul din camera ei şi deschide uşa, scoţând o sticlă de vodcă. Hai să ne facem încălzirea înainte.

Bem direct din sticlă, iar vodca rece îmi curge direct în vene, ajutându-mă să mă relaxez. Sylvie nu se poate opri din râs în timp ce soarbe din sticlă.

- Hai să facem câteva poze înainte să plecăm. Trebuie să imortalizăm momentul ăsta, sugerează ea.

Pozăm în camera ei, în faţa oglinzii. Dulci şi inocente la început, cu ochi mari şi zâmbete largi. Apoi lucrurile devin lascive şi malefice. Ne punem mâinile în şolduri, împingem piepturile în faţă şi scoatem limba. Am fost tristă de când eu şi Whit ne-am despărţit, dar în seara aceasta simt că lumea e a mea. O să intru ţanţoşă la petrecerea asta, iar el o să-şi înghită limba când mă vede.

Pur şi simplu ştiu asta.

După ce terminăm de făcut poze, iar Sylvie postează câteva pe reţele de socializare, ieşim şi ne urcăm în maşinuţa de golf. Sylvie conduce ca o nebună, ieşind mereu de pe drum şi râzând incontrolabil. La începutul zilei, vremea era mohorâtă, cu nori gri şi o ploaie măruntă, dar ploaia s-a oprit imediat după prânz. Aerul e rece şi pământul e încă ud, dar măcar nu mai plouă.

Ajungem la ruine şi vedem că petrecerea e deja în toi. Sunt oameni peste tot. Afară, în jurul clădirii vechi. Pe scări. Aproape fiecare are în mână o bere sau un pahar cu ceva roşu. Dinăuntru se aude muzică şi sunt atât de mulţi oameni acolo, încât nu se vede altceva în afară de corpurile lor. Dansează unii lângă alţii. Sunt adunaţi în cerc şi vorbesc. Aproape toţi poartă costume, mulţi poartă măşti, şi nu recunosc pe nimeni.

- A sosit petrecerea, oameni buni! urlă Sylvie când opreşte în faţa scărilor, ridicând mâinile în aer, înainte să franeze.

Un băiat îmbrăcat în negru, cu pelerină, se desprinde de mulţimea de lângă scări şi îmi dau seama că e Spence. Are faţa vopsită în alb, cu dâre de sânge fals pe la gură.

Zâmbeşte când o vede pe Sylvie, scoţându-şi la iveală dinţii de vampir.

- Arăţi grozav în seara asta, Sylvie.

- îţi mulţumesc, prinţ al întunericului. Sare din maşinuţa de golf şi fuge spre el, bătându-l uşor pe piept în timp ce îi zâmbeşte. Se uită la mine peste umăr. Uită-te la Summer.

Spence îşi întoarce privirea spre mine şi face ochii mari când cobor încet din maşinuţa de golf.

- Ah, la naiba!

- E prea mult? întreb când mă apropii de ei, punându- mi mâna în şold şi oprindu-mă ca să pozez.

Se uită peste tot, neştiind unde să se oprească.

- Whit ştie despre asta?

Iritarea îmi fierbe în vene şi trec pe lângă Spence, împingându-l cu umărul.

- Dă-l dracului pe Whit Lancaster. Nu-mi pasă ce crede.

îi las în spate pe Sylvie şi Spencer, urcând scările şubrede către clădire cu capul sus. Oamenii se holbează când trec pe lângă ei şi încep să şoptească cu ardoare după ce plec, şi pentru o clipă am îndoieli legate de costumul pe care l-am ales.

Un grup de fete mârâie când mă apropii de ele. Una dintre ele tuşeşte în palmă.

- Târfa.

îi arunc o privire ameninţătoare, dar nu face altceva decât să râdă.

Barul improvizat e aşezat în cel mai apropiat colţ al camerei şi mă duc acolo, luând paharul deja plin şi dându-l peste cap. Alcoolul mă arde când alunecă pe gât şi mă face să mă strâmb, dar mai iau un pahar pe care îl beau dintr-o răsuflare, la fel ca pe celălalt.

Gata. Mai mult curaj lichid ar trebui să ajute. Mă simt deja ameţită. Mai ales că nu am mai mâncat nimic de la micul-dejun.

- Hei, sexy!

Mă trag departe de persoana care încearcă să-mi pună mâna pe şold şi când mă întorc, îl văd unul dintre băieţii de la ora de engleză, care îmi zâmbeşte. încerc să-mi aduc aminte cum îl cheamă, concentrându-mă în timp ce îl analizez. Şi el poartă negru, dar nimic mai mult. Adică nu e deloc costumat. Mă priveşte pasional cu ochi întunecaţi, iar părul des îi cade peste frunte. Nu arată rău, dar se uită la mine de parcă m-ar vedea deja dezbrăcată.

Probabil aşa şi este, având în vedere cât de sumar e costumul meu.

- Sunt Bryan, se prezintă el când observă că nu i-am spus numele şi se uită spre barul din apropiere. Cât ai băut?

- Abia am ajuns, îi răspund zâmbind.

- Atunci e seara mea norocoasă, spune el, uitându-se la pieptul meu. De ce nu te-am mai văzut până acum? Eşti nouă, nu-i aşa?

Bineînţeles, se aşteaptă să ştiu cine este, dar el nu ştie cine sunt. Nu contează. Toţi băieţii sunt la fel.

- Da, răspund sincer. Nouă-nouţă.

- îmi place, îmi place. încercă să-mi pună din nou mâna pe şold, iar de data asta nu mă feresc. îmi place atenţia lui. Măcar nu mă evită şi nu mă jigneşte. Spune- mi, domnişoară Nouă-nouţă, cum te cheamă?

- Summer. Mă întind pe lângă el şi iau un alt pahar, din care beau mai uşor de data asta. Toate paharele pregătite sunt tari, aproape nediluate, şi alcoolul mi se urcă la cap. Niciodată nu am rezistat prea mult la băutură. Ca anotimpul.

- Anotimpul în care suntem pe jumătate dezbrăcaţi în majoritatea timpului pentru că e atât de cald? Se uită la corpul meu. înţeleg.

încep să râd, dar mă opresc şi iau o altă gură de băutură.

- Ştii cine sunt. Sunt sigură că ţi-a spus Whit.

- Whit Lancaster? Ridică din sprâncene. îl urăsc pe nenorocitul ăla. Crede că e stăpânul lumii.

- Nu-i aşa? râd. îmi place că îl urăşte pe Whit. Am putea înfiinţa un club. Adică, chiar e stăpânul acestei şcoli.

- Părinţii lui sunt, mă corectează Bryan cu un zâmbet viclean. E o mare diferenţă.

- Nu a încercat să te convingă să mă umileşti? îl întreb direct.

Expresia lui nu se schimbă când mă aude.

- Aha, tu eşti fata aceea. De ce să te umilesc? Uită-te la tine.

Aprecierea din vocea lui mă încântă.

Muzica se schimbă şi începe o melodie ritmată, populară cu câteva luni în urmă, iar eu îi zâmbesc lui Bryan.

- Hai să dansăm.

Fără să aştept să-mi răspundă, îmi las paharul pe masă şi îl iau de mână. Mă urmează prin mulţimea de oameni până ajungem fix în mijloc. încep să mă mişc, alcoolul îmi relaxează muşchii şi mă face să mă simt liberă. El abia se mişcă. Stă acolo şi mă priveşte cum mă legăn dintr-o parte în alta, ridicându-mi braţele deasupra capului şi lăsându-mă dusă de muzică.

- La naiba, îl aud şoptind şi încep să râd. Toate fetele astea de la Lancaster sunt nişte mironosiţe. Avem aproape optsprezece ani. N-ar trebui să fim liberi să facem ce vrem? Să ne îmbrăcăm sumar şi să ne distrăm fără repercusiuni?

Când văd cum mă priveşte Bryan, îmi dau seama că îmi doresc atenţia bărbaţilor. Tatăl meu nu mi-a oferit-o niciodată. De la Jonas am primit-o ocazional. Yates era enervant, chiar înspăimântător, dar tot voiam atenţia lui.

Şi mai e Whit. Dezaprobarea lui era o provocare. Iar aprobarea, ceva necesar.

Doamne, sunt atât de bolnavă! De ce ar vrea cineva să aibă de-a face cu mine? Să fie cu mine? Să fie prieten cu mine?

Dansez şi dansez, lăsându-mă dusă de ritmul muzicii. Simt cum alte trupuri mă ating şi le zâmbesc. Dacă sunt bărbaţi, îmi zâmbesc şi ei, iar dacă sunt femei, mă privesc încruntate, pline de ură.

Doamne, m-am săturat ca oamenii să mă judece!

Bryan aproape că nici nu s-a mişcat şi mă duc spre el, punându-i mâinile pe umeri şi apropiindu-mă de faţa lui. îmi înclin capul spre urechea lui.

- Nu dansezi?

- Sunt prea ocupat să mă uit la tine.

îmi pune mâinile pe şolduri şi mă strânge de pielea dezgolită.

Nu simt nimic când mă atinge, dar tot vreau să o facă. Am nevoie de aprobare, de zâmbetul lui. De felul în care mă priveşte. Mă vrea. îşi imaginează cum ar fi să facă sex cu mine acum, iar eu îi zâmbesc şi îmi las capul pe spate când se apropie, abia atingându-şi buzele de ale mele.

- îţi place să mă tachinezi, îmi spune.

- Nu te tachinez degeaba, îi răspund obraznic.

Mă strânge mai tare şi mă trag din mâinile lui, întorcându-mă cu spatele la el. Cânt refrenul cu voce tare şi mă frec cu fundul de pantalonii lui, simţindu-l pe sub blugi. E tare.

Bun.

Continui să fac asta, căutând din priviri singura persoană care vreau să vadă asta, dar nu-l văd nicăieri. Probabil e într-un loc ferit cu o proastă dispusă să i-o sugă în faţa tuturor.

Săraca! Ştiu ce înseamnă să îl doreşti. E dureros.

Minunat.

închid ochii şi încerc să mi-l scot din minte. Mă frec de penisul lui Bryan şi îmi pune mâna pe şold, alunecând sub talia bikinilor mei. Mă feresc din nou, iar el îmi dă drumul şi mă întorc spre el, apoi mă las în jos, ajungând cu faţa în dreptul penisului său.

- Ce dracu ? ţipă, iar eu râd. îmi dau seama că îi place. Ai fost stripteuză sau ceva într-o viaţă anterioară?
- Ai vrea tu, îi spun şi mă ridic încet, frecându-mă de corpul lui până sus. Sunt un diavol, nu ştiai?

Rânjesc diabolic şi arăt spre coarnele din paiete de pe cap.

- Eşti o tentaţie, asta e sigur. Mă strânge tare şi îmi lipeşte corpul de al lui cu putere, apoi spune pe un ton grav: Vino cu mine.

Mă prefac că mă întristez.

- Vreau să mai dansez.
- Hai mai întâi să plecăm de aici pentru câteva minute. Trebuie să mă relaxez. Apoi poţi să dansezi cât vrei, drăcuşorule.

Zâmbeşte.

Zâmbesc şi eu.

Mă uit spre uşă şi îl văd pe Whit. E îmbrăcat în negru şi are două coarne negre pe cap. Mă cuprinde furia şi îmi încleştez pumnii. Bineînţeles că ne asortăm.

Bineînţeles.

Se uită la mine şi mijeşte ochii când mă vede, părând dezgustat. îl iau în braţe pe Bryan şi îi pun mâinile pe şoldurile mele, apoi încep să mă mişc, oferindu-i lui Whit un spectacol. Vreau să ştie că am mers mai departe.

Chiar am făcut-o.

Whit se uită urât în timp ce continui să dansez, iar Bryan se joacă cu talia bikinilor mei. îl las, bucurându- mă de ardoarea din ochii lui Whit, dorindu-mi să fie el cel care mă atinge. îmi întredeschid buzele, îmi ridic părul de pe ceafa şi continui să mă mişc pe ritmul muzicii. închid ochii pentru o clipă şi mă las dusă de val, dorindu-mi să fiu atinsă de mâinile lui Whit, nu de ale lui Bryan. Dorindu-mi ca Whit să fie cel care mă sărută pe gât, şi nu Bryan.

Când deschid ochii la sfârşitul cântecului, Whit nu mai e acolo.

Bryan mă ia de mână şi mă conduce prin mulţime. O văd pe Sylvie alături de Spencer şi le fac cu mâna, dar ea se uită la mine cu ochii mari şi ţipă:

- Summer, ce naiba faci?
- Mă întorc, îi răspund şi fac semn către Bryan, mimând „e drăguţ”.

Ridic degetele în semn de OK, iar ea pare terifiată.

- Nu ieşi cu el afară! ţipă după mine.

Ignor avertismentul ei şi râd când cineva mă plesneşte peste fund. Un tip cu un zâmbet libidinos. Nu ştiu cine e. Primul scapă cu asta, aşa că alt tip mă plesneşte. Altul îmi pune mâna pe talie. Toţi încearcă să mă pipăie şi îi las, fără să-mi pese prea mult, bucurându-mă de atenţia lor. Nimic nu mă deranjează. Chiar vreau ca Bryan să mă atingă. S-ar putea chiar să-l las să mi-o tragă. Vreau să-l uit pe Whit o dată pentru totdeauna şi să las pe altcineva să-mi ofere ce vreau.

Bryan se opreşte brusc în faţa scărilor, iar eu intru în el. ' ’

- Dă-te la o parte, spune el cuiva.
- Ce dracu faci, McAllister?

Mă fac mică în spatele lui Bryan, recunoscând vocea letală. E Whit.

Şi pare furios.

- încerc să plec cu noua mea prietenă. Acum dă-te la o parte.

Bryan nu pare deloc speriat de el, ceea ce e şocant.

Toată lumea se închină în faţa unui Lancaster.

- Nu pleci nicăieri cu ea, spune Whit încet.

Toată lumea de afară rămâne tăcută, privind cu nerăbdare în aşteptarea dramei, ca de obicei. Eu mă ascund în spatele lui Bryan, dorindu-mi ca Whit să nu mă vadă. Dorindu-mi să nu-l văd pe Whit.

- Cine naiba eşti ca să-mi spui cu cine pot şi cu cine nu pot să fac sex? Faptul că eşti un Lancaster nu înseamnă nimic pentru mine. Bryan se uită peste umăr, mă ia de mână şi mă trage. Haide, drăcuşorule. Să plecăm de aici.

îl urmez, iar în mod surprinzător Whit se dă la o parte şi ne lasă să trecem, uitându-se la mine. Mă arde din priviri.

- Chiar o să pleci cu el? mi se adresează.
- Nu mai sunt a ta, spun în grabă şi mă opresc ca să- mi vadă costumul în toată splendoarea.

Abia se uită la mine, iar asta mă doare. Nu observă? Nu vede?

Bryan mă trage de mână.

- Haide, murmură, dar nu mă mişc.

Rămân ţintuită.

Se apropie o fată şi se opreşte lângă Whit, iar eu mijesc ochii, puţin ameţită de la băutură când îl privesc mai atent. Pe lângă coarnele negre mai are şi o furcă roşie în mână. Probabil că însuşi diavolul nu are nevoie să se deghizeze, dar e enervant cât de bine ne potrivim.

Fata e machiată foarte strident şi poartă un costum de vrăjitoare sexy, completat de o pălărie ascuţită. îmi dau imediat seama că e Caitlyn, iar ea rânjeşte la mine, luându-l de braţ pe Whit.

- Frumos costum, şuieră ea. Ai fi putut să vii dezbrăcată.
- Vai, mulţumesc, o provoc. Costumul tău e surprinzător de... potrivit cu personalitatea ta.

Pare că vrea să mă omoare. Whit nu spune nimic, părând amuzat de interacţiunea dintre noi.

- Sigur, şi al tău e potrivit, din moment ce arăţi ca o târfa.

Pufnesc în râs şi îi arăt degetul mijlociu, iar ea se strâmbă la mine. Bryan mă ia de după gât, mă trage mai aproape şi mă sărută pe frunte.

Privirea lui Whit e violentă şi îi zâmbesc larg, incapabilă să mă abţin.

- Haide, drăcuşorule, spune Bryan, mişcându-şi buzele aproape de tâmpla mea. E doar geloasă.
- Distrează-te cu resturile mele, îi spun lui Caitlyn.

Bryan mă ia de mână şi îl las să mă conducă pe scări, simţind în ceafa privirea furioasă a lui Whit.

Mergem prin iarba udă, iar Bryan se grăbeşte în timp ce aproape mă târăşte după el. Nu mă pot opri din râs gândindu-mă la faţa lui Whit când m-a văzut pe ringul de dans. Cât de furios părea! Acum o are pe Caitlyn, care probabil nu ştie cu ce are de-a face. E atât de întunecat şi de bolnav!

Când mă gândesc la toate lucrurile pe care le-am făcut cu Whit, mă cuprinde un val de nelinişte. îmi place latura lui întunecată şi bolnavă. Nu ştiu cum e Bryan, dar sunt sigură că nu e nici pe departe capabil de lucrurile pe care le face Whit.

Ne apropiem de crângul de copaci, aerul umed e liniştit şi în depărtare se aude oceanul. Inspir mirosul de pin şi mi se face pielea ca de găină din cauza aerului rece. Tresar când Bryan mă împinge spre trunchiul unui pin şi îşi lasă greutatea pe mine, iar coaja copacului mă zgârie.

- Au! mă vait şi mă întind să mă frec pe spate, uitându-mă urât la Bryan.
- Ssst! spune şi mă sărută înainte să mai rostesc vreun cuvânt.

Sărutul lui e brutal. Dur. îi împing umerii, încercând să-l fac să se oprească, să se dea de pe mine, dar nu-mi dă drumul. Mă strânge mai tare de mijloc şi mă ciupeşte, îmi bagă limba în gură, căutând-o pe a mea, iar eu o ating timid. încerc să mă prefac că e Whit, sperând că îmi va fi mai uşor, dar degeaba.

Nu e Whit. Nici pe departe. Limba lui e prea mare şi e atât de insistent! Urăsc să-i simt mâinile pe corpul meu şi cum mă pipăie peste tot. îi împing umerii şi încerc să-mi întorc faţa ca să nu mă mai sărute, dar Bryan nu se opreşte.

- Ai zis că nu mă tachinezi degeaba, îmi şopteşte în obraz, înainte să-şi plece capul şi să mă sărute umed pe gât. ^

Cuvintele lui mă alarmează. Nu-mi place asta. Deloc. îi pun palmele pe piept, disperată să-l împing, dar e prea puternic.

- Opreşte-te!
- Haide, spune chicotind. Sunetul acela mă îngrozeşte. Nu fi mironosiţă. Oferă-mi un spectacol. Dansează pentru mine ca mai devreme.
- Dă-mi drumul! îi cer.

Se opreşte brusc şi se îndepărtează uşor, uitându-se urât la mine. Privirea lui nu e clară şi îmi dau seama prea târziu că e beat. A băut prea mult în seara asta. Poate mai e şi altceva. Cocaină? Am observat câţiva oameni care îşi ştergeau nasul de un praf alb mai devreme, pe ringul de dans.

- Ai spus că vrei asta.

Vorbeşte încet. Suspicios.

- M... m-am răzgândit. îl apuc de umeri şi zâmbesc, cutremurându-mă când îi văd privirea întunecată. Hai să mergem înapoi înăuntru. Putem să mai dansăm, bine?
- Nu, spune şi îmi trage bustiera în jos. Sânii mei rămân dezgoliţi, iar sfârcurile mi se întăresc din cauza aerului rece. Ţip, încercând să-i acopăr, dar nu mă lasă. Mă ia de mâini şi mi le ţine de o parte şi de alta a corpului. Să fiu al naibii, spune, cu privirea la pieptul meu. Uite ce sâni ai!

Vocea lui e plină de uimire, ca şi cum nu ar mai fi văzut vreo pereche de sâni până atunci. Vrea să pună mâna pe ei.

- Opreşte-te. Mă eliberez din strânsoarea lui şi sunt gata să-mi ridic bustiera, dar mă opreşte, îmi strânge încheietura şi începe să mă sărute din nou, lipindu-mă cu putere de copac.
- Nu te lupta, şopteşte şi mă apucă de fund. îşi bagă mâinile pe sub material, iar eu ridic un genunchi, gata să mă lupt cu el. Nu te lupta. Calmează-

te, drăcuşorule. O să-ţi placă. îţi promit.

Mă ţine nemişcată, copleşindu-mă cu puterea lui.

încep să mă agit când mă strânge de încheieturi şi îmi ridică braţele deasupra capului, rămânând complet expusă în faţa lui. încep să plâng când îmi ţine încheieturile cu o mână, iar cealaltă începe să coboare. Pe faţă, pe umăr. Pe piept, până ajunge la unul dintre sfârcuri, şi îl strânge între degete.

- Vrei asta, murmură, iar eu scâncesc când mă ciupeşte de sfârc. Se încruntă la mine. îţi place dur.

Mă uit la el, complet oripilată. De unde ştie? Whit le-a spus prietenilor lui? Zvonurile au ajuns la toată lumea?

- Orice fată care şi-o trage cu Lancaster preferă sexul dur. Mă strânge mai tare de sfârc şi ţip. Zâmbeşte. îţi place când te doare.
- Te rog, şoptesc când mă apucă de sân şi îl frecă brutal. Nu face asta.
- O vrei, îmi spune şi se apleacă până când rămâne cu gura lipită de a mea. Mai ţii minte? Mi-ai spus că nu mă tachinezi degeaba. Mă aştept să mi-o dovedeşti.

Mă sărută şi nu pot decât să accept, plângând, dar el nu-şi dă seama. Are mâinile ocupate, iar gura lui e înfometată. Nu ar fi trebuit să port niciodată costumul ăsta idiot. Am căutat probleme din prima clipă în care am apărut aşa la petrecere şi chiar am crezut că Whit îl va împiedica pe Bryan să mă ia de acolo.

Dar nu a făcut-o. M-a lăsat să plec. Nu-i pasă de mine. Probabil că nu i-a păsat niciodată, mă gândesc în timp ce Bryan mă sărută pe gât, pe claviculă şi se apropie din ce în ce mai mult de sânii mei. Doamne, cred că mi se face rău!

Bryan îmi strânge sânul drept, cu atingeri brutale, şi e pe cale să-l sugă cu gura deja deschisă, când dispare brusc. Cineva îl ia de pe mine.

- Nenorocitule..., mormăie Bryan, înainte ca cineva să-i tragă un pumn în faţă, iar sunetul loviturii umple aerul chiar când el cade.

Ţip, mai mult de uşurare decât din alt motiv, şi realizez că Whit e cel care îl bate măr pe Bryan. îl loveşte din nou. Şi din nou, până când mâna i se înroşeşte. Ochii îi ard de furie în timp ce stă deasupra lui Bryan, care se ghemuieşte pe jos, încercând să se apere.

- A spus nu, dobitocule, ţipă Whit şi îl scuipă, amintindu-mi de momentul în care m-a salvat de Elliot. îl loveşte pe Bryan direct în coaste, iar acesta se roteşte pe o parte, cu spatele la noi. Dement bolnav!
- Ea a vrut, geme Bryan. A spus că nu mă tachinează degeaba. S-a frecat de mine.
- Asta nu înseamnă nimic dacă o fată spune nu, idiotule.

Whit îl loveşte cu piciorul în spinare înainte să-şi ridice privirea şi să se uite la mine.

Mă uit şi eu la el, gâfâind, cu bustiera în jurul taliei şi sânii la vedere. Plâng şi sunt convinsă că arăt îngrozitor.

Strânge din buze şi dă din cap, de parcă ar fi dezamăgit de mine, îl mai loveşte o dată pe Bryan pentru siguranţă, apoi se întoarce.

Şi pleacă.

Ce naiba?

îmi aşez bustiera la loc şi plec după el, strigându-l.

Continuă să meargă, cu spatele încordat şi umerii drepţi. Tensiunea iradiază din el de parcă ar fi o fiinţă vie independentă. Grăbesc pasul, disperată să-l prind din urmă şi îl iau de mână.

Se întoarce, îşi trage mâna şi pe chipul lui se citeşte doar furie. Nu l-am mai văzut niciodată atât de supărat.

- Ce dracu, Summer?

înţepenesc, şocată că mi-a folosit prenumele. Niciodată nu face asta. Mai ales în public. Nu că ar fi cineva în jur.

- M... mulţumesc, şoptesc şi încep să tremur. Voia să... să...

încep să plâng.

Whit mă ia în braţe şi mă prăbuşesc la pieptul lui, învăluită de mirosul familiar care mă face să mă simt în siguranţă. Mă lasă să plâng, ţinându-mă strâns de talie, sprijinindu-şi bărbia pe capul meu. îi simt degetele încleştându-se în părul meu şi asta mă face să plâng mai tare, simţind greaţă când realizez ce era să mi se întâmple.

Whit are dreptate. Bryan avea să mă violeze lângă copacul acela. Nu ar fi trebuit să plec cu el de la petrece. Nici nu am ajuns bine acolo şi deja am băut prea mult. Seara mea s-a dus de râpă şi sunt sigură că şi a lui Whit.

Nu ştiu cât plâng, dar mi se pare o eternitate. Cu respiraţia întretăiată şi sughiţând, mă desprind uşor şi mă uit la el.

E acelaşi Whit rece şi lipsit de sentimente care se uită la mine.

- Ai terminat? mă întreabă.

încuviinţez, sughiţând încă o dată.

Mă ia de bărbie şi mă forţează să mă uit în ochii lui.

- Nu te mai prosti cu străinii, nu o să fiu mereu în preajmă ca să te apăr.

Ura copleşitoare începe să-mi curgă prin vene şi sângele începe să fiarbă.

- Nu eşti eroul meu, ţip la el.
- Ba sunt în seara asta. Am fost şi data trecută. Nu pot să continui să te salvez, Savage. Până la urmă o să ajungi din nou în situaţia asta şi n-o să mai fiu prin preajmă. Ce-o să faci atunci? Hm? Mă strânge de bărbie, dar rămân nemişcată, nu vreau să-i arăt şi mai multă slăbiciune. Dobitocul ăla aproape te-a violat. Te pipăia peste tot şi tu ai vrut asta, venind îmbrăcată aşa. La ce te aşteptai?

încep să plâng din nou, dar nu spun nimic.

- Eşti un dezastru, Savage. Rezolvă-ţi problemele, înainte să ajungi la doi metri sub pământ.

Mă împinge şi se duce înapoi spre clădire.

Iar de data asta îl las să plece. Nu vreau să mai alerg după el.

Să-l ia naiba pe Whit Lancaster!

La naiba cu el!

CAPITOLUL 26

SUMMER

Toată lumea spune că prima ninsoare din campus vine la sfârşitul lui noiembrie, dar anul acesta a sosit puţin mai devreme. Pe optsprezece mai exact, în miezul zilei, când sunt la oră şi privesc plictisită pe fereastră, văzând cum cad încet fulgi care devin din ce în ce mai mari. Continuă să cadă în rafale din cerul întunecat de-a lungul după- amiezii, iar până seara, tot campusul e acoperit de o plapumă albă.

Profesorii vorbesc încontinuu despre valul neaşteptat de aer rece în timp ce umblă la caloriferele fierbinţi din clase şi se plâng de temperatură. Internatul Lancaster se află într-un complex de clădiri istorice, iar sistemul de încălzire şi de răcire este arhaic. Asta cauzează o dezbatere în timpul orei despre Guvernul american, ultima oră din ziua aceea. Elevii cer modernizarea clădirilor, susţinând că suntem în secolul douăzeci şi unu. Nu meritäm încălzire centralizată şi aer condiţionat? Profesorii sunt de acord, dar spun că modernizarea ar distruge integritatea clădirilor.

Dezbaterea a durat pentru tot restul orei, iar eu m-am plictisit de moarte. Ca de obicei. Nu pot decât să mă gândesc la cât de mult vreau să plec de aici.

Dar nu am unde să mă duc.

E o zi ciudată. Nimeni nu e atent, nici măcar angajaţii. Mai sunt două zile până vineri, ultima zi de şcoală înainte de vacanta de Ziua Recunoştinţei. Toată lumea e nerăbdătoare să părăsească proaspătul regat alb în care sa transformat campusul nostru peste noapte. Zumzetul conversaţiilor a fost mai zgomotos decât de obicei de-a lungul orelor de azi, toată lumea vorbind despre planurile de vacanţă. Escapade tropicale, cumpărături, vizite la rude... deşi toate sunt considerate plictisitoare. Demodate. E ca si cum am fi la închisoare si ar urma să fim eliberaţi.

Mi-ar plăcea să merg undeva. Oriunde. Dar nu merg. Eu şi mama am vorbit destul de des până săptămâna asta. Conversaţii seci la telefon pe care mi-aş fi dorit să le pot înlocui cu mesaje, atât sunt de ciudate. Nu pomenesc despre vacanţă şi nici ea nu o face, dar există.

Amândouă stim asta.

>

Şi pe măsură ce data se apropie, conversaţiile devin mai rare, până când îmi spune că pleacă într-o excursie în Caraibe cu nişte prieteni. O să mă descurc? Are nevoie de evadare, îmi spune repede, fără să-mi dea ocazia să răspund. După toate lucrurile prin care a trecut, după toată suferinţa de anul trecut. Incendiul, asigurarea, administrarea proprietăţii, procesul pe care îl are cu doamna Jonas Weatherstone.

Ce aş putea spune? Cum aş putea obiecta? îi spun să se
ducă, bineînţeles. Ba chiar îi amintesc să îsi ia cremă cu

[1] > >

protecţie solară, ca şi cum eu aş fi părintele şi ea copilul. Eu sunt cea responsabilă în relaţia noastră care evoluează constant.

Asta ar fi foarte amuzant, dacă nu ar fi trist.

Căminele rămân deschise pe perioada vacanţei pentru elevii care nu au unde să se ducă şi îl anunţ pe monitorul căminului meu că voi rămâne. Privirea compătimitoare din ochii domnişoarei Thompson mă enervează la culme şi când deschide gura, pe cale să spună: „îmi pare rău", o întrerup şi îi spun că trebuie să plec ca să nu întârzii la oră.

Nu e adevărat şi o ştim amândouă. Mă întâlnesc cu ea în pauza de prânz, iar Sylvie e de negăsit, ca de obicei. Gândul de a petrece singură o altă pauză de prânz, sătulă de monotonia din viaţa mea de la întâi noiembrie, aproape devine de nesuportat.

Nu ajută nici faptul că am fost cu nervii întinşi la maximum aşteptând ca Whit să-mi spună ceva, orice. Dar bineînţeles că nu spune nimic. Mă evită.

E un puzzle pe care nu-l pot completa oricât de mult aş încerca.

M-a salvat în noaptea de Halloween, iar a doua zi Bryan nu a venit la ore. Nu l-am mai văzut şi nu am mai auzit de el de atunci. Ştiu sigur că Whit a scăpat de el. La fel cum a făcut cu amărâtul, prostul de Elliot. Nimeni nu- 1 enervează pe Whit şi nu-i contestă autoritatea în campus. Asta înseamnă sfârşitul acelei persoane.

Se pare că Bryan şi l-a găsit pe al lui. Nimeni nu-i va simţi lipsa. încă îi simt mâinile pe mine şi limba în gura mea. Cum repeta încontinuu că am spus că nu-l tachinez degeaba. îmi amintesc cum m-am purtat cu el la petrecere. Cum am dansat şi m-am frecat de el. Cum i- am atins penisul cu fundul meu, deşi eram aproape dezbrăcată. Poate că Whit avea dreptate. Poate chiar am vrut ca Bryan să profite de mine. Eram disperată să-i atrag atenţia lui Whit, dar am atras-o pe a altcuiva. A unei persoane nepotrivite.

Poate că Whit a sărit în apărarea mea, dar m-a făcut să mă simt îngrozitor. Chiar şi după atâtea săptămâni, mă simt oribil pentru că nu vorbeşte cu mine. Oricum, şi-a văzut de drum. E cu Caitlyn acum. îi văd peste tot împreună. Prin tot campusul. Se învârte pe lângă el, disperată să-i atragă atenţia, dar el i-o oferă foarte rar. Are mereu aceeaşi expresie impasibilă, părând să-şi dorească să fie oriunde altundeva decât cu ea.

Cunosc sentimentul. Urăsc că am asta în comun cu ea.

Măcar cu ea iese în public. Nu a vrut să ştie nimeni că era împreună cu mine, iar asta doare. Mai mult decât vreau să recunosc. Nenorocitul a crezut mereu că e mai bun decât mine.

Până la sfârşit.

Sylvie încă dispare constant. Şi dacă înainte părea să se simtă mai bine, acum arată mai rău. Sănătatea ei se degradează repede, îmi spune când se întoarce în campus
pentru o zi. Uneori doar pentru o oră înainte să plece din nou. Mereu obosită şi palidă. Cearcănele ei devin din ce în ce mai închise la culoare, iar eu mă îngrijorez din ce în ce mai tare. îl evită pe Spencer şi nu ştiu ce s-a întâmplat între ei în seara de Halloween, pentru că nu vorbeşte. Nu cu mine.

Cu nimeni.

Dacă nu e plecată pentru că e bolnavă, e la una dintre programările la doctori. La specialişti. Centre specializate în asta, asta şi asta. I se fac analize, radiografii, i se măsoară semnele vitale şi primeşte medicamente noi. Dar încă susţin că nu ştiu ce e în neregulă cu ea.

- Aş putea să le spun, dar nimeni nu mă ascultă, mi-a spus cu câteva zile în urmă, după ce am luat prânzul şi ne-am aşezat afară, în bătaia vântului care ne flutura părul. A ieşit soarele pentru aproximativ cincisprezece minute în ziua aceea şi toată lumea s-a bucurat de el înainte să dispară din nou. Zilele întunecate şi noroase au devenit ceva obişnuit aici. Aşa că doar aştept ziua în care o să mor şi poate atunci cineva îşi va da seama.

Cuvintele ei m-au speriat, dar nu înţelegeam exact la ce se referă. Şi ori de câte ori am întrebat-o, a schimbat subiectul.

Aşa că nu am spus nimic şi m-am rugat în secret ca singura mea prietenă de la şcoala asta blestemată să nu moară până la sfârşitul anului. Nici măcar nu ştiam dacă ea şi Spence au făcut sex. Nu pomeneşte despre asta.

Iar Whit încă nu mi-a înapoiat jurnalul.

înţelegerea noastră s-a terminat. Nu mai e interesat de mine, se vede clar, dar tot nu mi-l dă înapoi. Bineînţeles că nici eu nu i-l cer. îşi vede de treabă, petrecând timp cu noua lui jucărie, cu prietenii lui, iar noi nu vorbim. Nu mai există nici priviri ascunse, pline de pasiune pe holuri sau la ore. S-a terminat şi asta.

Ce era între noi s-a terminat.

Asta încerc să-mi repet.

La ora despre Guvernul american sufăr cel mai mult. Uneori se aşază direct în faţa mea, schimbându-şi locul, de parcă m-ar tachina şi mi-ar aminti că e încă acolo. Impozant şi gata să mă bântuie. Eu stau mereu în acelaşi loc şi ajung la ore mai devreme, sperând să mă evite. Uneori se uită la mine pentru o secundă, chiar înainte să o sărute pe Caitlyn pe obraz şi să plece fiecare în altă direcţie. Ea stă în partea cealaltă a clasei, în prima bancă, precum o elevă silitoare.

în timp ce Whit vine în spatele clasei, pe partea stângă, mereu în faţa mea.

Atât de aproape încât îi simt mirosul şi pot să mă uit la părul lui moale de pe ceafa. Ştiu cât de moale e între degetele mele. Ştiu cum geme când are orgasm. Gustul gurii lui atunci când mă sărută. Gustul penisului său între buzele mele.

Uneori nu-mi vine să cred. Poate mi s-a părut. Poate ce a fost între noi a fost un vis. Sau un coşmar. După ce m-a lăsat între copaci în mijlocul pădurii, m-am târât în camera mea şi am plâns încontinuu. Nimeni nu a venit după mine. Nici măcar Sylvie. Era prea ocupată cu propria situaţie cu Spencer, deci nu mă pot supăra pe ea.

în plus, dacă m-aş supăra pe Sylvie, ar însemna să rămân fără prieteni şi nu pot risca să o pierd.

Pur şi simplu...

Nu pot.

Lipsa jurnalului nu-mi dă pace şi îl vreau înapoi. De fiecare dată când deschid sertarul şi văd că nu e acolo mă înfurii. Mă întreb cât de mult a citit din el. Dacă îmi ştie cu adevărat toate secretele.

Sau doar m-a tachinat în tot acest timp şi nici măcar nu l-a deschis? Asta are mai mult sens. Nu-i pasă de mine. De ce i-ar păsa de ceva din trecutul meu?

Nu-i pasă. E un mare nesimţit, lipsit de sentimente, care merită o viaţă îngrozitoare alături de femeia care a fost aleasă pentru el în loc de femeia de care s-ar putea îndrăgosti singur. Sper să o urască. Sper să nu-i poată oferi copii niciodată. Sper ca într-o zi să se gândească la mine şi să fie înnebunit de regrete.

Sper.

Sper.

Sper.

După ce am vorbit cu domnişoara Thompson şi i-am spus că nu plec nicăieri săptămâna viitoare, m-am dus la bibliotecă şi am pretins că îmi fac temele. De fapt, citeam o carte în aplicaţia Kindle, ceva întunecat şi depravat, dar foarte romantic, cu care rezonez. Femeia e puternică. Sfidătoare. Iar bărbatul e un adevărat alfa, un om de afaceri, miliardar, care nu face altceva decât să le dea ordine celorlalţi în loc să le vorbească precum un om raţional.

Cu excepţia femeii. Pe ea o tratează ca pe o regină. Ca pe un lucru fragil şi preţios pe care numai el îl poate proteja. Şi deşi e capabilă să aibă grijă de ea, îl lasă să o trateze aşa. Se simte specială. Protejată.

Iubită.

Mă gândesc la Whit. La momentul în care mi-a spus că sunt uimitoare. Când m-a făcut să mă simt ca şi cum aş fi cea mai frumoasă fată pe care a văzut-o vreodată. Când mi-a spus că nu-mi pot ascunde frumuseţea oricât de mult aş încerca. Atunci nu am luat prea mult în seamă cuvintele lui, dar acum o fac, mi le amintesc iar şi iar. Oare vorbea serios? Sau încerca doar să mă convingă să-i ofer orice voia.

- Aici erai.

Ridic privirea şi o văd pe Sylvie lângă masa mea, zâmbind, obosită, cu buzele palide. îmi pitesc telefonul pentru că nu vreau să mă prindă citind un roman de dragoste când ar trebui să-mi fac temele, deşi cea care mar prinde e prietena mea.

- Hei, spun, un singur cuvânt în care se citeşte îngrijorarea. O licărire de supărare se întrezăreşte pe chipul ei. Urăşte când e întrebată de problemele ei de sănătate. Unde ai fost? Eşti bine?

- Sunt bine.

Trage un scaun şi se aşază, apoi îşi trânteşte zgomotos ghiozdanul pe masă.

O aud pe domnişoara Taylor spunându-ne să facem linişte, iar Sylvie îşi dă ochii peste cap.

- Am fost la încă o programare la doctor. I-am spus mamei să mă aducă înapoi aici. Voiam să merg la ore, continuă ea.
- Mai avem doar o zi, îi amintesc cu blândeţe. N-o să se întâmple mai nimic aici. Ai fi putut să lipseşti.
- Aveam nevoie să scap de ea. Sylvie se uită la telefon şi scoate uşor limba în timp ce tastează un răspuns pentru cineva şi îl trimite. îşi pune telefonul pe masă, lângă ghiozdan. Sunt sătulă de ea. Mă oboseşte să petrec timp cu mama.

Cunosc sentimentul.

- Mi-a fost dor de tine, spune încet. Nu prea am mai avut ocazia să vorbim în ultima vreme, dar ştiu că ai trecut... printr-un moment greu în noaptea de Halloween şi îmi pare rău că ai trecut prin asta.

Mi-ar plăcea s-o întreb ce ştie mai exact, dar nu vreau să ştiu ce se spune despre mine.

în schimb, îi zâmbesc încordat şi înclin din cap.

- Mulţumesc.
- Eşti bine? Se uită peste umăr înainte să vină mai aproape de mine. Whit a rezolvat problema.
- Te referi la Bryan? întreb, ridicând dintr-o sprânceană. Mi-am dat seama.
- Nu face asta pentru oricine, să ştii. De obicei, păstrează măsurile acestea drastice pentru persoanele care mă terorizează pe mine. Face o pauză scurtă. Pentru tine a făcut-o de două ori.
- Nu ştiu de ce, spun calmă, de parcă nu ar conta. E cu Caitlyn acum. Presupun că de acum o va proteja pe ea.

Sylvie începe să chicotească şi clatină din cap.

- Nu-i pasă de Caitlyn. Cred că o ţine pe lângă el pentru că îi gâdilă orgoliul şi îi place asta.
- Nu ii naivă, Sylvie. Caitlyn îi gâdilă mai mult decât orgoliul, izbucnesc ca o scorpie geloasă.

Se opreşte din râs şi se uită la mine.

- Şi-ar dori să gâdile altceva. întotdeauna o ţine la distanţă. L-am întrebat de curând de ce. Mi-a spus că nu poate să facă sex cu ea. E prea disperată.

Nu răspund nimic, vrând cu disperare să o cred pe Sylvie şi spunându-mi că nu-mi pasă ce face Whit..

Nu mai e treaba mea.

Sylvie se luminează la faţă în timp ce mă analizează.

- Doamne, tocmai mi-a venit o idee minunată. Ar trebui să vii cu mine acasă de Ziua Recunoştinţei.

O privesc uimită, fără să pot scoate vreun cuvânt, şi repet invitaţia ei iar şi iar în mintea mea. Nu e atentă la mine pentru că a scos o foaie de hârtie. Cu un creion, începe să deseneze. îmi dau seama ce face şi nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

E un curcan.

- Nu vreau să deranjez, încep, dar ridică brusc capul şi mă priveşte rugător.
- Te rog să deranjezi. Abia aştept să deranjezi. Totul e atât de plictisitor în casa din Newport! Obişnuiam să ne petrecem verile acolo, dar după divorţ nu mai mergem

acolo decât de Ziua Recunoştinţei. Mama şi tata mereu petrec sărbătorile cu noi.

Rămân cu gura căscată.

- Credeam că sunt divorţaţi.

Sylvie revine la curcanul ei.

- Mama spune mereu că tata trebuie să se gândească la copii. Ca şi cum am fi aceeaşi familie perfectă când mama şi tata sunt sub acelaşi acoperiş. Te rog! De fapt, vrea să pretindă că încă sunt împreună. Divorţul ar fi o pată imensă pentru statutul ei social.

Vocea ei e plină de amărăciune.

- Ce face familia ta de Crăciun?

Ridică privirea.

- Tata a tras linie la Crăciun. Nu-l mai petrece cu noi. Mereu pleacă într-o vacanţă exotică cu iubita lui din momentul respectiv. De când au divorţat, se bucură de viaţă şi nu pot spune că îl învinovăţesc.
- Şi restul familiei tale? întreb.
- Ah. De obicei petrecem sărbătorile în Manhattan. Oraşul e plin de viaţă în perioada Crăciunului. E perioada mea preferată din an.
- E frumos în timpul sărbătorilor, sunt de acord, căzută pe gânduri, luând în calcul toate posibilităţile.

Oare e o nebunie să mă gândesc să merg cu Sylvie doar ca să pot fi lângă Whit? Dar de ce aş vrea să mă torturez aşa? Şi oare s-ar bucura că am apărut în timpul vacanţei lui, sau ar fi supărat?

Aleg ultima variantă. Bazat pe ultima noastră interacţiune, cred că e sătul de mine. Aşa cum şi eu sunt sătulă de el.

- Deci? Ce spui? Ridic ochii şi văd că Sylvie mă priveşte. Va fi distracţia perfectă.
- Pentru cine?
- Pentru mine. Am nevoie de cineva cu care să-mi petrec timpul. Lina e prea ocupată să danseze tot timpul. E la Londra şi nu poate veni. Şi chiar dacă ar veni la Newport, nu mai e aceeaşi. Nu mai are chef de tămbălău. Ce cuvânt ciudat şi învechit, deşi nu sună aşa de ciudat venind de la Sylvie. Ai putea să faci cunoştinţă cu tatăl meu. Asta e ceva ce merită văzut.

Râde şi dă din cap, iar eu îmi dau seama exact la ce se gândeşte.

S-o aducă pe fata femeii care a distrus căsnicia familiei Lancaster la cina de Ziua Recunoştinţei. Ce idee grozavă!

- Sylvie. Mă foloseşti ca să-ţi superi părinţii? o întreb cu calm.

Face ochii mari şi îşi duce mâna la piept.

- N-aş face niciodată aşa ceva. Chiar îmi place să-mi petrec timpul cu tine, Summer. Ştii asta.
- E foarte convenabil, mă aduci la cină de Ziua Recunoştinţei când ambii tăi părinţi vor fi acolo, spun, simţindu-mă puţin înşelată. Nu vreau să fiu folosită ca un instrument de răzbunare.
- Haide, de ce nu? Ce e rău în asta? Mama va fi atât de furioasă! îşi lasă capul pe spate şi râde zgomotos, cel mai fericit sunet pe care l-am auzit de la ea. O privesc atent, în timp ce pe fundal se aude încontinuu domnişoara Taylor care ne spune să tăcem, până când Sylvie se opreşte din râs. Dar ochii ei încă licăresc. Tata va încerca să se culce cu tine.

Rămân cu gura căscată.

- Scârbos!
- Ai împlinit optsprezece ani? ridică Sylvie din sprânceană.

Mă foiesc pe scaun pentru că nu vreau să recunosc, dar nu-mi dă de ales.

- O să-i împlinesc.
- Bineînţeles, îmi spune, de parcă aş fi un copil prostuţ. Dar când? Curând?
- Mâine.

N-am spus nimic. Nimănui nu-i pasă de ziua mea în şcoala asta. Nimănui nu-i pasă de ziua mea, nici măcar mamei mele. Nu a pomenit de asta. Deloc.

Şi sunt singurul ei copil.

Cum a putut uita?

- Nu, şopteşte Sylvie. Mâine? Vai, Doamne, trebuie să sărbătorim! Ce nebunie! Ştii a cui mai e ziua mâine? Ridic din umeri, confuză. N-o să-ţi vină să crezi!

Vorbeşte atât de tare încât domnişoara Taylor îi recunoaşte vocea.

- Sylvie Lancaster, taci din gură!
- Mai taci, hoaşcă bătrână, mormăie Sylvie printre dinţi şi amândouă pufnim în râs.

Dar eu mă opresc repede. Nu ştiu la cine s-ar putea referi, dar ceva îmi spune că ar trebui să ştiu.

- Cu cine îmi împart ziua de naştere? o întreb, plină de curiozitate.

Poate e Spencer, iubirea nu foarte secretă a lui Sylvie, deşi nu a pomenit numele lui niciodată de la petrecerea de Halloween.

Poate e vorba de sora ei mai mică? Misterioasa dansatoare Caroline? Doamne, sper că nu e tatăl ei! Asta ar face ca lucrurile să fie şi mai rele, din moment ce a spus că s-ar da la mine dacă aş fi majoră.

- Cum am spus, nu o să-ţi vină să crezi. Niciodată. Sylvie face o pauză pentru efect şi zâmbeşte larg. Inima mea bate mai tare, pulsând incontrolabil şi aştept să-mi spună. E Whit. Face optsprezece ani mâine.

CAPITOLUL 27

SUMMER

în vinerea de dinainte de vacanţă, internatul Lancaster nu mai arată ca un loc de studiu. Jumătate dintre elevi au plecat deja, mulţi dintre ei cu un avion către o călătorie minunată, nerăbdători să-şi înceapă vacanţa. Mă trezesc la ora 7 şi mă uit la toate maşinile din parcare care vin şi pleacă, părinţi care sosesc zâmbind să-şi ia copiii. Unii sunt încruntaţi. Alţii trimit servitori în locul lor, iar câţiva îşi escortează fetele bosumflate şi băieţii supăraţi în maşini marca Mercedes.

îmi lipesc capul de geam şi mă întreb unde pleacă. Dorindu-mi să plec şi eu.

Apoi îmi amintesc că plec, şi e un sentiment ameţitor, de agitaţie, combinat cu groază. Să scap din campus o săptămână mi se pare o adevărată vacanţă.

Să petrec o săptămână cu Whit şi familia lui?

Absolut terifiant.

E cel mai prostesc lucru pe care l-am făcut în viaţa mea şi am făcut multe lucruri prosteşti. Am încercat să-i spun lui Sylvie că e o idee proastă, dar a insistat. Nu voia să meargă singură acasă şi m-a asigurat că Whit nu va fi prea mult prin preajmă. Sunt convinsă că atunci când va afla că sunt acolo, va crede că am venit cu Sylvie doar ca să fiu în preajma lui, ceea ce nu e adevărat.

Prefer să am de-a face cu furia lui Whit decât să stau singură de sărbători la internatul Lancaster şi să mă simt depresivă şi abandonată.

Va fi bine. Pot să mă descurc o săptămână cu familia Lancaster. Sylvie va fi acolo. Spune că au o casă imensă şi că probabil nu mă voi întâlni cu Whit.

Perfect.

Cineva bate la uşă şi mă încrunt, uitându-mă la ceas pe telefon. E abia 7.30. Mă duc la uşă, o descui şi o deschid puţin.

E Sylvie, îmbrăcată în uniformă, arătând impecabil, şi zâmbeşte.

- La mulţi ani! spune, ţinând în mână o pungă albă.
- Mulţumesc, spun, zâmbind uşor, şi deschid uşa mai larg ca să poată intra. Ce ai acolo?
- Deschide şi uită-te, spune încântată şi îmi dă punga înainte să intre în cameră. Se opreşte brusc, uitându-se în jur. încă nu ai nimic aici.

Deschid punga şi găsesc o gogoaşă cu glazură roz, presărată cu bomboane colorate.

- Mulţumesc. Şi... cum adică încă nu e nimic aici?
- Pe pereţi. Pe biroul tău. Face semn către ele. Nu există poze. Nu ai lumânări, plante sau decoraţiuni. Parcă nici nu ai locui aici şi stai în camera asta de luni întregi, Summer. Arată ca o celulă de închisoare.
- Sunt aici doar temporar, spun ridicând din umeri şi scot gogoaşa din pungă, apoi muşc din ea.

E dulce. Bomboanele sunt crocante şi mă fac să vreau mai mult. O devorez din patru înghiţituri şi îmi doresc să fi avut ceva de băut.

Dacă mama m-ar vedea acum, probabil ar face infarct.

Sylvie nici măcar nu e atentă. Se plimbă prin cameră, atingând toate lucrurile. Cablul încărcătorului de la telefon aşezat pe noptieră. Ghiozdanul de pe scaunul de la birou. Pătura albastră de pe patul nefacut. încerc să-mi văd camera prin ochii ei şi realizez imediat că are dreptate. E plictisitoare. Banală. Fără personalitate.

- Jur că pare că stai într-un spital, spune şi se învârte prin cameră. Nu ai nici măcar un calendar în care să tai zilele cu un X mare.

Ştiu că încearcă să glumească, dar devin imediat defensivă.

- Cât mai am de stat aici? Şase luni? De ce să încerc să o fac drăguţă?
- Ca să te simţi ca acasă, spune ea, subliniind fiecare cuvânt.

Până să vin aici nu am simţit că mai am o casă. Nu am avut ce să aduc cu mine, iar mama nu a făcut nici o sugestie. Mi-a cumpărat lenjerie nouă şi acum, când mă uit la ea, îmi dau seama că Sylvie are dreptate.

- Ţi-a plăcut gogoaşa? întreabă, schimbând subiectul.
- Am mâncat-o deja, recunosc, simţindu-mă sătulă. Mulţumesc.

Sylvie râde.

- Cu plăcere. în seara asta ieşim la o cină în familie ca să sărbătorim ziua lui Whit. Stai să vezi meniul! E restaurantul meu preferat.

Doamne, asta sună teribil de ciudat!

- Eşti sigură că e o idee bună să vin cu tine?

Se strâmbă şi dă din mână de parcă aş face prea mult caz pentru nimic.

- Crede-mă, e în regulă. Deja am vorbit cu părinţii mei. Tatei îi place când vin cu prieteni. întotdeauna îşi face griji pentru viaţa mea socială. Se teme că sunt prea izolată din cauza problemelor mele medicale.

Probabil că tatăl ei are dreptate. Nu are mulţi prieteni, la fel ca mine, dar din cu totul alte motive. Mult mai sumbre şi mai întunecate.

- Cum rămâne cu Whit? întreb, şoptind.

Rareori i-am spus numele în prezenţa lui Sylvie. Mi se pare că îl invoc, că dacă i-am spus numele vor apărea nişte spirite. Diavolul va apărea de nicăieri şi se va năpusti asupra mea.

Sună dramatic, dar de câte ori mă gândesc la seara de Halloween încep să tremur.

- Ce-i cu el? întreabă cu prea multă inocenţă.
- l-ai spus că vin cu tine acasă?
- Nu. Râde când vede groaza de pe chipul meu. Nu-ţi face griji! O să fie bine. Voi doi puteţi avea întâlniri secrete, clandestine când sunteţi acolo, cine ştie? O să fie distractiv! Ştiu că încă e interesat de tine.

N-ar trebui să-mi trezească speranţa vorbind despre întâlniri clandestine.

- Ba nu e. Are o nouă iubită.

în plus, ultimul cuvânt pe care l-aş asocia cu Whit e „distractiv".

- Te urmăreşte din priviri oriunde te duci când sunteţi în aceeaşi încăpere, zice ea.

îmi înclin capul într-o parte şi o privesc.

- Ce vrei să spui?
- Exact ce auzi. Te priveşte, Summer. Tot timpul. Iar lui Whit nu-i pasă de nimeni, cel puţin nu de fetele de la liceul nostru. Caitlyn e un truc. Nu ştiu de ce o ţine aproape, dar are motivele lui. Singurii oameni pentru care îşi face griji sunt prietenii lui şi ei sunt singurii care contează pentru el de obicei.
- Sunt convinsă că nu înseamnă nimic că se uită la mine, spun indiferentă, refuzând să sper. Mă urăşte acum. Nu uita că la un moment dat a întors pe toată lumea din campus împotriva mea.
- Da, iar acum te lasă în pace. Şi practic ai recunoscut că a fost ceva între voi. Acum nu mai recunoşti. Care e treaba? întreabă, ridicând din sprâncene. E din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Bryan?

Mă înroşesc când îmi amintesc. Toată lumea ştie că Bryan aproape a încercat să mă violeze înainte ca Whit să-l bată măr.

- Nu vreau să vorbesc despre asta.
- Aha. Privirea ei cu subînţeles mă face să mă simt mai ruşinată. Orice s-ar fi întâmplat, mă îndoiesc că Whit te urăşte.
- Sigur mă urăşte, spun mult prea repede.

După expresia de pe chipul ei e clar că nu mă crede.

- Sigur. Deşi înţeleg ce faci. Şi probabil ai dreptate. Nu ar trebui să speri când vine vorba de Whit. Ce păcat!

Sylvie se întristează foarte tare.

- Ce e păcat? întreb, urând cât de mult îmi doresc să aflu toate detaliile despre Whit.

Când aud numele lui, mă apropii mai mult, dornică să aflu orice informaţii despre el.

- Că nu are inimă.

Intru la prima oră şi domnul Figueroa e în spatele catedrei, vorbind cu câteva fete, ca de obicei. întotdeauna se adună în jurul catedrei lui înainte de începerea orei. Flirtează cu el, fâlfâie din gene, râd mult prea tare la glumele lui, chiar dacă nu sunt amuzante. L-am auzit spunând câteva şi sunt răsuflate.

Trec pe lângă ei ca întotdeauna şi mă duc spre banca mea, când îl aud că mă strigă.

Mă întorc uşor, cu o privire întrebătoare. îmi face semn, indicându-mi că vrea să merg să discute cu mine, aşa că mă apropii de catedra lui unde două fete, care nici măcar nu sunt din clasa noastră, mă privesc dezgustate. Nu mă obosesc să mă uit la ele, concentrându-mă asupra lui Figueroa, care îmi zâmbeşte puţin, cu o expresie caldă. Prietenoasă.

Am evoluat mult de la ostilitatea iniţială când a simţit că prezenţa mea i-a fost impusă, în prima zi de şcoală.

- Summer, îmi spune pe nume, pe un ton plăcut. Ai
0 clipă?

încuviinţez din cap, fără să spun vreun cuvânt. Se uită la cele două fete, iar acestea pleacă din clasă fără să fie nevoie să le spună ceva. După ce rămânem singuri, îşi drege glasul şi mă priveşte cu un surâs.

- Mi-a plăcut foarte mult eseul pe care l-ai predat, spune, şi complimentul lui mă surprinde. Ai un fel de a scrie care face ca totul să prindă viaţă.
- O! Nu ştiu ce să spun. Vă mulţumesc.
- Sincer? Când ai ajuns aici, nu am crezut că o să poţi ţine ritmul cu această clasă, dar mi-ai demonstrat că mam înşelat. Continuă să zâmbească. Văd că ai pauză după prânz.
- Da, spun şi mă încrunt puţin.

M-a verificat? De unde îmi ştie orarul?

- Mă întreb dacă ai vrea să fii asistenta mea în ora aceea de pauză. Am nevoie de puţin ajutor pentru a organiza testele şi alte lucruri de genul ăsta. Nimic prea complicat, promite chicotind. Ce spui?

Vreau să-i spun direct că nu, că nu sunt interesată. Nu-

1 plac în mod deosebit şi sunt convinsă că nici el nu mă place. Dar cred că e o oportunitate pe care nu ar trebui să o refuz.

- Pot să mă gândesc la asta? întreb, afişând o expresie confuză.
- Bineînţeles, răspunde relaxat. Poţi să te gândeşti la asta în pauză. Să-mi spui dacă ai vreo întrebare. Sunt disponibil. Ai adresa mea de e-mail, nu-i aşa?
- Da, spun, încuviinţând din cap. Şi vă mulţumesc pentru oportunitate.
- Nu ofer poziţia aceasta oricui, spune încet. Dar tu ai ceva, Summer. Ceva special.

Cuvintele lui îmi trezesc fiori pe şira spinării. „Ceva special.” Sunt cuvinte vag înspăimântătoare, mai ales de la un profesor care are undeva la patruzeci de ani, iar eu tocmai am împlinit optsprezece.

- Vă mulţumesc, spun din nou şi mă întorc, izbindu- mă de cineva care tocmai intră în clasă.

Whit.

Mă prinde de umeri şi mă împinge uşor.

- Ai grijă pe unde mergi, izbucneşte dintr-odată, iar expresia lui devine mai blândă când se uită la mine. Nu ştiu cum arăt, dar mă strânge mai tare de umeri în loc să- mi dea drumul şi îşi lasă capul într-o parte, analizându- mă. Eşti bine?

Mă uit la el cu gura căscată, surprinsă de întrebare şi de îngrijorarea din ochii lui. Surprinsă că încă mă atinge după ce m-a ignorat timp de... aproape trei săptămâni? Mi se pare că a trecut o eternitate de când am fost faţă în faţă.

Nu-l înţeleg. Oare o să-l înţeleg vreodată?

- Sunt bine. Zâmbesc forţat, iar el îmi dă drumul. Decid să testez apele. La mulţi ani!

Se încruntă.

- De unde ai ştiut?
- Mi-a spus Sylvie. E şi zi...
- Whit. Summer. Vă rog să mergeţi la locurile voastre, spune domnul Figueroa, pe un ton nervos.

Whit îi aruncă o privire ucigătoare şi se duce spre banca lui.

Nu am de ales şi fac acelaşi lucru. Mi se pare că merg pe aer, fără să ating pământul. Pentru prima dată, Whit nu se poartă urât cu mine. Ba chiar pare îngrijorat pentru mine şi...

Probabil analizez prea mult situaţia.

Dar îmi e greu să mă prefac că nu e în clasă, aşa cum fac de obicei. Domnul Figueroa începe ora, plimbându-se prin faţa clasei, vorbind doar cu zece dintre noi, în loc de douăzeci ca de obicei, şi simt cum Whit mă priveşte, provocând urme pe spinarea mea.

Figueroa vorbeşte şi tot vorbeşte, şi de fiecare dată când ridic privirea se uită la mine, încruntat, parcă încercând să mă înţeleagă. Poate l-am surprins când l-am întrebat dacă pot să mă gândesc să fiu asistenta lui. Foarte bine. Toate celelalte fete îi cad la picioare, îl doresc, vor timpul lui, un zâmbet, o privire galeşă. Sunt disperate după atenţia lui şi înţeleg ce simt, deşi nu atenţia lui e cea pe care o vreau eu.

Cât de subtil pot să îmi întorc capul spre stânga! îmi sprijin obrazul pe umăr pentru un moment mai lung şi aştept. Mă simt ca o proastă. Ridic privirea, căutându-l pe Whit, şi îl găsesc imediat.

Mă priveşte deja, ţinând în gură un creion. Privesc fascinată cum îl plimbă între buze, de parcă l-ar săruta. îi întrezăresc limba rozalie când deschide gura.

Mă întorc, cu respiraţia întretăiată. Mă simt ameţită, confuză. De ce mă bagă brusc în seamă? Nu ştie că merg la el acasă. O să fiu acolo o săptămână.

Cu el.

într-un final, sună clopoţelul. Ora s-a terminat. îmi adun lucrurile fără să mă grăbesc, îngrozită că Figueroa stă la uşă şi le urează tuturor sărbători fericite când pleacă.

Whit pleacă în acelaşi timp cu mine şi ne întâlnim la uşă, dar Figueroa nu se uită la el.

Are ochi doar pentru mine.

- Gândeşte-te, Summer, spune el misterios. Sărbători fericite, Summer!
- Şi dumneavoastră, răspund, ieşind cât de repede pot pe uşă.

Whit vine pe urmele mele şi mă apucă de braţ, împiedicându-mă să fug de el.

- Ce naiba a fost asta?

E adevărat că nu este multă lume pe hol, dar faptul că mă atinge în public este şocant.

- De ce-ar fi treaba ta?
- Să nu te joci cu mine, Savage. Mă ia de după mijloc şi mă trage după el, făcând dreapta pe un hol mic, până ajungem într-o nişă ferită, unde nu mai e nimeni. Despre ce vorbea Figueroa?

Inima îmi pulsează sub atingerea lui. Oare simte? Ştie cât de mult mă afectează? Doamne, sunt atât de slabă! Ar trebui să fiu supărată pe el. în schimb, sunt încântată şi sper să nu se oprească din vorbit.

- Nimic.

Whit vine mai aproape, până când mă atinge cu pieptul lui şi mă face să inspir rapid.

- Spune-mi! aproape urlă.
- Vrea să fiu asistenta lui, recunosc şi mă întreb de ce se poartă aşa. Nu e mare lucru.
- E un pervers care încearcă să se culce cu elevele lui. Aproape întotdeauna încep prin a fi asistentele lui, spune, dezgustat. E mare lucru.

Rămân cu gura căscată.

- Glumeşti.
- Chiar crezi că aş minţi în legătură cu asta?
- De ce nu-l opreşte cineva?

„Tu‘, vreau să adaug, dar n-o fac.

- Pentru că nimeni nu l-a prins în flagrant. Şi nici una dintre fetele care au fost cu el nu îl denunţă, explică el. De fiecare dată când cineva încearcă să vorbească, are o poveste pregătită. O scuză. Aceeaşi poveste şi cu fetele. Nu se apropie de ele când sunt minore. Aproape mereu sunt în clasa a XII-a. E un secret bine cunoscut despre care nu vorbeşte nimeni.
- Ai putea face ceva în privinţa asta, să ştii. Numele tău e pe firma de la intrare. Poţi face oamenii să dispară, îi amintesc, gândindu-mă la Bryan.

Şi la Elliot.

- încă nu a comis nici un delict... cu care să fie prins. E un pervers. Whit îmi dă drumul şi face un pas în spate, parcă având nevoie de spaţiu. îşi trece mâna prin păr, evident frustrat. Frustrat de mine? De el însuşi? De Figueroa? Nu am cum să aflu pentru că nu îmi spune. Şi de ce încerc să-ţi explic asta? Doar... ai grijă, bine? Motivele lui nu sunt inocente.

Asta o spune băiatul cu cele mai imorale motive pe care le-am văzut în viaţa mea.

- Mă avertizezi?
- E pentru siguranţa ta, clarifică el. Aş face-o şi pentru surorile mele.
- Deci acum mă vezi ca pe sora ta.

Se încruntă. Eu zâmbesc.

- Sub nici o formă, spune iritat. Nu vreau să fac sex cu sora mea, pentru numele lui Dumnezeu!

Declaraţia lui îmi provoacă fiori şi decid să schimb subiectul.

- Ştiai că avem aceeaşi zi de naştere?
- Ce vrei să...? E ziua ta?

Pare confuz.

Confirm din cap. Mă întind şi îi pun mâna pe piept, trăgându-l încet de cravată.

- Optsprezece ani. în sfârşit majoră.
- La fel ca mine, spune cu o urmă de zâmbet.

Nu-i dau drumul cravatei. Nu înţeleg de unde vine această îndrăzneală, dar profit de ea. Mă gândesc să-i spun că merg cu ei în vacanţa de Ziua Recunoştinţei, dar decid să nu-mi forţez norocul. Va afla în curând, desi sunt convinsă că se va enerva când va afla, oricând ar fi asta.

- Nu am mai vorbit de mult.

Pufneşte şi îşi bagă mâinile în buzunare.

- După ce s-a întâmplat în seara de Halloween, m-am gândit că e mai bine să te evit. Am crezut că asta vrei.

Mă uit la el, cu emoţii contradictorii. Ne luptăm unul cu altul.

- M-ai salvat de Bryan, Whit. Voia să mă violeze. Apoi ai scăpat de el din campus. L-ai alungat ca şi cum ai fi un rege şi poţi face oamenii să dispară.
- Pot, spune cu un zâmbet ameninţător. Dacă mai intri în belele, Savage, pot să scap şi de tine.
- Nu ai face asta niciodată, îi spun şi văd licărirea din ochii lui. Un semn de slăbiciune? Ţi-ar fi prea dor de mine.
- O am pe Caitlyn să îmi ţină de cald, mă tachinează. Nu e la fel de depravată ca tine, dar merge.

Mă încrunt, fără să mă pot opri.

- Te prefaci că sunt eu când o săruţi?
- Mă prefac că eşti tu când o sărut, când îi fac sex oral şi când fac sex cu ea, spune şi mă face să tresar. Râde. Continuă să crezi ce vrei, Savage. Mă distrez.

Cuvintele lui îmi produc confuzie. Clipesc, neştiind ce să spun.

- Nici o replică seducătoare? Sau chiar îţi faci griji că fac sex cu Caitlyn în fiecare seară acum, când tu nu mai eşti în viaţa mea? Chicoteşte. Se ţine după mine peste tot. Mă imploră să-mi atingă penisul, dar nu o las.
- De ce? îl reped.
- Vrea prea mult să-mi facă pe plac.

Ridică din umeri.

- Credeam că îţi place dacă suntem supuse.

Mă ia de braţ şi mă trage spre el.

- îmi place când se ceartă cu mine, ca să le pot pune la locul lor. Aşa ca tine.

Cuvintele lui mă încălzesc, la fel şi privirea lui.

- Ştii, îi spun şi mă întind din nou după cravata lui, trecându-mi degetele pe toată lungimea ei. Nu mi-ai dat înapoi jurnalul.

Privirea lui se întunecă, devine sumbră.

- Despre asta e vorba. Te-ai frecat de mine sperând că o să-ţi înapoiez jurnalul?

Rămân cu gura căscată.

- Nu m-am frecat de tine.

Se uită în jos, iar eu fac acelaşi lucru şi observ cât de apropiate sunt corpurile noastre. Aproape că stau pe încălţările lui.

- Nu sunt de acord, murmură el şi îşi îndreaptă ochii reci spre mine.

Trag mai tare de cravată, apoi fac un pas în spate, plină de furie.

- Nu înţeleg ce vrei de la mine.
- Absolut nimic, răspunde. După cum am spus, încerc să te evit.

Cuvintele lui mă dor, dar nu ştiu de ce.

- Ai ceva ce vreau.
- Nu ţi-l dau înapoi, spune pe un ton letal. Nu-l mai cere.

Chestia asta nu are legătură cu jurnalul şi amândoi o ştim.

- De ce îl vrei? De ce contează? Dă-mi-l înapoi. Te rog. Aproape îl implor şi mă simt ca o idioată. Gândeşte-te la el ca la un cadou de ziua mea.
- Aş prefera să-ţi dau alt cadou, spune, pe un ton grav.

Murdar.

Frustrată, mă întorc şi plec de lângă el.

Se repede după mine şi mă prinde de cot, întorcându- mă cu faţa la el. Mă uit la trăsăturile lui aspre, cu buzele întredeschise, şi sunt gata să-i spun că e un nesimţit, dar mă opreşte, îmi cuprinde faţa în mâini şi mă sărută.

îmi las mâinile pe lângă corp, lipsită de apărare în faţa puterii acestui sărut. Mă devorează, limba îi alunecă în gura mea, în timp ce el mă ţine strâns lângă el. Geme când limba mea o atinge pe a lui şi stăm acolo, fără să ne atingem, cu excepţia mâinilor lui de pe obrajii mei şi a gurilor noastre conectate.

Whit se retrage primul, gâfâind, şi îmi dă drumul înainte să se dea uşor în spate.

- La mulţi ani mie, spune el.

Rămân înţepenită, incapabilă să vorbesc. Ce-aş putea spune?

Se mai uită la mine pentru o clipă înainte să se întoarcă şi să plece.

CAPITOLUL 28

WHIT

N-ar ii trebuit s-o sărut, mă gândesc în timp ce iau prânzul cu prietenii mei. Spencer mi-a dat cadou de ziua mea o pungă mare de iarbă din California pe care a obţinut-o de la dealerul lui. Dean mi-a dat o cutie de gogoşi şi o sticlă de tequila Clase Azul. Ţinând cont că preţul de vânzare e undeva la două mii de dolari, e un cadou generos.

- Vei avea nevoie de ea dacă îţi petreci săptămâna cu ai tăi, îmi spune pe un ton sumbru şi mă bate pe umăr.
- Da. Mulţumesc, îi răspund, iar gândul îmi fuge la Summer.

Şi la sărutul acela nenorocit.

Buze moi. Limbă fină. Avea un gust dulce. Supusă. Toate dorinţele acelea au revenit în forţă şi m-au făcut să mă întreb de ce am încetat să mă mai văd cu ea.

în clipa în care ajung în preajma ei îmi pierd controlul. La un moment dat mi-am băgat mâinile în buzunare, gândindu-mă că e singura modalitate prin care mă pot abţine să o ating.

Dar nici asta nu a funcţionat.

Detest că mi-am făcut griji pentru ea când a venit vorba de Figueroa, dar cineva trebuia să-i spună. Tipul e un pervers. Profită de fete oricând are ocazia, este disperat după copile. E uimitor cât de multe fete cad în plasa lui.

Dacă ar atinge-o cu un singur deget pe Summer, i le-aş rupe pe toate, unul câte unul. I-aş rupe şi câteva oase. Să- 1 ia naiba!

La cantină o găsesc imediat pe Summer. Stă cu Sylvie şi amândouă şuşotesc, foarte aproape una de alta, conspirând. Sylvie spune ceva care o face pe Summer să râdă şi îmi doresc să fi fost mai aproape ca să o aud.

Fac o grimasă şi mă concentrez din nou la prietenii mei. Ce naiba a fost asta? Urăsc felul în care mă face să mă simt.

- Când pleci acasă? îl întreb pe Spencer, încruntat.

Părinţii lui sunt în mijlocul unui divorţ neplăcut. Nici el nu aşteaptă deloc vacanţa alături de familie.

- Mă duc în oraş în seara asta. Mama nu va fi acolo. E cu bunicii mei în Kansas. Tata pleacă cu iubita lui în Ibiza pe durata vacanţei, aşa că nu va fi acasă. O să am apartamentul doar pentru mine.
- Poate trec să te văd, îi spun, gândindu-mă la apartamentul imens pe care părinţii lui îl au în centrul oraşului.

Am mai făcut nişte petreceri acolo. Băutură, droguri şi fete peste tot. Cu inima şi mintea pulsând în acelaşi ritm, în timp ce faceam sex cu nişte fete fără chip şi fără nume.

Mă gândesc la Summer în patul din camera de oaspeţi din apartamentul lui Spence. La picioarele ei pe umerii mei în timp ce o penetrez incontrolabil.

Totul mersese atât de bine. Reuşisem să o evit. Să rămân puternic. Chiar nu ar fi trebuit să o sărut.

Acum nu mă gândesc decât la ea.

- Ar trebui să vii în vizită. Şi tu, Dean. Am putea organiza o petrecere. Spencer ne zâmbeşte, apoi se uită la mine. Adu tequila.
- O păstrez pentru cina de Ziua Recunoştinţei cu ai mei, mulţumesc, spun zâmbind şi mângâi sticla din faţa mea. O ţin pe masă, în faţa tuturor. Nu-mi

pasă. Nu e ca şi cum mi-ar spune cineva ceva. I-aş bate măr. N-o să împart asta cu nimeni.

- Nici măcar cu sora ta? întreabă Spencer.

îi place Sylvie, deşi nu a recunoscut niciodată cu voce tare. Şi nici nu încurajez asta. Nu e destul de bun pentru ea. Nici unul dintre prietenii mei nu este. E un nenorocit necioplit, la fel ca mine, şi are probleme grave când vine vorba de implicare. De ce aş vrea să o văd pe sora mea cu cineva ca el?

Deşi există o vorbă despre răul pe care îl ştii spre deosebire de cel pe care nu-l cunoşti...

- Sora mea nu bea. Nu are voie din cauza medicamentelor pe care le ia, îi spun şi îl privesc cu subînţeles. Ştii asta.
- A fost beată la petrecerea de Halloween, îmi aduce aminte Spencer şi mă încrunt.
- Ştiu. Aia a fost o greşeală, spun pe un ton grav.

Din cauza minipetrecerii pe care a avut-o cu Summer. Asta m-a enervat. Am ţipat la Sylvie cincisprezece minute din cauza asta. A plâns şi a jurat că Spencer o proteja. Nu am vorbit cu Sylvie despre ce s-a întâmplat cu Summer în seara aceea. E o discuţie pe care ar trebui să o aibă între ele.

Mă întreb dacă au vorbit despre asta. Dacă Summer i-a povestit ce era să-i facă Bryan. Dacă nu aş fi apărut atunci, nenorocitul acela şi-ar fi vârât penisul cât un creion în ea şi ar fi violat-o.

Dacă ar fi făcut asta, l-aş fi omorât. Vorbesc serios. Nimeni nu se atinge de ce e al meu.

încuviinţez încă o dată din cap şi realizez că am pumnii încleştaţi. îmi desfac uşor palmele şi încerc să mă relaxez.

Spencer se uită la masa la care stau Sylvie şi Summer. Le priveşte cu jind şi sper din suflet că nu par la fel de îndrăgostit ca el.

- E bine? întreabă, vorbind despre sora mea.

- Aşa pare. Chiar nu ştiu. Mama controlează tot ce face Sylvie. Urăşte faptul că Sylvie e aici în loc să fie acasă unde poate sta tot timpul cu ochii pe fiica ei preţioasă şi bolnăvicioasă. în schimb,Carolina e complet independentă, aflată departe, la prestigioasa şcoală de dans. Şi are doar paisprezece ani. Mi-a spus cândva că urăşte să facă parte din familia Lancaster. I-a adus numai probleme.

O înţeleg.

- îmi fac griji pentru ea. Spencer se uită la mine. Tu nu-ţi faci griji pentru ea?
- Mama are totul sub control, spun aspru şi mă uit din nou la Summer.

Ea îşi ridică ochii chiar în acel moment şi privirile noastre se întâlnesc. Se uită fix la mine.

Şi eu o privesc insistent.

- Sylvie chiar o place pe Savage, continuă Spence. Mi-a spus că Summer e cea mai bună prietenă a ei. Singura ei prietenă, în afară de mine.
- Ce porcărie! bombăn şi clatin din cap. Ştiu exact ce face Savage. încearcă să se apropie de sora mea ca să-mi intre în graţii.

Nu va funcţiona.

- Nu-i aşa? E ridicol. Sylvie de-abia a cunoscut-o, mormăie Spencer, iritat.

O studiez pe Summer. Curbura elegantă a coloanei ei. Unghiul mandibulei. Bărbia ridicată. Părul lung, negru, prins ca de obicei într-o coadă de cal, care îi scoate în evidenţă chipul frumos. Ochii ei negri strălucitori. Buzele pline. Buze pe care le-am sărutat acum câteva ore. S-a deschis în faţa mea precum o floare, gata să fie culeasă. Scotea scâncete de poftă şi îmi lingea limba cu a ei de parcă ar fi vrut să mă înghită cu totul.

Mi-a adus aminte de toate lucrurile pe care le-am făcut împreună deja. Cât de uşor cedează. Gustul vaginului ei. Gemetele ascuţite pe care le scotea atunci când atingeam un anumit punct ascuns.

Mă foiesc discret, schimbându-mi poziţia pe scaun în timp ce îmi mut privirea de la ea. E o distracţie de care nu am nevoie. M-am săturat să apară în gândurile mele şi să nu mai scap de ea. E o pacoste.

O pacoste frumoasă, dar de care nu sunt interesat.

- Ce faci de ziua ta? mă întreabă Dean şi îmi dau seama că încearcă să schimbe subiectul.
- Iau cina cu familia, mă îmbăt şi fac sex. Sper că în ordinea asta, răspund, gândindu-mă la evenimentele ce urmează.

Nu sunt nerăbdător. E naşpa că ziua mea e atât de aproape de Ziua Recunoştinţei. De când au divorţat, părinţii noştri petrec împreună această sărbătoare, iar eu nu pot să-i suport. Replicile tăioase. Cât de vinovat îl face mama pe tata să se simtă. Planul de a ne preface că suntem o familie perfectă, care nu funcţionează niciodată.

întotdeauna ajungem să ne certăm. Uneori ţipăm unii la alţii, deşi lucrurile s-au mai liniştit în ultimii ani. Şi cineva plânge. Cineva plânge mereu.

Atât de mult.

Carolina nu va fi acolo. A spus că nu poate pleca de la şcoală, spectacolul „Spărgătorul de nuci" le ia prea mult timp şi ea este balerina principală. Micuţa Clara va dansa pe scenă. Mama a fost extrem de dezamăgită. încearcă atât de tare să ne controleze pe toţi, iar doi din cei trei copii se revoltă împotriva replicilor ei dezgustătoare oricât de mult s-ar strădui. Sylvie are parte de ce e mai rău şi încep să mă întreb dacă nu cumva mama a făcut o fixaţie bolnavă pentru sora mea.

Nu m-ar surprinde.

- O să te duci să agăţi o fată? Sau ai deja pe cineva care te aşteaptă? întreabă Dean, strecurându-se printre gândurile mele cu întrebările lui.

Mă gândesc la întrebarea lui şi mintea îmi fuge la Summer. Pe ea o vreau de ziua mea. Dar, din păcate, am făcut alte aranjamente. Şi sunt sigur că Summer are planuri pentru vacanţă.

- Am deja pe cineva care mă aşteaptă.
- O aduci la cină? întreabă Spencer.

Ştie cum acţionez.

Abia zâmbesc.

- Poate.
- Cineva cu care părinţii tăi nu sunt de acord, mai mult ca sigur, spune Spencer chicotind.
- Aici te înşeli. Zâmbesc cu aroganţă. Mama va muri de fericire când va vedea cu cine vin. Deja îmi pregătesc planul.

Dean geme.

- Spune-mi că nu e Leticia.

Expresia mea spune totul. Bineînţeles că e Leticia Everett. Viitoarea mea soţie. Viitoarea mamă a copiilor mei, un lucru absolut nebunesc, dar mama s-a asigurat că o să se întâmple asta de pe vremea când purtam scutece.

Strămoşii Leticiei erau proprietari de pământuri care au cumpărat aproape toată Coasta de Est şi apoi au vândut totul, parcelă cu parcelă, pe milioane de dolari de-a lungul anilor. Are şaptesprezece ani, e drăguţă şi virgină. Dacă doar aş sugera să-mi dau drumul pe sânii ei, probabil şi-ar pierde minţile. M-am luptat să ies din relaţia asta, dar mi-am dat seama de curând că ar trebui să văd ce fel de fată e. Poate e la fel de obsedată ca mine.

Ca Summer.

Nu am cum să fiu atât de norocos, dar merită să încerc.

CAPITOLUL 29

SUMMER

Termin de împachetat exact când bate cineva la uşă. înainte să apuc să răspund, Sylvie dă buzna înăuntru, iar pe chipul ei de zână se citeşte nerăbdarea.

- Ce durează atât de mult?
- Am terminat, îi spun şi îmi arunc geanta pe umăr.

Aş fi putut să-mi aduc valiza, dar am decis că ar fi prea
mare. în plus, plec doar pentru o săptămână. De câte haine să am nevoie pentru o vacanţă relaxantă de Ziua Recunoştinţei?

Lui Sylvie aproape îi ies ochii din orbite.

- Doar atât îţi iei cu tine?
- De ce altceva mai am nevoie?

Râde.

- Se vede că nu ai petrecut o săptămână cu familia mea la casa din Newport. Stai să vezi. S-ar putea să trebuiască să mergem la cumpărături. Sau poţi lua lucruri din şifonierul meu.

Mă uit la ea de sus în jos.

- Nu cred că aş încăpea în hainele tale.
- Ba da. Crede-mă. Am haine de toate mărimile din cauza fluctuaţiilor de greutate. Oftează dramatic. Corpului îi este foarte greu când mori, nu contează ce vârstă ai.
- Sylvie, o cert şi o urmez afară din cameră. Urăsc să te aud vorbind aşa.
- Ah, când spun adevărul? Nici lui Spencer nu-i place, spune cu nonşalanţă.

Ieşim din clădire, iar aerul rece ne izbeşte din plin. Tremur chiar şi îmbrăcată în paltonul gros pe măsură ce ne apropiem de o maşină neagră de oraş care ne aşteaptă în parcare, cu capacul portbagajului ridicat şi cu şoferul lângă ea.

Se grăbeşte spre mine şi întinde mâna.

- Daţi-mi voie să vă ajut, domnişoară.

îl las să ia geanta şi îi arunc o privire cu subînţeles lui Sylvie când pleacă. Vine lângă mine, râzând.

- Ai nişte avantaje când eşti bogat, spune ea. Ai servitori care fac tot ce vrei şi un şofer privat care să te plimbe peste tot.

Brusc, simt că mă sufoc.

- Whit vine cu noi?

- Nu. N-ar face niciodată asta. De când şi-a luat permisul, vine singur la reuniunile de familie. Mereu.

Slavă Domnului! Nu cred că aş putea să stau cu el într- o maşină cu Sylvie acolo. Ori aş sări pe el, ori i-aş scoate ochii.

- De ce nu mergi cu el? o întreb şi o urmez pe bancheta din spate a maşinii.

Şoferul închide uşa şi urcă pe scaunul din faţă, porneşte maşina şi iese din parcare.

- Mama nu-l lasă. Spune că e prea imprudent. Se teme că o să intre cu maşina într-un copac cu mine înăuntru şi o să mor pe loc. Râde din nou, dar cu tristeţe. E atât de ironică!

Nu prea înţeleg la ce se referă şi aproape că mi-e teamă s-o întreb.

Aşa că n-o fac.

Continuăm să vorbim pe tot parcursul drumului. E aglomerat, plin de oameni care încearcă să scape, la fel ca noi. Mă uit încontinuu pe geam şi mă minunez când văd cât de mult trafic e.

- Dacă am fi aşteptat mai mult, traficul ar fi devenit şi mai aglomerat. Săptămâna viitoare va fi un coşmar, spune Sylvie.

- Ce planuri avem diseară?

Mă tem că nu am adus o rochie suficient de elegantă pentru cină, mai ales după reacţia lui Sylvie când mi-a văzut bagajul.

- Restaurantul la care mergem e foarte scump, zice ea. Dar nu-ţi face griji. E şi foarte relaxat. Are terasă. Vetre cu foc lângă care să stăm şi să ne încălzim. Suficient alcool şi nişte aperitive delicioase.

- Alcool? întreb încet.

- Tata reuşeşte mereu să mă ajute să beau câteva guri. Râde. Ştii, înainte nu beam deloc. Whit încă mai crede că sunt o fată bună, dar în ultima vreme mi-am permis să mă bucur de... anumite lucruri. în special de cele care nu sunt bune pentru mine.

Mă gândesc la mine la paisprezece ani, când beam din paharele de şampanie abandonate pe mese, ca o mică cerşetoare. Oare ce a crezut despre mine Whit Lancaster, cel bogat şi snob? Doamne, eram demnă de milă! Crezând că sunt atât de matură în rochia de prost-gust, fără bretele, pe care o purtasem la nunta verişoarei mele, cu un an înainte, când am fost domnişoară de onoare. Sânii îmi crescuseră de atunci şi de aceea stăteau să mi se reverse din rochie.

Amintirea a devenit dureroasă. Sigur a crezut că sunt jalnică. Cineva de care poate să profite foarte uşor, ceea ce a şi făcut.

- Părinţii mei sunt nerăbdători să te cunoască, zice Sylvie. Le-am povestit despre tine.

- Despre mine?

Mi se pare că pic într-o capcană. Până la urmă, eu sunt idioata a cărei mamă s-a culcat cu tatăl lui Sylvie şi le-a distrus căsnicia.

Dacă mama ei mă învinuieşte pentru asta, aşa cum face Whit? Am dat de belea.

- Ştiu cine eşti, mai ales tatăl meu, spune Sylvie. Mama a avut ceva de spus, dar nu-ţi face griji. De faţă cu toată lumea o să fie politicoasă cu tine. Citez: „E indecent să fii nepoliticos”.

îmi lipesc fruntea de geam şi închid ochii. Sunt atât de proastă! De ce fac asta? Intru în cuşca unor lei şi fiecare dintre ei e înfometat. Abia aşteaptă să mă muşte. Iar Sylvie nu poate să-mi ofere protecţie. O ador, dar nu va suficient de puternică încât să-şi ţină părinţii în frâu.

Şi mai ales pe Whit.

De parcă l-aş respinge. Şi el e slăbiciunea mea.

După un drum puţin mai lung de o oră, ajungem în sfârşit în faţa porţilor duble din fier forjat. Se deschid în

câteva secunde şi putem să intrăm, iar în faţa noastră apare un drum pavat, interminabil, care şerpuieşte printr-o mare de verdeaţă, cât vezi cu ochii. Mă holbez pe geam ca un copil, cu faţa lipită de el, privind cum trecem pe lângă peisajul extraordinar. Iarbă verde abundentă şi copaci imenşi dezbrăcaţi de frunze din cauza schimbării recente de temperatură. Pe măsură ce înaintăm apar tufişuri verzi, mari, de o parte şi de alta a drumului, şi îmi dau seama că ne apropiem.

Drumul se lărgeşte şi o văd în faţa mea. Turnurile reşedinţei Lancaster se văd în depărtare, două, nu, trei niveluri din piatră şi marmură, patru stâlpi imenşi la intrare şi numeroase ferestre pe fiecare parte. E impozantă şi îmi aduce aminte de castelele pe care le-am văzut când am fost în vacanţă în Anglia în urmă cu câţiva ani. înainte să moară Jonas şi Yates.

îmi aduce aminte de Palatul Buckingham, ceea ce e destul de impresionant.

- Aşa cum ţi-am spus, de obicei venim aici doar vara, explică Sylvie, în timp ce maşina ia curba şi casa apare din ce în ce mai aproape. Dar mama şi tata preferă să folosim această casă pentru vacanţa de Ziua Recunoştinţei cât timp suntem la internatul Lancaster. E mai aproape.

- Vă petreceţi verile aici? întreb încet, privind
ornamentele din fata casei.
>

Statui de îngeri ne privesc de sus, cu chipuri care exprimă uimirea, obraji bucălaţi şi buze pline.

- Da. Adică făceam asta, când eram mai mică. Veneam cu toţii aici. Chiar şi Carolina, deşi îi este destul de greu când nu poate să danseze în fiecare zi. Mama a transformat una dintre sălile de bal într-un studio de dans pentru ea şi îşi petrece aproape toată vara acolo. Se trezeşte la prima oră şi dansează, sare şi face efort până se prăbuşeşte de oboseală, explică Sylvie. Dedicarea ei e uimitoare şi abia dacă mai pot să ţin ritmul cu ea după treizeci de minute. Obisnuiam să dansez si eu înainte să
mă îmbolnăvesc. Stiu că va deveni o dansatoare faimoasă
într-o zi.

Familia ei e atât de interesantă, iar a mea e plină de secrete oribile si de ruşine, toate ascunse foarte bine.

De fapt, nu chiar toate, acum, din moment ce Whit a pus mâna pe jurnalul meu.

Familia Lancaster pare perfectă. Frumoasă. însă Augustus şi-a înşelat soţia cu mama mea şi a divorţat, dar asta nu e ceva ieşit din comun.

Sunt sigură că familia lor nu are atât de multe secrete murdare ca a mea.

în clipa în care ne oprim în faţa casei, Sylvie sare din maşină şi începe să meargă, întinzându-şi picioarele. O urmez şi eu, fără să-mi pot lua ochii de la casă. Uşa masivă de la intrare se deschide, iar două femei îmbrăcate în negru ies în întâmpinarea noastră, ne iau bagajele şi se grăbesc înapoi înăuntru.

- Vei avea o cameră numai a ta. Sylvie râde în timp ce mă uit la servitoarele care intră grăbite în casă. N-o să dormi pe o canapea extensibilă sau aşa ceva.

- Câte camere sunt aici? întreb în timp ce urcăm pe scările de piatră.

- Cincizeci? Şaizeci? Nu sunt sigură, spune Sylvie, ridicând din umeri, şi intrăm pe uşile duble.

Holul are două etaje şi cuvintele ei fac ecou. Un bărbat îmbrăcat într-un costum negru închide uşa, iar zgomotul care se aude în camera goală aproape mă face să tresar.

- Domnişoară Lancaster, vreţi să vă conduc pe dumneavoastră şi pe invitata dumneavoastră în camere? întreabă bărbatul, cu un accent britanic.

- Te rog, Alfred. Sylvie face semn spre mine. Ea este prietena mea, Summer Savage.

- încântat de cunoştinţă, domnişoară Savage, spune Alfred şi face o plecăciune scurtă.

Clipesc. E un moment ireal. Au un majordom britanic la dispoziţia lor. Servitori peste tot. Cea mai mare casă pe care am văzut-o în viaţa mea. Nu e de mirare că familia Lancaster a ales să petreacă această sărbătoare împreună, în această casă. Augustus poate avea o aripă, mama lor alta şi probabil nici nu s-ar întâlni.

- Şi eu mă bucur să vă cunosc, i-am spus lui Alfred înainte să se întoarcă şi să ne conducă pe scări.
- Camera dumneavoastră este sus, îmi spune. Familia stă în aripa vestică, iar oaspeţii stau în aripa estică.

încuviinţez din cap şi număr în gând treptele pe măsură ce le urcăm. Sunt late, din marmură, şi acoperite cu un material negru, moale, care seamănă cu mătasea. Tot negre sunt şi balustradele din fier ornamentate, şi poarta care îi împiedecă pe oamenii de rând să intre.
Odată ajunşi în capul scării suntem întâmpinaţi de un tablou imens din care ne priveşte încruntat un bărbat serios.

- Primul Augustus Lancaster, îmi şopteşte Sylvie la ureche şi mă împinge spre dreapta. Haide.

Mai urcăm un rând de scări, până la etajul al doilea, urmându-l pe Alfred, care merge în faţa noastră. Nu pot să nu mă holbez, admirând tablourile impresionante ale strămoşilor lor. Pereţii decoraţi cu lambriuri, candelabrele care atârnă deasupra noastră, pline de cristale. Pare ceva din alte vremuri.

- Camerele de oaspeţi sunt aici, anunţă Alfred. Am avut grijă să vă ofer o cameră cu vedere la ocean, domnişoară Savage. Aşa cum a cerut domnişoara Sylvie.
- Mulţumesc, Al, spune Sylvie şi se duce spre el. Se opreşte, şocat, iar Sylvie se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz. Eşti foarte drăguţ.

Aş putea să jur că bătrânelul se înroşeşte.
Continuăm să mergem pe holul interminabil, până când se opreşte în faţa unei uşi înalte. O deschide cu o mişcare a încheieturii, apoi întinde mâna.

- Domnişoarele, mai întâi.

Sylvie mă conduce în cameră, iar eu mă opresc în mijlocul ei, cu gura căscată, şi fac o piruetă ca să admir totul. Dar nu reuşesc. Nu ştiu unde să mă uit mai întâi.

Covorul e moale, cu un imprimeu floral şters, deşi nu pare vechi. Nu, ai impresia că păşeşti pe ceva fin. Scump. Care e în familie de generaţii. Pereţii sunt decoraţi cu un tapet cu hortensii, cu flori roz şi albastre peste tot, abia lăsând loc pentru fundalul verde. Patul cu baldachin e imens. Mobila e delicată, dar ornată. Vopsită în alb şi tapiţată cu auriu. Un alt candelabru atârnă în mijlocul camerei şi ridic privirea spre cristalele care strălucesc în lumina difuză a soarelui.

- Mi se pare că sunt într-o poveste, spun cu voce tare.

Sylvie râde şi mă ia de mână.

- Vino să vezi priveliştea.

O urmez spre uşile de sticlă duble care se deschid într- un balcon. Pune mâna pe mânerul negru de fier şi deschide una dintre uşi, conducându-mă afară, unde vântul rece ne flutură părul. în faţa noastră e o grădină luxuriantă, care îmi aduce aminte de cea de la şcoală, dar este mai mare, iar dincolo de ea, oceanul. E de un albăstrui iernatic, cu valuri învolburate. Neliniştit.

- Ce frumos e! murmur şi văd că îmi zâmbeşte, extrem de încântată.
- îmi place să văd totul prin ochii tăi pentru prima dată. Toată lumea pe care o cunosc e atât de neimpresionată. Nimic nu-i emoţionează. Adică, ştiu că şi tu eşti sătulă de anumite lucruri, dar nu de toate, îmi explică.

îmi temperez bucuria şi uimirea, simţindu-mă stupid. Averea lor nu ar trebui să mă impresioneze. Şi mama mea e bogată acum, după moartea lui Jonas şi a lui Yates. Ea a primit totul. Absolut totul. Fosta soţie a lui Jonas o dă în judecată, dar nu are un temei pentru proces conform avocatului mamei mele, cel puţin aşa spune ea. Iar fiul primei soţii a lui Jonas e şi el mort, aşa că ea merită nimic mai mult decât ce a primit de la soţul ei când au divorţat.

- E în regulă. Nu trebuie să te prefaci. Sylvie îmi pune uşor mâna pe braţ. îmi place că eşti atât sinceră. Toată lumea mă tratează cu mănuşi, se poartă de parcă aş fi o păpuşă de porţelan care se poate sparge în orice clipă. Tu, nu.
- Eşti cea mai puternică persoană pe care o cunosc, recunosc, pe un ton moale, care e înghiţit de vânt.

E adevărat. A suferit atât de mult, dar încă e veselă şi se poartă de parcă nimic nu o supără. Aş fi în pragul disperării dacă aş crede că sunt pe moarte.
Ea pare să savureze faptul că e pe moarte.
Sylvie tremură vizibil şi mă ia de mână.

- Haide. Să intrăm. E foarte frig aici.

în clipa în care uşile se închid, camera e cufundată în tăcere. Alfred a plecat de mult. Geanta mea e aşezată pe o băncuţă la picioarele patului imens în care voi dormi în noaptea aceasta. Pare atât de mică, de-a dreptul sărăcăcioasă în camera grandioasă.

- Sigur mergem la cumpărături weekendul ăsta, îmi spune Sylvie, uitându-se la geanta mea. Ai un card de credit?

încuviinţez. Probabil ar trebui să-i dau un mesaj mamei să mă asigur că e în regulă să cheltui bani, dar nu cred că i-ar păsa. E prea ocupată să petreacă vacanţa cu prietenii ei şi să se bucure de soare. Nici măcar nu i-am spus că mă duc acasă la Sylvie de Ziua Recunoştinţei. Nici de asta nu cred că i-ar păsa.
Sau poate că da, ţinând cont că o să interacţionez timp de o săptămână cu Augustus Lancaster. Nu ştiu.
Sylvie zâmbeşte.

- Perfect. Sunt atât de multe magazine frumoase pe care le putem explora. O să-ţi găsim câte o ţinută pentru fiecare zi a săptămânii. Şi o valiză nouă în care să le iei pe toate cu tine acasă.
- Dar mi-am adus nişte haine, încep, dar ea clatină din cap cu o expresie fermă.
- Cinele sunt un eveniment. Vor fi petreceri în cartier. Vei vrea să fii elegantă toată săptămâna, mai ales seara. Mă priveşte din cap până în picioare. Eşti atât de frumoasă, dar rareori scoţi asta în evidenţă. Te rog, lasă- mă să te machiez pentru cina de diseară. Ce spui?
- C... cred că da, accept. Ce-ar trebui să port în seara aceasta?
- Ah, poţi să te îmbraci relaxat. Un pulover. Cu părul desfăcut. îl ţii mereu prins. Vine în spatele meu şi îmi smulge elasticul din păr, care îmi cade pe faţă. Ai un păr superb. Poate aş putea să ţi-l ondulez. Te rog, lasă-mă să te aranjez! Făceam mereu asta pentru Lina înainte să plece la şcoală. Era ca păpuşa mea Bărbie pe care o puteam înfrumuseţa.
- Bine, în regulă, îi răspund râzând, copleşită. La ce oră e cina?
- O s-o întreb pe mama la ce oră e rezervarea. Mă duc să o caut. Sylvie se întoarce spre mine cu ochii mari. Vrei să o cunoşti acum?

Doamne, nu!

- Aş prefera să trag un pui de somn, dacă e în regulă. Sunt extenuată.
- Bineînţeles! E ziua ta. Poţi să faci ce vrei. O să aflu la ce oră e cina şi îţi dau mesaj. Va trebui să vii în camera mea cu cel puţin o oră înainte să plecăm ca să pot să-ţi aranjez părul şi să te machiez. Să vii îmbrăcată. O să fac magie cu tine. Mă strânge tare în braţe, cu faţa lipită de părul meu. Mă bucur atât de mult că ai venit cu mine! Vei fi distragerea de care am nevoie.

Mă dau în spate şi mă încrunt.

- Distragere de la ce?

Zâmbeşte misterios.

- De la toată viaţa mea.

CAPITOLUL 30

SUMMER

După ce Sylvie pleacă din camera mea, adorm la câteva minute după ce îmi pun capul pe perna pufoasă, învelită cu pătura luxoasă de pe pat. Dorm mai mult de o oră şi mă trezesc dezorientată, în timp ce camera mea e complet cufundată în întuneric. Pentru o clipă uit unde sunt.
Apoi îmi amintesc totul. Sunt la proprietatea familiei Lancaster din Newport şi mergem la cină diseară. Toţi. Inclusiv eu.
Şi Whit.
încă nu ştie că sunt aici. Sunt sigură de asta. Sylvie nu îi spune. Preferă să apar la restaurant precum o bombă detonată la momentul prefect, care îi explodează în faţă. Sunt convinsă că se va bucura enorm de asta. îmi ador noua prietenă, dar uneori mă întreb dacă nu sunt un pion pe care îl foloseşte în jocurile ei, provocând bucuroasă dramă în familie de câte ori are ocazia.
îmi iau telefonul şi mă uit la ceas. Puţin trecut de ora 18. Văd un mesaj de la Sylvie.
Rezervarea pentru cină e la ora 20.0 să plecăm la 19.45.
Trebuie să fii în camera mea la cel târziu 18.30!
Da. Probabil că n-o să ajung la timp, mai ales pentru că trebuie să mă spăl pe cap şi să-mi usuc părul.
Am şi un mesaj de la mama.
La mulţi ani, draga mea! Sper că faci ceva frumos ca
să sărbătoreşti.
Atât. Fără „îmi amintesc când te-ai născut", fără „te iubesc", „mi-e dor de tine", „mi-aş dori să fi fost cu tine".
O să-i răspund mai târziu. în schimb, îi dau rapid un mesaj lui Sylvie.
Eu: Am adormit.Tocmai m-am trezit. Mă duc acum la duş.
Sylvie: Aoleu,grăbeşte-te!
îmi iau articolele de toaletă şi intru în baia luxoasă, unde rămân cu gura căscată când văd totul. E făcută din marmură şi sticlă. Duşul e imens, cu doi pereţi de sticlă transparentă. Dulapurile sunt vopsite într-un albastrudeschis, iar oglinzile de deasupra celor două chiuvete au margini aurii. Pe blat e aşezat un aranjament floral, plin de culori tomnatice şi cu câteva fire de floarea-soarelui imense.

Deschid uşa cabinei de duş şi pornesc robinetul; tresar când apa începe să curgă, amintindu-mi de un duş în ploaie. Mă dezbrac repede şi intru sub stropi, dându-mi capul pe spate şi lăsând apa să curgă peste mine. Apa caldă mă ajută să-mi relaxez muşchii încordaţi, la fel ca gelul de duş cu aromă de lavandă. Când termin şi încep să mă şterg, îmi simt corpul moale. Relaxat.

Apoi îmi amintesc ce se va întâmpla în seara aceasta, pe cine o să văd, şi tensiunea apare din nou, provocându- mi contracţii în umeri.

îmi vibrează telefonul şi mă uit la el. Un alt mesaj de la Sylvie.

Sylvie: îţi usuc eu părul. Vino în camera mea!

Eu: Nu ştiu unde e.

Sylvie: Ne întâlnim la scări. Plec acum.

Din fericire, deja m-am dat cu loţiunea de corp, crema de faţă şi deodorantul. Mă îmbrac repede cu hainele pe care le-am pregătit: o pereche de blugi preferaţi, cu talie înaltă, albastru-deschis, şi o helancă neagră, mulată. E puţin scurtă şi mă uit în oglindă, rotindu-mă spre stânga şi spre dreapta, sperând că nu arăt prea scandalos.

Ce înseamnă puţină piele? Măcar nu mi se văd sânii.

Nu că Whit nu i-ar mai fi văzut...

Mă încalţ în grabă cu ghetele Doc Martens, îmi iau telefonul şi ies repede din dormitor, alergând pe holul interminabil, încetinind când o văd pe Sylvie aşteptându- mă în capătul scărilor, exact aşa cum a spus. Zâmbeşte şi pare că tot corpul îi vibrează în timp ce îmi face semn să mă grăbesc.

- Haide, spune ea şi mă ia de mână, ducându-mă spre dormitorul ei.

E chiar mai opulent decât camera mea, ceea ce, bineînţeles, nu e deloc surprinzător. Pereţii sunt roz pal, la fel ca aşternuturile de pe patul alb, de prinţesă.

întreaga cameră e delicată, feminină şi diafană, la fel ca Sylvie.

- îmi place camera ta, îi spun în timp ce admir totul, făcând zgomot când păşesc de pe covor pe podea. Dacă mama ar fi aici, m-ar certa pentru că merg peste tot. îmi urăşte ghetele.

Cred că e unul dintre motivele pentru care le port cât de des pot.

- Mulţumesc. Hai să mergem la baie. E lumină mai bună, spune ea.

O urmez în baia imensă şi mă aşază în faţa măsuţei de toaletă, al cărei blat e acoperit cu toate unelte de păr posibile. Un uscător, câteva plăci de păr şi cel puţin trei ondulatoare de diferite mărimi. Nu pierde timpul şi se apucă de treabă, uscându-mi în câteva minute părul, care pare drept şi strălucitor în lumina puternică.

- De ce nu-ţi ţii niciodată părul desfăcut? mă întreabă după ce opreşte uscătorul şi îl pune pe blat.
- Nu ştiu, spun, urând că par atât de defensivă, întotdeauna mă incomodează.

Sylvie îşi trece mâinile prin el şi se uită la mine în oglindă.

- E frumos. Ar trebui să te lauzi cu el. Trebuie să purtăm uniformele acelea îngrozitoare, aşa că poţi măcar să te joci cu cele mai bune calităţi ale tale!

Nu spun nimic când începe să-mi onduleze părul, gândindu-mă la cuvintele ei. Mama vorbeşte întotdeauna despre cum arăt, despre cât de banală sunt fără machiaj, şi spune acelaşi lucru ca şi Sylvie, că trebuie să mă joc cu trăsăturile mele. Cât de plictisitor e părul meu prins în coadă şi dacă nu vreau să merg cu ea să mă coafez. Vrea să fiu feminină şi frumoasă ca ea. Mama e o femeie foarte frumoasă. Semăn mult cu ea.

Să o înfrunt, să îi resping constant rugăminţile e o chestie de control pentru mine. Nu vreau ca oamenii să fie atraşi de mine datorită chipului meu. Vreau să vadă altceva. Ceva mai mult. Nu sunt doar chipul meu frumos, sânii mari sau picioarele lungi.

Mă gândesc la Whit. Oare e atras doar de felul cum arăt? La internat sunt pur şi simplu banală. Fără machiaj, cu părul prins. Nu-mi ridic talia fustei ca să-mi evidenţiez picioarele, cu excepţia acelui moment când eram disperată să-i captez atenţia. în rest sunt complet lipsită de eleganţă.

Dar m-a văzut dezbrăcată de nenumărate ori. Ştie ce ascund pe sub uniformă. M-a văzut şi în costumul acela oribil de Halloween. Abia s-a uitat la mine în noaptea aceea. Din nu ştiu ce motiv, prezenţa mea a părut să-l înfurie. Să apar îmbrăcată ca un drăcuşor sexy a avut exact efectul opus faţă de ce speram.

Mă derutează. Nu ştiu ce mai vrea. De fapt, nu e adevărat. Ştiu ce *nu* vrea.

Pe mine.

Sylvie îmi ondulează părul în valuri largi. Mă machiază, venind în faţa mea, cu ochii la mine. îmi vine să mă foiesc sub privirea ei, dar când fac asta, mă ceartă şi trebuie să-mi refacă linia de tuş.

Aşa că rămân complet nemişcată, simţindu-mi corpul paralizat de anxietate. O să arăt ca şi cum m-aş fi străduit prea tare. Pur şi simplu ştiu asta. Când mă lasă în sfârşit să mă uit în oglindă, rămân fără aer.

Arăt ca mine, dar mai bine. Ochii îmi strălucesc mai tare. Pomeţii sunt mai accentuaţi. Am buzele mai roşii. Dar nu pare exagerat.

Pare doar că prinţesa a făcut magie cu mine şi a ieşit ce trebuie.

- Nu-ţi place? întreabă Sylvie când nu spun nimic după prea mult timp. Mă uit la chipul ei îngrijorat în oglindă. Am încercat să fie cât mai natural posibil.
- E... uimitor, spun încet. îmi place la nebunie.
- Eşti sigură?

Mă întorc şi îi zâmbesc.

- Sunt sigură. Mulţumesc, Sylvie. Mă simt ca o prinţesă.
- Cu plăcere. La mulţi ani!

Mă strânge în braţe, aproape strivindu-mă la pieptul ei.

- Apreciez. Dar... poţi să nu menţionezi ziua mea la cina din seara asta? o întreb când îmi dă drumul.

Sylvie se încruntă.

- Nu vrei să ştie nimeni?
- Nu vreau să fac mare caz din asta. Seara asta nu e despre mine. Vreau doar să observ în linişte.

Şi nici nu vreau să-l enervez pe Whit.

- Pot face asta, spune încântată şi mă îmbrăţişează iar. Mulţumesc că ai venit cu mine săptămâna asta. Nu cred că aş fi suportat asta singură.

Mă îndepărtez de ea şi mă încrunt.

- Ce vrei să spui?
- Ah, nimic. Mă comport prosteşte. Scoate un sunet menit să arate că nu e important. O să fiu bine. Mai ales că eşti tu aici. Dar... nu mă părăsi pentru nimeni, bine? S-ar putea să... să... am nevoie de tine.
- Nu plec nicăieri, murmur, şi vorbesc serios.

O să stau lângă Sylvie toată săptămâna. Nimeni nu va putea să ne despartă.

O să mă asigur de asta.

*

Ne aşteaptă acelaşi şofer când ieşim din casă şi luăm aceeaşi maşină de lux care ne-a adus aici şi pornim către restaurantul de lângă debarcader, chiar pe malul apei. E ger afară şi port geaca de puf pe care am cumpărat-o de pe internet luna trecută. Sylvie e îmbrăcată similar, cu o pereche de blugi şi un pulover larg. Are părul blond prins într-o coadă lejeră care îi cade pe un umăr. Cercei din diamante imense îi strălucesc în urechi şi scot în evidenţă luminozitatea ochilor ei albaştri.

- Unde e restul familiei? o întreb agitată, uitându-mă în interiorul maşinii. Am crezut că vom merge împreună la restaurant.

Sylvie cască.

- Mama e deja acolo. Ne-am certat rău cât timp ai dormit tu. Voia să mergem cu ea, dar i-am spus că dormi.
- Ah, n-am vrut să provoc probleme!
- Nu-ţi face griji pentru asta, mă întrerupe ea. Cu tata ne vedem acolo. Tocmai a venit de la Londra, aşa că i-a cerut şoferului să-l ducă direct la restaurant.
- Şi Whit?
- Vine cu maşina lui. Pentru cazul în care vrea să plece repede. îşi dă ochii peste cap. E posibil să vină cu un prieten sau doi. N-am idee.

Asta mă nelinişteşte. Gândul de a-l vedea pe Whit mă face să tremur. O să se supere că am venit? Sau n-o să-i pese?

Nu ştiu cum e mai rău.

Ajungem la restaurant în câteva minute şi coborâm din maşină, tremurând când simţim aerul rece. Fugim spre uşa de la intrare, atrase de căldura din restaurant. Partea din faţă e plină de oameni care aşteaptă o masă, amintindu-mi de ultima dată când am fost să mâncăm împreună. Sylvie vorbeşte cu omul de la recepţie şi îşi spune numele, iar acesta zâmbeşte larg înainte să ne conducă spre un salon privat, în partea din spate a restaurantului.

Sunt agitată peste măsură. îmi tremură picioarele şi respir foarte rapid. Trebuie să-mi păstrez controlul, dar jur că o să leşin dacă nu am grijă.

Intrăm în cameră şi o văd întâi pe mama lor. O femeie elegantă, foarte slabă, îmbrăcată într-o rochie neagră, tricotată, având pe fiecare braţ brăţări care aproape îi ajung până la cot. Are părul tuns într-un bob scurt, platinat, iar trăsăturile ei delicate îmi amintesc de Sylvie, deşi ale ei sunt mai ascuţite.

Când ne vede, pe chipul ei se citeşte o urmă de iritare.

- în sfârşit. Nu ai putut măcar să porţi o rochie?

Ignor atacul pentru că nu mi-e destinat mie, dar primirea ei îmi aduce aminte de mama mea.

- Mamă, spune Sylvie pe un ton ferm. Ţi-o prezint pe prietena mea, Summer Savage. Summer, ea e mama mea, Sylvia Lancaster.

Tiza ei. Mă apropii de masă şi întind mâna spre ea. Acceptă şi îmi strânge mâna fără vlagă.

- Mă bucur să vă cunosc, spun calmă. întruchiparea politeţii. Vă mulţumesc că m-aţi primit în casa dumneavoastră. Este foarte frumoasă.
- Orice prietenă de-a lui Sylvie e prietena noastră, draga mea, spune Sylvia sec, privindu-mă cu ochii ei albaştri, reci.

îmi amintesc de fiul ei. La fel ca şi comportamentul ei. Rece. Detaşată. Critică.

- Luaţi loc, ne spune Sylvia, iar noi ne aşezăm una lângă alta, în faţa ei. Spuneţi-mi, cum a fost drumul până aici?
- Ah, a fost perfect în regulă, încep, dar Sylvie mă întrerupe.
- Traficul a fost îngrozitor, ţi-am spus deja, zice, şi se uită prin salonul mic. Unde sunt tata şi Whit?
- Tatăl tău ar trebui să ajungă în curând. Tocmai mi-a dat mesaj. Susţine că avionul a avut întârziere. Doamna Lancaster strânge din buze. Iar fratele tău e la bar, îşi comandă ceva de băut.
- Şi eu vreau ceva de băut, spune Sylvie, bosumflată, încrucişându-şi braţele.
- Sunt sigură că tatăl tău îţi va pune un pahar de vin, spune Sylvia, cu o faţă pe care se citeşte iritarea. Faci parte din familia Savage care are afaceri cu textile?

Mă încrunt.

-Nu.

- Familia Savage care comercializează haine atunci. Hainele lor de sport sunt senzaţionale.
- Nu am legătură nici cu ei.

Cred că ştie asta deja. Vrea doar să... ce? Să mă facă să mă simt inferioară?

- Ah! Sylvia strâmbă din nas. Atunci cine e tatăl tău? Care e prenumele lui?
- Lionel Savage. Şi nu ţin legătura cu el, recunosc eu.
- Hm. Sylvia îşi atinge buzele cu degetul. Nu-mi sună cunoscut.

Ultima dată când am auzit ceva despre el, Lionel Savage era obsedat de sală şi antrenor personal undeva în Jersey. Bineînţeles că numele lui nu-i sună cunoscut.

- Ce face familia ta de sărbători? întreabă cu emfază.
- Mama mea e în Caraibe, recunosc.

în ochii ei se citeşte iritarea când pomenesc de mama mea. Deloc surprinzător.

- Şi Jonas? îl adoram pe omul acela, mai ales când lucra cu soţul meu. Era mereu atât de drăguţ, spune ea şi ridică din colţurile buzelor, parcă zâmbind.

Dar cuvintele ei sunt aspre. încercând să mă provoace. Amintindu-mi de ce am făcut şi că nu mai pot da timpul înapoi.

- Mamă, o ceartă Sylvie şi îi aruncă o privire cu subînţeles.

Sylvia Lancaster are o expresie complet inocentă.

- Ce este? Chiar îmi plăcea foarte mult de Jonas. Ştiu că el şi prima lui soţie au trecut prin divorţul acela îngrozitor din cauza aventurii. îmi aruncă o privire, plină de furie. Dar am presupus că noua lui soţie îl făcea foarte fericit.
- A murit, spun sec.

Sylvia se dă în spate şi clipeşte, uitându-se la mine.

- Poftim?
- N-aţi auzit? Despre incendiu? El şi Y... Yates, mă bâlbâi când spun numele fratelui meu vitreg.

Nu l-am mai spus de mult timp cu voce tare. Mi se pare ciudat să-l pronunţ.

- Ah! Aşa e. Cum am putut să uit? Ce tragedie! Se încruntă, dar îşi revine imediat. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat, chipul ei e atât de relaxat. Zâmbeşte încântător şi îşi pune coatele pe masă, cu palmele împreunate. îmi pare rău pentru pierderea ta.

Nu mi se pare că-i pare rău. Aş putea să pun pariu că l- a menţionat pe Jonas intenţionat, doar ca să mă provoace. Ceea ce e crud, având în vedere cât de mult 1am iubit pe Jonas, nu că ea ar şti asta. N-a putut să mă apere de anumite lucruri, dar întotdeauna m-a tratat ca pe un membru al familiei.

- L-au prins pe cel care a provocat incendiul? întreabă Sylvia, ridicând din sprâncene.

Simt un nod în stomac. N-am mâncat nimic, dar simt că aş putea vomita pe masă.

- N-a fost provocat, răspunde Sylvie pentru mine, părând confuză. Nu-i aşa?
- A fost un accident, rostesc răguşit şi îmi plec capul.

La început toată lumea spunea asta, imediat după
incident. Dar apoi au renunţat. Mama m-a asigurat că nu există suficiente dovezi, ceea ce a fost o uşurare.

Din fericire, Sylvie schimbă subiectul, vorbind despre şcoală şi povestindu-i mamei ei despre ultimele bârfe. Vorbind despre oameni pe care nu-i cunosc, deşi se pare că învaţă la liceul Lancaster, copii ai prietenilor părinţilor ei. Nu prea sunt atentă, prea ocupată să mă uit spre uşă, aşteptând şi temându-mă de apariţia lui Whit. Dar altcineva intră mai întâi. Tatăl lui Whit.

Dacă aş fi vrut să ştiu cum o să arate Whit la bătrâneţe, tocmai am aflat, văzându-l intrând în încăpere.

- Aug, ai ajuns, spune Sylvia, părând exasperată. în sfârşit, ai ajuns.

Augustus o ignoră complet şi se duce direct la Sylvie, care se ridică în picioare şi îl ia în braţe, ţinându-l strâns. Nu pot să nu fiu invidioasă, dorindu-mi să fi avut o astfel de relaţie cu tatăl meu. Sau ca Jonas să mai fie aici. îmi e dor de o figură paternă la care să pot merge pentru sfaturi. Pentru consolare.

Sunt sigură că am probleme legate de tata. Nu o să mă obosesc să neg asta.

- Arăţi bine, îi spune Augustus lui Sylvie, în timp ce o apucă de obraji şi se uită în ochii ei. Ea îi zâmbeşte larg. Te-ai mai îngrăşat.
- Mă simt bine, răspunde, relaxată. Mai relaxată ca niciodată de când o cunosc. Mă bucur că eşti aici.

Ieri arăta ca naiba. Acum străluceşte de sănătate.

Nu înţeleg.

- Zborul a fost îngrozitor. Am decolat târziu. Din cauza vremii urâte. Mă bucur că am ajuns întreg. îi dă drumul lui Sylvie şi se întoarce spre mine. Pe cine avem aici?
- Tată, ea este Summer. Prietena mea, spune Sylvie şi îmi zâmbeşte.

Mă ridic şi dau mâna cu el.

- Mă bucur să vă cunosc.

îşi lasă capul într-o parte şi mă analizează, dându-mi drumul.

- îmi pari cunoscută.
- Mama ei este Janine Weatherstone, spune Sylvie, zâmbind cu subînţeles.
- Ah! Ridică dintr-o sprânceană, părând surprins. Păi, face o pauză şi se uită la chipul meu, semeni perfect cu ea.

Minunat! îşi dă seama că semăn cu femeia cu care a avut o aventură scandaloasă. O aventură care i-a distrus căsnicia şi aproape a distrus-o şi pe a mamei mele.

Nu-i răspund, pentru că ce aş putea spune? „Vai, vă mulţumesc, mă bucur că vă amintesc de amanta dumneavoastră”?

Asta ar ii ciudat.

Ne aşezăm la locurile noastre, iar Augustus se aşază în capul mesei, cât mai departe de Sylvia. Mă uit cum ea încearcă să-i vorbească, dar el o ignoră. Sau spune ceva dispreţuitor, cu ochii închişi. Complet distant.

îmi dau seama că de la el a învăţat Whit asta.

Ospătarul vine să ne ia comanda şi Whit încă nu a apărut. Augustus comandă sticle de vin şi multe aperitive. Sylvie bate bucuroasă din palme, în timp ce mama ei îl ceartă pe fostul soţ pentru că a comandat prea multe lucruri pline de carbohidraţi.

Nu spun nimic. Doar observ în linişte dinamica familiei Lancaster, încercând să deduc din ea comportamentul lui Whit. E atât de indecis. încă mă vrea. Ştiu asta fără îndoială după sărutul pasional de zilele trecute.

Dar atracţia lui faţă de mine e mereu însoţită de furie şi ostilitate. Se comportă ca un nesimţit cu mine în majoritatea timpului. Nu înţeleg.

încă nu-l înţeleg.

- Ah, sărbătoritul s-a întors! exclamă Sylvia brusc şi ridic privirea ca să-l văd pe Whit în pragul uşii, însoţit de o fată care îl ţine de braţ şi îl priveşte drăgăstos.

îmi cade cerul în cap şi îmi feresc privirea. A dus o fată... şi nu e Caitlyn. Bineînţeles că a făcut asta.

- Tată, spune Whit, părând surprins să-l vadă. Ai reuşit să ajungi.

Augustus se ridică zâmbind şi se duce la fiul lui.

- Chiar credeai că o să ratez ziua de naştere a celui mai mare copil al meu?
- Nu eram sigur, spune Whit cu sinceritate şi se duce spre tatăl său. îi dă drumul fetei, iar cei doi se îmbrăţişează şi se bat pe spate, pur masculin. Mă bucur că eşti aici.
- La mulţi ani, fiule! spune Augustus cu sinceritate. Văd că ai adus-o pe Leticia cu tine.

Groaza mă sufocă. E cu Leticia. Fata care i-a fost aleasă ca viitoare soţie, de parcă am trăi în Evul Mediu.

- Buna seara, domnule Lancaster, spune Leticia pe un ton dulce şi îi strânge mâna lui Augustus. Mă bucur să vă revăd.
- Şi eu mă bucur să te văd. Spune-mi Augustus. Fără „domnule”. întotdeauna mi se pare că tatăl meu e prin apropiere, spune în glumă, şi se uită în jur de parcă l-ar căuta.

Râsul vesel al Leticiei este, evident, delicat şi drăguţ. La fel ca ea.

- Haideţi. Luaţi loc, spune Augustus, preluând rolul de gazdă.

Judecând după expresia rece a Sylviei, nu e de acord.

- Sora ta a venit cu o prietenă, îi spune lui Whit când ajunge la masă şi face semn spre mine. O cunoşti, bineînţeles, pentru că studiază la Lancaster. Summer. Zâmbeşte. Savage.

Whit se întoarce spre mine cu ochii mari şi strânge din buze.

- Vag, zice el sec, abia uitându-se la mine, ca şi cum nu aş exista. Tipic. Bună.

înclin din cap spre el, dar nu spun nimic.

Conversaţia continuă în jurul meu, dar nu aud nimic. Nu pot decât să mă uit la Whit cu coada ochiului. Soarbe încontinuu din paharul cu lichid arămiu pe care l-a luat de la bar, fără să se uite la cineva anume, şi simt valuri de furie iradiind dinspre el. Dar pare că nimeni altcineva nu-şi dă seama. Leticia îi pregăteşte o farfurie cu aperitive ca o iubită minunată, dar el nu se atinge de ele. Se apropie de el şi îi şopteşte la ureche, iar privirea lui coboară spre cămaşa ei, unde se vede un decolteu adânc. Sânii ei sunt imenşi, mai mari decât ai mei.

O atinge acolo, cu o mângâiere uşoară, plutind cu degetele pe pielea ei, iar asta mă irită până în adâncul sufletului. Iau paharul plin cu vin din faţa mea şi beau o gură zdravănă, apoi mă ridic atât de brusc încât scaunul zăngăneşte pe podea şi conversaţia se opreşte.

- îmi cer scuze. Mă înroşesc de ruşine şi încerc să zâmbesc, dar nu reuşesc. Mă întorc imediat.

Fug din încăpere înainte ca cineva să spună ceva, ca să mă umilească mai rău, aşteptându-mă ca Sylvie să vină după mine, dar, din fericire, nu o face. Reuşesc să evadez în toaleta elegantă a femeilor şi stau la chiuvetă, sprijinindu-mă de blatul de marmură cu mâini tremurânde şi uitându-mă în oglindă.

Ce caut aici? De ce am venit? Chiar am crezut că Whit va fi fericit să mă vadă? E clar că sunt nebună. Ar trebui să mă prefac că mi-e rău în secunda în care ajungem înapoi acasă şi să plec dimineaţă. Nu vor vrea să mai stau acolo dacă au impresia că am ceva contagios.

Noul meu plan mă ajută să mă calmez şi mă spăl pe mâini, îndepărtându-mă de chiuvetă ca să-mi bag mâinile sub uscător, când uşa se deschide şi se închide.

Cineva o încuie.

Mă uit peste umăr şi îl văd pe Whit sprijinit de uşă. Mă priveşte. Mă întorc încet spre el, cu inima bătându-mi nebuneşte şi pieptul agitat din cauza respiraţiei întretăiate.

- Ce faci? mă întreabă, pe un ton întunecat.
- Mă spăl pe mâini, îi răspund calmă.

O urmă de furie se citeşte pe chipul lui frumos. E proaspăt bărbierit şi miroase a curat. Ca aerul puternic de toamnă. Dacă aş putea, aş cădea în genunchi în faţa lui şi l-aş implora să mă atingă din nou, dar refuz să fiu genul acela de fată.

- Nu mi-ai spus că vii, spune sec.
- Sylvie m-a invitat săptămâna asta. A vrut să petrec sărbătorile cu ea, îi explic, dar ridică mâna şi mă opreşte.
- N-ar trebui să fii aici.

Cuvintele lui taie ca un cuţit, străpungându-mi inima idioată, mereu plină de speranţă. Ai fi crezut că am învăţat până acum.

- Ştiu, îi răspund cu vocea tremurândă. O să plec dimineaţă.

Ne uităm unul la altul, tensiunea creşte între noi şi mie greu să respir. Se îndepărtează de uşă şi vine direct spre mine, iar eu mă simt ca un iepure încolţit de prădătorul lui. Mă urmăreşte în timp ce stau nemişcată.

Mă înghesuie, îmi pune mâinile pe şolduri şi căldura lui mă copleşeşte. Corpul meu se trezeşte la viaţă, răspunzând atingerii familiare şi devastatoare, iar eu îmi las capul pe spate să mă uit în ochii lui.

- Dacă aş fi ştiut că eşti aici, niciodată nu aş fi...

închide gura, fără să continue ce voia să-mi spună. Şi
simt nevoia să aud restul cuvintelor. Am nevoie de un fel de confirmare că nu-l deranjează că sunt aici.

Dar probabil că visez. Nu e încântat de prezenţa mea. Probabil am stricat totul.

- Ce vrei de la mine? întreb, simţindu-mă pierdută.

Ineptă. Să fiu în preajma lui, în preajma familiei lui nu
e un standard la care să mă ridic. Nu sunt Leticia. Sunt convinsă că familia ei e una prestigioasă, spre deosebire de a mea care e scandaloasă. Ruşinoasă.

Pentru numele lui Dumnezeu, mama mea a avut o aventură cu tatăl său. Suntem întruchiparea a ceva scandalos.

Exclam când mă apucă de şolduri şi mă trage spre el.

- Fii cadoul de ziua mea, îmi cere.

înainte să apuc să-l întreb ce vrea să spună, mă sărută, pasional. Gem când îmi linge limba cu a lui, în timp ce mă apucă de fund şi mă ridică pe marginea blatului. Se aşază între picioarele mele, apoi se desprinde de mine şi se uită la spaţiul dintre noi.

- Aş putea să ţi-o trag chiar aici, spune şi mă apucă de blugi, apăsând pe cusătură. Mă doare. E minunat. Eşti la
înălţimea perfectă.

Chiloţii mi se udă. Vreau să mi-o tragă chiar aici. în timp ce părinţii lui şi fata pe care a adus-o cu el sunt în camera alăturată. Ne aşteaptă.

- Te rog, şoptesc, iar el zâmbeşte.

în mai puţin de un minut îşi scoate penisul şi mă dezbracă de blugi şi chiloţi, care îmi rămân adunaţi în jurul gleznelor, iar fundul îmi îngheaţă pe marmura rece. Mă pătrunde cu uşurinţă, închizând ochii când se împinge complet, corpurile noastre potrivindu-se perfect. Mă încordez în jurul lui şi zâmbesc când geme.

îşi lipeşte fruntea de a mea şi rămâne nemişcat, iar penisul îi pulsează în mine. Aştept, îngheţată în timp, fără să ştiu ce să fac. Inspiră adânc, îşi linge buzele şi începe să se mişte.

Mă penetrează cu pasiune. îl prind de umeri şi îl privesc tot timpul, complet fascinată de multitudinea de emoţii care se citesc pe chipul lui frumos. Sexul devine din ce în ce mai bun între noi, mă gândesc în timp ce îl mângâi pe piept, dorindu-mi să fi fost dezbrăcat. Mişcările lui devin mai rapide, camera miroase a sex, iar eu gem la fiecare penetrare. Mişcările lui ritmice mă fac să-mi încordez vintrele, iar când nu mai pot, închid ochii.

- Atât de frumoasă, mormăie. Sunt dependent de vaginul tău, jur.

Mă sărută, iar gura lui e disperată, limba insistentă. îi răspund cu aceeaşi pasiune şi îl iau de gât, sprijinindu- mă de el. începe să respire din ce în ce mai repede şi întrerupe sărutul; rămâne cu faţa lipită de a mea şi geme din ce în ce mai tare, în acelaşi ritm cu al şoldurilor sale.

- La naiba, spune înainte să geamă încă o dată, dându- şi drumul înăuntrul meu.

Simt cum sperma lui mă umple şi gâfâim zgomotos în camera liniştită, iar el tresare la fiecare val al orgasmului.

în câteva secunde se depărtează de mine, se îmbracă şi îşi trage fermoarul de la pantaloni. Rămân înmărmurită, uitându-mă acolo. Vaginul îmi pulsează. Sunt disperată să am orgasm, sunt la marginea prăpastiei. Parcă simte şi întinde mâna ca să-mi mângâie pielea udă.

- Vrei să-ţi dai drumul?

încuviinţez din cap, făcând o grimasă când se joacă cu clitorisul meu umflat.

-Da.

îşi trage mâna.

- Mai târziu, spune, rânjind diabolic.

Apoi se întoarce şi iese din baie fără să se uite în urmă.

CAPITOLUL 31

SUMMER

După ce îmi revin şi mă spăl din nou pe mâini, mă întorc în salonul privat unde se află familia Lancaster. Mă aşez pe scaunul de lângă Sylvie cu picioare tremurânde, sperând ca nimeni să nu-şi dea seama ce s-a întâmplat adineauri.

Cum Whit a făcut sex cu mine în baia femeilor şi apoi a plecat lăsându-mă să jinduiesc după mai mult.

- Ţi-am păstrat nişte pâine, spune Sylvie şi împinge coşul spre mine. Tata a încercat să o mănânce pe toată.

Tatăl ei râde, muşcând dintr-o felie unsă cu unt gras, gălbui.

- Ştii că mama ta nu se atinge de aşa ceva. Cineva trebuie să mănânce.

Sylvie chicoteşte. Zâmbesc şi mă uit la Whit şi Leticia.

Ea îi zâmbeşte când el o mângâie pe obraz.

Cu mâna pe care tocmai a avut-o între picioarele mele.

Stau mai dreaptă, întrebându-mă cum naiba de nu-mi simte mirosul pe mâinile lui. Cum de nu simte? E atât de neatentă?

Doamne, e un dobitoc!

Iau paharul de vin şi golesc lichidul auriu din trei înghiţituri. Augustus îmi umple imediat paharul şi mă priveşte cu ochi calzi, zâmbind uşor. Simt că aprobă, iar asta mă nelinişteşte. Atât de mult, încât mă uit la Whit.

Şi văd că ne priveşte.

îmi îndepărtez privirea şi mai beau vin: am nevoie de el pentru curaj. Sylvie e deja ameţită, îmi dau seama, dar nu e nevoie de prea mult la greutatea ei.

Mi-ar plăcea să pot să mă îmbăt şi eu. Ca să uit. Să uit tot ce s-a întâmplat între mine şi Whit. El sigur uită. Se poartă de parcă nu aş însemna nimic, iar asta mă doare. Mai mult decât aş vrea să recunosc. Sunt convinsă că ştie exact ce-mi face. Cum mă distruge cu câteva cuvinte dure şi gesturi răutăcioase.

Cum ar fi să nu mă lase să am orgasm şi apoi să-şi atingă iubita cu degetele pe care le-a avut între picioarele mele. Dar eu sunt cea care a făcut sex cu el în baie, deci eu câştig runda asta?

Mă dau mai în faţă cu scaunul, fără să-mi pot controla corpul, şi sorb uşor din paharul pe care îl clatin între degete. După ce îl pun jos, văd că Sylvia mă priveşte, strângând din buze cu dispreţ.

- Sylvie, nu ar trebui să mai bei, o ceartă mama ei, privind-o tăios. Iei medicamente care ar putea fi periculoase în combinaţie cu alcoolul.
- Nu mi-e frică de moarte, declară Sylvie, înainte să dea pe gât restul vinului şi să pună paharul pe masă, chicotind.
- Şi tu trebuie să ai grijă, domnişoară, spune ea, pe un ton blând, dar aud asprimea care se ascunde acolo. Nu bea prea mult.
- Sunt bine, îi răspund, sunând ca o beţivă idioată.
- Las-o în pace, izbucneşte Whit, iar mama lui ridică din sprâncene. Fă-ţi griji pentru fiica ta.
- Sunt bine, spune Sylvie şi ridică degetul mijlociu spre fratele ei. Fă-ţi griji pentru tine, frate drag.

îi zâmbeşte feroce, apoi se uită la mine.

Corpul mi se încălzeşte, iar vintrele încă îmi pulsează. Aş face orice ca să-l iau de aici şi să-i simt gura pe mine. Adică între picioarele mele.

Limba lui e foarte talentată şi mi-e dor de ea.

Mă uit la mama lor şi văd că zâmbeşte forţat, uitându- se urât la Whit. Sunt convinsă că nu i-a plăcut că i-a spus să mă lase în pace, dar ignoră complet comentariul.

- Te rog să-mi spui că tu şi Leticia luaţi în sfârşit în serios relaţia voastră.

Rămân nemişcată. Paralizată. Toată lumea tace când o aude pe Sylvia, iar Sylvie chicoteşte stingheră, înainte să murmure:

- Frumos mod de a-l pune la zid, mamă.

Leticia se uită la Whit şi îşi pune mâna peste a lui. Pe mâna care m-a atins în cel mai intim loc cu doar câteva minute în urmă.

- Nu e atât de uşor de cucerit, spune râzând relaxată, fără să-şi ia ochii de la chipul lui frumos.

El nu-i întoarce zâmbetul. Are aceeaşi expresie stoică, lipsită de emoţie. Măcar ne tratează pe toate la fel.

- Dar o să reuşesc într-o zi.

Ah, fata asta ştie cum să se joace. Aş putea învăţa câte ceva de la ea.

Whit zâmbeşte încordat, uitându-se la fiecare persoană de la masă, la mine cel mai mult.

- încă nu sunt pregătit pentru ceva serios, mamă. Ştii asta. încetează să ne mai aduci în centrul atenţiei pe mine şi pe Leticia. Lasă-mă să mă bucur liniştit de cina de ziua mea.
- O mamă are dreptul să viseze. Până la urmă, datorită mie ai o zi de naştere, spune Sylvia pe un ton ascuţit.
- îmi aminteşti de asta aproape în fiecare zi, spune Whit, pe un ton similar.

îmi plec privirea, dorindu-mi să fiu oriunde altundeva decât aici. Genul ăsta de lucruri mă fac să mă simt inconfortabil. Atacurile. Insultele. Aluziile. Mamei mele îi plac chestiile astea. S-ar potrivi perfect.

Sylvia probabil ar înjunghia-o cu un cuţit de friptură dacă mama ar îndrăzni să se apropie de ea, deci poate că nu.

Mama lui Whit oftează cu melancolie în timp ce se uită la cuplul de aur care stă împreună.

- Sunteţi o pereche foarte frumoasă. Abia aştept să văd copiii pe care o să-i aveţi într-o zi.

în ciuda geloziei care îmi curge prin vene când o aud, nu se înşală. Whit şi Leticia arată minunat împreună. Ar avea copii frumoşi.

- Doamne, Syl! murmură Augustus.

Ea se întoarce să se încrunte la fostul ei soţ.

- Ce? Cum el nu spune nimic, insistă. Dacă ai ceva de spus, spune-o.
- Băiatul abia a împlinit optsprezece ani. încă nu se gândeşte la căsătorie şi la copii. Lasă-l în pace, spune el.

Ochii îi licăresc de iritare. Sylvie chicoteşte din nou, ducându-şi mâna la gură.

îndrăznesc să mă uit la Whit, care mă priveşte cu ochi înfometaţi. îşi linge buzele şi vaginul îmi pulsează de parcă l-ar fi atins direct.

Va fi o cină lungă.

Suntem în maşină şi ne întoarcem acasă la familia Lancaster după ce am terminat cina de ziua lui Whit, doar eu şi Sylvie. Stă întinsă pe bancheta din spate şi chicoteşte în timp ce butonează telefonul. Mă uit şi eu la al meu, gândindu-mă să-i trimit un mesaj lui Whit, dar dacă îl vede Leticia? Oare s-ar supăra?

Oare el s-ar supăra?

în plus, ce pot să spun? „Vino în camera mea mai târziu”? Nu cred. Nu vreau să par disperată. Şi, momentan, chiar aşa mă simt. Disperată. Tânjesc după el.

Proastă.

Nu ar fi trebuit să vin aici cu Sylvie. Să stau cu familia lui e prea mult. Să fiu martoră la tot ce se întâmplă, să trebuiască să înfrunt faptul că a venit cu o altă fată. O fată cu care plănuieşte să se însoare la un moment dat. Chiar el mi-a spus asta.

Oare şi ea o să fie aici toată săptămâna? Oare o să se furişeze în camera ei să facă sex cu ea aşa cum face cu mine?

Nu pot să suport gândul ăsta.

- Ce s-a întâmplat când ai plecat la baie? mă întreabă Sylvie din senin.

Rămân înţepenită, gândindu-mă ce să spun.

- Ţi-ai tras-o cu Whit? continuă.

Mă uit la ea şi văd că mă priveşte, zâmbind suspicios.

- Nu, mint.

îşi lasă capul pe spate şi râde.

- Mincinoaso! Voi doi faceţi sex pe ascuns şi toată lumea ştie asta.

Mă cuprinde panica la auzul cuvintelor ei.

- Cum adică, toată lumea?

Sylvie întinde mâinile în faţa ei şi începe să numere.

- Tata. Mama. Leticia. Eu. Ospătarul. Barmanul. Râde, părând mulţumită de ea însăşi. A fost foarte evident, Summer. Ai plecat de la masă când Whit era călare pe Leticia. Un minut mai târziu, a plecat şi Whit. Amândoi aţi fost plecaţi pentru o vreme. El s-a întors primul, roşu în obraji şi ciufulit.

Nu-mi aduc aminte să-i fi atins părul.

- Apoi vii înapoi mirosind a păcat şi nu te uiţi în ochii nimănui. Sylvie se întinde şi mă bate uşor pe picior. Te joci cu focul, draga mea prietenă. Şi o să te arzi. Fratele meu răneşte oamenii. Ţi-am spus că nu are inimă.
- Ce vrei să spui? o întreb cu precauţie.
- Whit e un dezastru. Toţi membrii familiei Lancaster sunt un dezastru. Suntem blestemaţi. Toţi rănim oamenii până la urmă, chiar şi pe cei la care ţinem. Sughiţă. Chicoteşte. Mă strânge de genunchi. Tata te privea cu interes, ai observat? Doamne, ce pervers!

Ştiam eu că nu mi se pare.

- Sunt sigură că îi amintesc de mama mea.
- Asta e problema. îi aminteşti de fosta lui amantă, fără supărare.
- Nu mă supăr, îi spun.
- Şi îi aminteşti şi mamei mele de ea. Probabil nu ar fi trebuit să te aduc cu mine, spune şi se uită la mine, cu ochii ei albaştri, mari. Toţi vor veni după tine până la urmă. Se pare că Whit a făcut asta deja.
- Chiar crezi că Leticia şi-a dat seama? şoptesc, urând că mi se face ruşine.
- Ha! Ştiam eu că ai făcut sex cu el. Sylvie îmi vâră un deget sub nas. I-a tolerat rahaturile fratelui meu ani de zile. Mama vrea să-i aducă împreună de când s-au născut. Vrea să fie împreună ca să, citez, „creeze o moştenire”.

Mi se pare o porcărie, dar nu spun nimic.

- Tatălui meu îi plac din ce în ce mai tinere. Eşti perfectă pentru el. I-ar plăcea să-i scoată ochii mamei mele cu faptul că le-a avut şi pe mamă, şi pe fiică.

Mă strâmb. Ce scârbos!

- Aşa că te sfătuiesc să stai departe de el, mă avertizează. Sigur nu ar trebui să-l laşi să te prindă singură undeva.

Avertismentul ei e criptic.

- N-o să fac asta, o asigur şi trag adânc aer în piept. Dar cum rămâne cu Whit?
- îl cunoşti deja de suficient de mult timp încât să ştii cu ce ai de-a face, spune fără umor. E problema ta dacă alegi să continui.

Nu mai spunem nimic pe tot restul drumului şi mă uit în gol la telefon, în timp ce Sylvie aţipeşte. E problema mea dacă o să continui ceea ce fac cu Whit. Aproape mereu s-a purtat îngrozitor cu mine, dar există şi momente de tandreţe. Sunt rare, o imagine scurtă a lui Whit fără impertinenţa obişnuită. Pereţii lui se dărâmă şi îmi oferă versiunea vulnerabilă, sinceră a unui om care e atât de întunecat.

întunericul lui se potriveşte cu al meu. Suntem suflete- pereche. Ne vedem unul pe altul aşa cum suntem cu adevărat. Conduşi de nevoile noastre. Puţin bolnavi. El mă îmbolnăveşte în cel mai bun mod posibil.

Sper că şi eu fac acelaşi lucru.

în clipa în care maşina ajunge şi se opreşte în faţa casei, afară plouă liniştit şi fugim înspre casă, încercând să nu ne udăm.

Sylvie se sprijină de mine când ne apropiem de scările masive, încercând să-şi păstreze echilibrul. A băut prea mult în seara asta şi îmi amintesc ce a spus mama ei. Despre faptul că amestecă alcoolul cu medicamentele.

- Mă ajuţi să urc? mă întreabă.
- Bineînţeles.

O ghidez pe scările care par interminabile. Pe holul care duce spre dormitorul ei, iar asta durează la nesfârşit. O ajut să se dezbrace şi să se bage în pat, observând cât este de slabă, în ciuda faptului că toată lumea spune că sa mai îngrăşat. E uşoară ca un fulg, braţele ei sunt ca nişte beţe şi când o învelesc, mă apucă de mână şi o ţine strâns la pieptul ei.

- îţi mulţumesc că eşti o prietenă adevărată, murmură ea şi închide ochii. Mă întreb câţi prieteni adevăraţi a avut de fapt. îmi pare rău că te-am făcut să vii cu mine.
- Poate ar trebui să plec mai devreme, încep, dar mă trage de mână, deschide ochii şi se ridică.
- Nu. Te rog, nu mă părăsi. Ştiu că a fost o idee îngrozitoare şi că probabil mă urăşti pentru că te torturez, dar nu va fi atât de rău. îţi promit. Atât timp cât rămânem împreună pot să te protejez. Şi tu mă poţi proteja pe mine. Face semn către jumătatea goală a patului ei. Dormi cu mine.

Nu vreau. Vreau să fiu singură în camera mea, cu gândurile mele. Probabil citeşte ezitarea pe faţa mea pentru că se bosumflă şi buza de jos îi tremură, părând gata să izbucnească în plâns.

- Te rog, şopteşte Sylvie.

Oftez şi mă urc lângă ea în pat. Vorbim puţin, dar adoarme repede, în câteva minute, sforăind uşor. Mă uit la ea, la chipul angelic şi genele negre şi dese. La părul blond încâlcit şi la buzele rozalii.

Sylvie e frumoasă. Fragilă. Delicată. Ca o păpuşă. Vreau să o protejez, dar de ce?

Cobor din pat cu grijă să nu o trezesc şi mă descalţ, luând încălţările în mână, ieşind tiptil din cameră. închid uşa în urma mea şi mă uit la stânga, apoi la dreapta, oprindu-mă când văd mişcare în întuneric.

Sunetul de paşi face ecou pe podeaua din marmură, iar Whit apare încet din întuneric, cu mâinile în buzunare şi o privire intensă. Se opreşte, la câţiva metri de mine, dar îi simt prezenţa de parcă m-ar atinge.

Mă uit la el fără să spun nimic. Şi el face acelaşi lucru. Mă întorc, cu capul ridicat, şi ies din aripa familiei, ducându-mă spre camera mea. Trec pe lângă scări şi pe lângă portretul primului Augustus Lancaster. Mă priveşte de sus, cu ochii aceia albastru-deschis, atât de asemănători cu ai lui Whit. Mă trece un fior şi încep să merg mai repede.

Portretul e intimidant. Nu-mi place. Sunt tot felul de portrete prin casă, toate sinistre, şi îmi dau fiori.

Aproape că alerg pe hol când mă apropii de camera mea, conştientă de prezenţa lui Whit. Mă urmăreşte ca o felină în junglă. încet. Cu răbdare. Cu încredere.

E tulburător.

Intru în camera mea şi închid uşa, dar nu o încui. în adâncul sufletului vreau să intre aici. Vreau să-mi facă orice îşi doreşte. încă e ziua lui. O să-i dau tot ce vrea ca să nu mai fie supărat pe mine. O să-l las să mă folosească aşa cum vrea toată săptămâna. N-o să-l refuz.

Parcă nu pot.

Mă îndepărtez de uşă şi mă duc la geanta mea pe care o arunc pe pat şi o desfac. Umblu printre haine, găsind setul de lenjerie intimă cu care am venit. O să-mi fac un duş rapid şi o să mă îmbrac cu el, mă gândesc, ridicând privirea când aud că se deschide uşa.

Whit intră în camera mea de parcă ar fi a lui, lucru care e de fapt adevărat. închide uşa încet şi o încuie. Pulsul îmi creşte şi gura mi se usucă atunci când îl privesc. Se sprijină de uşă, aproape la fel cum a făcut-o mai devreme, în baia restaurantului, şi mă analizează în tăcere, complet relaxat. De parcă ar avea tot timpul din lume.

Şi eu mă uit la el, încă ţinând în mână lenjeria intimă, iar prezenţa lui îmi face picioarele să tremure.

- E şi ziua ta, spune până la urmă, iar eu clipesc.

Uitasem complet.

- Da, spun într-un final. Este.
- A fost aşa cum ţi-ai dorit? întreabă, puţin batjocoritor.

Sigur ştie că e departe de adevăr.

- Deloc.

Se apropie de mine, mergând pe partea cealaltă a patului şi se opreşte vizavi de mine.

- Sperai să primeşti un cadou de la mine?

-Nu. ’

Râd. Nu-i pasă suficient de mult de mine încât să-mi ofere un cadou.

Se uită la lenjeria din dantelă pe care o am în mână.

- Ce faci?
- Voiam să fac un duş.
- Du-te atunci, spune şi face semn din cap către baie.
- Ce-o să faci? O să mă aştepţi? îl întreb uimită.
- Asta vrei?

Ridic din umeri.

- Am nevoie să spui da sau nu, Savage. Face o pauză. Vrei să te aştept?
- Da, şoptesc.
- Du-te şi fa duş atunci. îşi trece mâna peste pătura elegantă de pe pat. Dar încuie uşa. Cine ştie ce aş putea face dacă ştiu că eşti udă şi îţi săpuneşti tot corpul în timp ce te aştept.

Mi se face pielea ca de găină când îl aud şi mă duc spre baie, dar ceea ce spune mă face să mă opresc.

- Şi nu te deranja cu alea.

Mă uit la el peste umăr.

- Cu ce?
- Cu orice ai avea în mână. Vreau să fii dezbrăcată când vii în pat.
- Credeam că e ziua mea.
- E şi a mea, spune, zâmbind egoist. Dar nu-ţi face griji. Vei beneficia şi tu de dorinţele mele. Ai încredere în mine.

Măcar de-aş putea avea încredere în el, îmi vine să-i spun.

Dar nu am.

CAPITOLUL 32

WHIT

Am fost şocat să o văd pe Summer la masă cu familia mea când am intrat în cameră cu Leticia. Era ultima persoană pe care mă aşteptam să o găsesc acolo. Deşi ar fi trebuit să ştiu. îmi iubesc sora, dar îi place să uneltească în secret. Ştia că dacă o aduce pe Summer Savage în vacanţa de Ziua Recunoştinţei avea să dea peste cap întreaga familie.

Mama e furioasă pentru că trebuie să o primească în casa ei timp de o săptămână pe fiica amantei fostului ei soţ. Tata pare mai degrabă interesat să se culce cu ea. Deja a cucerit-o pe mama ei, de ce să nu facă asta şi cu ea? Ştiu cum gândeşte. Eu şi el semănăm.

N-o să permit să se întâmple asta.

Şi mai rămân eu.

Interacţiunile cu Summer de la şcoală m-au scos din minţi. M-au înfuriat. Chiar plănuiam să-i cer Leticiei să îmi facă sex oral în seara asta. Voiam să-mi demonstreze că vrea să fie cu mine. E drăguţă, dar nu am făcut altceva decât să ne sărutăm de câteva ori şi asta s-a întâmplat în urmă cu ceva timp.

Nu m-aş fi culcat cu ea. Nu încă. Dar probabil mi-aş fi imaginat tot timpul că Summer e în locul Leticiei.

Doamne, chiar am probleme! Şi toate sunt provocate de dorinţa pe care o simt faţă de Summer.

Dar nu a fost nevoie să-i cer sex oral Leticiei în seara aceasta. Când am văzut-o pe Summer, s-a întâmplat ceva cu mine. Şi cu ea. A ieşit imediat din cameră şi am aşteptat doar un minut înainte să plec după ea. Ca şi cum nu m-aş fi putut abţine.

Se pare că nu pot.

A fost necesar să fac sex cu ea în baie. După ce mi-am dat drumul în ea, m-am calmat. Am reuşit să rezist la cina aia dezastruoasă. Să suport linguşelile şi

cuvintele încurajatoare ale Leticiei. Fata e disperată să facem totul oficial. Părinţii ei vor să ne căsătorim cât mai repede, la fel ca mama. Tata e cel care mi-a spus să nu mă grăbesc şi să mă bucur de viaţă înainte de căsătorie. Până să plecăm de la restaurant, mi-a spus că sunt foarte deştept şi că ar trebui să încerc să mă căsătoresc din dragoste.

E foarte amuzant.

Mă plimb prin dormitor şi mă duc spre ferestrele imense, trăgând draperiile groase şi mătăsoase. Plouă cu găleata, iar sunetul ploii care se loveşte de casă e zgomotos în liniştea serii. Cerul e străbătut de un fulger, imediat urmat de un tunet care îmi aduce aminte de seara în care am protejat-o pe Summer în grădini, snopindu-i în bătaie pe Elliot şi pe prietenul lui idiot.

Mi se pare că s-a întâmplat de mult. S-au petrecut multe de atunci.

Mă dezbrac fără să mă gândesc şi las hainele într-o grămadă pe podea. Mă duc în pat şi mă bag sub aşternuturi, sprijinindu-mă de câteva perne, cu cearşaful şi pătura în poală. Aştept răbdător şi urmăresc furtuna. Conştient de fiecare sunet care vine din spatele uşii de la baie.

Se opreşte apa. Se deschide uşa de sticlă de la duş. Eu nu aştept fetele. Nu am mai făcut asta până acum. Ele vin la mine, facem sex şi gata. Pentru prima dată, simt cum nerăbdarea îmi curge prin vene şi se opreşte în vintre. O să-mi las deoparte nevoile în seara aceasta şi o să-i ofer o noapte frumoasă. Mi-am dat seama că nu minte când mi-a spus că a uitat de ziua ei. Familia mea e copleşitoare. Eu sunt copleşitor. Savage e puternică, dar nu mereu.

Trebuie să învețe să fie şi mai puternică.

Deschide în sfârşit uşa băii şi iese purtând un halat alb, pufos, pe care mama îl pune la dispoziţia invitaţilor noştri, de parcă am fi la hotel. Are părul ud, faţa curată, iar pielea care se vede e rozalie din cauza apei fierbinţi.

Mă întreb dacă e aşa peste tot.

- Ţi-am spus că vreau să fii dezbrăcată, rostesc tărăgănat şi o privesc de sus în jos.

- Sunt. Se joacă cu cordonul de la halat. Dar n-am vrut să ies dezbrăcată din baie.

Ridic dintr-o sprânceană.

- De ce nu?

Un fulger luminează camera, urmat de un tunet răsunător.

- E frig-

Ridic aşternuturile de pe partea goală a patului.

- Vino lângă mine. Vrea să se urce în pat, dar o opresc. Dă-ţi halatul jos.

Desface uşor cordonul şi halatul se deschide, lăsându- mă să-i văd silueta goală. O privesc transfigurat cum lasă halatul să cadă la podea, expunându-se în totalitate.

- Trec de inspecţie? întreabă provocator.

- Vino aici, mârâie şi se strecoară sub aşternuturi, iar eu îmi înfig degetele în părul ei ca să o sărut arzător. Ce vrei? murmur aproape de buzele ei.

Deschide ochii şi se dă în spate.

- Ce vrei să spui?

- De ziua ta. Ce vrei? îţi dau orice îţi doreşti.

Mă gândesc la toate lucrurile pe care le vreau de la ea. Mi-aş dori să stea în genunchi şi să facă tot ce îi cer. Miar plăcea să profit de fundul ei. Nu am făcut asta niciodată şi vreau să cuceresc locul pe care nu l-a mai atins nimeni altcineva. Dacă vrea să stea pe faţa mea ore întregi, o să fiu de acord şi o să-i ofer orgasm după orgasm până nu va mai putea merge după ce termin cu ea.

- Vreau să mă ţii în braţe, îmi răspunde într-un final, încet.

- Ce? mă încrunt.

Nu înţeleg.

Se dă mai în spate şi ridică unul din umerii goi şi fini. Mă uit la sânii ei. Are sfârcurile întărite şi parcă imploră după gura mea.

- Vreau să mă ţii în braţe.

Când nu mai spune nimic, o întreb:

- Şi ce altceva?

- Atât.

- Serios? întreb, sceptic.

- Nu e mereu vorba de sex, Whit, spune, timidă.

- Ba este pentru mine, îi răspund.

- Chiar aşa?

închid gura şi mă uit la ea. Mă întreb ce-i trece prin mintea misterioasă. Mă surprinde de fiecare dată când cred că o cunosc.

Mă înnebuneşte.

- Vrei să ne ţinem în braţe?

O spun ca pe ceva urât.

Confirmă din cap.

- Te rog.

Deschid braţele şi vine spre mine, se lipeşte cu formele delicate, îşi pune capul pe umărul meu şi mâna pe piept. O iau în braţe şi o ţin strâns, urând că inima îmi bate atât de tare când e aproape. Urăsc şi mai mult faptul că o poate auzi pentru că are obrazul lipit de pieptul meu.

- Eşti ca un copil care are nevoie de îmbrăţişări, spun aproape mârâind.

Râde şi mă zgârie uşor cu unghiile pe piept.

- Sunt de aceeaşi vârstă cu tine. Exact aceeaşi.

- La ce oră te-ai născut?

- Imediat după prânz.

- Eu m-am născut la patru dimineaţa. Sunt mai mare, spun mândru.

- Nu cu mult.

- E suficient.

- Mmm. îşi schimbă poziţia ca să stea mai bine, iar părul ei mă gâdilă pe faţă şi nasul pe gât. Eşti atât de cald.

Cuvintele rostite pe pielea mea mă agită.

- Chiar vrei doar să ne îmbrăţişăm?

- Nu e drăguţ? întreabă, pupându-mă pe gât. Nu facem niciodată asta.

- Nu-mi place.

Mă uit la tavan şi încerc să nu reacţionez la mângâierile ei. La faptul că e practic înfăşurată în jurul meu. Dar penisul meu reacţionează. E tare şi o doresc.

- Serios? Se ridică puţin ca să ne privim în ochi. Fulgeră şi văd îndoiala pe faţa ei în lumina argintie. Urăşti asta?

- Nu mă îmbrăţişez şi nu mă giugiulesc, sau cum naiba vrei să spui, cu nici o fată, aproape strig.

Se apropie cu gura de gura mea şi şopteşte:

- Te giugiuleşti cu mine.

- Cu reticenţă.

- Dar tot o faci. Mă sărută uşor pe buze şi îmi doresc imediat mai mult. Oricât de reticent ai fi.

- Aş prefera să fac altceva.

- Atât de autoritar!

- E şi ziua mea.

- Ai făcut o ofertă, iar acum trebuie să o respecţi.

Pare foarte mulţumită de ea însăşi.

N-o să recunosc niciodată cât e de bine să stau lângă ea, cu trupurile noastre goale atât de apropiate. îşi strecoară picioarele printre ale mele, apoi pune unul peste ele. Penisul meu se întăreşte şi mai mult când simt căldura din vintrele ei pe coapsă. Vreau să fiu înăuntrul ei. Nimic nu mi-ar plăcea decât să fie a mea toată noaptea.

Dar ea pare mulţumită ca lucrurile să rămână aşa.

- Relaţia ta cu Leticia e oficială? întreabă brusc.

îi pun mâna pe umeri şi tac, intenţionat. Vreau să o torturez aşa cum şi ea mă torturează pe mine.

- Nu, nu suntem împreună.

- Vrei să fii cu ea? întreabă şoptind încet.

Oftez când mă gândesc la situaţia mea cu Leticia.

- Ne cunoaştem dintotdeauna. Ştii că a fost aleasă pentru mine. Se va întâmpla, dar nu acum. Am adus-o în seara asta pentru că ştiam că asta o va face fericită pe mama.

- A fost fericită?

- Nu. Pentru că erai tu acolo.

- Ştiu că mă urăşte. înţeleg. Summer mă mângâie cu unghiile. Descrie cercuri. Trasează linii. Mă înnebuneşte. Deci vrea să fii cu Leticia pentru genealogia ei.

- Leticia e foarte drăguţă, îi spun, întrebându-mă de ce îi iau apărarea viitoarei mele soţii în faţa fetei cu care am o aventură.

Nu. E mai mult de atât. Ceea ce este între noi... e greu de definit.

- Sunt convinsă că este.

Summer nu pare geloasă, ceea ce e surprinzător.

Urăsc să o văd vorbind cu altcineva. îmi vine să distrug lucruri... inclusiv pe bărbaţii cu care vorbeşte şi care nu înseamnă nimic pentru ea.

- Nu ştiu dacă vreau să fiu cu ea pentru tot restul vieţii, mărturisesc şi o mângâi pe braţ.

Se cuibăreşte în mine, sufocându-mă cu căldura ei. Cu mirosul ei. Inspir ca un dependent care îşi primeşte doza numai de la ea.

- Ai mai fost cu ea de când... eşti cu mine?

Aş putea să mint. Aş putea să o distrug cu câteva cuvinte şi tot aş putea profita de ea în seara asta. Dar decid să-i spun adevărul.

-Nu.

Aş putea să-i spun că nu am fost niciodată cu ea, dar decid să nu o fac.

Oftează tremurat.

- Ai mai fost cu altcineva?

Mă gândesc la lucrurile pe care i le-am spus doar ca să o rănesc. Doar ca să văd groaza şi durerea din ochii ei. Am vrut să o distrug ca să mă simt mai bine, dar a funcţionat?

- Nu, repet.

Pare că se topeşte lângă mine şi îşi coboară mâna, mângâindu-mă pe abdomen.

- Nu-mi place să te ştiu cu altcineva, spune ferm şi o strâng mai tare de umeri.

Se joacă cu părul meu pubian şi îmi atinge penisul.

- Ştiu.

Se joacă cu mine în tăcere şi rămân nemişcat. O las să facă ce vrea cu mine. îmi cuprinde penisul cu fermitate şi începe să-şi mişte mâna în sus şi în jos, încet, iar eu închid ochii şi mă delectez cu aroma ei delicată. Face asta timp de un minut. Mă strânge mai tare. Mai încet. Trasează vârful umflat, împrăştiind sperma peste tot.

Dar nu fac nimic. Nu insist. Nu cer.

O las să facă ce vrea.

Până la urmă dă aşternuturile la o parte, iar aerul rece ne învăluie trupurile şi îmi dă drumul, lăsând penisul să- mi cadă pe abdomen. îmi mângâie pielea de sub buric cu degetele lipicioase şi penisul îmi tresare.

Vreau să-i simt gura. Vreau să fiu în ea. Atât de mult încât simt că mă cuprinde disperarea.

Summer mă mângâie pe faţă şi mă sperie, întorcându- mă spre ea. îmi simt mirosul pe degetele ei şi mă ia de ceafa ca să mă sărute. O las să preia controlul, iar sărutul e dulce. Jucăuş. Languros. îşi strecoară limba printre buzele mele şi o caută pe a mea. Ne sărutăm aşa minute în şir. Fără grabă. Fără insistenţă.

E altfel când suntem aşa. Mă străbate un val de plăcere când se urcă pe mine şi îmi încalecă şoldul. Se freacă de el în timp ce ne sărutăm şi limbile noastre dansează împreună. întind mâna şi o apuc de sân, frecându-i sfârcul cu degetul mare. Scânceşte printre buzele mele, iar eu absorb sunetul şi o mângâi pe spate, pe fund, trăgând-o mai aproape.

- Vezi? şopteşte ea. Nu e aşa rău să ne îmbrăţişăm. Poate duce la alte lucruri.

- încercai să dovedeşti ceva? o întreb şi îi muşc uşor buza de jos.

Zâmbeşte.

- Voiam să-ţi arăt că sexul nu este doar despre a da ordine.

Mi se pare că m-a pus la punct. Iau mâinile de pe ea şi le împreunez la ceafa. Se ridică, încă deasupra mea şi cu mâinile pe pieptul meu.

- Fă ce vrei cu mine, îi spun.

Momentul acesta îmi aduce aminte de noaptea în care i-am spus să mă folosească şi s-a frecat de penisul meu şi şi-a dat drumul pe mine. Doamne, a fost atât de sexy în seara aceea! Mă înnebuneşte de dorinţă când face lucruri de genul ăsta.

Şi acum mă înnebuneşte de dorinţă, dar altfel. Totul e mai lent. Mai intens.

- Vreau să mă atingi, şopteşte, iar ochii îi strălucesc când se uită la mine.

- Vreau să te pătrund, îi şoptesc înapoi.

Se apleacă să mă sărute şi părul ei umed cade ca o cortină peste chipul meu. Mă încălecă şi îi simt vaginul pe abdomen, iar penisul meu e între fesele ei. Mi-ar fi uşor să alunec înăuntrul ei.

Ridic şoldurile, căutând-o. Se lasă mai jos, spre mine, şi se apleacă înainte să alunece pe mine, până când o pătrund în totalitate. Se ridică, cu fundul pe testiculele mele, iar penisul meu pulsează în timp ce Summer mă priveşte. Ridică mâinile să-şi ţină părul, îşi arcuieşte spatele, împingându-şi sânii spre mine.

Doamne, e superbă! Uimitoare. îi pun mâinile pe şolduri când începe să se mişte. Ezitant la început. Căutându-şi ritmul. O las să-l găsească, făcând o grimasă când se mişcă şi simţind cum îmi strânge penisul în interiorul ei. Nu pot să-mi iau ochii de la ea, de la felul în care îşi apasă genunchii în saltea şi îşi mişcă şoldurile în sus şi în jos. Mă uit la locul în care suntem uniţi şi privesc fascinat cum penisul meu dispare în interiorul ei înainte să reapară acoperit de nectarul ei.

- Stai, geme, apoi îşi lasă capul pe spate şi grăbeşte ritmul, punându-şi mâinile pe abdomenul meu.

Patul se mişcă odată cu mişcările ei şi cadrul scârţâie uşor, iar eu o privesc, neajutorat. Copleşit de ea.

Mereu preiau controlul, iar ea mă lasă. Participă de bunăvoie de fiecare dată. Dar acum...

Acum e diferit. Acum ea preia controlul. E la conducere. E mai delicat. Mai dulce.

La fel ca ea.

O strâng mai tare şi îmi cufund degetele în pielea ei atât de mult încât probabil că o să-i las urme. Nu-şi dă seama, e pierdută în ea însăşi, în mine, şi văd cum se transformă în faţa mea. Văd cum pielea i se înroşeşte. Cum începe să gâfâie şi să scâncească pe măsură ce se apropie. E pierdută în senzaţiile pe care le trăieşte în timp ce mă călăreşte rapid. Se concentrează cu ochii închişi să ajungă acolo, iar eu îi bag degetele între picioare, disperat să o ajut.

O mângâi ferm şi simt cum pereţii ei interiori mă strâng când încep să pulseze. Ţipă şi îi tremură tot corpul deasupra mea în timp ce mă stoarce. Pieptul mi se încordează şi rămân fără aer, iar orgasmul mă loveşte ca un cutremur atunci când se prăbuşeşte istovită deasupra mea.

Stăm acolo, cu trupurile tremurânde, încâlciţi. Părul ei e pe faţa şi în gura mea, iar penisul meu, în interiorul ei. Sunt transpirat. La fel ca ea.

La naiba!

Până la urmă, ridică privirea şi zâmbeşte larg. întind mâna şi îi dau părul laoparte de pe frunte, confuz în faţa sentimentelor tandre care mă încearcă atunci când o văd aşa. Cu trupul delicios tolănit peste al meu, respirând în acelaşi ritm cu mine în timp ce mă priveşte.

- La mulţi ani! şopteşte, şi mă sărută.

CAPITOLUL 33

SUMMER

Cred că e dezorientat

Pare dezorientat. Şi încă excitat, în ciuda orgasmului pe care l-am experimentat amândoi. Doamne, a fost atât de bine să preiau controlul şi să profit de el! Faptul că mia dat voie e un moment important pentru noi. Nu pare să se simtă confortabil să mă lase să am nici măcar puţin control când suntem împreună aşa. El e la conducere.

Mereu.

Şi nici îmbrăţişările nu au fost un truc. Mi-ar plăcea să mai stau lângă el şi să ne îmbrăţişăm pentru câteva minute. Ştiu că e prostesc, dar mă îmbrăţişez cu cineva vreodată? Nu. Nimeni nu m-a mai ţinut aşa ca Whit de foarte mult timp. E plăcut. Să fiu cufundată în braţele lui Whit, m-am simţit...

Ca şi cum aş fi fost a lui.

încă se încruntă, probabil surprins, şi îl sărut, prelung, trăgând în piept mirosul lui. Aş vrea să-l păstrez pentru totdeauna.

- Mă derutezi, murmură aproape de buzele mele şi mă mângâie, trezindu-mi tot corpul, în ciuda a tot ce tocmai s-a întâmplat între noi.

- Şi tu mă derutezi, îi spun, şi îl sărut din nou, întredeschizând buzele ca limba lui să poată intra.

Mă prinde de ceafa şi îşi încleştează degetele în părul meu aşa cum îi place. S-a întors. înapoi la putere. La conducere. Sărutul lui e feroce, gura pasională, şi mă penetrează cu limba aproape la fel cum o face cu penisul.

Preia controlul corpului meu şi mă răsuceşte pe spate, aşezându-se deasupra mea.

- Ţi-a plăcut? îl întreb cu respiraţia întretăiată.

- Mă înnebuneşti. Se împinge iar în mine şi mă sărută pe gât. Pe piept. Pe sâni. îmi suge unul dintre sfârcuri şi îşi plimbă mâna pe corpul meu, iar atingerile lui, buzele umede şi limba lui trezesc în mine un val de euforie. Ridică privirea şi se uită la mine cu intensitate. Să te văd profitând aşa de mine...

Zâmbesc. E adevărat. Eu am profitat de el, chiar dacă de obicei el e cel care profită de mine. Schimbarea a fost intenţionată.

- Ţi-a plăcut.

- Mi-a plăcut la nebunie. Mă prinde de încheieturi şi mi le ridică deasupra capului, ţinându-mă captivă în timp ce se uită în ochii mei. Nu vreau să pleci mâine.

Mă încrunt şi închid ochii când se împinge spre mine. Deja e tare din nou. Dacă mi-aş mişca şoldurile, m-ar pătrunde din nou.

- Ai spus că ar trebui.

- Retrag ce am spus. Mă sărută şi spune: Vreau să rămâi.

Mă penetrează în timp ce vorbeşte, şi deschid ochii. Gem când se mişcă, adânc şi încet, ieşind aproape de tot înainte să alunece înăuntru. Păstrează un ritm lent şi îmi face exact ce i-am făcut eu lui. Doamne, e atât de bine!

îmi ţine mâinile deasupra capului cu o mână şi îşi mişcă şoldurile, apucându-mă de o parte. îmi înfăşor picioarele în jurul taliei lui şi mă ţin de el ca să intre mai adânc. Schimbă poziţia, întorcându-şi corpul ca să atingă punctul acela care mă face să-mi pierd minţile şi mişcările lente sunt de mult uitate. Mă penetrează rapid, profund, împingându-mă în saltea. Cadrul patului scârţâie ritmic, iar sunetul corpurilor noastre care se ating umple camera până când rămâne nemişcat şi îşi varsă sperma în mine, cu un geamăt gutural.

Eu nu am orgasm. Nu am fost nici măcar pe aproape, dar nu contează. Nu mă pot gândi decât la ceea ce mi-a spus.

„Nu vreau să pleci mâine."

„Vreau să rămâi."

- Trezeşte-te, somnoroaso!

Cineva mă loveşte cu ceva moale în creştet şi mă trezesc brusc, iar eu trag pătura pe mine, asigurându-mă că sunt acoperită. Lângă patul meu zăresc o siluetă şi clipesc de câteva ori ca să-mi dau seama cine e.

Sylvie. Care mă priveşte cu ochi vii şi un zâmbet năstruşnic.

Mă uit în dreapta, panicată de gândul că m-ar putea găsi dezbrăcată în pat alături de fratele ei, dar el a plecat, întind mâna şi ating aşternuturile reci.

A plecat de ceva timp.

- îţi cauţi amantul secret? întreabă cu subînţeles.

Ignor întrebarea ei şi mă întind înapoi pe perne,
dându-mi la o parte părul de pe faţă.

- Cât e ceasul?
- E aproape ora 10. Cred că ai fost extenuată dacă ai dormit atât de mult. Mai ales că te-ai culcat atât de
devreme.

Nu răspund comentariilor ei cu subînţeles.

- Cred că da.
- Credeam că vei dormi cu mine noaptea trecută.

Se preface bosumflată.

- Am dormit. Dar am plecat pentru că sforăiai.

Rămâne cu gura căscată.

- Eu nu sforăi.

Râd.

- Ba da.
- Ofl Se încruntă. Ce nepotrivit din partea mea!

Decid să i-o plătesc cu aceeaşi monedă.

- Spencer nu ţi-a spus asta?

Sylvie pufăie, cu nasul în aer.

- Nu mi-am petrecut suficient de mult timp cu Spence ca să aibă vreo idee legată de obiceiurile mele nocturne.
- Ce metodă pretenţioasă de a spune că nu te-ai culcat încă cu el, o tachinez. Mă loveşte în umăr cu perna pe care nici nu am realizat că o are în mână. Haide, spune- mi. Ce-aţi făcut mai exact tu şi Spencer?
- Nimic. Asta e problema. Eu vreau să fac ceva, dar el întotdeauna refuză, spune tărăgănat. Cred că e îngrozit de faptul că fratele meu ar putea veni după el.

Whit chiar e îngrozitor. Deşi aseară, în patul meu, nu a fost. A fost aproape... drăgăstos.

- Văd că ai devenit visătoare. Nu te mai gândi la el. Mă loveşte din nou cu perna, de data asta în cap. Ai ratat micul-dejun cu familia.

Parcă auzind-o, stomacul meu chiorăie.

- Mi-e foarte foame.
- Putem să mâncăm ceva înainte să plecăm la cumpărături. Ezită pentru o clipă. în timp ce mâneam, mama i-a sugerat lui Whit să o invite pe Leticia la cina de Ziua Recunoştinţei.

Simt că rămân fără apetit.

- Ce-a spus Whit?
- A spus nu. N-o vrea aici. Sylvie se aşază pe marginea patului, mişcând salteaua. Apoi mama a sugerat să te trimit acasă. Susţine că o faci să se simtă, citez, „inconfortabil".

Mi se pune un nod în stomac. Doamne, femeia aceea e îngrozitoare! Deşi probabil nu ar trebui să o învinovăţesc că nu o vrea pe fiica fostei amante a fostului ei soţ la o sărbătoare fericită în familie, în casa ei.

Ce situaţie complicată!

- Whit i-a spus că nu. Rămâi. S-au certat. Zâmbeşte discret. Din cauza ta.

Nu spun nimic, gândindu-mă la cuvintele ei. Sunt sigură că ieri s-ar fi luptat ca eu să plec şi Leticia să rămână. Ce s-a schimbat? O noapte de îmbrăţişări? De atât a fost nevoie?

Mi se pare greu de crezut.

- Eu şi Whit...
- Sunteţi împreună, termină Sylvie fraza pentru mine. I-a spus asta şi mamei.
- Ce? Rămân cu gura căscată şi fac ochii mari. Spune- mi că n-a făcut asta.
- Ba da. Sylvie ridică din umeri. A spus că eşti şi invitata lui şi că nu vrea să te trimită înapoi la şcoală să-ţi petreci singură sărbătorile. Rămâi. A refuzat-o de fiecare dată când a încercat să-l convingă. A fost chiar amuzant.
- Mă bucur că ţi-a plăcut momentul, spun, tulburată. Unde e acum?
- Cu tata. Whit tocmai s-a dus în biroul lui. A spus că au nişte afaceri de discutat. Privirea ei e şireată. Cred că are de-a face cu tine.
- Mă îndoiesc, îmi dau ochii peste cap şi refuz să mă entuziasmez pentru asta.

E posibil ca Sylvie să exagereze. Whit s-ar putea să se poarte îngrozitor cu mine următoarea dată când ne vedem. Aşa e el. Când pasional, când îngrozitor.

De ce s-ar schimba asta?

- Vrei să mergi cu mine la cumpărături? întreabă Sylvie. Sau te duci să stai pe lângă biroul tatălui meu să-l aştepţi pe Whit?

Pare puţin geloasă, o latură a lui Sylvie pe care nu am mai văzut-o până acum.

- Sunt invitata ta, subliniez. Şi mi-ar plăcea să merg la cumpărături.

Zâmbeşte sincer.

- Uhu! Atunci pregăteşte-te, somnoroaso.

îmi dau seama că e deja îmbrăcată, iar eu nu.

- Ăă...
- Ce este?
- Am nevoie de câteva minute. Nu sunt... decentă, spun.

Sylvie râde.

- Vai, eşti cumva dezbrăcată sub aşternuturi, Summer?

Mă înroşesc.

- Poate.
- Deci chiar s-a furişat în camera ta noaptea trecută. Sylvie se ridică în picioare şi se duce spre uşă. L-am întrebat dacă a făcut asta, dar a negat.
- Da? întreb încet.
- Da, dar s-a înroşit la fel de tare ca tine şi mi-am dat seama că minte. Se uită peste umăr. N-o să vă pârăsc. Secretul tău e în siguranţă cu mine.

Chiar sper asta, mă gândesc după ce pleacă Sylvie.

însă mă sperie că ştie atât de multe. Le-ar putea spune părinţilor tuturor celor de la şcoală. Ştie ce facem eu şi Whit. ' ' '

Ar putea să-mi distrugă viaţa pocnind din degete. Bineînţeles, şi Whit ar putea să-mi distrugă viaţa după ce mi-a citit jurnalul pe care refuză să mi-l dea înapoi.

Fac cel mai rapid duş posibil, mă îmbrac şi îmi las părul desfăcut, natural, cu valuri care nu îmi plac în general, dar astăzi arată bine. Deşi ştiu că mamei nu i-a plăcut niciodată părul meu aşa, mă gândesc în timp ce îmi aplic rimelul. A vrut să am întotdeauna părul perfect drept sau ondulat.

Dar nu sunt perfectă. Am făcut şi am spus lucruri de care nu sunt mândră şi asta e în regulă. Toţi facem greşeli şi e normal, pentru că suntem oameni, nu-i aşa?

Clipesc în oglindă şi mă gândesc la o greşeală anume. Cea din seara incendiului.

A fost vina mea. Eu sunt motivul pentru care au murit Yates şi Jonas. Şi chiar dacă nu sufăr pentru că mi-am pierdut fratele vitreg şi asta mă face să mă simt şi mai rău, îmi e dor de Jonas. Era un bărbat bun.

S-a purtat frumos cu mine. Şi cu mama, în ciuda a tot ceea ce i-a făcut.

Stau dreaptă şi îmi arunc rimelul în geanta de cosmetice pe care o închid, în timp ce îmi spun că nu trebuie să mă mai gândesc... la nimic. Nu pot face

nimic ca să schimb ce s-a întâmplat în trecut. Trebuie să trăiesc cu asta.

Oricât de greu ar ii.

Mă îmbrac şi ies din cameră. închid uşa şi mă opresc atunci când o văd pe hol pe Sylvia Lancaster, părând să mă aştepte. Ne uităm una la alta şi mijeşte ochii negri când mă apropii de ea.

- Bună dimineaţa, o salut şi încerc să fiu prietenoasă.
- Te-ai trezit târziu, spune rece.

Mă opresc în faţa ei şi o analizez. E îmbrăcată într-o rochie de mătase roz pal şi mă întreb dacă pleacă undeva. Stau mai dreaptă. N-o las să mă intimideze.

- Eram obosită.
- Sunt convinsă. Având în vedere că ai fost cu fiul meu toată noaptea. Deschid gura să neg, dar mă opreşte dând uşor din cap. Fiul meu face ce vrea, cu cine vrea. Nu mă miră că voi doi... aveţi o relaţie.

Vorbeşte pe un ton dezgustat.

Nu ştiu cum să-i răspund. M-a lăsat fără cuvinte şi, judecând după expresia de pe chipul ei veşnic palid, îmi dau seama că asta o face foarte fericită.

- Nu eşti prima şi cu siguranţă nu vei fi ultima, să ştii. Cumva ai reuşit să-mi convingi ambii copii că ar trebui să petreacă timp cu tine, dar amândouă ştim adevărul, spune ea.

Sunt surprinsă că vorbeşte ca şi cum aş fi o persoană rea.

- Şi care este acela?
- Că eşti o târfa, la fel ca mama ta.

Ridică dintr-o sprânceană, aşteptând să neg.

Dar nu o fac. Ce rost are? O să creadă ce vrea.

- în mod normal, genul ăsta de lucruri nu m-ar deranja. Ca fiica mea să aducă acasă noua jucărie, care se pare că şi-o trage cu fiul meu. Fiecare îmbârligat în viaţa celorlalţi, dar se pare că e normal. Mergeţi toţi la aceeaşi şcoală. Eşti o fată atrăgătoare. Cum să nu fie interesat fiul meu? Iar Sylvie e înnebunită după atenţie. Toată lumea sa săturat de jocurile ei mintale, iar tu eşti nouă. Uşor de manipulat. Se vede, să ştii. Şi ei pot vedea asta.

Sylvia mă priveşte din cap până în picioare şi îmi dă fiori.

- Nu e aşa, spun încet, înghiţind nodul din gât. Nu înţelegeţi.
- Ba înţeleg perfect, spune Sylvia, sec. Şi mama ta era o vacă naivă. Ameţită de farmecul, şi înfăţişarea, şi averea soţului meu. Copiii mei sunt la fel. Fermecători. Frumoşi.

La fel cum a sedus-o soţul meu pe ea, aşa te seduc Whit şi Sylvie pe tine. Eşti prea oarbă ca să vezi.

- Ce să văd?
- Că cei din familia Lancaster îi folosesc pe oameni ca să obţină ce vor. Pentru propria plăcere. Pentru distracţie. Eşti doar o jucărie de care se vor sătura în curând. O să se joace cu tine şi o să te arunce la gunoi, iar momentul acesta se apropie. Whit îşi va reveni şi îşi va îndeplini datoria faţă de Leticia. O să se căsătorească într-o zi, îţi dai seama de asta, nu-i aşa?

Ridic bărbia.

- Da. Whit mi-a spus deja.

Văd surpriza licărind în ochii ei, dar nu reacţionează.

- Atunci ştii unde îţi este locul în viaţa lui.
- Locul meu?
- Da. Eşti temporară, draga mea. O aventură de care să se bucure. Fetiţa murdară care îl lasă să facă ce vrea, când vrea, pentru că nu i-ar putea cere vreodată viitoarei mame a copiilor lui să facă... orice faceţi voi în spatele uşilor închise.

Tonul ei este sarcastic. Atotştiutor.

Devin palidă şi simt că mă lasă genunchii. încep să ameţesc şi mă rog să nu leşin. De unde ştie ce facem eu şi Whit? E imposibil să-i fi spus cât de depravate sunt întâlnirile noastre. Dar e mama lui.

Poate ştie pur şi simplu.

- Aşa că distrează-te fiind amanta lui dezgustătoare. După ce va scăpa de tine, şi Sylvie va face la fel. îi este foarte loială fratelui ei. Zâmbeşte crud şi mă loveşte cu umărul când trece pe lângă mine. Să te distrezi cu fiica mea la cumpărături.

Mă întorc şi mă uit după ea. Simt că nu am aer. Că nu pot să respir.

îmi vibrează telefonul în buzunar şi îl caut, sperând să fie Whit.

Dar e Sylvie.

Unde eşti? Vino jos, maşina ne aşteaptă!

îi răspund cu degetele tremurând.

Vin imediat.

Poate să aştepte, trebuie să caut ceva mai întâi.

CAPITOLUL 34

WHIT

- Scapă-mă de aranjamentul ăsta cu Leticia.

Aşa îl salut pe tatăl meu când intru în biroul lui. Fără „Bună, tată, poţi să-mi faci o favoare?" Fără să-i cer ajutorul, cum e normal.

îi cer lucruri, aşa cum face şi el.

Augustus Lancaster stă în spatele biroului său impunător, cu o vedere impresionantă. Ferestrele până în tavan, recent montate, sunt neacoperite şi lasă să intre multă lumină naturală, datorită vremii senine. E o zi rece de toamnă care anunţă venirea iernii. Toată zăpada de săptămâna trecută s-a topit, ca şi cum nu ar fi fost acolo, dar vine.

- N-ar trebui să vorbeşti cu mama ta despre asta? întreabă precaut, lăsându-se pe spătarul scaunului.

Mă apropii de biroul din lemn de cireş şi mă sprijin în mâini.

- O să-mi spună nu.
- Şi dacă îţi spun şi eu nu?
- Tu ai fi mai dispus să mă ajuţi, având în vedere că ai fost forţat să accepţi o înţelegere ca cea pe care urmează să o accept şi eu, îi amintesc.

Bunica mea a ales-o pe Sylvia Whittaker dintre toate celelalte fete de la şcoala privată a tatălui meu când avea opt ani. Opt. Mama avea şapte ani, era cu un an mai mică decât el şi la fel de frumoasă ca în poze datorită geneticii mamei ei. Era extrem de bogată mulţumită familiei paterne. Chiar şi atunci avea o minte vicleană şi o limbă ascuţită. A reuşit să-şi ascundă toate defectele şi abia odată cu trecerea timpului şi-a dat seama tata cu cine are de-a face.

Şi totuşi, a continuat. S-au căsătorit aici, într-o frumoasă zi de vară. Tata părea ameţit în toate pozele... A trebuit să se îmbete ca să meargă până la capăt. Mama radia, zâmbind până la urechi. Era în sfârşit o Lancaster. Obiectivul ei suprem, atins la frageda vârstă de douăzeci de ani.

Căsătoria lor a fost nefericită de la început. Era mereu rece. în primii cinci ani de căsătorie au fost rareori văzuţi împreună, spre disperarea ei. Tatăl său l-a forţat să se întoarcă în casa pe care o împărţeau şi i-a cerut să pretindă că sunt o familie fericită sau o să-l lase fără moştenire.

A durat câţiva ani, dar în sfârşit m-am născut eu când tata avea treizeci de ani. A făcut sex cu ea doar pentru că a fost nevoie. Avea nevoie de moştenitori, iar ea i-i putea oferi.

Mama ei le-a oferit raportul ginecologic, la fel cum s-a întâmplat şi cu Leticia.

Ne potrivim, dar numai pe hârtie. Ca nişte animale care trebuie să se împerecheze.

Numai gândul de a mă căsători cu o persoană pe care nu o doresc şi de a sta toată viaţa alături de ea mă umple de anxietate.

Şi furie. Multă furie.

- Familia Lancaster are datoria de a produce moştenitori, spune tata, ca şi cum ar fi o replică repetată, pe care a fost obligat să o spună de-a lungul anilor.
- Nu suntem blestemata de familie regală britanică, izbucnesc. Presupusa monarhie Lancaster nu va muri dacă mă căsătoresc cu o persoană pe care o iubesc şi cu care vreau să-mi petrec viaţa.
- Iubire? pufneşte. Ai doar optsprezece ani. Ce ştii tu despre iubire?

Nu se înşală. Nu ştiu nimic despre iubire, mulţumită familiei mele nebune şi a principiilor mele de rahat.

Seara trecută cu Summer m-a luat prin surprindere. Pentru prima dată am recunoscut ce simt pentru ea. Nu cu voce tare, nu în faţa ei, dar faţă de mine. Sentimentele au crescut deşi m-am opus. Era de aşteptat să se întâmple după tot timpul petrecut împreună. Oricât de crud şi îngrozitor eram, ea accepta totul. Părea să-i placă. îi place să fie cu mine. Oricare altă fată mi-ar spune să mă duc dracului dacă i-aş vorbi aşa. Dacă m-aş purta aşa.

Şi nu pentru că Summer e o persoană uşor de manipulat. Ba dimpotrivă.

Seara trecută a fost o revelaţie. Fata asta mi-a intrat pe sub piele. Suntem conectaţi. Suntem născuţi în aceeaşi zi, pentru numele lui Dumnezeu! Nu vreau să o resping din cauza unei obligaţii pe care alţii mă forţează să o accept.

Ducă-se dracului datoria! Vreau să-mi trăiesc viaţa.

- Ştiu destul cât să-mi dau seama că nu vreau să mă căsătoresc cu o persoană de care nu-mi pasă, spun într- un final.
- Te gândeşti la cineva anume?

Ridică dintr-o sprânceană. Ştiu la cine se referă nenorocitul.

Strâng din buze, refuzând să spun numele ei. Nu fac asta din cauza lui Summer.

Fac asta pentru mine.

- Sunt convins că e o fată minunată, dornică să facă orice vrei. Privirea lui cu subînţeles mă enervează la culme. Bineînţeles, vorbeşte despre Summer. Dar nu merită să-ţi iroseşti viitorul pentru ea.
- Nu-mi irosesc viitorul. Mă asigur că nu intru într-o căsnicie care să mă facă nefericit toată viaţa, i-am spus sincer.

Să o văd pe Summer interacţionând cu familia mea la cina de seara trecută a fost o altă revelaţie. Chiar e apropiată de sora mea. A suportat avansurile tatălui meu şi privirile tăioase ale mamei mele. A făcut totul zâmbind, iar asta m-a impresionat.

Şi Leticia are de-a face cu familia mea, dar mama o complimentează încontinuu pentru că e alegerea ei. Tata se preface că nu există. Sylvie o ignoră cu orice preţ.

Viaţa, viitorul care au fost alese pentru mine nu au nici un sens. Nu trebuie să mă căsătoresc cu Leticia ca să mă asigur că se păstrează descendenţa familiei. Ce porcărie! Mama se poartă de parcă am trăi în Evul Mediu. De ce e nevoie de asta?

E... o nebunie.

- Stai jos, îmi cere tata, brusc.

Mă încrunt.

- Pot să stau în picioare.
- Nu. Vocea lui e rece. La fel şi privirea. Am spus să stai jos.

Fac ceea ce-mi cere, simţind cum furia îmi pulsează în vene. Nu-mi place să mi se spună ce să fac, iar bătrânul ştie asta.

- Nu o să renunţi la un plan bine pus la punct pentru că ai avut parte de sex prea bun în ultima vreme. Nu voi permite asta. Vocea lui e fermă. De neclintit. Crede-mă. Mama ei nu a meritat. Mi-am pierdut căsnicia din cauza lui Janine. Nu-ţi pierde minţile şi să nu crezi că fata asta e ceea ce vrei. Nu e.
- Nu e vorba de ea, i-am spus. E mai mult vorba de fata care mi-a deschis ochii şi m-a făcut să-mi dau seama că nu trebuie să urmezi aceeaşi cale cu a tuturor celorlalţi membri din familia Lancaster. Fac pariu că primul Augustus Lancaster nu a lăsat-o pe mama lui să-i aleagă soţia când era mic. Fac pariu că şi-a trăit viaţa şi a făcut ce a vrut. Până la urmă s-a îndrăgostit şi s-a căsătorit ca oamenii normali.
- Nu mai suntem oameni normali, spune tărăgănat.
- Aşa e. Suntem oameni cu o grămadă de bani şi cu multe drame din cauza asta. Sunt singurele lucruri la care mă pot gândi care ne fac să nu fim normali. Mă prăbuşesc înapoi pe scaun iritat. Nu vreau să mă căsătoresc cu Leticia.
- Nu-ţi cerem să te căsătoreşti cu ea acum, fiule.
- Nu vreau să mă căsătoresc cu ea acum, nici peste cinci ani, nici peste douăzeci de ani. Nu o iubesc, subliniez.
- Nici măcar nu o cunoşti.
- O cunosc suficient de mult să ştiu că nu vreau să fiu cu ea. Sunt sigur că nici ea nu vrea să fie cu mine. Şi dacă vrea, e doar pentru că i s-a spus că e ceea ce trebuie făcut. Nu mă cunoaşte. Probabil nici nu e atrasă de mine.
- Eşti un Lancaster. Crede-mă, e atrasă de tine, spune chicotind.
- Doar datorită banilor. Mă ridic în picioare şi mă descarc de furie. Tratezi asta ca pe o glumă, dar vorbim de viaţa mea.
- Şi ce viaţă grea ai, nu-i aşa? Ah, stai, ai tot ce ţi-ai putea dori. Toţi banii din lume. Nu trebuie să ridici un deget pentru tot restul vieţii tale şi îţi faci griji pentru viitoarea ta soţie. Care, pe deasupra, e şi o femeie atrăgătoare care ţi-ar suporta toate rahaturile zâmbind. Singura cerinţă e să faci sex cu ea şi să aveţi copii drăguţi care să poarte numele Lancaster. Atât. Se încruntă la mine. Mare lucru, fiule. Mare. Lucru.
- Chiar seara trecută mi-ai spus că trebuie să aştept şi să mă căsătoresc din dragoste, spun, pe un ton slab, văzându-mi viitorul în faţa ochilor.

Plictisitor. Rece. La fel ca părinţii mei.

Se încruntă, parcă încercând să-şi aducă aminte.

- Nu cred că ţi-am spus aşa ceva şi chiar dacă am făcut-o, nu am vorbit serios. Eram beat.
- Nu atunci eşti cel mai sincer? întreb, încercând să mă agăţ de ceva. De orice, în afară de realitatea cruntă.

Oftează.

- M-ai prins într-un moment vulnerabil. Dragostea e pentru proşti. Dacă priveşti căsătoria ca pe o afacere, îţi va fi mult mai uşor.

Mă ia ameţeala. Sub nici o formă. Nu o să fac aşa ceva.

- Nu. Mă. Căsătoresc. Cu. Ea, spun printre dinţi.

Tata mijeşte ochii la mine.

- Doar pentru că ai împlinit optsprezece ani ieri, nu înseamnă că poţi să controlezi tot ceea ce faci. încă ai obligaţii.
- Cum ar fi? Să mă căsătoresc cu o străină după ce termin facultatea? Mi se pare o porcărie. îmi duc degetul la piept. Am bani. Bani pe care nu-i poţi controla şi nu îi poţi atinge. Şi asta te înfurie, nu-i aşa? Când tu ai făcut optsprezece ani, încă erai controlat de tatăl tău. Din fericire pentru mine, şi mama provine dintr-o familie foarte bogată.
- Nu la fel de bogată ca familia Lancaster.

CAPITOLUL 35

SUMMER

- Nu crezi că e prea mult? o întreb în timp ce mă uit în oglindă, rotindu-mă spre stânga şi spre dreapta.

Suntem în camera lui Sylvie şi ne pregătim pentru o petrecere organizată de unul dintre vecinii ei.

Şi când spun vecini mă refer la cineva care are o proprietate imensă şi grandioasă ca aceasta, unde vor fi sute de oameni, majoritatea apropiaţi de vârsta noastră. Vom avea băutură, droguri şi lucrurile sigur vor scăpa de sub control. Sylvie e mai mult decât încântată de potenţialul pe care îl are petrecerea din această seară.

Potenţial dramatic, mai degrabă.

Şi rochia asta sigur va provoca dramă.

- Eşti acoperită, mă asigură Sylvie şi vine lângă mine ca să ne putem uita în oglindă.
- E foarte scurtă.
- Ai picioare lungi. Par şi mai lungi în rochia asta. Rânjeşte. Măcar nu ţi se văd sânii.
- Da, pentru că tot spatele e dezgolit. Nu e mare lucru. Mă întorc într-o parte şi îmi muşc buzele în timp ce mă analizez. Dacă fac o mişcare greşită, s-ar putea să mi se vadă sânul. Mă uit la Sylvie în oglindă. Nu crezi că e prea mult? Vreau să fac o impresie bună.
- Toate fetele vor purta rochii prea scurte sau cu decolteuri foarte adânci, spune Sylvie, dându-şi ochii peste cap. Nu-ţi face griji. în plus, pe cine vrei să impresionezi?

Ei îi e uşor să vorbească. A crescut în mediul ăsta, printre oamenii ăştia. Poziţia ei în societate şi între prietenii ei e puternică. Eu? Eu sunt fata pe care nu o cunoaşte nimeni. Când îşi vor da seama cine sunt, vor fî şocaţi să mă vadă alături de familia Lancaster.

Dar eu sunt cea care a cumpărat rochia neagră din catifea, crezând că e o alegere foarte bună. Aşa mi s-a părut când am cumpărat-o, dar acum îmi fac griji.

Cred că e prea târziu pentru asta.

Terminăm pregătirile. Sylvie e îmbrăcată într-o rochie din catifea grena, mulată pe corp, la fel ca a mea, dar a ei are bretele şi un decolteu adânc. Mie chiar mi-ar ieşi sânii din rochia aceea, dar Sylvie e mai mică decât mine şi arată uimitor în ea. îi ondulez părul, apoi ea îl îndreaptă pe al meu şi amândouă ne machiem intens la ochi, cu creion şi farduri negre.

- Un machiaj sexy, intens, spune Sylvie. închide paleta de farduri de ochi de la Chanel şi scoate un creion de buze nude. Dar buze neutre, altfel va fi prea mult.

O urmez şi îmi aplic rujul lichid rozaliu, apoi verific aspectul final.

Nu arăt rău, mă gândesc când mă studiez.

- Arăţi uimitor, spune Sylvie cu sinceritate.
- Şi tu.
- Toţi băieţii de la petrecere îşi vor pierde minţile când te vor vedea. Le plac fetele noi, continuă, şi mă face să râd, agitată.
- Nu ştiu ce să spun despre asta. Mă joc cu tivul rochiei şi mă simt inconfortabil când spune că sunt fata nouă. Şi există un singur băiat de care sunt interesată. Whit vine cu noi în seara asta?

- Aşa a zis, răspunde Sylvie, părând plictisită. Nici măcar nu se uită la mine. I-am dat mesaj mai devreme.

Nu l-am văzut pe Whit toată ziua. Nici măcar în trecere. După ce s-a întâmplat noaptea trecută, mi se pare că lucrurile s-au schimbat între noi. Poate putem spune că suntem...

împreună.

Dar cum nu l-am văzut toată ziua, nu sunt deloc sigură şi nesiguranţa mă enervează. Sau poate văd prea multe în asa-numita noastră relaţie. Nu avem cu adevărat o relaţie.

Mă foloseşte dintr-un motiv oarecare. Deşi sunt sigură că nu are nimic de-a face cu jurnalul meu sau cu răzbunarea pe familia mea din cauza aventurii pe care mama a avut- o cu tatăl lui.

E vorba despre noi. Şi despre felul în care suntem atraşi unul de celălalt în ciuda tuturor lucrurilor.

- Ar trebui să plecăm, spune Sylvie, întrerupându-mi gândurile. E deja aproape 21.
- La cât a început petrecerea?

Am luat prânzul târziu şi ar trebui să-mi fie foame, dar sunt prea agitată.

- La 20, dar nimeni nu vine la timp. Sylvie îşi ia telefonul şi dă un mesaj cuiva, primind răspuns aproape imediat. Whit spune că şi el e gata. Ne întâlnim cu el jos.

Acum emoţiile stau să mă copleşească.

- Pot să-mi las lucrurile aici?

Fac semn către geanta cu cosmetice şi telefonul de lângă ea.

Sylvie se încruntă.

- Nu-ti iei telefonul?
- Unde să-l ţin? arăt spre mine.

Asta îmi aduce aminte de conversaţia noastră din seara

de Halloween, care nu a fost o noapte prea bună pentru mine.

Ignor acele amintiri şi le încui undeva într-un sertar din mintea mea.

- Ai dreptate. îmi las şi eu telefonul.

Ieşim din cameră, iar Sylvie mă ia de mână înainte să plecăm şi mă opreşte.

- Spence s-ar putea să apară în seara asta.

Ridic dintr-o sprânceană.

- Spence al tău?

Sylvie face o grimasă.

- Nu e al meu. Nu-mi aparţine.
- Da, e doar îndrăgostit de tine şi nerăbdător să fie cu tine, o tachinez.

Expresia ei se schimbă şi zâmbeşte viclean.

- Crezi că o să-i placă rochia mea?
- La nebunie, spun, ferm, când ne apropiem de scară.

Ne oprim în capul scărilor şi îl văd pe Whit în hol,

aşteptându-ne cu o expresie de nerăbdare pe chipul lui frumos.

Rămân fără aer când îl văd. Poartă un costum negru care îi vine perfect, nu are cravată, iar cămaşa gri-deschis este descheiată, la gât. Se încruntă în timp ce tastează pe telefon şi ridică privirea când aude tocurile noastre pe podeaua de marmură.

- Frate drag, suntem gata, anunţă Sylvie, împingându- mă uşor, şi nu am de ales decât să cobor prima, singură.

Whit nu-şi ia ochii de la mine în timp ce cobor scările. Tocurile pe care le port sunt înalte, dar reuşesc să-mi păstrez echilibrul şi mă apropii de el cu un zâmbet uşor, încercând să înfrunt emoţiile care îmi provoacă noduri în stomac.

- Bună, murmur.

Se uită urât şi mă întrebă încet:

- Ce dracu porţi?

Rămân înţepenită când îl aud şi ne uităm unul la altul în timp ce Sylvie coboară scările.

- Nu-ţi place? şoptesc în timp ce se apropie.
- Vorbim mai târziu despre asta, izbucneşte şi îi oferă braţul surorii lui. Să mergem, Syl.

Merg în spatele lor, încercând să ignor senzaţia de dezamăgire care ameninţă să mă acapareze. De ce mă face să mă simt aşa? Ca şi cum nu aş face altceva decât să greşesc în prezenţa lui? E exasperant. El e exasperant.

Ne urcăm pe bancheta din spate a maşinii, iar eu stau la mijloc. Sunt lipită de Whit şi îi absorb căldura, dorindu-mi să mă pot apropia de el. Să-l implor să-mi spună cu ce am greşit când m-am îmbrăcat aşa.

Eram convinsă că o să-i placă.

Stă tot drumul cu coapsa lipită de a mea, iar căldura corpului său îmi face sângele să fiarbă. Sylvie vorbeşte încontinuu, fără să-şi dea seama de privirile tăcute dintre mine şi Whit. Tensiunea dintre noi creşte. Din ce în ce mai mult. Până nu mai pot să respir.

în câteva minute oprim în faţa unei proprietăţi superbe, iar Sylvie pune mâna pe uşă să coboare.

- Venim imediat, îi spune Whit şi mă apucă de mână ca să nu cobor.

Sylvie se dă jos şi se apleacă să se uite în maşină, privindu-ne încruntată.

- Dacă zici tu.

închide uşa, iar în maşină se lasă liniştea şi nu se mai aude decât respiraţia mea întretăiată. Geamul fumuriu e ridicat, aşa că şoferul nu ştie ce facem, iar când mă uit la Whit, văd că mă priveşte deja, la fel de încruntat ca întotdeauna.

- Ţi se vede prea multă piele, spune, trecând direct la subiect.

Mă simt uşurată. Credeam că e supărat pe mine. Nu cred că aş fi suportat asta. Nu după ce am trăit împreună noaptea trecută.

- Sunt destul de acoperită, protestez, şi mă face să tac cu o privire.
- Nu aici. întinde mâna în spate şi îmi atinge spatele gol. Şi sigur nu aici. îmi atinge coapsa, strecurându-şi vârfurile degetelor pe sub rochie. Icnesc uşor când îşi bagă mâna mai sus pe coapsă. Şi nu porţi chiloţi.
- N... n-am putut. Nu voiam să se vadă. închid ochii când îmi mângâie uşor locul dintre picioare. N-o să ştie nimeni.
- O să ştiu eu. Mă mângâie, cufundându-şi degetele printre petalele mele, găsind doar lichid fierbinte. La naiba, Savage? Eşti fleaşcă.

îmi desfac picioarele, recunoscătoare pentru materialul elastic.

- Nu te opri, murmur şi îmi las capul pe spate în timp ce mă mângâie în continuare.

Aud sunetele umede, dar nu mă ruşinez. Deloc.

Sunt excitată. Până la durere. Mi-a fost dor de el. Pielea îmi ia foc doar când mă priveşte. Felul în care s-a uitat la mine când am coborât scările aproape m-a omorât.

Iar acum e aici, pipăindu-mă ca şi cum aş fi a lui. Ca şi cum m-ar controla.

Şi aşa e.

- Porţi rochia asta pentru mine? întreabă cu o voce groasă. Care vibrează în pieptul lui. Mă pătrunde cu un deget şi îmi întredeschid buzele când începe să se mişte. Deci? Ai cumpărat-o pentru mine astăzi?

încuviinţez din cap şi gem când mai adaugă un deget.

- îţi place?
- O urăsc. Nu vreau să te mai vadă şi altcineva în ea.

Mă penetrează cu degetele şi îmi apasă clitorisul cu

degetul mare, înnebunindu-mă cu degetele lui pricepute. Mă frec de mâna lui ca o fetiţă neruşinată ce sunt, căutând eliberarea pe care ştiu că mi-o poate

oferi.

- Nimeni n-o să mă atingă în seara asta, îi spun şi îl apuc de încheietură ca să-l ţin aproape de mine. N-o să-i las.
- Să fii sigură că nu. Dar se vor uita la tine. Vor vedea cât eşti de frumoasă. Se apropie cu gura de gura mea. Vrei să se uite la tine, nu-i aşa?

Deschid ochii şi văd că mă priveşte cu ochii lui ca gheaţa, în timp ce în profunzime licăreşte pasiunea arzătoare.

- Nu mă interesează să mă vadă altcineva.
- Serios?

Vocea lui e plină de îndoială şi urăsc asta.

- Doar tu.

îi ating chipul. îl mângâi cu delicateţe pe obraz.

Se îndepărtează şi scoate mâna dintre picioarele mele. Ţip când nu-l mai simt, disperată de dorinţă. îşi desface cureaua şi îşi dă jos pantalonii, cu tot cu chiloţi cu mişcări rapide, până îi rămân în jurul gleznelor. Mă uit cum îşi apucă penisul şi începe să-l frece.

- Vino aici, îmi cere şi mă duc la el, căzând în genunchi pe podeaua maşinii, dornică de el.

Hămesită. îi pun buzele în jurul penisului şi sug cât de mult pot înainte să-i dau drumul, scoţând limba ca să ling lungimea plină de vene. Nu se uită în altă parte în timp ce îl ling şi îl sug, trasând conturul capului gros cu limba, sorbind sperma care se scurge din vârf.

- La naiba, spune şi mă trage tare de păr, fără să-şi ia privirea de la gura mea şi de la ceea ce pot face cu ea. Suge.

Sug cât de mult pot. Ridică şoldurile şi îl simt pătrunzând adânc în gât, dar accept. îi dau mâna la o parte şi o înlocuiesc cu a mea, ghidându-l, păstrându-mi ritmul în timp ce îmi mişc capul în sus şi în jos. Tot corpul i se încordează şi îmi dau seama că nu mai are mult.

Dar iese din gura mea, iar în maşina confortabilă nu se aud decât respiraţiile noastre agitate în timp ce ne privim.

Mă urc pe el fără să spun nimic şi îi încalec şoldurile, coborând pe penisul lui gros.

Gemetele noastre se amestecă în aer când încep să mă mişc. Mă cuprinde cu mâinile de fund, ghidându-mă, susţinându-mă. Mă aplec peste el şi îl sărut, pierdută în sărutul delicios. Limbile noastre dansează şi se joacă, iar eu scâncesc. De asta mi-a fost dor toată ziua. Să fiu cu el. Să-l simt în mine. îl vreau tot timpul.

în fiecare minut.

Nu durează mult. Suntem amândoi prea agitaţi. Eu cedez prima, lovită din plin de orgasmul care mă face să mă cutremur, în timp ce mă încordez în jurul lui şi îl provoc şi pe al lui. Mă urmează imediat şi mă sărută pe gât, încă ţinându-mă de fese, frământându-mi pielea în timp ce se scurge în mine, tremurând.

îl ţin strâns pe măsură ce ne recăpătăm suflul, cu faţa lui lipită de gâtul meu şi cu penisul încă în mine. Până la urmă ne dezlipim unul de celălalt şi mă dau într-o parte, aşezându-mă lângă el.

- Ţine-mă în tine, spune, apoi îmi ia mâna şi mi-o bagă între picioare înainte să-mi dea drumul.

Simt cum sperma lui se scurge pe degetele mele şi ridic şoldurile, încercând să o ţin înăuntru, dar degeaba.

- E... imposibil, spun, privindu-l cum se îmbracă înapoi.

îşi trece degetele prin păr şi îmi aruncă o privire.

- Nimic nu e imposibil dacă îţi doreşti suficient de mult, şopteşte şi îşi coboară capul ca să mă sărute în timp ce vorbeşte. Vreau să te văd mergând la petrecere şi să ştiu că sperma mea curge pe coapsele tale. Vreau ca oamenii să simtă mirosul când te opreşti să vorbeşti cu ei. Vreau ca lumea să ştie că tocmai ai făcut sex şi că eşti a cuiva. A mea. Ai înţeles?

Brusc, îl doresc din nou. Cum reuşeşte asta? Doar cu câteva cuvinte?

Mă apucă de bărbie şi mă strânge tare, forţându-mă să mă uit în ochii lui.

- Ai înţeles?

încuviinţez din cap, cu inima grea, şi şoptesc:

-Da. *

- Bine. Mă sărută, suav şi dulce, diferit de cum mă sărută de obicei. Vreau să mă sărute aşa pentru totdeauna. Ieşi din maşină.

Fac ceea ce-mi spune, mereu o fetiţă bună pentru el. Cobor din maşină şi simt cum sperma lui se scurge şi îmi acoperă coapsele. Nu fac nimic în privinţa asta. în schimb, urc scările şi mişc mai mult din şolduri, ştiind că Whit e în spatele meu şi mă priveşte în tot acest timp.

Sper că îi place. Ba mai mult? Sper că îşi simte mirosul pe mine.

M-a însemnat. Ca şi cum aş fi teritoriul lui.

Şi nu mă deranjează. Deloc.

CAPITOLUL 36

WHIT

Sunt distrus. Nu ştiu când s-a întâmplat sau cum, dar sunt atât de înnebunit după fata asta. Nici măcar nu ştiu cum să mă comport. Sau cum să mă port cu ea.

Petrecerea e o nebunie, casa e plină de oameni şi îi cunosc pe majoritatea, sau cel puţin îi ştiu. Toată lumea de aici e de vârsta mea sau puţin mai mare. Nu cred că e prezent cineva peste treizeci de ani.

Ceea ce înseamnă că e plin de adolescenţi beţi, care iau droguri. Pasează cuie de la unul la altul, trag cocaină pe nas de pe o oglindă, în stilul anilor optzeci, şi aş putea să jur că am văzut câţiva care se ascund şi se injectează.

Stereotipurile există cu un motiv. Chiar suntem nişte copii bogaţi cu prea mulţi prieteni falşi, cum spune Frank Ocean într-una dintre faimoasele lui melodii.

- Whit!

Mă întorc şi îl văd pe Spencer venind spre mine, cu un zâmbet până la urechi şi ochii tulburi. Ori e beat, ori e drogat... sau poate o combinaţie de amândouă.

- Ce faci? îl întreb. Credeam că eşti în oraş săptămâna asta.
- Am aflat că Leighton dă o petrecere şi a trebuit să vin, ridică din umeri.

Leighton Michaels. Cea mai frumoasă fată din Newport. A absolvit la Lancaster anul trecut. Da, am făcut sex cu ea. Dar numai o dată. îşi ţine vaginul protejat în general şi, sincer? Nu e atât de special.

- îţi place atât de mult de Leighton că a trebuit să vii în grabă? îl întreb ridicând din sprâncene. Cine nu a făcut asta la un moment dat?
- Nu. Mă plictiseam. Ştiam că vei fi aici, spune Spencer şi se uită prin camera în care ne aflăm. L-ai văzut cumva pe Dean?
- Nu l-am văzut, dar abia am ajuns.

După ce i-am tras-o lui Summer pe bancheta din spate a maşinii.

încă îi simt mirosul. Gustul. Cum vaginul ei îmi îmbrăţişa penisul. Doamne, nu mă pot sătura de ea!

E îngrijorător.

- Sora ta e pe-aici?

Face tot posibilul să păstreze un ton neutru, dar eu ştiu adevărul.

Spencer e îndrăgostit de Sylvie şi cred că şi ea simte acelaşi lucru pentru el. Şi, deşi nu sunt în totalitate de acord cu relaţia lor, nu o pot împiedica să obţină ceea ce îşi doreşte.

îl pot ameninţa pe Spencer să se poarte frumos cu ea, ceea ce am făcut deja. Mă ignoră de fiecare dată când deschid subiectul şi e singurul care are voie să facă asta.

Aşa că las lucrurile aşa. Sylvie e fată mare. M-am împăcat cu ideea ca ei doi să fie împreună. Dar dacă idiotul îi frânge inima?

O să-l distrug, iar el ştie asta.

- E aici, spun tărăgănat şi mă uit în jur, încercând să-i văd capul blond. Dar nu ştiu unde. Probabil e cu Summer.
- Savage? Mă priveşte întrebător şi dau din cap. Ce naiba caută aici?
- Sylvie a adus-o pe Savage cu ea în vacanţa de Ziua Recunoştinţei, ca jucărie, îi răspund.
- Mai degrabă ca jucărie pentru tine, spune Spencer, chicotind. Se opreşte când îi arunc o privire aspră. Ce? E adevărat. Cu toţii ştim că i-o tragi.
- Da, recunosc, şocat că am spus-o cu voce tare. Dar nu e treaba nimănui.
- Nu mă interesează ce faci cu ea. Nu sunt interesat, aşa că fa-ţi de cap, spune Spence.
- Sper că nu eşti interesat, spun, ca o ameninţare voalată. Ai văzut ce s-a întâmplat cu Bryan.
- Da, şi cu Elliot. Era parte din grupul nostru de prieteni, omule, zice Spence. Era cât se poate de apropiat de tine.
- Era un nenorocit care a sărit pe mine, îi amintesc lui Spence, care e suficient de deştept să-şi ţină gura. Nu-i lua apărarea.
- Sper să merite. Spence dă din cap. Am nevoie de o băutură. Ne vedem mai târziu?
- Sigur.

Mă uit după el, fără să-mi pese că pleacă. Nu mă pot gândi decât la Summer şi la ce am făcut pentru ea. La ce a făcut ea pentru mine. La ce dovezi am

împotriva ei. Cum ar fi jurnalul ăla idiot de care nu-mi mai pasă deloc. Ar trebui să i-l dau înapoi. Dacă ajunge în mâinile cui nu trebuie? Din ce am observat, cel mai mare secret al ei e relaţia dintre ea şi Yates.

O relaţie bolnavă, dar nu pot să o judec pentru asta. Am făcut lucruri foarte rele în viaţa asta, la fel ca ea.

Poate de asta ne simţim atât de potriviţi. Pentru că suntem. Pot să recunosc asta. Sunt bolnav din multe puncte de vedere, la fel ca ea. Sunt rău cu ea şi îi place. O excită. îi spun că e târfă şi consideră asta un compliment.

Dar e târfa mea. A nimănui altcuiva.

Traversez camera întunecată şi mă opresc să vorbesc cu oamenii pe care îi cunosc, mai mult sau mai puţin. Fetele îmi zâmbesc şi flirtează, dar îmi continui drumul. Nu sunt interesat, în mintea mea e o singură femeie care e aici în seara aceasta.

Unde naiba e?

O caut la parter, unde petrecerea este în toi. Din toate camerele ies oameni. îngrămădiţi pe holul care duce spre aripa privată. Se aud râsete şi e plin de băutură şi mâncare. Mi se pare că sunt singur în mijlocul petrecăreţilor. Un observator care nu poate să participe.

Gândurile mele sunt oriunde altundeva decât aici. Mă gândesc la conversaţia pe care am avut-o cu tata mai devreme. Nu e ca şi cum vreau să rămân cu Summer pentru totdeauna, la naiba, nu ştiu ce îmi doresc, dar cu ea mi-am dat seama că nu vreau să ajung ca părinţii mei. Plictisit, nefericit şi căutând mereu altceva cu altcineva. La naiba cu asta!

N-o să mă căsătoresc niciodată.

- Whittaker! spune gazda când mă vede, despărţindu- se de grupul de femei cu care vorbea şi îndreptându-se spre mine cu un zâmbet pe faţă. Nu mă aşteptam să apari.
- Ai cea mai tare petrecere din vacanţă, îi spun când mă ia în braţe. De ce să nu vin?
- Ar fi trebuit să ştiu. Leighton face un pas în spate ca să mă admire. Am văzut-o pe sora ta mai devreme. Pare... slabă.
- A avut nişte probleme de sănătate.

Sunt vag pentru că nu e treaba lui Leighton şi pentru că problemele lui Sylvie sunt vagi. Nu înţeleg ce se întâmplă cu ea, iar Sylvie nu spune prea multe în afară de faptul că va muri.

- Mi-a spus că îşi trăieşte ultimele zile şi ăsta este un citat, spune Leighton, amuzată.

Sunt convins că nu o crede pe Sylvie. Şi sincer nici numi pasă, deşi probabil ar trebui. Dar a fost mereu fascinată de moarte, încă de când era mică. în ultima vreme a început să spună că va trăi repede şi va muri tânără.

- N-o asculta, spun cu nepăsare, pentru că nu vreau să vorbesc despre sora mea. Tu ce faci?
- Sunt bine. La Harvard e... uimitor. Zâmbeşte. Tatăl ei a donat un sfert de milion de dolari faimoasei instituţii ca să poată intra. Tu unde ai aplicat?
- La câteva facultăţi, îi spun fără să detaliez. Nu vreau să discut despre opţiunile mele pentru că nu vreau să cobesc. Dacă nu intru?

Ce naiba vorbesc? O să intru oriunde vreau. Sunt un Lancaster. Şi dacă notele mele nu sunt suficient de bune, o să intru pe bani.

- Câteva facultăţi, zice ea, imitându-mă. în fine, Whit. Sunt sigură că vei ajunge la Harvard. Cu mine.
- Cine spune că vreau să merg la Harvard? Aş prefera o facultate de pe Coasta de Vest. Stanford e prima mea alegere, iar USC, a doua.
- Am putea fi cuplul de aur din campus. Face un pas spre mine şi îşi frecă trupul de al meu. întotdeauna am arătat bine împreună.

Despre ce naiba vorbeşte? Am flirtat un an şi am făcut sex o dată. Prea mult efort pentru un rezultat nesemnificativ. Nu, mulţumesc.

Mă uit în jur ca să mă asigur că nu ne vede nimeni, îi pun mâna pe spate şi îi şoptesc:

- Am deja pe cineva.

Leighton râde, un sunet vesel şi relaxat. Ca şi cum aş fi spus o glumă.

- Dacă te referi la Leticia, las-o baltă. Fata aia va sta şi te va aştepta ani de zile. Părinţii ei abia aşteaptă să te însori cu ea. Ar face orice ca să-i facă fericiţi.
- O cunoşti pe Leticia? o întreb, ridicând dintr-o sprânceană.

Zâmbeşte viclean.

- Dragule, Leticia e aici. Drogată în baia mea de la etaj.

Sunt şocat.

- Leticia ia cocaină?

Leighton râde.

- Nu numai cocaină, dacă vrei să fiu sinceră. Dar ai crede că ştii asta deja, având în vedere că e viitoarea ta soţie.
- Nu mai e, recunosc, urând cuvintele din clipa în care îmi ies pe gură.

Leighton are gura mare. Le va spune tuturor.

- Serios? Şi Leticia ştie asta?
- Nu, şi aş aprecia dacă nu i-ai spune. O mângâi pe spate, apoi îmi cobor mâna. Fii o prietenă bună, te rog.
- Prietenă? N-aş spune niciodată asta despre noi, Whit. Iubiţi? Da, pentru scurtă vreme. Dar prieteni? Nu. Vine mai aproape. însă pot păstra un secret. Dacă vrei să ne furişăm şi să... vorbim.

Nici măcar nu sunt tentat. Ultimul lucru pe care îl vreau e să fiu prins în mrejele lui Leighton. E superbă. Dar toxică.

- Trebuie să refuz, i-am spus.
- Ups! Atunci nu ştiu dacă pot păstra secretul tău. Mă priveşte galeş, prefacându-se bosumflată. Poate ar trebui să mă duc să văd ce face Leticia chiar acum. Sunt sigură că va avea nevoie de consolare dacă cineva i-a furat viitorul soţ.

începe să meargă şi o apuc de braţ.

- Ajută un prieten.
- Tu ajută o prietenă, îmi răspunde şi îşi trage braţul. Haide. De dragul vremurilor trecute.
- Ţi-am spus, Leighton, am pe cineva, îi aduc aminte şi mă uit din nou în jur.

Dar Summer nu e nicăieri.

- Şi când te-a oprit asta înainte? Se lipeşte de mine şi îmi pune mâinile pe cămaşă, mângâindu-mă pe piept. Hai să mergem în camera mea. îmi aduc aminte că te pricepeai să-ţi foloseşti limba.
- Nu-ţi fac sex oral! îi spun sec, iar asta o face să râdă mai tare.
- Doamne, Whit. Ai şi tu puţin stil. Stă mai dreaptă şi îmi mângâie bărbia. Bine. Poate că nu vreau să-mi faci sex oral. Poate vreau doar să mi-o tragi la perete. îmi aduc aminte şi că îţi plăcea dur.

în ciuda ofertelor ei, nu se întâmplă nimic jos. Aş putea să o duc în cea mai apropiată cameră goală şi să i-o trag până la epuizare. Cu un an în urmă, aş fi făcut asta fără nici o urmă de ezitare. Ba chiar şi acum şase luni.

Dar acum nu pot. N-o voi înşela pe Summer.

Doamne, ce vorbesc? Nu suntem împreună, dar nu mă pot gândi să o văd cu altcineva. Ba mai rău?

Nu pot suporta gândul că ar fi cu altcineva. Numai să mi-o imaginez cu alt bărbat mă face să-mi doresc să distrug ceva.

Adică pe bărbatul cu care ar putea fi.

E clar că am probleme. Şi toate au legătură cu frumoasa şi irezistibila Summer.

- Ce spui, Whit? Leighton toarce şi se lipeşte de mine. Te bagi? Va fi micul nostru secret.

îi pun mâna pe talie, gata să o împing, când văd ceva cu coada ochiului. Pe cineva.

E Summer. Stă la câţiva paşi. Şi mă priveşte cu tristeţe.

Apoi se întoarce şi o ia la fugă.

CAPITOLUL 37

SUMMER

Nici măcar nu ştiu unde mă duc în casa asta imensă şi excentrică, dar ştiu că trebuie să ajung cât mai departe de Whit după ceea ce tocmai am văzut.

Whit în braţele lui Leighton Michaels, care este şi proprietara acestei case excentrice. E superbă. Merge la Harvard. Are foarte mulţi urmăritori pe reţelele de socializare şi participă la toate prezentările importante de modă. Se îmbracă impecabil şi are foarte mare grijă de imaginea ei. E de o mie de ori mai bună decât mine.

Nici măcar... nu mă pot compara cu ea.

Urc în grabă scările, iar tocurile mele răsună pe treptele de marmură, dar nu-mi pasă. Sunt convinsă că a renunţat să mai vină după mine. Ce contează?

De ce aş conta eu? Nu contez. Sunt sigură de asta.

Găsesc o uşă închisă şi apăs pe clanţă, reuşind să intru cu uşurinţă. Pipăi peretele până găsesc întrerupătorul şi aprind lumina, descoperind un dormitor oarecare. Are doar un pat, un şifonier şi o noptieră pe care se află o lampă. Atât. Arată ca o celulă de închisoare în comparaţie cu opulenţa pe care am văzut-o în casa asta.

E probabil o cameră a unuia dintre angajaţi. Poate e nepoliticos să cred asta, dar cel mai probabil e adevărat. Oamenii atât de bogaţi ca familia lui Leighton Michaels au numeroşi angajaţi şi nu le oferă prea multe.

Mă prăbuşesc pe marginea patului şi mă şterg la ochi cu dosul palmei, încercând să opresc lacrimile. De ce plâng? Ştiam că asta se va întâmpla până la urmă. Mereu mi-a dat de înţeles că nu poate fi loial. Da, se aştepta ca eu nici măcar să nu mă uit la alt bărbat, în timp ce el poate să şi-o tragă cu cine vrea.

Se pare că în sfârşit şi-a găsit pe altcineva.

încep din nou să plâng şi îmi acopăr faţa. După tot ce s-a întâmplat noaptea trecută. Şi mai devreme. Mă aşteptam la mai mult, ceea ce e o prostie ţinând cont că nu s-a întâmplat de fapt nimic. Nu mi-a făcut declaraţii de dragoste şi nici nu mi-a spus că-i pasă. Nimic de genul ăsta, pentru că nu contez pentru el. Nu în felul acela.

Sunt o idioată. O proastă pentru că am crezut că m-aş potrivi cu oamenii ăştia.

îmi trag nasul şi îmi cobor mâinile. îmi şterg lacrimile, apoi îmi şterg mâinile pe pătura pe care stau. Mă uit prin cameră, dorindu-mi să am cu mine telefonul ca să-i pot da un mesaj lui Sylvie sau, şi mai bine, să chem un taxi ca să plec de aici.

Dar unde să plec? Nu vreau să merg înapoi acasă la familia Lancaster, dar nu am de ales.

Mi-aş dori să o găsesc pe Sylvie. Mai devreme, când Spencer a venit la noi şi am văzut privirea de pe chipul ei când l-a zărit, am decis să le ofer puţină intimitate. Am plecat în căutarea lui Whit şi... l-am găsit.

Alături de o femeie frumoasă lipită de el, care părea pregătită să-l devoreze. Iar el nu o respingea. O privea cu o expresie aproape rugătoare şi în ultima clipă şi-a ridicat privirea, dând cu ochii de mine. A părut şocat. Vinovat.

Prins.

E îngrozitor. Serios, de ce am crezut că poate fi fidel? Nu are nici un motiv să fie. Nu însemn nimic pentru el. Iar el a devenit totul pentru mine.

Mă urăsc pentru că îmi pasă atât de mult. Chiar îmi pasă.

Oftez, mă ridic în picioare şi deschid uşa încet, trăgând cu ochiul afară să văd dacă e cineva pe hol. Nu văd pe nimeni, aşa că ies din cameră şi închid uşa încet, apoi mă uit în dreapta şi văd pe cineva ieşind din camera alăturată. Mă opresc, speriată că aş putea fi prinsă.

De un băiat care pare de vârsta mea sau puţin mai mare şi care devine curios când mă vede. Are părul lung şi negru. Buze pline. Ochelari negri, la modă. E îmbrăcat într-o pereche de blugi închişi la culoare şi poartă un sacou de tweed peste tricoul polo, negru. Arată îngrozitor. Numai cineva căruia nu-i pasă şi e putred de bogat ar purta ceva atât de oribil.

- Of, pari tristă, iepuraş, spune mieros. Cum te numeşti?

Fac un pas în spate şi mă lipesc de uşă. Mi-aş dori să dispar.

- Cine eşti?
- Eu am întrebat primul, spune pe un ton plăcut şi se apropie.

îl privesc cu precauţie, fără pic de încredere. Am băut doar un pahar mai devreme, deci nu sunt deloc beată. Şi refuz să mai trec printr-o situaţie ca cea de Halloween. Sunt pregătită să mă apăr şi alarmată că sunt singură cu un străin.

- M-am pierdut, spun zâmbind puţin. Cred că am greşit direcţia. Casa asta e atât de mare.
- E uşor să păţeşti asta dacă nu eşti obişnuit cu ea. Se sprijină de peretele din faţa mea şi mă priveşte din cap până în picioare. Nu te recunosc şi ştiu pe toată lumea care participă la petrecerile astea oribile pe care le organizează sora mea.

Fir-ar! Ştiu cine e tipul ăsta. Este Montgomery Michaels al IV-lea. Monty Michaels e genial şi studiază la MIT. Cred că e în ultimul an la facultate. Din ce am auzit, e puţin excentric.

Dar nu-l cunosc personal.

- E casa ta? întreb, simţindu-mă ca o idioată.
- Lasă-mă să te corectez. Este casa părinţilor mei. Eu doar mai locuiesc aici din când în când. Zâmbeşte prietenos. Deloc ameninţător. Spune-mi cum te cheamă.
- Summer, îi spus.
- Ca anotimpul?

încuviinţez din cap şi suspin, copleşită de emoţiile care îmi distrug apărarea.

- Ah, nu! Nu începe să plângi. Nu ştiu ce să fac cu fetele emotive, spune, părând panicat.
- Nu ai două surori? întreb şi îmi şterg lacrimile care mi se preling pe faţă.
- Ba da. Şi le evit cu orice ocazie, spune pe un ton atât de serios încât nu mă pot abţine să nu izbucnesc în râs, iar asta îl face să zâmbească. Te rog să nu plângi. De ce eşti tristă?

Râd din nou, deşi sună mai mult a plânset.

- Din ce alt motiv? Un băiat.

Se încruntă.

- Băieţii sunt îngrozitori. Dar îmi plac. Ţie nu?
- Cred că da. Un aliat, mă gândesc în timp ce îl privesc, observând sinceritatea din privirea lui şi cât de atent e. Ca şi cum aş fi importantă pentru el, ceea ce e prostesc. Suntem doi străini. De ce eşti aici şi nu la petrecere?
- Nu-mi plac petrecerile. îmi place mai mult să petrec timpul cu o singură persoană, recunoaşte.

Zâmbesc slab.

- Şi mie.
- Acum spune-mi. Ce băiat te-a supărat? întreabă încet.

îmi dau seama că e cu adevărat curios. După felul în care mă priveşte, pare că vrea să-mi rezolve toate problemele. Sau poate interpretez greşit această conversaţie. Nu ştiu.

Ştiu doar că e primul chip prietenos pe care l-am văzut în ultima vreme şi vreau să-i mărturisesc cele mai ascunse şi întunecate secrete ale mele.

- S-ar putea să nu-l cunoşti...

Vocea mi se pierde.

- Cunosc aproape pe toată lumea din casa asta. Şi în acest moment sunt sute de persoane aici. Deşi pe tine nu te cunosc. Se încruntă la mine. Spune-mi. Cu cine ai venit?
- Sylvie Lancaster, răspund.

Se luminează la faţă.

- O ador. Minunatul ei frate e şi el aici? Doamne, băiatul acela e minunat! Ce structură osoasă extraordinară! încuviinţez din cap şi buza de jos îmi tremură. Te rog, spune-mi că nu el e cel care ţi-a frânt inima.

Se încruntă.

îmi curge o lacrimă din colţul ochiului şi o şterg repede.

- Nu trebuie să răspunzi, oftează. Whit Lancaster e cu adevărat divin. Dar este şi îngrozitor.
- Teribil, sunt de acord cu el şi sughiţ.
- Dar superb. Ochii aceia! Pometii aceia! Expresia uşor sinistră pe care o afişează mereu, de zici că plănuieşte să te omoare, iar tu o să zâmbeşti în timp ce face asta. De ce îmi plac întotdeauna ce-i care par răutăcioşi? se întreabă.
- Şi eu am aceeaşi problemă, recunosc, şi amândoi râdem.
- Nu-l lăsa să te supere. Nu merită să plângi pentru el, păpuşă. Se apropie de mine şi îmi şterge lacrima care coboară pe obraz. Vrei să cobor cu tine?

Sunt convinsă că expresia mea plină de speranţă spune totul.

- Ai face asta pentru mine? Credeam că urăşti petrecerile.
- Da, le urăsc. Dar nu pot să părăsesc o domniţă la ananghie. Mă mai priveşte o dată şi face semn către uşa de pe care tocmai a ieşit. Trebuie să te curăţăm mai întâi.
- E camera ta? întreb când pune mâna pe clanţă.

îşi lasă capul pe spate şi începe să râdă.

- Nu, draga mea. Acesta este aripa servitorilor. Aici mă întâlnesc cu iubiţii mei secreţi.

Rămân cu gura căscată.

- Ai avut o întâlnire secretă? Cu cine?
- Dacă ţi-aş spune, atunci nu ar mai fi secretă. Zâmbetul lui viclean mă face şi pe mine să zâmbesc. Să spunem doar că e un atlet plin de testosteron care are o reputaţie printre femei, dar în secret îi plac băieţii.

Vai! Ăsta da secret. Mă pot gândi la câţiva oameni de la internat care se potrivesc cu descrierea de atlet.

- Facultate sau liceu?
- Nu vorbesc despre experienţele mele şi nici nu mă încurc cu băieţi de liceu, spune, strâmbând din nas când deschide uşa. Adolescenţii oricum nu rezistă prea mult.

Hm. înseamnă că Monty nu a fost niciodată cu un adolescent ca Whit Lancaster.

îmi oferă braţul şi îl las să mă conducă înăuntru.

E drăguţ să am un alt prieten.

După douăzeci de minute cobor scările alături de Monty, încă ţinându-l de braţ în timp ce analizăm scena din faţa noastră. M-a ajutat să mă spăl şi să-mi revin, spunându-mi în tot acest timp cum să gestionez situaţia cu Whit, apoi a vrut să mergem să salutăm supuşii.

Aşa îi numeşte pe invitaţii din casa lui. Supuşii.

Deja îmi place de el. Are atât de multă încredere! Nu-i pasă deloc ce cred oamenii despre el, deşi cred că numele şi educaţia lui au ceva de-a face cu asta. Mi-aş dori să am măcar un dram din încrederea lui.

Poate dacă petrec suficient de mult timp alături de el o să se lipească şi de mine.

După ce coborâm scările, toată lumea se adună în jurul lui Monty, majoritatea privindu-mă curioşi pentru că nu ştiu cine sunt. Când întreabă despre mine, le spune că sunt invitata lui şi nimic mai mult.

îmi dau seama că asta îi face să-şi dorească să afle mai multe. Dar îi refuză când întreabă despre mine. Iar eu nu scot nici un cuvânt. Afişez un zâmbet misterios şi mă uit în jur, disperată să-l găsesc pe Whit.

Doamne, sunt atât de proastă! De ce aş vrea să-l găsesc? Nu va face altceva decât să mă distrugă. Probabil e cu fata aceea. Sora lui Monty. Leighton. Probabil fac sex chiar acum, în timp ce mie îmi spune că trebuie să merg pe aici cu sperma lui pe coapsele mele, ca şi cum aş fi proprietatea lui.

îl urăsc. Chiar îl urăsc.

- Draga mea, strâmbi din buze ca şi cum ai fi dezgustată, mă avertizează Monty, apropiindu-se să-mi şoptească la ureche. Oamenii vorbesc peste tot în jurul nostru, unii direct cu el, dar nu pare să-i pese. Nu-ţi pierde cumpătul. Whit tocmai a intrat în cameră.

Simt că mă lasă picioarele şi îmi încordez genunchii, ţinându-l de braţ pe Monty şi făcând tot posibilul să zâmbesc.

- Bravo! Bărbia sus, mă încurajează Monty. Ridic privirea şi văd că se uită spre stânga, cu o expresie de satisfacţie. Ah, vine încoace! Poartă-te ca o prinţesă, draga mea. Eşti mai presus de atât. Eşti mai presus de el.

Ridic bărbia şi mă uit de sus la oamenii din jurul nostru, zâmbind cu adevărat. Misterioasă. Mă uit la Monty, cu o privire caldă, iar el îmi zâmbeşte. Ca şi cum am fi prieteni de-o viaţă.

Eu şi Monty ne înţelegem. Cred că mi-am găsit spiritul-pereche.

Deodată atmosfera se schimbă şi devine încărcată. îi simt prezenţa înainte să-l văd. Mi se ridică tot părul de pe mine şi mi se face pielea ca de găină.

- Montgomery.

Vocea e familiară. întunecată. Devastatoare.

- Whittaker, spune Monty cu o urmă de amuzament. Ce te supără în seara aceasta, dragule? Pari gata să scoţi flăcări pe nas.

Whit mârâie la Monty înainte să mă fixeze cu privirea lui arzătoare.

- Eşti cu partenera mea, Monty. Şi ştii că nu-mi place să împart.

Mulţimea din jurul nostru tace. întredeschid buzele, surprinsă, dar nu spun nimic.

Whit a recunoscut în public că sunt partenera lui?

Monty râde şi mă strânge mai tare de braţ.

- întotdeauna ai fost egoist cu jucăriile tale, Whit.

- Nu m-am schimbat. încă sunt egoist. Dă-mi jucăria înapoi, îi cere Whit, iar vocea lui profundă mă învăluie şi mă face să mă simt slăbită. Lucrul de care te ţii e al meu.

- Nu vrei să spui „persoana”? îl ceartă Monty şi se întoarce spre mine. Nu-l băga în seamă. Uneori nu are deloc maniere. Parcă ar fi fost crescut de lupi.

- Am fost. De unii feroce care o să-ţi rupă gâtul cu dinţii. Whit întinde mâna spre mine şi mă ia uşor de încheietură, trăgându-mă spre el. Dar Monty nu-mi dă drumul. Nu încă. Nu e genul tău, Monty.

- Da, ştiu, dar e o frumuseţe. Monty mă priveşte cu admiraţie. Eşti o fată atât de norocoasă! Te seduce în fiecare seară?

Nu-i răspund. Sunt convinsă că privirea mea e un răspuns suficient de bun.

Monty îmi dă drumul în acelaşi moment în care Whit mă trage spre el şi mă duc uşor în braţele lui. Mă cuprinde de talie şi îmi pune mâna pe fund, ţinându-mă aproape de el. E un gest posesiv. Simt că am fost revendicată.

Nu mă deranjează.

- îţi mulţumesc că ai avut grijă de ea, îi spune Whit lui Monty, părând sincer.

- O să am grijă de jucăria ta preţioasă oricând ai nevoie. E minunată. Monty flutură din degete spre mine. Bucură-te de el în seara asta, micul meu anotimp. Presimt că va fi mai feroce decât de obicei. Dar ai grijă cu dinţii!

Whit mă conduce departe de Monty şi grupul lui înainte să apuc să răspund, practic târându-mă prin camera întunecată. Mergem în grabă pe un hol, fără să spunem nimic, iar respiraţia mea devine din ce în ce mai agitată de îngrijorare.

E furios. Dar nu am făcut nimic greşit. Şi dacă mă acuză de ceva, de orice, nu o să accept.

Sub nici o formă.

- Whit! protestez eu, dar mă ignoră.

încerc să încetinesc, dar se mişcă repede şi mă trage după el, până când mă împiedic şi intru cu tot corpul în el.

Se întoarce, mă ia în braţe şi mă împinge cu putere la perete. Aştept să mă sărute. Să mă pipăie. Să facă orice are nevoie.

Dar nu face nimic din toate astea.

în schimb, îmi pune două degete sub bărbie şi o împinge, până când nu am de ales şi mă uit în ochii lui.

- Nu e ceea ce crezi.

îi analizez chipul şi cât de calm pare. în mine se dă un război. Aş putea să-l insult şi să-l acuz de lucruri oribile. Aş putea să plâng şi să mă comport ca o iubită geloasă.

Dar nu fac nimic din toate acestea.

- Atunci ce s-a întâmplat?

Vocea mea e impasibilă. Ca şi cum nu aş fi afectată.

- Eu şi Leighton avem un trecut, recunoaşte.

Acum sunt o iubită geloasă. Urăsc să aud asta.

- Şi e foarte insistentă atunci când vrea. N-am fost interesat. S-a aruncat în braţele mele. Ba chiar m-a ameninţat. Privirea lui pare tulburată. Acum întunecată şi apoi calmă. Leticia e aici.

Simt un nod în gât când îi aud numele.

- Viitoarea ta soţie.

- Ba nu, spune printre dinţi. Nimeni nu-mi decide viitorul. N-o să mai permit asta.

Clipesc, surprinsă de tonul lui vehement.

- Leighton era lipită de tine, spun.

- Da, e adevărat. Ea era lipită de mine, nu invers. îmi ia degetele de sub bărbie şi îmi dă o şuviţă de păr după ureche. Gestul lui delicat mă face să tremur, confuză. N-a însemnat nimic. Am fugit după tine, dar nu te-am găsit.

- Am mers repede, în ciuda pantofilor.

Zâmbesc discret.

- Şi ai dat de Monty.

- Nu e minunat? întreb cu un zâmbet visător. Noul meu prieten cel mai bun.

- Nu-i spune asta lui Sylvie. Va fi geloasă.

Zâmbetul lui Whit e surprinzător.

- Nimeni nu o poate înlocui pe Sylvie.

Dar îl ador pe Monty.

- E nemilos.

Sunt surprinsă.

- E drăguţ.

- Dacă te place. Sau dacă te respectă, spune Whit. Am avut o relaţie complicată de când eram copii. întotdeauna am fost precaut în privinţa lui.

- E îndrăgostit de tine. A spus, citez, că eşti „minunat”, îi spun lui Whit, râzând când se încruntă.

- Ar ii în stare să spună asta, murmură el, cu o expresie plină de nervi.

- Nu se înşală. A spus şi că ai o structură osoasă frumoasă. Mă simt îndrăzneaţă şi îi pun mâna pe obraz. Şi are dreptate. Chiar ai. îl mângâi pe faţă. Pe buze. Un chip aristocratic. înţeleg de ce părinţii tăi vor să te căsătoreşti cu cineva anume. Trebuie să păstrezi aparenţele cu o femeie frumoasă. Ar trebui să faceţi copii la fel de frumoşi care să arate ca voi.

- La naiba cu asta! Mă ia de încheietură şi încă am degetele pe buzele lui. Nu-mi pasă ce vor ei.

Sunt numai minciuni. îi pasă. Prea mult. E numele familiei lui. Moştenirea lui. Nu vrea să-i dezamăgească.

Whit îşi întredeschide buzele, îmi dă drumul la mână şi îşi bagă în gură degetele mele.

- Nu-mi place când fugi de mine, recunoaşte.

îl urmăresc, înmărmurită. Cum îşi mişcă limba în jurul degetului meu, fără să-şi ia ochii de la mine. Ceva se aprinde în interiorul meu şi expir tremurând, atentă mereu la chipul lui. La gura lui.

Gura aceea frumoasă, îngrozitoare, minunată.

- Vrei să pleci? mă întreabă, învăluindu-mă cu vocea lui.

îmi simt sânii grei şi vintrele îmi pulsează când aud promisiunea din întrebarea lui.

- Cum rămâne cu Sylvie?

- O să-i dau mesaj lui Spencer. îi spun să o aducă acasă. îmi dă drumul şi se apropie, cu buzele lipite de ale mele când vorbeşte: Hai să mergem, Savage.

CAPITOLUL 38

SUMMER

Bineînţeles că sunt de acord să plecăm. Sunt atât de acaparată de el încât nu aş putea pronunţa cuvântul *nu.* îl urmez în timp ce pornim în căutarea unei uşi. Dăm peste Sylvie care stă confortabil lângă Spence, într-un scaun imens, cu picioarele peste ale lui, în timp ce el îi ţine mâna pe spate, aproape de fund.

Ridică mâna mai sus când ne vede.

Whit se încordează şi se opreşte, privindu-i cu atenţie.

- Du-o acasă pe sora mea, te rog.

- Bineînţeles.

Spence încuviinţează din cap.

Sylvie zâmbeşte şi se întinde precum o pisică, frecându-se intenţionat de Spencer.

- Unde vă duceţi?

- Mă duc să i-o trag lui Summer pe bancheta din spate a maşinii, Syl, şi speram să avem parte de puţină intimitate, îi răspunde Whit, pe un ton serios.

Sylvie râde.

- Ce neruşinat!

Nu spun nimic. îl las pe Whit să mă escorteze afară din casă. Afară. La maşină. Mă trage pe bancheta din spate, atât de violent încât mă izbesc de el, şi mă imobilizează cu trupul lui, cu faţa lipită de a mea.

- Deja am făcut sex în maşină, murmură el şi mă sărută pe gât. Şi ceea ce am în minte nu se poate întâmpla aici.

Anticiparea îmi curge prin vene şi mă înfierbântă. Mă umple de curiozitate.

- Ce vrei să faci cu mine?

- Să te fac a mea în singurul loc în care nu am făcut-o deja. Se desprinde de la gâtul meu ca să mă poată săruta, căutând minuţios cu limba în gura mea, iar când termină nu fac altceva decât să gâfâi. Sau gândul la sexul anal te sperie?

Vintrele mi se încordează de dorinţă. Poate să facă ce vrea cu mine.

- Vreau.

Zâmbeşte, părând încântat.

- Ah, o să primeşti.

Ca de obicei, cuvintele lui sunt o ameninţare. O promisiune. Oftez când mă sărută din nou. îşi mişcă buzele languros. De parcă am avea tot timpul din lume. Mă las copleşită de gustul lui. De felul în care mă ţintuieşte pe banchetă, de felul în care genunchii îi lovesc podeaua maşinii cu un zgomot uşor; mă mângâie uşor pe o parte, ridicându-mi rochia în sus.

Până rămân complet dezgolită.

- Ridică-te, îmi cere, iar eu mă mişc până stau sprijinită de spătarul banchetei, cu partea de jos a corpului expusă în totalitate.

Nu-şi ia ochii de la mine când coboară cu faţa între picioarele mele şi începe să mă lingă.

Atingerea limbii lui îmi ajunge până în suflet.

îmi tremură coapsele şi am fundul tras spre marginea banchetei în timp ce mă distruge cu limba lui. Linge şi caută. îmi suge clitorisul între buze. Mă penetrează cu un deget şi împinge înainte şi înapoi.

E atât de bine! Prea bine.

îmi bagă mâna sub fund şi mă trage spre el.

- Freacă-te de mine, spune. Ştii că vrei.

La naiba!

Da, vreau.

Mă sprijin cu picioarele de podea, îmi mişc şoldurile şi mă frec de faţa lui fără ruşine, iar barba lui scurtă mă înnebuneşte de plăcere. Mă mănâncă de parcă ar fi hămesit. De parcă nu ar putea să se sature de mine, iar eu îmi încleştez mâinile în părul lui şi îl ţin aproape de mine.

îl folosesc.

îmi dau drumul pe chipul lui frumos, extraordinar.

Scoate degetul şi îl duce în spate, tachinându-mă în celălalt loc interzis. Mă mângâie, cu atingeri delicate care mă fac să gem. Să mă încordez. Să mă relaxez. Nu te opri. Gura şi degetele lui sunt chinuitoare, ducându-mă mai departe. Apasă mai tare, cu atingeri insistente şi se uită la mine în timp ce mă atinge, iar în momentul în care degetul lui depăşeşte bariera încep să am convulsii.

Şoptesc numele lui, cu respiraţia întretăiată, iar orgasmul mă loveşte în valuri. E un clişeu, dar mi se pare că am fost aruncată în mare, în timp ce plăcerea incredibilă mă loveşte iar şi iar. Până când ajung să-l împing cu disperare. E prea intens.

Prea mult.

Dar nu-mi dă drumul. Gura lui e mai moale, încetineşte. încă are degetul înăuntrul meu în timp ce îmi linge cu delicateţe pielea sensibilă. îmi tachinează punctul sensibil. îl încercuieşte. Iar şi iar. împinge degetul mai adânc înainte să înceapă să-l mişte.

- La naiba! ţip când mă loveşte un alt orgasm, mai puţin intens, dar la fel de copleşitor.

îmi las capul pe spate şi îmi tremură tot corpul în timp ce faţa lui Whit mă ajută să mă eliberez. Când în sfârşit mă prăbuşesc pe banchetă, îmi dau lacrimile, iar Whit se dezlipeşte de mine.

Mă priveşte cu atenţie şi se şterge la gură.

- Te-aş putea privi toată noaptea făcând asta.

- Cred că aş muri dacă am continua aşa, recunosc, răguşită.

- Ce mod mai bun de a muri?

Zâmbetul lui diavolesc îmi dă fiori de fericire şi încuviinţez din cap.

Asta face cu mine, îmi dau seama când trecem de porţile imense ale proprietăţii Lancaster. Mă lasă neajutorată. Mă lasă epuizată. Ard de nerăbdare să aflu ce urmează. Nu mă sperie posibilitatea că am putea face sex anal pentru prima dată.

Mă sperie mai mult gândul că atunci când va veni clipa, nu va mai fi interesat de mine.

- Te porţi aşa frumos cu mine pentru că vrei sex anal?

Chicoteşte şi pieptul lui vibrează în spatele meu, iar eu
nu mă pot abţine să zâmbesc.

- Poate.

Suntem în baia lui, împărţim cada imensă aproape plină cu apă caldă, din care ies vapori. Undeva în apropiere e un şemineu, iar sunetele de lemn care arde umplu camera. Celălalt sunet care se aude e clipocitul apei care ne atinge pielea când ne mişcăm.

Aş putea sta aici o veşnicie. Cuibărită în braţele lui Whit, lipită de corpul lui, înconjuraţi de apa caldă. Mă simt iubită. Apreciată. Deşi ştiu că nu e adevărat şi că nu simte asta pentru mine.

Nu contează. Mă pot preface. Măcar pentru o noapte.

- M-ai lăsa vreodată să te ating acolo?

îmi dau seama că îmi este mult mai uşor să îl întreb pentru că nu stăm faţă în faţă.

- Nu vreau să-mi bagi un vibrator acolo, dar un deget nu m-ar deranja. Doar ca să văd cum e, spune pe un ton conversaţional.

Chicotesc, iar el îmi pune mâna la gură ca să mă oprească.

- Vorbesc serios, Savage. Fără vibratoare.

- Nici măcar nu am aşa ceva, spun, cu vocea înfundată din cauza mâinii lui.

îmi bagă un deget în gură, iar eu îl ling uşor.

- Cine are nevoie de un vibrator dacă are asta?

îşi împinge şoldurile spre mine şi simt cum mă atinge cu penisul tare.

Whit e jucăuş în seara aceasta. Posesiv. Aproape... dulce? Nu-i înţeleg starea de spirit. Dar nici nu încerc. Mi-aş dori să fie mereu aşa.

Dar mi-ar fi dor de partea lui murdară şi întunecată dacă nu mi-ar mai arăta-o niciodată. Tonul ameninţător şi cuvintele crude. Şi ele mă excită.

Mă excită tot ce face.

îi sug degetul de parcă ar fi penisul lui. îl sug mai adânc în gură şi îl încercuiesc cu limba înainte să îl sug mai tare. Mă apucă de sân cu cealaltă mână şi se joacă cu sfârcul meu, iar eu încep să respir din ce în ce mai repede.

- Chiar mă consideri jucăria ta? îl întreb când scoate degetul din gura mea.

E tăcut pentru o clipă, parcă gândindu-se la ce şi cum să spună. Ar putea fi crud sau drăguţ. Oare asta e parte din distracţie, faptul că nu ştiu niciodată la ce să mă aştept de la el?

Da. Cred că da.

- Eşti mai mult de atât, spune până la urmă.

Mă apucă de ambii sâni. îi frământă. îi strânge şi îmi mângâie sfârcurile cu atingeri delicate. Şi mă face să tânjesc după mai mult.

închid ochii şi mă relaxez.

- Şi nu îţi place să împărţi?

Se opreşte.

- Nu împart niciodată.

Tonul lui ferm îmi arată că nu e ceva ce ar fi dispus să discute. De parcă eu aş fi.

- Nici măcar cu un alt băiat? îl întreb doar ca să-l provoc.
- Cu siguranţă nu cu un alt băiat, îmi răspunde şi începe să-şi mişte din nou mâinile pe pieptul meu.
- Dar cu o altă fată?

Se opreşte din nou.

- Ţi-ar plăcea?

Ridic din umeri.

- M-am mai uitat la filme porno cu lesbiene. Mă excită. Pot să recunosc asta. Femeile sunt mai... delicate.
- Şi eu pot fi delicat.

Râd. Zgomotos.

- Nu, nu poţi.
- Nu am fost delicat mai devreme? îmi dă părul umed la o parte de pe gât şi mă mângâie cu nasul. în maşină?
- Tortură delicată, şoptesc, şi îmi las capul pe spate în timp ce mă sărută acolo, sub bărbie. Eşti necruţător.
- îţi place.
- Poate facem prea mult sex, îi spun încet.
- Cred că suntem perfect normali.

încep să râd din nou şi îmi pune iar mâna la gură.

- Poate că normal nu e cuvântul potrivit. Mă linge pe gât, plimbându-şi limba pe toată lungimea lui. Ne potrivim, Savage. Tu şi cu mine.
- Suntem un dezastru, murmur printre degetele lui. Mă strânge mai tare şi mi-e greu să respir. Whit.

îşi coboară mâna până când mă cuprinde de gât şi mă strânge. Amintindu-mi de puterea lui. De controlul pe care îl are asupra mea, atât fizic, cât şi psihic.

- Nu am mai făcut asta de ceva vreme.

Inima îmi bate din ce în ce mai tare de frică. De nerăbdare. îmi mişc corpul şi apa se revarsă peste marginile căzii.

- Nu-mi face rău.
- N-aş face niciodată asta. îţi fac rău doar atunci când ştiu că îţi place. Strânsoarea lui e subtilă. Nu se mişcă repede. Nu pune prea multă presiune şi ştiu că ar putea face mai mult de atât. Şi cred că îţi place asta.

închid ochii şi mă concentrez la inima care îmi bate nebuneşte, la senzaţia corpului său care mă înconjoară, îşi mişcă cealaltă mână şi coboară între picioarele mele şi mă apucă, apoi îşi strecoară un deget înăuntru, cu o atingere dură. încântătoare.

Posesiv.

- Ai văzut cum se uita toată lumea la tine în seara asta? Când erai cu Monty?

încuviinţez din cap şi deschid ochii. Mă uit spre foc, la flăcările care dansează şi la lemnele care trosnesc şi se rup în căldura intensă.

- Arătai ca o regină, murmură, plin de mândrie. De asta te-am tăcut a mea, Savage. Nu am vrut ca altcineva să ia ceea ce e al meu. Regina mea. Eşti a mea.

Posesivitatea din cuvintele lui îmi face sângele să fiarbă.

- Şi Monty?

Râsul lui plin îmi răsună în ureche.

- Nu e o ameninţare. Pot să am încredere în el când vine vorba despre tine.
- Pentru că îi plac băieţii?
- Chiar dacă nu i-ar plăcea, tot nu te-ar atinge. Nu după ce a aflat a cui eşti.
- Nu sunt un obiect, Whit. Sunt o persoană. Nu poţi să mă faci a ta, spun, hotărâtă să mă apăr.

Deşi posesivitatea lui e atrăgătoare.

Nimeni nu m-a mai revendicat în public vreodată... cel puţin nu un băiat. De obicei, sunt doar un secret murdar. Chiar şi Whit m-a ascuns, dar şi eu am vrut să păstrăm secret ceea ce făceam.

Dar nu mai este cazul. Toată lumea din camera aceea ştie că sunt cu Whit Lancaster. Iar eu nu am energia să- mi pese.

- Hm, aici te înşeli. Mă mângâie pe faţă cu nasul lui. Mă apasă mai tare cu degetul şi mă strânge mai mult de gât. Deja ai fost revendicată. Eşti a mea în toate felurile posibile.

îşi mişcă mâna şi se joacă cu vaginul meu, făcând valuri în apa care se revărsă peste margini şi udând podeaua. îmi desfac mai mult picioarele, cât pot de mult în cada îngustă, dorindu-mi mai mult. Dorindu-mi să-i simt degetele în interiorul meu.

Dorindu-mi să-l simt pe el în interiorul meu.

- Eşti a mea de când aveai paisprezece ani, îmi şopteşte pe un ton sumbru, trezind la viaţă toate lucrurile întunecate dinăuntrul meu. De atunci ai rămas mereu în mintea mea, să ştii. M-ai bântuit. Şi nimeni nu s-a ridicat la nivelul tău.

Inima mi se opreşte când îl aud şi rămân fără aer.

- Ce? şoptesc.

Nici măcar nu ezită să mărturisească.

- E adevărat. Am văzut asta în tine în seara aceea. Sufletul tău se potrivea cu al meu, recunoaşte şi îmi dă drumul. Du-te mai în faţă.

Mă îndepărtez de el şi îl privesc peste umăr cu o expresie confuză.

- Nu înţeleg.
- Ţine-te de marginea căzii.

Mă împinge uşor şi mă duc în faţă, apucând marginea curbată a căzii de marmură. Se ridică şi mă penetrează dintr-o singură mişcare, poziţia ajutându-l să mă pătrundă adânc. Când e complet înăuntrul meu, geme şi rămânem aşa pentru câteva clipe, cu trupurile conectate, dar nemişcaţi, în timp ce apa şerpuieşte în jurul nostru. El e deasupra mea, controlându-mă complet.

Cu respiraţia întretăiată, plină de nerăbdare, aştept să spună ceva, să facă ceva.

- Uneori credeam că nu eşti reală. Nu aveai cum să fii perfectă, spune şi începe să se mişte, ieşind aproape complet înainte să se împingă din nou în mine. Dar eşti reală. Şi pare că ai fost făcută special pentru mine.

Şi eu simt acelaşi lucru. Mi se pare că a fost făcut doar pentru mine.

Ceva pocneşte tare şi se aude apa scurgându-se. Cumva a scos dopul şi apa începe să scadă. Mă ia de şolduri şi mă aşază cu grijă, înainte să-şi strecoare o mână printre fesele mele. în sus şi în jos, încet şi ritmic, insistând asupra locului pe care şi-l doreşte cel mai mult.

- Când stai aşa, eşti atât de deschisă în faţa mea! Mă pătrunde uşor cu degetul, iar eu îmi ţin respiraţia, încordată. Relaxează-te.

încerc, dar a intrat mai mult decât de obicei şi mă simt atât de plină. Cu penisul şi degetul înăuntrul meu. E prea mult.

Nu e suficient.

- Pielea îţi străluceşte acum, spune, aproape ca pentru el. Udă şi fină. Doamne, uită-te la tine!

întorc capul şi îl privesc peste umăr; îi întâlnesc privirea înfierbântată. Ochii lui sunt atât de întunecaţi. Ca o furtună. Are buzele roşii, obrajii îmbujoraţi şi zâmbeşte, mişcându-şi soldurile în acelaşi timp.

Atinge locul acela care mă face să văd stele.

îmi întorc privirea şi mă prind cu toată puterea de marginea căzii, în timp ce apa dispare, lăsându-mă complet expusă. Nu ştiu cum arăt, dar nu-mi pasă. Nu mă pot concentra decât pe mişcarea de frecare dintre corpurile noastre. Şi la degetul lui care se mişcă în acelaşi ritm. Mă mişc odată cu el, alunecând cu genunchii pe marmura fină şi simţind că mă dor degetele de cât de strâns mă tin.

Whit mă pătrunde cu putere, gemetele lui umplu camera, la fel ca sunetul pielii noastre care se loveşte ritmic. Cu genunchii desfăcuţi, degetul lui intră mai adânc şi mă abţin să gem în timp ce mă arcuiesc spre el.

Whit înjură, folosind numai cuvinte murdare. Corpul meu e în flăcări, muşchii stau să-mi explodeze de încordare şi aştept cu nerăbdare orgasmul care e atât de aproape.

Şi apoi dispare. Se retrage şi mă uit şocată cum iese din cadă şi vine în faţa mea. Cumva a găsit un prosop şi îl ţine întins pentru mine.

- Haide. Iesi.

Fac ceea ce-mi spune şi aproape mă împiedic când ies din cadă pentru că am corpul foarte moale. Slavă Cerului că e acolo să mă ia de mână şi să mă ajute să ies.

Mă doare vaginul şi îmi arde fundul. Dar tot mă duc spre el şi îl las să mă înfăşoare în prosopul imens, gros. Mă strânge la pieptul lui şi mă freacă pe tot corpul ca să mă usuce. Mă sărută pe frunte, un gest atât de drăgăstos şi de neaşteptat, că îmi vine să plâng.

în seara asta e în contradicţie. Una pe care nu o înţeleg.

- Hai să mergem în dormitor, sugerează după ce ia prosopul.

Nu pot decât să încuviinţez din cap, simţind că mă ia somnul. M-am simţit atât de bine că a avut grijă de mine. A fost exact ce aveam nevoie.

Mă ia de mână şi ne încrucişăm degetele în timp ce ieşim din baie şi mergem spre patul imens. Văd un alt şemineu, cu focul trosnind, şi îl privesc, tremurând, când
Whit vine si mă ia în braţe.

- Urcă-te în pat, îmi spune pe un ton grav. Autoritar. Pune-te în mâini şi în genunchi. Lasă-mă să te văd.

Ca în transă fac ceea ce îmi spune. Pierdută în acest moment. în magia nopţii. Se duce spre noptieră şi deschide un sertar din care scoate un tub de lubrifiant.

Mi se usucă gura şi îl privesc cum scoate capacul şi îşi pune câteva picături în palmă. îşi freacă mâinile, iar lichidul lipicios se întinde între degetele lui când le desface.

Vine în spatele meu şi îşi bagă degetele între fesele mele fără ezitare, mângâindu-mă acolo. Atingerea lui e dureros de delicată şi închid ochii, încercând să mă relaxez. îmi spun că mă voi simţi bine.

Că pot să am încredere în el.

- Desfa-ţi picioarele mai mult, mă încurajează şi fac ceea ce-mi spune, iar el geme. Doamne, pot să văd totul!

Mă mângâie. Mă tachinează. împinge degetele. Adânc. Mai adânc. Până când mă pătrunde cu vârful degetului şi rămâne acolo.

- Te doare?
- Nu, şoptesc.

Mi se pare că se joacă cu mine ore întregi. Bagă un deget, apoi două. La un moment dat se strecoară sub corpul meu şi mă linge, provocându-mi un orgasm. Apoi mă pătrunde cu trei degete. Mă linge iar şi îşi mişcă degetele înainte şi înapoi, şi am un alt orgasm în câteva secunde, încordându-mă în jurul degetelor lui şi dându- mi drumul pe faţa lui.

- Asta vreau să simt în jurul penisului meu, spune pe un ton răguşit, mutându-se ca să ajungă din nou în spatele meu.

Aud cum deschide capacul şi pune mai mult lubrifiant. Poate pe penis?

Tresar când îmi acoperă fundul cu lichidul rece.

- Spune-mi să mă opresc dacă te doare, zice şi simt capul penisului acolo. Pare nerăbdător. încântat. Deja eşti deschisă pentru mine.

Se freacă de mine, iar eu gem în faţa senzaţiei delicioase. Doamne, e atât de mare! Mai mare decât trei degete şi nu ştiu dacă o să încapă. Nu ştiu dacă vreau să încapă.

Dar e insistent. Şi atât de răbdător. îşi doreşte asta, aşa că nu se grăbeşte. Mă mângâie şi mă tachinează, împingând doar vârful înainte să se retragă complet. Mi se usucă gura aşteptând să mă pătrundă dintr-odată, dar se mişcă încet şi, înainte să-mi dau seama, intră pe jumătate.

- La naaaiba!

Tărăgănează cuvântul în timp ce mă pătrunde. îmi las capul să atârne, complet şocată.

E înăuntru. Doamne, dacă începe să se mişte?

Doare. Dar e o durere plăcută. La început îi e greu să- şi găsească ritmul, probabil pentru că sunt prea strâmtă, încerc să nu mă mişc, dar mă dor braţele şi încep să tremure. Whit se opreşte şi se aplecă deasupra mea.

- Ridică-te, spune răguşit.

-Ce?

Mă uit la el şi mă ia de mână, ridicându-mă fără efort.

Credeam că o să fie un unghi ciudat, dar nu face decât să mă pătrundă mai adânc şi să uşureze durerea. Stau cu spatele lipit de pieptul lui, iar el bagă mâna între picioarele mele şi începe să-şi mişte degetele în cerc.

- La naiba, Summer, spune agonizând. De plăcere. Eşti atât de udă! Şi e atât de bine!

Abia mă pot mişca. Nu pot decât să accept pedeapsa lui când mă pătrunde iar şi iar şi mă ţine lipită de el, penetrându-mă continuu. în cameră se aud doar gemetele lui, pielea noastră care se lipeşte şi gâfâitul meu. E prea mult. Nu e suficient.

- Ce fetiţă bună, spune el şi se joacă cu degetele între picioarele mele, atât de tare, încât ţip agonizând, în timp ce orgasmul care mă loveşte mă lasă fără aer, fără gânduri, fără orice.

Rămân nemişcată înainte ca tot corpul să mi se cutremure şi fundul mi se încordează iar şi iar în jurul lui.

îşi dă drumul ţipând gâtuit. Cred că orgasmul meu l-a luat prin surprindere şi i-a provocat şi lui unul. Simt valul de lichid fierbinte, atât de ciudat acolo, şi se retrage imediat, vărsându-şi sperma în tot patul.

- Doamne! Eşti atât de strâmtă! Mă atinge. Bagă mâna în spermă şi o întinde pe fundul meu. Murdară. Sexy. La naiba! încă sunt tare.

Mă prăbuşesc pe pat, departe de pata umedă, slăbită de epuizare.

- Nu mai pot, şoptesc şi închid ochii, cufundându-mi faţa în saltea.

îmi simt oasele ostenite. Mintea goală.

Se dă jos din pat şi simt că mă priveşte în tăcere. Nu mă mişc. Nu spun nimic şi nici el nu o face.

Câteva minute mai târziu îl aud în baie. Trage apa la toaletă. Dă drumul la robinet, apoi se întoarce şi salteaua se lasă când vine spre mine, mă ia de mijloc şi mă trage spre el.

- O să te curăţ, murmură înainte să-mi pună cârpa umedă pe fund.

îmi curăţă tot corpul, până la ultima picătură de spermă, apoi mă şterge cu un prosop uscat. îl las să facă asta fără să spun vreun cuvânt, ca un copil care are nevoie să fie răsfăţat şi îngrijit.

Pleacă din nou din pat, ca să scape de cârpă şi prosop, apoi se întoarce. Nu spune nimic când mă întoarce, îmi înveleşte trupul vlăguit şi se urcă alături de mine.

îmi ţin respiraţia, aşteptând să mă atingă. Sau să-mi spună noapte bună. E atât de liniştit încât mă întreb dacă mai respiră.

- Te-am rănit? întreabă răguşit.

-Nu.

Se răsuceşte cu faţa spre mine. îi văd chipul frumos în lumina şemineului.

- Nu mă minţi, Summer.

îmi place mai mult când îmi spune prenumele. Momentul devine încărcat. Mai intim.

- Nu mint. Mi-a plăcut. M-ai făcut să am orgasm, nu-i aşa?
- Tot cred că te-am rănit. Nu, ştiu că te-am rănit. Mă ia în braţe până mă lipeşte de trupul lui mare şi dur. Mă cuibăresc la pieptul lui şi savurez bătăile ritmice ale inimii lui. Nu am mai făcut asta niciodată.
- Ce? întreb adormită.
- Sex anal. Ai fost prima. Singura fată cu care am vrut să fac asta. Mă strânge mai tare în braţe. N-am vrut să stric asta.

Confesiunea lui trezeşte ceva în mine, mă face să simt că plutesc. îmi las capul pe spate, cu buzele ţuguiate. Vreau să mă sărute.

- N-ai stricat nimic.

Mă sărută, parcă ştiind că am nevoie de asta. Poate şi el are nevoie.

- Ar trebui să ne culcăm.
- Pot să...
- Rămâi, spune, întrerupându-mă. Dormi cu mine.

E a doua oară când facem asta. Şi mă tulbură. El mă tulbură. Nu ştiu ce se întâmplă între noi. De ce e atât de drăguţ. Atent. E emoţionant.

Mă sperie.

Dar îmi dau seama de ceva.

Sunt lipsită de apărare. Sunt slabă în faţa lui şi a nevoilor lui. în faţa a ceea ce vrea. Iar el ştie asta. Mă controlează în totalitate. Trup şi suflet.

Şi mă înspăimântă să fiu în această postură.

CAPITOLUL 39

WHIT

Mă trezesc cu corpul lui Summer întins peste al meu. Sunt excitat, ca în fiecare dimineaţă, dar e mai intens decât de obicei fiindcă e în patul meu. Deasupra mea. îi simt vaginul pe coapsă.

Nu vreau să fac sex cu ea. Sau să o ating într-o manieră sexuală. Noaptea trecută am împins-o la limită. I-am folosit corpul în toate felurile posibile.

într-un fel, şi eu m-am împins la limită.

Ies uşor de sub ea şi mă dau jos din pat, ducându-mă direct la baie să-mi fac nevoile. Mi-e aproape imposibil din cauza penisului erect şi încerc să mă gândesc la alte lucruri. Lucruri plictisitoare. Şcoală. Drumul până aici. Dezamăgirea eternă a părinţilor mei faţă de mine.

Penisul meu se lasă puţin.

Pornesc duşul şi intru sub apa rece care îmi face pielea ca de găină. Se încălzeşte până la urmă şi mă spăl repede. Ies din duş şi mă şterg. Mă spăl pe dinţi. Mă uit în oglindă, nervos pe mine şi pe felul în care am tratat-o pe Summer seara trecută. Intră sub pielea mea şi mă consumă. Nu pot să scap. Nu, am făcut totul mai rău noaptea trecută.

Am alergat după ea. M-am certat cu Monty de parcă ar fi un obiect pe care l-am câştigat. Am revendicat-o în public, la petrecere. Sunt convins că lumea vorbeşte despre noi. Despre mine. Se întreabă cine e. Nu va dura mult până vor afla.

Şi atunci se va dezlănţui iadul. Sunt sigur de asta.

în acest moment mi se pare că noaptea trecută a meritat. Nu ştiu de ce, dar nu am putut să-i rezist. Am vrut să o am în toate felurile. Să fac sex cu ea de fiecare dată. Am avut orgasm de trei ori noaptea trecută? De patru ori? Ea, de mai multe ori.

E ca un drog, iar eu sunt un dependent fără speranţă.

Ies din baie şi o găsesc în mijlocul patului, ţinând pătura lipită de ea şi cu părul răvăşit. E frumoasă în dimineaţa asta gri şi rece. Ca o pată de culoare în mijlocul cenuşiului. Când nu e frumoasă? I se văd umerii fini, buzele umflate, ochii mari de somn... sau din lipsa lui. E evident că e extenuată. Dar mi se pare că arată uimitor.

Mi se ridică penisul. Mă uit în jos, amintindu-mi că sunt dezbrăcat.

- Cineva se bucură să mă vadă.

Răspunsul ei mă face să zâmbesc înainte să-mi dau seama că nu ar trebui să fac asta şi mă încrunt.

Dar m-a văzut zâmbind şi face ochii mari, licărind de fericire. întinde mâna şi mă cheamă la ea.

- Hai în pat.
- Părinţii mei vor vrea să cobor la micul-dejun.

E o scuză lamentabilă. Pot să garantez că părinţii mei nu sunt la masă. E deja trecut de ora 9. Se trezesc la răsărit; sunt atât de asemănători, dar nu vor să aibă de-a face unul cu celălalt.

Se bosumflă.

- Te rog...

Cedez şi mă duc la ea. O iau în braţe. O sărut nebuneşte. Ce naiba fac? Fetele nu înseamnă nimic pentru mine. Oamenii nu înseamnă nimic pentru mine. O tratez ca pe un obiect fragil şi preţios, iar eu în general îi vorbesc urât şi îi cer să-mi sugă penisul.

Decid să încerc asta.

îmi încleştez degetele în părul ei de la ceafa şi-i trag gura departe de a mea.

- Vreau să-ţi simt gura.

Zâmbeşte obraznic.

- O simţi deja.
- Pe penisul meu, mă corectez şi îi dau drumul, lipindu-mă de capul patului, sprijinit pe o pernă. Vreau să-mi dau drumul în gura ta.

Pieptul i se ridică şi îi coboară din ce în ce mai repede, pe măsură ce i se accelerează respiraţia.

- E o cerere obişnuită dimineaţa?
- Când sunt cu tine... închid gura, înainte să termin propoziţia. Haide.

Tonul meu e dur. Aspru. După ultimele nopţi pline de cuvinte dulci şi gesturi tandre, trebuie să-mi amintesc cine sunt. Cine e ea. Şi îşi aminteşte. Văd asta în răspunsul ei. Cât de dornică devine.

îşi schimbă poziţia şi îi dau drumul ca să-i permit să se mişte. Rămâne cu gura deasupra penisului meu şi se uită la mine.

- Ai făcut duş?

încuviinţez din cap. îmi umezesc buzele. încă nu şi-a făcut duş, dar am curăţat-o. Dar având în vedere unde am avut penisul, înţeleg de ce întreabă.

Summer îşi lasă capul în jos, părul îi cade peste faţă şi nu mai pot să văd nimic. îi simt buzele. Un sărut uşor. Mă linge. Gustă o picătură din sperma mea.

Geme. Ştie să-şi folosească gura.

Mă strânge cu degete firave şi începe să le mişte în sus şi în jos, odată cu gura. Mă întind şi o iau de păr, dându- i-l la o parte ca s-o pot vedea. Ce privelişte! Penisul meu îi umple gura în timp ce mi-l suge, iar trupul gol i se leagănă deasupra mea. Aş putea să-mi încep fiecare dimineaţă în acest fel şi nu m-aş plânge. Aş fi fericit pentru prima dată în viaţa mea.

Şi asta, doar datorită ei.

Nu durează mult până mă face să mă apropii de limită. Senzaţia familiară începe în câteva minute. Tot corpul mi se încordează, mai ales la baza coloanei. Până în vintre.

- Desfa-ţi picioarele, şopteşte şi fac ceea ce-mi spune.

Curios. Privind-o.

Summer se aşază între coapsele mele, cu mâna încă pe penisul meu şi începe să-mi lingă testiculele, lăsând dâre de foc în urma ei. Coboară mai jos, sub ele. Linge un loc interzis care mă face să trag adânc aer în piept, uimit de gestul ei îndrăzneţ.

Mă aplec ca să-i ofer acces. Mă linge acolo şi simt că iau foc de fiecare dată.

Gem şi vreau să închid ochii ca să mă bucur de fiecare senzaţie provocată de gura ei, dar nu vreau să pierd spectacolul pe care îl face pentru mine. Ceea ce face acum e o nebunie. Ceva murdar.

Extrem de sexy.

Mă atinge acolo cu mâna liberă, mă mângâie. Mă apasă cu fermitate. Exact cum i-am făcut şi eu noaptea trecută. Mă strânge tare de penis, care devine aproape mov sub strânsoarea ei. Rămân fără aer. îmi înţepeneşte tot corpul şi ard de nerăbdare când gura ei se apropie mai mult.

Mă linge peste tot şi îmi dau drumul ţipând, în timp ce ejaculez mai tare ca niciodată. Nu se mai termină. Şuvoaie de spermă curg peste tot pe pat. Pe mine. Se retrage, zâmbind leneş cu degetele pe penisul meu şi încerc să-mi revin după ce mi-a făcut.

Nu a fost doar un orgasm. A fost o experienţă religioasă.

Zâmbeşte arogant în timp ce mă studiază. în clipa asta e cu adevărat o regină, iar eu sunt un servitor amărât. Vulnerabil. Tremurând.

- Ai provocat un dezastru.

îmi aruncă în faţă propriile vorbe. Nu pot decât să mă uit la ea, incapabil să-mi găsesc cuvintele.

- Şi ţi-ai dat drumul atât de repede, râde, ca o sirenă. Ca tortura mea personală. Cuiva îi place să fie lins în fund.
- Ştiu o târfuliţă căreia îi place să mă lingă acolo, îi răspund, ştiind că o să considere asta un compliment.

Cuvintele mele o fac să strălucească.

- Trebuie să fac un duş.
- Vin cu tine.
- Nu ai făcut deja unul? ridică dintr-o sprânceană.
- Uită-te la mine. îmi deschid braţele şi gem când îmi dă drumul. Sunt un dezastru, aşa cum ai spus.
- Da, chiar eşti. Atunci hai cu mine. Se dă jos din pat, iar mâinile şi picioarele ei elegante îmi amintesc de o operă de artă în mişcare. O să te spăl, iar tu mă poţi spăla pe mine.
- Te spăl eu primul.

O urmez când intră în baie, punându-i mâna pe fundul perfect şi lovind-o cu palma, în timp ce sunetul răsună în camera goală. Tresare.

Eu mârâi.

Ce naiba fac?

CAPITOLUL 40

SUMMER

Când lucrurile par prea frumoase ca să fie adevărate, de obicei sunt. Şi ceea ce se întâmplă între mine şi Whit e pe cale să fie descoperit. Ne petrecem toată săptămâna împreună la proprietatea Lancaster, ne furişăm oricând putem, ne facem de cap în toate camerele, pe toate suprafeţele. Nu e uşor. Sunt atât de multe camere. Atâtea locuri în care să ne furişăm. Dar e insistent. Facem sex peste tot. în toate felurile posibile. Am febră musculară de la cât de mult mă pune să mă întind. Mă doare gura de la atâta sărutat şi atâta supt.

Dar nu mă plâng.

Nu e uşor să ne furişăm având în vedere că sunt atât de mulţi oameni în această casă. Servitori peste tot. Angajaţi. Asistenţi. Părinţii. Sylvie. Spencer.

A venit la petrecerea familiei Michaels, a adus-o pe Sylvie acasă şi nu a mai plecat. Părinţii lor nu au avut nimic de spus când a venit Spencer. Explicaţia a fost: Sylvie a adus o prietenă, aşa că şi Whit a adus un prieten, ceea ce e o prostie.

Eu sunt aici pentru Whit. Iar Spence e aici pentru Sylvie.

Mă simt vinovată de câte ori mă gândesc că mi-am abandonat prietena, dar nu îmi oferă niciodată ocazia să vorbesc cu ea despre asta. Mă evită. Ori de câte ori suntem una în preajma celeilalte, mă ignoră şi le acordă atenţie lui Whit, lui Spence sau oricui altcuiva e în apropiere.

Niciodată mie.

Până joi dimineaţă. Ziua Recunoştinţei. O găsesc pe Sylvie la parter, într-o cameră de relaxare care dă spre grădina imensă din spate, sorbind dintr-o cafea cu lapte pe care i-a pregătit-o cineva.

Adevărata prinţesă. Viitoarea regină. Ah, ce înseamnă să te cheme Lancaster! Să ţi se ofere totul, să ţi se plănuiască totul, să nu trebuiască să ridici nici măcar un deget sau să te gândeşti la ceva.

- Aici erai, spun veselă când intru în cameră. Te căutam.
- Da? Tonul ei precaut mă face să mă opresc. Credeam că îl cauţi pe fratele meu. Sau v-aţi săturat în sfârşit unul de celălalt şi de făcut sex după toată săptămâna?

Cuvintele îi sunt ca o palmă. Mă duc spre ea şi mă aşez pe scaunul din faţa ei.

- Eşti supărată pe mine.
- Bineînţeles că sunt supărată pe tine. Ai fost invitata mea întâi. Ridică dintr-un umăr. Ţi-am spus că am nevoie de tine. Că nu vreau să pleci de lângă mine şi asta ai făcut. Ştiu de ce ai venit cu mine... Ca să petreci timp cu Whit.

Vinovăţia e apăsătoare, ca o pătură udă. Mă învăluie şi mă oboseşte.

- îmi pare rău. Nu asta a fost intenţia mea. Eu şi Whit ne despărţiserăm...
- Nu-mi pasă ce aţi făcut tu şi Whit. Sau ce nu aţi făcut. Dar, după bârfele servitorilor, presupun că voi doi le-aţi făcut pe toate. îmi aruncă o privire dezgustată. Toţi vorbesc despre tine, să ştii. Bănuiesc că au resentimente pentru că trebuie să schimbe în fiecare zi aşternuturile pătate de voi.

Refuz să o las să mă umilească. în loc să devin defensivă, nu mai spun nimic. Mă analizează cu atenţie şi îmi aduce aminte de fratele ei, apoi oftează.

- Fiindcă am rămas singură după ce m-ai abandonat brusc, a trebuit să găsesc o altă strategie. De aceea l-am convins pe Spence să rămână cu noi. Oricum nu avea planuri de sărbători. Probabil ar fi tras pe nas prea multă cocaină şi ar fi făcut sex cu fete care aspiră să devină fotomodele şi care au rămas în oraş, spune Sylvie cu amărăciune.

Tot nu spun nimic şi mă întreb dacă au făcut sex deja.

Presupun că nu.

- Whit e copleşitor, înţeleg asta. Şi din ce am auzit, e foarte îndrăgostit de tine, spune Sylvie pe un ton arogant.

Mă încrunt.

- Ce ai auzit?
- La petrecerea familiei Leighton bârfa era în floare. Toată lumea a auzit discuţia ciudată dintre Monty şi

Whit, spune Sylvie privindu-mă de sus. Cum naiba l-ai atras pe Monty de partea ta atât de repede?

- M-a găsit plângând după o întâlnire pe care a avut-o cu nu ştiu ce atlet căruia îi place să-i facă sex oral, îi răspund cu sinceritate.

Sylvie izbucneşte în râs, iar asta îmi dă speranţă.

- Mi-l imaginez pe Monty spunând asta. Sunt sigură că a fost Ty Peters. E atât de exagerat cu masculinitatea lui, încât nu m-ar surprinde să îi placă să facă sex oral unui bărbat din când în când.

Nu am idee cine este şi nu contează. Nu pot să trec peste faptul că i-am rănit sentimentele lui Sylvie şi că am nevoie disperată să mă ierte. E singura care s-a purtat frumos cu mine. Una dintre singurele persoane de la internatul Lancaster care a făcut asta.

- Regret că te-am dezamăgit, îi spun, pe un ton cald. Nu am vrut să te rănesc, Sylvie. Doar că...
- Băieţii. Sunt minunaţi si enervanţi în acelaşi timp.

> > > » > r

Nu-i aşa? Şi, te rog, nu am nevoie de detalii când vine vorba de tine şi de fratele meu, spune. Am auzit destule în ultima vreme.

- Cum sunteţi tu şi Spence săptămâna aceasta? Vă bucuraţi unul de compania celuilalt? o întreb ca să schimb subiectul.
- Mi-aş dori să ne distrăm la fel de mult ca voi doi, spune tărăgănat, înainte să văd o urmă de dezamăgire pe chipul ei. E speriat de mine.
- Poftim? De ce?
- Crede că o să mă strice. Sunt fragilă, nu ştiai?
- Tu eşti cea care vorbeşte mereu despre moarte, îi amintesc.

Oftează şi ia o gură de cafea.

- Nu cred că am cum să câştig.

O privesc cum bea în continuare din cana delicată, apoi mă uit pe fereastră. E o dimineaţă însorită, dar vântul bate printre copaci şi face să se legene cu putere. Văd două siluete masculine în depărtare. De aceeaşi înălţime. Cu capetele apropiate. La început mi se pare că sunt Whit şi Spencer.

Dar nu, sunt Whit si tatăl său.

Mă încrunt şi îmi îndepărtez privirea, încercând să ignor nodul care mi se formează în gât. Stăm în tăcere, în timp ce Sylvie se uită pe telefon şi îşi bea cafeaua. Iar eu

îmi rod unghia mare în timp ce mă uit la Whit discutând cu tatăl său. Nu le văd feţele de la distanţa asta, dar îmi dau seama că amândoi sunt încordaţi. Asta mă sperie.

Nu pot să mă uit în altă parte, plină de îngrijorare. Tatăl lui îl influenţează foarte mult. Ceea ce e de aşteptat. Augustus Lancaster e un bărbat foarte puternic, iar Whit e moştenitorul numelui Lancaster. Va face orice vrea tatăl lui, fără să pună întrebări.

- Nu e de acord, spune Sylvie de nicăieri.

Whit face un pas în spate şi, chiar şi de la distanţă, îmi dau seama că e furios. Are tot corpul rigid şi gura deschisă. Ca şi cum nu s-ar putea opri din vorbit. Sau din ţipat.

- Cine nu e de acord?
- Tatăl meu. Nu e de acord cu tine. Şi sigur nu e de acord ca tu şi Whit să fiţi împreună. Mă uit la Sylvie şi văd că priveşte cu ochii mari şi buzele ţuguiate. Nu sunt sigură nici că e de acord să fii prietena mea.

Mă cuprinde neliniştea.

- Ce vrei să spui, Sylvie?

îşi pune cana pe măsuţa de lângă scaunul ei şi mă priveşte cu milă.

- Părinţii mei mi-au făcut morală la micul-dejun.
- Despre ce? întreb cu grijă.

Ridică din umeri.

- Despre tine. Şi despre Whit. Şi despre cum nu te vor aici, să strici totul.
- Ce să stric mai exact? întreb pe un ton slab.

Am tot aşteptat acest moment, dar cu trecerea timpului şi pe măsură ce săptămâna trecea, am crezut că am scăpat. De dezaprobarea lor.

Ce proastă sunt! M-am înşelat.

- Planurile lui Whit. Viaţa lui. N-ar trebui să faci parte din ea, spune Sylvie, ca şi cum ar fi atât de simplu.

Dar viaţa nu e simplă. Şi dintre toţi oamenii, ea ar trebui să-şi dea seama de asta.

- Nu te-ai săturat ca părinţii tăi să-ţi spună ce să faci? îţi controlează fiecare mişcare. Ai şaisprezece ani, Sylvie. Nu ai de gând să pleci de acasă? Să mergi la colegiu? Sau mama ta are ceva de spus şi în legătură cu viitorul tău? întreb pe un ton arogant.

Sylvie mijeşte ochii în timp ce se uită la mine şi îmi dau seama că am făcut o greşeală.

Am mers prea departe.

- Nu ştii despre ce vorbeşti şi nu ştii ce înseamnă să faci parte din această familie. Una dinte cele mai importante familii din ţară, dacă nu chiar din lume. Locul nostru e bine înrădăcinat în societate şi nu ne permitem să-l pierdem din cauza unei fete prostuţe, uşuratice care are ceva cu noi. Eşti mereu acolo. Ne priveşti ca o fetiţă mică şi tristă, şuieră Sylvie. La fel ca mama ta. Aşa am auzit.

Rămân cu gura căscată.

- Sylvie...
- Opreşte-te! Ridică o mână. Nu-ţi pasă de mine. Nu cred că ţi-a păsat vreodată.
- Nu e adevărat. Ai fost singura persoană de la internatul Lancaster care a fost suficient de drăguţă încât să mă bage în seamă, îi amintesc. Nimeni altcineva nu a vrut să fie prieten cu mine. Whit i-a convins pe toţi...
- Aşa e. I-a făcut pe toţi să te urască în timp ce eu mă gândeam cum să devin prietena ta ca să-l enervez. Zâmbeşte cu cruzime şi cred că e o minciună. Chiar a vrut să fie prietena mea, nu-i aşa? Mă uit cum ridică din nou cana şi mai soarbe o gură. Cred că ar fi mai bine să te întorci în campus puţin mai devreme. Să spunem... mâine, la prima oră?
- De ce?

O privesc surprinsă şi îmi doresc ca Whit să fie aici, cu noi. Mi-ar lua apărarea, nu-i aşa? I-ar spune lui Sylvie să nu mai fie o nenorocită.

Ar face asta?

Sylvie trânteşte cana pe măsuţă şi se apleacă, privindu- mă cu ochii mijiţi.

- Ascultă. M-ai folosit ca să petreci o săptămână singură cu Whit. Ca să i-o tragi şi să-l convingi că eşti femeia perfectă pentru el. Mereu am crezut că Whit e mai deştept de atât, dar e clar că ai un vagin magic pentru că nu se mai poate gândi la altceva. Iar acum ai reuşit să-l convingi cumva să fie împotriva a ceea ce vrea familia lui. Deschid gura, gata să mă apăr, dar continuă. Mama te urăşte. Spune că eşti fiica târfei care ne-a distrus familia, iar când spune asta şi când mă gândesc la ce faci cu Whit... la ceea ce-i faci lui Whit... ce ne faci tuturor... închide gura şi mă priveşte cu dispreţ. Nu pot decât să fiu de acord cu ea.

Mă ridic în picioare, rugându-mă să nu mă prăbuşesc la cât de tare îmi tremură.

- Sylvie. Te rog. Eşti singura mea prietenă. îţi jur că nu te-am folosit ca să mă apropii de Whit.
- Pe mine m-ai păcălit, spune, pe un ton plin de dezgust. îşi fereşte privirea şi se uită pe fereastră. Deja plănuiesc cum să scape de tine, sper că ştii asta. Mama nu vrea să te vadă la cină. O masă la care ar trebui să spunem pentru ce suntem recunoscători. A interzis asta.

A interzis. Probabil ar trebui să o ascult din moment ce e casa ei.

- Nu credeai cu adevărat că voi doi aţi putea avea o relaţie, nu-i aşa? Sylvie se uită din nou la mine, căutând ceva. Ah, uită-te la tine. Chiar credeai asta. Credeai că dacă faceţi sex constant e un semn de... iubire.

Simt că îmi dau lacrimile. Nu pot face asta. Nu pot să plâng. Nu pot.

N-osă plâng.

- Nu e, spune sec. A mai făcut asta şi înainte. Nu eşti prima. Şi cu siguranţă nu vei fi ultima.

Ne uităm una la alta. Expresia lui Sylvie e atât de rece.

- Ştii de cine îmi aminteşti acum? o întreb, pe un ton dulce, înşelător.

Sylvie ridică din sprâncene.

- De cine?
- De nenorocita de maică-ta. Eşti exact ca ea, Sylvie.

Mă întorc şi ies din cameră, alergând pe hol, cu
privirea împăienjenită din cauza lacrimilor. Nu înţeleg de ce Sylvie a trebuit să fie atât de rece. Cuvintele ei au fost ca un cuţit, care m-a rănit.

A fost doar o faţadă? Prietenia ei, relaţia mea cu Whit. Totul a fost fals?

Probabil că da.

Văd scările care dau spre aripa oaspeţilor şi alerg în sus, spre dormitorul meu când aud o voce.

- Summer, aş vrea să vorbesc cu tine. Ai o clipă?

Simt cum groaza îmi fulgeră pe şira spinării şi mă întorc ca să o văd în faţa mea pe Sylvia Lancaster, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni negri, largi şi un pulover deschis la culoare cu o broşă în formă de floare pe umărul drept. O bijuterie de la Chanel. Mai mult ca sigur. Părul blond şi drept e dat după urechi şi are buzele roşii.

Culoarea sângelui.

- Tocmai mă duceam în camera mea..., încep, iar ea zâmbeşte.

Nu e un zâmbet prietenos. Deloc.

- Nu-ţi voi răpi decât câteva minute. Promit. Te rog. Dă din cap. Ai vrea să vezi salonul meu?

L-am mai văzut. Whit m-a întins chiar ieri pe biroul imens, mi-a dat jos chiloţii şi mi-a făcut sex oral până am avut orgasm. Şi am gemut.

- Da. Vă rog, spun cu un zâmbet precaut.

Numai eu i-aş putea spune „vă rog” femeii care probabil mă va distruge cu câteva cuvinte bine alese. Sylvie deja a făcut asta. Abia mă mai pot ţine pe picioare.

Sylvia mă conduce dincolo de uşile duble ale salonul ei, deschizând-o pe una dintre ele. O urmez şi observ că nu închide uşa. Nu există intimitate.

Probabil nu-i pasă dacă cineva aude ce are de spus.

- Te rog, stai jos. îmi indică un scaun tapiţat, iar eu mă aşez, în timp ce ea se duce în spatele biroului, afişând acelaşi zâmbet plăcut. Te-ai simţit bine aici săptămâna aceasta?
- Da, răspund înclinând din cap, fără să înţeleg unde vrea să ajungă cu asta.
- Minunat. Sunt convinsă că turul lui Whit a fost foarte satisfăcător.

Zâmbetul ei nu dispare.

- Mi-a arătat o parte a proprietăţii, într-adevăr.
- Mă refer la celălalt tur. Cel în care faceţi sex pe unde apucaţi, nu? Ridică din sprâncene şi face semn către biroul ei. Chiar şi aici? Ce aţi făcut ieri? Sex? Ţi-a făcut sex oral? Sau poate tu lui?

Mă cuprinde groaza şi rămân fără aer. Mă uit la ea, incapabilă să răspund.

- Crezi că nu vede nimeni ce faci? Sunt oameni peste tot în această casă şi majoritatea lucrează pentru mine. Crezi că nu-mi spun ce se întâmplă? Ce văd? Ce simt? Ce miros? Nu suntem orbi, Summer. Te vedem. E destul de evident ce faci, spune Sylvia.

Clipesc, încercând să gândesc. E exact ceea ce mi-a spus Sylvie cu câteva minute mai devreme. Servitorii bârfesc. Văd totul. Cum aş putea să-mi scuz comportamentul în faţa acestei femei? Are dreptate. Am

făcut sex în toată casa. Ne-am sărutat pe la colţuri. Neam pipăit. Am râs. A fost minunat.

Să stiu că mama lui Whit a aflat tot ce am făcut e... devastator.

Faptul că ei ştiu strică totul.

- Manipularea fiului meu se încheie acum. Sylvia deschide un sertar şi caută ceva. Am găsit asta.

Jurnalul meu aterizează zgomotos în mijlocul biroului, îl privesc îngrozită înainte să mă uit la ea.

- De... de unde îl aveţi?

>

- Era în ghiozdanul lui Whit. E jurnalul tău. Nu te obosi să negi.

îl deschide, îl răsfoieşte si se duce la sfârsit. Locul în care sunt scrise cele mai întunecate secrete ale mele.

- Sunt foarte interesante detaliile pe care le-ai împărtăşit. Vrei să le auzi?
- Nu, spun eu, dar mă ignoră şi începe să citească.

E vina mea că au murit. Am dat peste lumânare când am ieşit din camera lui Yates. Am făcut-o intenţionat după tot ce mi-a făcut. în seara asta a fost mai brutal decât de obicei. Mi-a spus lucruri îngrozitoare. M-a ţinut în timp ce m-a violat. Am urât fiecare minut, dar am suportat. Am simţit cum furia creşte cu fiecare minut. Am plâns de frustrare când corpul m-a trădat şi am avut orgasm. Vai, cât de mult i-a plăcut asta! Doamne, îl urăsc!

După ce a terminat, i-am zis că îi voi spune tatălui său ce mi-a făcut, şi a râs.

A râs.

Am rămas acolo în linişte, ştiind că va adormi curând.

Şi asta a făcut. E atât de previzibil. în clipa în care l-am auzit sforăind, m-am strecurat din pat. M-am îmbrăcat cu lenjeria intimă, bucuroasă că încă aveam tricoul pe mine. Deja nu mai există preludiu şi nu mă mai dezbracă, trece direct la sex. După ce m-am îmbrăcat şi mi-am luat tot ce era al meu, am plecat din cameră.

Şi am dat intenţionat peste lumânarea de pe dulap.

M-am gândit că o să se trezească atunci când simte fumul. N-ar fi fost greu să stingă focul Avea o sticlă imensă de apă pe noptieră. Ar fi putut să-l stingă cu ea.

Dar nu s-a trezit. Focul a crescut în timp ce dormeam. Chiar şi eu am adormit, extenuată de furie. M-am trezit când mama mă scutura cu disperare. M-a luat de mână şi

aproape m-a târât afară. Yates şi fonas erau încă în casă. î-am lăsat acolo. Amândoi au murit în paturile lor. Poliţia ne-a spus mai târziu că a fost intoxicaţie cu fum. Probabil nu s-au mai trezit deloc, nu au aflat ce se întâmplă.

Dar eu ştiam.

î-am omorât.

Sylvia închide jurnalul cu o mână şi mă priveşte cu un zâmbet ameninţător.

- Eram pregătită să te plătesc, să ştii. îţi scrisesem un cec pentru o sumă generoasă.
- Nu l-aş accepta niciodată, spun cu convingere.
- Nu mai contează acum, pentru că nu mai trebuie să ţi-l dau. Asta e suficient. Ridică jurnalul. Vei pleca acum din această casă şi nu vei mai vorbi niciodată cu fiul meu. Ai înţeles?

Inima îmi bate nebuneşte şi îmi e greu să respir.

- Şi dacă nu fac ce vreţi?
- Atunci voi trimite asta la poliţie. Sau şi mai bine, celui care a investigat incendiul iniţial. Sunt convinsă că i-ar plăcea la nebunie să-l citească.
- Nu aţi face asta, o testez, dar ştiu deja răspunsul.
- Ba aş face-o, spune ferm şi deschide din nou sertarul, aruncând jurnalul înăuntru. Mama ta ar pierde totul. Casa, banii pe care i-a moştenit, prietenii, statutul social sau ce-a mai rămas din el. Totul. Ar fi falită, la fel ca înainte. Şi la fel ai fi şi tu. Ţi-aş putea distruge viaţa cu un singur telefon. Chiar vrei să rişti asta?

Nu spun nimic. Nu am ce să spun. Tot ce am scris în jurnal e adevărat. Cum a făcut rost de el? Şi mai rău, de ce l-a adus Whit cu el? De ce ar face asta? A fost şi el implicat de la început? A făcut asta ca să mă distrugă?

- Nu avea cum să dureze, aproape cântă, pe un ton moale şi privirea dură. Doar pentru că te-ai culcat cu fiul meu nu înseamnă că primeşti ceva din averea familiei Lancaster. Nu a funcţionat pentru mama ta. Nu va funcţiona nici pentru tine.

încep să plâng şi mă şterg cu degete tremurânde, furioasă că mă trădează emoţiile.

- Ai treizeci de minute la dispoziţie. O să te aştepte o maşină. Vreau să pleci înainte să sosească oaspeţii. Du- te şi pregăteşte-ţi geanta aia amărâtă. Acum.

Mă ridic şi mă grăbesc spre uşile duble.

- Nu încerca să-l găseşti pe Whit. Ştie deja că pleci, strigă după mine.

Cuvintele ei mă fac să tresar, dar nu mă întorc. Nu spun nimic. Ies pe hol şi o găsesc acolo pe Sylvie, ascultând conversaţia noastră.

- Sunt sigură că eşti fericită, îi spun şi mă îndrept spre camera de oaspeţi.
- Nu ştiam că are dovezi împotriva ta, jur, spune, venind după mine.

Mă întorc spre ea, făcând-o să se oprească.

- Nu minţi! Sunteţi cu toţii implicaţi în asta. Sunteţi atât de bolnavi încât nimic nu vă bucură mai mult decât să distrugeţi pe cineva. Ce dracu e în neregulă cu voi?

Sylvie deschide gura, dar nu spune nimic. Cred că am lăsat-o fără cuvinte.

- Nimeni nu v-a mai înfruntat pentru porcăriile voastre, nu-i aşa? Domnişoara „ah, sunt pe moarte". Care caută atenţie. Copilul mijlociu. Copilul uitat. Eşti demnă de milă, spun izbucnind cu toată furia reţinută. Sper că eşti fericită ca mama ta să te târască la toţi doctorii pentru tot restul vieţii tale scurte şi mizerabile.

Mă îndepărtez de ea, văzând şiroaiele de lacrimi pe chipul ei. Mă simt prost, dar nici nu-mi pasă. Sunt prea rănită. Mă simt folosită. Distrusă.

De toţi.

Nu-mi ia mult să îmi fac bagajele. Nu am adus prea multe. Tot ce am cumpărat cu Sylvie, destul de multe lucruri, au rămas pe patul nefacut. Nu vreau nici unul din presupusele ei cadouri. îmi arunc geanta peste umăr şi ies din casa asta stupidă, ridicol de mare, cu capul sus.

Lângă maşină mă aşteaptă acelaşi şofer care ne-a adus aici. îmi deschide uşa şi urc în maşină, ţinându-mi geanta cu mine, deşi s-a oferit s-o pună în portbagaj.

Nu am încredere în nimeni cu lucrurile mele. Sunt convinsă că el m-a dat de gol la Sylvia Lancaster. I-a povestit ce am făcut cu Whit pe bancheta din spate a maşinii. De ce nu am folosit maşina lui Whit? Am fost atât de proşti!

Neatenţi.

Mergem de-a lungul aleii şerpuitoare şi analizez peisajul când trecem pe lângă el. Perfect. Rece. Lipsit de viaţă.

Exact aşa mă simt. Moartă pe dinăuntru.

Ne apropiem de porţi şi se deschid imediat, văzând o altă maşină care aşteaptă de partea cealaltă. Un Rolls Royce elegant, condus de un bărbat atrăgător. Alături de o femeie frumoasă în dreapta. Când trecem pe lângă ei, zăresc capul blond al unei persoane aflate pe bancheta din spate, iar privirile noastre se întâlnesc pentru o clipă.

Leticia. Familia ei vine la cina de Ziua Recunoştinţei.

Bineînţeles.

- Mă scuzaţi, îi spun şoferului, care se uită la mine prin oglinda retrovizoare. Mă puteţi duce la gară?
- Am primit ordine clare să vă duc direct la internatul Lancaster.
- Aş prefera să mă duceţi la gară. Trebuie să merg să o văd pe mama. Stă în Manhattan, îi spun pe un ton ferm. Vă rog.

Conduce pentru o vreme, ţinând mâinile în poziţia perfectă pe volan. Şi eu am permis, dar nu am încă şi carnetul de şofer[2]. Ce rost are atunci când stai în oraş? Nam avut niciodată nevoie de el.

Mi-aş fi dorit să-l am acum.

- Vă voi duce la gară, spune în cele din urmă.

Mă prăbuşesc pe banchetă uşurată.

- Vă mulţumesc, murmur şi scot telefonul ca să văd dacă am vreun mesaj de la Whit.

Bineînţeles, nu am nici unul.

CAPITOLUL 41

WHIT

Intru în casă şi o caut imediat pe Summer. O caut la parter, în noul ei loc preferat. La bibliotecă, unde am găsit-o ghemuită pe scaunul mare, citind o carte din colecţia familiei mele. în camera noastră de oaspeţi preferată de la etaj, cea cu un pat imens, unde am făcut sex de nenumărate ori.

Dar nu e nicăieri.

Mă plimb prin aripa de vest, uitându-mă în fiecare cameră cu uşa deschisă, aşteptându-mă să apară oricând. Să mă privească zâmbind şi să-mi spună: „Te-am prins", înainte să o sărut.

N-o găsesc.

Uşa camerei ei e închisă şi îmi dau seama că a plecat înainte să primesc confirmarea. Brusc, mă simt gol. Inima mi se opreşte când pun mâna pe clanţă şi număr până la trei înainte să intru.

Lucrurile ei nu mai sunt aici. Doar o grămadă de haine în mijlocul patului nefacut. Patul în care am făcut sex noaptea trecută.

Pe noptieră e o hârtie împăturită cu numele meu pe ea.

WHIT

Mă încrunt şi o desfac, văzând că e tipărită. Ce ciudat!

Trebuie să plec. Mi-am dat seama în dimineaţa aceasta că nu vreau să fiu cu tine. Ştiu că viaţa ta e plănuită în totalitate, iar eu nu am loc în ea. Deşi mi-a plăcut timpul petrecut alături de tine, ştiu că nu va dura. Aşa că plec acum, înainte să ne rănim prea mult. Oricum eşti al Leticiei. Ea e destinul tău.

îmi pare rău pentru scrisoarea tipărită, dar îmi tremură mâinile prea mult ca să scriu. Am găsit o imprimantă în biroul tatălui tău şi am scris această scrisoare în notiţele telefonului.

Ai grijă de tine,

Savage

Mototolesc hârtia şi îmi încleştez pumnul când ies din cameră. Nu mă opresc până nu ajung în salonul mamei mele, simţindu-i mirosul dinainte să intru. Nu sunt sigur de unde am ştiut că va fi acolo. Dar ştiam sigur că nu e în bucătărie, pregătind masa.

Nu ştie să gătească.

Nu mă obosesc să bat la uşile întredeschise. Intru direct şi arunc spre ea hârtia mototolită. Ridică privirea în ultimul moment, rămânând cu gura căscată, chiar înainte ca hârtia să o lovească în nas şi să cadă pe birou.

- Whit! ’

Pare furioasă.

Perfect. Suntem pe un plan egal. Emoţiile noastre se potrivesc.

- Ce i-ai făcut? Vreau să ştiu.

Mama nici măcar nu se uită la hârtia mototolită.

- La cine te referi?
- Ştii la cine, îi răspund printre dinţi.

Mama oftează. Dă hârtia la o parte ca să-şi pună mâinile pe birou.

- Dragule, era evident că asta o să se întâmple.
- Ce să se întâmple?
- Că... oricum ai vrea să o numeşti, avea să te părăsească pentru altcineva.
- Despre ce dracu vorbeşti? Ce i-ai făcut? Ce i-ai spus?

Vocea mea e plină de furie.

- Ea a venit la mine.

Mama stă mai dreaptă, elegantă ca întotdeauna. Perfect echilibrată. Nimic nu o tulbură. Nici măcar atunci când a aflat că soţul ei o înşela de mai bine de zece ani cu numeroase femei nu şi-a pierdut minţile şi nici nu a ţipat.

E exasperantă când e atât de calmă.

- Cine a venit la tine? Summer?
- Da. Nu am vrut să-ţi spun asta, dar mi-a cerut bani şi a spus că dacă nu-i primeşte, se va duce la poliţie şi va spune că ai violat-o.

Aruncă bomba complet calmă.

Văd roşu în faţa ochilor. Oare Summer chiar ar face asta? Am violat-o? Ce glumă e asta? Să se ducă la poliţie atunci! Mereu a fost de acord.

- Da, ştiu. Crede-mă, toată lumea mi-a povestit de zbenguielile voastre din toată casa.

încep să mă plimb prin salon, cu mâinile în păr, dat peste cap de ceea ce tocmai mi-a spus mama. Mi se pare greu de crezut. De dimineaţă eu şi Summer ne-am trezit în pat, îmbrăţişaţi. îşi ţinea capul pe pieptul meu, iar eu mă jucam în părul ei. Am vorbit despre lucrurile pentru care suntem recunoscători cu ocazia sărbătorii, fiecare dintre noi a vorbit despre celălalt, şi mi-am dorit atât de mult să-i spun că sunt recunoscător pentru că a apărut în viaţa mea.

Sunt un idiot.

- Chiar a ameninţat că se duce la poliţie?

Mă opresc şi mă uit la mama, frumoasă şi lipsită de emoţie.

- Da. Bineînţeles că a făcut asta. Mi-a cerut bani, iar eu i-am dat. Apoi a plecat. îşi coboară puţin privirea spre hârtia mototolită de pe birou. Presupun că asta e de la ea.

Am o revelaţie. Nu cred că Summer ar face vreodată asta. Nu după tot ce am trăit împreună.

- Eu am presupus că scrisoarea e de la tine.

Mama e o actriţă excelentă. Pot să recunosc asta. Nici măcar nu clipeşte când o acuz.

- De ce ai crede că scrisoarea e de la mine?

Mă duc spre biroul ei şi desfac hârtia ca să o pot citi.

- „Ea e destinul tău." O privesc cu subînţeles. Eşti singura care ar spune aşa ceva.
- La cine se referă? La Leticia? întreabă ea calmă.
- Vai, cum ai ghicit? Da, la Leticia. Şi s-a semnat „Savage". N-ar face niciodată aşa ceva.
- Nu acesta este numele ei de familie? Nu aşa îi spui?

Nu mai fac asta. Nu-i mai spun aşa. Şi nu vorbeşte niciodată despre ea folosindu-şi numele de familie. Niciodată. E ceva ce fac doar eu. E Summer. Summer a mea.

- Tu ai scris asta.
- Ba nu.
- Nu a încercat să te şantajeze.
- Ba da. I-am dat o sută de mii de dolari ca să plece de lângă tine. Atât. Atât valorezi pentru ea, spune mama, cu acelaşi ton şi expresie calme.
- Nu te cred. Mototolesc hârtia şi o arunc din nou spre ea, dar de data aceasta se fereşte şi hârtia aterizează pe jos. Mă duc să o caut.
- Să nu îndrăzneşti.
- Ba da. La naiba cu cina ta de Ziua Recunoştinţei. Plec. Mă întorc să ies din cameră, dar e rapidă. Mă urmează până la uşi şi se pune în faţa mea, închizându-le în urma ei. Dă-te la o parte.
- Nu. Nu pleci nicăieri. Cina începe în câteva ore. Leticia şi familia ei tocmai au ajuns.
- Ai invitat-o pe Leticia şi familia ei la cina de Ziua Recunoştinţei? o întreb uimit.
- Bineînţeles. A fost ideea tatălui tău, ca să fiu sinceră. S-a gândit că ar fi o dovadă că sunteţi încă dedicaţi unul celuilalt, îmi explică.
- N-o să mă căsătoresc cu ea.
- Ba da.
- Ba nu! izbucnesc şi mă doare gâtul, dar văd în sfârşit o reacţie de la mama. Se lipeşte de uşi, speriată. N-o să mă căsătoresc cu ea. I-am spus asta foarte clar tatălui meu mai devreme. A spus că e în regulă. E viaţa mea. E alegerea mea.

- Doar îţi cânta în strună, dragule. Ştia ce se întâmplă între tine şi târfuliţa aceea şi încerca să-ţi distragă atenţia ca s-o facem să plece fără să te bagi. Crede-mă, îţi e mai bine fără ea în viaţa ta.
- De unde ar fi ştiut el că Summer a venit la tine să te ameninţe? o întreb. Ceea ce spune mama nu are sens. Şi ştie asta. Am prins-o. Expresia de pe chipul ei îmi confirmă acelaşi lucru. Ai mituit-o, îi spun când încep să înţeleg totul. I-ai oferit bani ca să plece.
- Iar ea a acceptat. Mama ridică bărbia, îngâmfată ca întotdeauna. Nici măcar nu a ezitat. Ce spune asta despre caracterul ei?
- Dă-te din calea mea! îi spun pe un ton grav.

Se încruntă la mine, dar nu se mişcă.

- Mamă. Mă apropii de ea şi îi pun mâinile pe corpul tremurând. Dă-te la o parte.

O împing într-o parte şi deschid uşile, găsind-o pe Sylvie care trage cu urechea, ca de obicei.

- Şi tu ai avut ceva de-a face cu asta? o întreb când trec pe lângă ea.

Se ia după mine, reuşind să ţină pasul în ciuda stării ei, aparent precare, de sănătate.

- Nu face prostii pentru fata aceea, Whit. Nu merită.
- Văd că mama a intrat şi în capul tău, şuier şi încep să cobor scările.

Sylvie ţine pasul cu mine.

- S-a folosit de mine ca să ajungă la tine. Nu-ţi dai seama? Nu vrea decât banii noştri.
- Banii noştri. Mă opresc la mijlocul scărilor. Sylvie se opreşte cu o treaptă mai sus. Da, e atât de disperată după bani încât mi-a cerut mereu cadouri. Nu am cheltuit nici un ban pentru ea, Sylvie. Nici măcar un ban.
- Nu-i căuta la tine. De ce crezi că a venit aici cu mine? Şi ce a reuşit venind aici? Sylvie dă din mâini, făcând semn către holul imens în care ne aflăm. încearcă să priveşti locul acesta prin ochii ei. Uită-te la el. E tot ceea ce ştim, dar pentru ea e mai mult decât îşi putea imagina. Vrea o parte din asta. Din noi.
- Ţi-ai bătut joc de ea, nu-i aşa? întreb pe un ton rece. Letal. îmi iubesc sora, dar ştiu de ce e în stare. Până la urmă face parte din familia Lancaster. Ai fost geloasă când m-a ales pe mine în defavoarea ta şi uită-te la tine. Eşti rănită şi vrei să o răneşti şi tu. Fără să-ţi pese că are sentimente. E o fiinţă umană, Sylvie. Erai prietena ei.
- Cum, aşa cum erai tu iubitul ei?

Sylvie ridică dintr-o sprânceană.

Inspir adânc şi simt cum mi se umflă nările când expir.

- Ceea ce e între mine şi Summer nu poate fi definit.
- Aha! Ce convenabil! îşi înfige degetul în faţa mea. Sa folosit de mine. Şi te-a folosit şi pe tine. Doar că nu vrei să recunoşti.

O privesc cum aleargă pe scări, strigându-l pe Spence când ajunge jos. îl aud când îi răspunde, urmat de râsete şi clinchete de pahare, iar ea pleacă în direcţia aceea. Sunt convins că socializează cu noii noştri oaspeţi.

Mama coboară în acelaşi moment şi mă priveşte cu ochii mijiţi.

- Dacă mă atingi, îi spun tatălui tău.

îmi dau ochii peste cap, dar nu spun nimic.

- Şi vino cu noi. Cina va fi servită în curând. Trebuie să vii să o saluţi pe Leticia şi pe familia ei înainte să mâncăm.

Vorbeşte de parcă ar fi un ordin. De parcă ar trebui să fiu imediat de acord cu ea.

După ce coboară ultima treaptă se întoarce spre mine şi mă priveşte din cap până în picioare.

- Du-te şi schimbă-te. Arăţi de parcă ai ieşi la alergat.
- Du-te dracului, mormăi printre dinţi, dar nu mă aude.

Mă întorc şi urc scările, dar nu mă duc în camera mea.

Mă duc înapoi în salonul mamei mele.

Uşile sunt încuiate şi zgâlţâi clanţa frustrat. Una dintre menajere iese în clipa aceea din camera lui Summer şi vine direct spre mine. Când mă vede, se opreşte şi mă priveşte cu ochii mari.

- Ai cheile? o întreb cu un zâmbet prietenesc. Trebuie să intru aici.

Se apropie de mine cu grijă, ca şi cum i-ar fi frică.

- E biroul mamei dumneavoastră.
- Mi-am uitat portofelul înăuntru, îi spun şi mă sprijin de tocul uşii, încercând să par relaxat. N-o să-i pese. Aş ruga-o să deschidă uşa, dar au început deja să sosească oaspeţii.

Menajera îşi muşcă buza de jos, bagă mâna în buzunar şi scoate un set de chei. Lucrează aici de câţiva ani. îi recunosc faţa. E drăguţă. Tăcută. Nu face probleme. Angajatul ideal, după standardele mamei mele.

- Poftiţi, spune ea când deschide uşa.
- Mulţumesc, îi spun sincer. Apreciez ajutorul.

Intru în cameră şi închid uşile cât pot de încet. Analizez camera şi mă concentrez asupra biroului. îmi aduc aminte cum Summer stătea întinsă pe el ieri după- amiază, cum soarele strălucea pe pielea ei, iar corpul dezbrăcat era învăluit de o lumină aurie. Cu gura între picioarele ei, văzând cum se zbate sub mine.

Doamne, ce frumoasă era!

Iar acum a plecat.

Cu cât mă uit mai mult la birou, cu atât îmi dau seama...

Că e ceva acolo.

Simt asta.

Mă aşez pe scaunul ei şi încep să umblu prin sertare. La început nu găsesc nimic interesant. Sunt pe cale să renunţ când deschid sertarul de jos, din partea stângă, dar nu văd decât dosare.

Ceva îmi spune că ar trebui să mă uit printre ele. în ele. Le verific, unul câte unul, şi dau de un carnet negru, gros. Un jurnal.

Jurnalul lui Summer.

Inima îmi bate nebuneşte şi îl deschid, descoperind scrisul familiar. Paginile pe care le-am citit deja. L-am adus cu mine ca să-l ţin în siguranţă. Nu am vrut să-l las în camera de la şcoală şi m-am gândit că e mai bine să-l iau cu mine.

A fost o greşeală. Normal că mama a umblat prin lucrurile mele. Normal că l-a găsit. Sunt sigur că a citit fiecare cuvânt şi le-a folosit împotriva lui Summer.

Mama e o nenorocită vicleană. Sora mea se pregăteşte să devină ca ea.

Iau jurnalul cu mine şi aşez toate lucrurile la loc pe biroul mamei mele. Le las exact aşa cum le-am găsit. Ies din salon şi încui uşile în urma mea, apoi mă duc în dormitor şi ascund jurnalul înainte să mă schimb. Mă duc la baie şi mă pieptăn. Mă spăl pe faţă. Mă dau cu puţin parfum şi zâmbesc în oglindă.

Pare mai mult o grimasă, dar e în regulă. Pot să mă prefac la aşa-numita cină de familie, iar în clipa în care se termină, plec.

Trebuie să o găsesc pe Summer.

Dacă vrea să fie găsită.

CAPITOLUL 42

SUMMER

Ajung acasă la mama seara târziu, extenuată după evenimentele emoţionale de astăzi şi după drumul lung cu trenul. Intru în livingul întunecat, fericită că am păstrat cheia ca să pot intra aici.

îmi dau seama brusc că nu sunt singură. Se aud voci dinspre hol. Din dormitor. Un bărbat şi o femeie.

Mama mea si... oricine e cu ea.

S-a întors din Caraibe şi nici măcar nu mi-a spus. Nici nu mi-a urat sărbători fericite.

Tipic.

îmi las geanta pe podeaua din sufragerie şi mă duc spre hol, strigând ca să o avertizez.

- Mamă! Sunt acasă!

Vocile se opresc.

- Summer, tu eşti?

-Da.

Mă duc spre dormitorul meu, deschid uşa şi aprind lumina. Arată exact cum l-am lăsat. Are un aer închis. Pare că nimeni nu a mai intrat aici de luni de zile, lucru care sigur e adevărat. Mă aşez pe marginea patului şi îmi rod unghia mare, ridicând privirea când mama apare în pragul uşii, îmbrăcată doar într-un halat de mătase.

- Ce cauţi aici? întreabă gâfâind, dându-şi părul de pe faţă, cu obrajii îmbujoraţi.

Mă încrunt.

- Nu te bucuri să mă vezi?
- Nu mă aşteptam să te văd. Zâmbeşte, dar fals. Mă bucur că ai venit acasă, dar nu trebuie să te duci la scoală luni?
- Nu mă mai întorc.

M-am hotărât în tren, în drum spre casă, după ce mi sa descărcat bateria telefonului si mi-am dat seama că am

uitat încărcătorul în camera de oaspeţi. Am avut mult timp să mă gândesc. Şi mi-am dat seama că nu mă pot întoarce acolo să dau ochii cu toată lumea. Cu Sylvie.

Cu Whit. Mai ales cu Whit.

- Cum adică nu te mai întorci?

Mama se încruntă, jucându-se absentă cu cordonul halatului din jurul taliei.

- S-au întâmplat prea multe lucruri, vreau să absolv mai devreme. Am suficiente credite, deci cred că pot, îi spun şi mă întind pe pat. Nu mai pot să fac asta.
- Ce să faci? întreabă confuză.
- Să mă duc la şcoală. Să mă prefac că sunt normală. Nu sunt. Sunt bolnavă. Nu pot să înfrunt repercusiunile a ceea ce am făcut. Trebuie să merg la terapie, spun spre tavan, gâtuită de lacrimile care stau să curgă. Mă simt atât de vinovată în legătură cu incendiul. Cu ce s-a întâmplat. Cu ce am făcut.

Se uită peste umăr înainte să intre în cameră şi să închidă usa în urma ei.

- Ai promis că n-o să mai vorbim niciodată despre asta.
- Mă macină, plâng şi închid ochii, încercând să nu-mi amintesc, dar nu reuşesc. Nu pot înceta să mă gândesc la asta.

Aproape reuşisem, dar mulţumită Sylviei Lancaster nu mă pot gândi la altceva de atunci. Să ştiu că a aflat ce s-a întâmplat mă îngrozeşte. Aş putea merge la închisoare. Şi as merita asta. Ceea ce am făcut... a fost oribil. Am luat

viaţa unui om. A doi oameni. A unuia pe care îl uram şi a unuia care însemna totul pentru mine.

Am făcut atât de multe greşeli! Merit să fiu pedepsită pentru ele.

Lacrimile încep să-mi curgă când mă gândesc la Jonas şi la toate lucrurile pe care le-a făcut pentru mine. N-am apucat să-i mulţumesc că mi-a schimbat viaţa.

Desi mi-a schimbat viata si în alte feluri, întunecate,

aducându-l pe Yates în viaţa mea.

- Draga mea. Vine spre pat şi se aşază pe marginea lui, suficient de aproape încât să îmi ia obrajii în palme şi să mă facă să mă uit la ea. N-ai făcut nimic.
- Ba da. Eu am pornit incendiul. Am trântit lumânarea. Ştii asta, îi spun şi încep să plâng cu adevărat.

Mă trage aproape, ţinându-mă în braţele ei. îmi lipesc faţa de gâtul ei şi mă descarc. Plâng, nu numai din cauza a ceea ce am făcut, ci şi pentru ce am pierdut, mai ales în ultimele luni, în ultimele ore. L-am avut pe Whit în viaţa mea şi l-am pierdut din cauza a ceea ce am făcut în trecut. L-am iubit.

încă îl iubesc.

Şi l-am pierdut.

Incendiul şi secretele mele mă vor afecta toată viaţa. Poate e momentul să fiu sinceră.

- N-a fost vina ta, murmură în părul meu, atât de încet încât aproape nu o aud. N-a fost niciodată vina ta. Nu lumânarea aceea pe care ai răsturnat-o a provocat incendiul.

înţepenesc în braţele ei, depărtându-mă suficient de mult încât să mă pot uita în ochii ei.

- Despre ce vorbeşti?

îmi dă laoparte părul de pe faţă şi mă priveşte serioasă.

- Ştii că eram furioasă în seara aceea. Eu şi Jonas ne certaserăm din nou. Mi-a spus că vrea să divorţăm. Se săturase de mine. Nu mă putea ierta pentru ce făcusem cu Augie, chiar şi după tot ceea ce fusese între noi.

Faptul că îl pomeneşte pe Augustus Lancaster îmi provoacă un nod în stomac.

- Te-am văzut ieşind din camera lui Yates, spune şi îşi fereşte privirea, uitându-se în gol, parcă pierdută în amintiri. Am avut suspiciuni legate de voi doi, dar nu am vrut să cred. în adâncul sufletului înţelesesem ce se petrece. înţelesesem, dar nu ştiam cum să opresc totul. M-am gândit că poate... vrei să ai o relaţie cu el.

Ochii mi se umplu de lacrimi şi vreau să ţip la ea. Era ultimul lucru pe care îl voiam. Şi dacă bănuia, de ce nu a încercat să-l oprească? De ce nu mi-a spus nimic? De ce nu i-a spus nimic lui Yates? Lui Jonas?

Pentru că e o egoistă. Insensibilă.

Prea interesată doar de problemele ei.

- Când te-am văzut ieşind din camera lui, m-am dus să-l iau la întrebări. Dormea şi am văzut lumânarea

căzută, flacăra pâlpâind în ceara topită. Nu avea să pornească un incendiu, Summer. Nu avea cum să se întâmple asta.

- Şi atunci cum a pornit? şoptesc, speriată şi nerăbdătoare să aud o explicaţie.
- Am ridicat lumânarea, am pus-o la loc şi am răsturnat-o pe cea de lângă ea, făcând zgomot. Suficient de mult încât să-l trezesc pe Yates. A devenit foarte defensiv când şi-a dat seama că sunt în camera lui. A întrebat unde eşti şi ce ştiu. I-am spus că ştiu totul, deşi nu era adevărat. Nu erau decât presupuneri.

Mijeşte ochii şi nu pot decât să-mi imaginez că îşi aminteşte noaptea aceea.

- Ai spus asta?

Mama încuviinţează din cap.

- A spus că eşti o târfa. Că tu ai vrut-o. Că l-ai implorat. A spus că nu a putut să reziste pentru că eşti atât de frumoasă. De parcă era vina ta. Unii bărbaţi aşa sunt. Niciodată nu-şi asumă responsabilitatea pentru faptele lor. Apoi a început să vorbească despre mine. Să- mi spună că îi va zice tatălui său că m-am furişat în camera lui. De parcă aş fi vrut să, nu ştiu, să-l violez. Serios? Când am râs, s-a înfuriat. Mi-a spus că sunt o târfa care se foloseşte de tatăl lui pentru bani. Atunci am luat unul dintre sfeşnicele de fier şi l-am lovit cu el în cap.

Icnesc, şocată de mărturisirea ei.

-Ce? ’

- L-am omorât. încuviinţează din cap şi se uită la mine. Aşa am crezut. Era atât de mult sânge, draga mea! Atât de mult sânge! M-am panicat. N-am ştiut ce să fac. M-am dus şi m-am spălat. M-am schimbat în haine curate. Apoi m-am dus în camera lui şi am trântit câteva lumânări, asigurându-mă că iau foc draperiile. Dar s-a întâmplat atât de repede! Prea repede. Focul s-a ridicat pe perete şi a înghiţit draperiile, transformându-le în cenuşă şi am ştiut. Trebuia să ieşim de acolo. Am fugit din camera lui şi am venit după tine, iar restul poveştii îl ştii.

Mă uit la ea, copleşită de o multitudine de emoţii în timp ce mă gândesc la cuvintele ei şi la ce înseamnă. în tot acest timp m-a lăsat să cred că eu i-am omorât. M-a lăsat să cred că eu am pornit incendiul, când de fapt ea a făcut asta.

Mama a făcut asta. A provocat incendiul. I-a omorât.

Şi a fost dispusă să mă lase să port povara vinovăţiei şi a fricii.

- De ce m-ai lăsat să cred că eu sunt cea responsabilă?

- Nu puteam să-ţi spun ce i-am făcut lui Yates. Te-ai fi speriat. Te-ai fi dus la poliţie. Aş fi la închisoare acum dacă ai fi făcut asta. Nu puteam să risc, îmi explică.

- Dar şi eu aş fi putut ajunge la închisoare, îi amintesc.

- Din punctul tău de vedere a fost un accident. Nu ai vrut să se întâmple asta. Nu ai fi fost niciodată condamnată, spune, ignorând protestul meu. Slavă Domnului că trupul a fost complet ars. Rezultatele autopsiei nu au fost concludente.

- Mi-ai spus că a murit din cauza intoxicaţiei cu fum.

Mintea îmi e tulbure încercând să-mi amintesc toate
detaliile din seara aceea şi ce a urmat. îmi amintesc anumite lucruri. Altele sunt confuze sau pierdute din cauza şocului.

Alte lucruri le-am uitat pentru totdeauna.

- Era fum în plămânii lui, iar asta a arătat că era în viaţă în timpul incendiului. Dar nu ar fi supravieţuit niciodată loviturii mele. Sau ar fi rămas cu sechele cerebrale şi conectat la aparate pentru tot restul vieţii. Expresia ei devine amară. I-am făcut o favoare nenorocitului. Cum a îndrăznit să profite de tine, şi-ncă atât de mult timp?

Când o aud, îmi dau seama că a ştiut mereu. A ştiut şi nu a făcut nimic ca să-l oprească.

Dezamăgirea mă copleşeşte şi îmi duc mâna în dreptul stomacului, rugându-mă să nu vomit. Nu i-a păsat suficient de mult încât să-l oprească. Nu a făcut nimic ca să mă protejeze. Am fost singură atât de mult timp. Mai mult decât mi-am dat seama.

- După un timp nu a mai fost nevoit să mă forţeze, recunosc şi îmi plec capul de ruşine. Mi-a fost mai uşor... să accept.

Mă mângâie pe spate.

- E o lume crudă, draga mea. Bărbaţii ne folosesc. Sper să nu ţi se mai întâmple niciodată asta.

Sfaturile ei sunt goale. Am fost traumatizată şi molestată de fratele meu vitreg, şi asta e tot ce are de
spus?

Incredibil.

Mă gândesc la Whit şi la cum m-a folosit şi el. M-a folosit şi l-am lăsat. Ba mai mult, mi-a plăcut. Aş putea să-i spun despre relaţia noastră, dar mi-e frică de ce ar face.

Nu am încredere în ea. Cum aş putea? Mi-e greu să recunosc, chiar şi faţă de mine însămi, dar ştiam asta de ceva timp. Doar că nu ştiam cât de departe a mers ca să mă protejeze... şi să se protejeze pe ea.

Mă încrunt. Mai mult pe ea decât orice altceva... Nu a fost niciodată vorba despre mine. Poate să spună că a făcut-o din cauza a ceea ce-mi făcea Yates, dar eu ştiu adevărul.

Era pe punctul de a-l pierde pe Jonas. De a-şi pierde statutul social. Banii. Călătoriile. Toată viaţa. Nu a putut suporta gândul ăsta. Aşa că i-a omorât pe amândoi.

Şi a devenit singura moştenitoare a averii lui Jonas.

- De ce nu vrei să te întorci la internatul Lancaster? mă întreabă.

Numele Lancaster e ca un cuţit în inimă.

- Nu pot, mamă. Urăsc şcoala aia şi pe toată lumea din ea.

Cu excepţia unei singure persoane. Şi e la fel de rău ca toţi ceilalţi. M-a folosit. La fel ca mama lui. Şi ca Sylvie.

Doamne, Sylvie! Cât venin era în vocea ei! Ce cuvinte crude mi-a spus! Eu o ador, dar ea mă urăşte.

Toţi mă urăsc.

- Nu mă pot întoarce, spun pe un ton ferm. Nu mă întorc. Şi nu mă poţi obliga. O să merg la şcoala publică de aici. O să dau testele. O să fac orice. Doar... nu încerca să mă convingi să merg înapoi. Va fi o pierdere de timp.

- Bineînţeles că nu, spune şi îmi mângâie spatele. Sunt de acord cu sugestia ta de mai devreme. Sunt convinsă că ai suficiente credite să absolvi mai devreme. Poate îţi poţi lua un an de pauză înainte să mergi la facultate.

- M-ai lăsa să fac asta? o privesc cu speranţă şi îmi dau seama că dacă joc cum trebuie, o să mă lase să evadez.

- Ai putea călători, spune, căzută pe gânduri. în Europa, la primăvară. Să admiri peisajele. Să vezi lumea. Facultatea e minunată, dar experienţele de viaţă sunt la fel de importante, dacă nu mai importante.

- Vreau asta, îi spun şi mă sprijin de ea.

Mă ia în braţe şi mă ţine strâns. N-am mai făcut asta de ani de zile. Nici nu-mi amintesc ultima dată când m-a îmbrăţişat. Şi, deşi nu am încredere în ea, am nevoie de asta. De alinare.

- O să-ţi ofer asta.

Se aude o voce înfundată de pe hol. Gravă şi masculină, strigând-o pe mama.

- Janine? Unde eşti?

Mă îndepărtez de ea, confuză.

- Cine e?

Zâmbeşte.

- Howard. Am fost cu el în Caraibe. Dar nu spune nimic... Soţia lui e în Florida cu copiii. Crede că el e în oraş, la muncă.

- Of, mamă!

Sunt convinsă că e un idiot bogat care i-a oferit bani ca să se culce cu el, iar ea a căzut în plasa lui. Aşa începe mereu. Nu se poate abţine. Aşa crede că ar trebui să înceapă relaţiile.

- E altfel de data asta.

îmi amintesc că asta a spus şi despre Jonas. La început, când eram mică, m-a întrebat dacă vreau un frate mai mare. Fusesem atât de încântată, disperată să am o familie, încât am acceptat, gândindu-mă că era cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla.

Dar Yates a devenit cel mai mare coşmar al meu.

Se aude un ciocănit la uşa dormitorului meu.

- Janine? Ce faci?

- Vin imediat! strigă ea. Lasă-mă puţin.

El pleacă şi aud cum închide uşa dormitorului.

- Rămâne peste noapte? o întreb după ce a plecat.

- Bineînţeles că rămâne. De ce nu? zâmbeşte. Mă mai îmbrăţişează o dată înainte să se ridice. Vorbim dimineaţă, bine? Şi o să sun la şcoală luni la prima oră.

- Chiar n-o să mă obligi să mă întorc? o întreb cu speranţă.

Clatină din cap.

- O să-ţi dau orice vrei. Măcar atât pot face după...

Nu continuă şi nici eu nu spun nimic. îmi e datoare şi
ştie asta. îmi e datoare cu atât de multe lucruri, dar nu pot colecta datoriile acum.

Probabil n-o voi face niciodată.

E dureros să-ţi dai seama că mama ta e om. Că are defecte. A făcut nenumărate greşeli, multe, faţă de mine, dar nu pot lăsa ca acestea să mă ţină pe loc sau să mă facă să o urăsc. Pot doar să las lucrurile aşa şi să sper că va învăţa din ce a făcut în trecut.

Prefer să uit totul.

O privesc cum merge spre uşă şi se opreşte să se uite la mine.

- Doar... păstrează secretul a ceea ce ţi-am spus, bine? Nu mai vorbi despre asta. Nici măcar cu mine.

încuviinţez din cap, ştiind de ce mă lasă să renunţ la internatul Lancaster.
îmi cumpără tăcerea.
Complezenţa.
Iar eu o las să facă asta.

CAPITOLUL 43

SUMMER Şaisprezece luni mai târziu

Ies din taxi şi inspir adânc aerul proaspăt şi umed înainte să traversez piaţa către destinaţia mea. Sunt în Europa, mai exact în Paris, de un an. Merg la şcoală, urmez istoria artei şi mă dedic complet studiului diferitelor perioade artistice şi a ceea ce reprezintă picturile. Studiez artiştii. A fost greu. Fascinant.

Mi-a plăcut fiecare secundă.

Obişnuiam să mă înconjor de oameni frumoşi. Să mă las ameţită de averea lor şi de ceea ce puteau face cu ea. Acum mă înconjor de artă plină de însemnătate. Oamenii frumoşi te vor răni. Asta fac ei. Dar arta?

Te lasă să o studiezi. Să o absorbi. Şi e rareori dureroasă.

Traversez piaţa şi admir clădirile maiestuoase din jurul meu. Magazinele de lux sunt încă închise. Hotelul din depărtare e abia vizibil. Nu ai ghici niciodată că există o atracţie turistică la câţiva paşi.

Logic că ar locui acolo. Are sens.

Nu mi-am petrecut prea mult timp explorând centrul oraşului, în afară de a vizita Muzeul Luvru si, chiar si atunci, nu merg mai departe de muzeu şi de grădinile care îl înconjoară. Nu-mi place să mai merg la magazine. De fapt, nu mi-a plăcut niciodată. Nu am nevoie să merg la cumpărături şi să-mi iau cele mai noi haine sau genţi de firmă.

Mama se ocupă de asta.

Piaţa Vendome e liniştită dimineaţa. Clădirile elegante îmi amintesc de alte vremuri. Cu coloana imensă din mijloc şi statuia lui Napoleon în vârf. Mă opresc şi o admir, absorbind istoria, briza rece şi zumzetul conversaţiei în franceză a femeilor care trec pe lângă mine.

Să las pe toată lumea în urmă, să părăsesc Statele Unite a fost balsamul de care avea nevoie sufletul meu rănit, încă mă doare ce mi-a făcut familia Lancaster, chiar şi după atâta timp. Mai ales Whit, care nu m-a căutat deloc după ce am plecat. Nu m-a sunat, nu mi-a dat mesaje şi nu l-am mai văzut de atunci. Oare a crezut minciunile pe care i le-a spus mama lui? Sunt convinsă că şi Sylvie a inventat o poveste complexă.

După tot ce s-a întâmplat între mine şi Whit, încă mă deranjează că i-a crezut pe ei în defavoarea mea. Dar e normal, sunt familia lui. Eu sunt un nimeni. M-a aruncat uşor şi nu s-a uitat înapoi. Ceea ce am împărtăşit a ajuns să fie un secret murdar. E un monstru. Un ticălos.

Iar eu sunt jucăria lui idioată.

Dar în ciuda acestor lucruri, sentimentele nu au dispărut. încă mi-e dor de el.

Uneori mă tem că sentimentele mele pentru el au devenit mai puternice, iar asta este înspăimântător.

După tot ce s-a întâmplat acasă la familia Lancaster, mama m-a dus la magazin şi mi-a cumpărat un telefon nou, iar eu mi-am schimbat numărul. Mi-am închis conturile pe toate reţelele de socializare, fără să verific comentariile sau mesajele primite înainte să fac asta. Mi- am deschis un cont de Instagram, dar nu prea postez. Am şi cont pe TikTok. Pot să văd ce fac oamenii cu care am mers la liceu. Majoritatea au conturi publice şi expun în văzul lumii ceea ce fac. Le analizez postările şi uneori, când mă simt singură, mi se face dor. îmi amintesc tot ce am pierdut.

Dar aici am câştigat mult mai multe.

Am făcut multe greşeli în viaţă. Voi continua să mai fac, dar simt că am mai mult control acum. Mă simt mai responsabilă. Ştiu că trebuie să mă mai maturizez, dar în Statele Unite nu aveam un drum. La Lancaster. Cu mama. Dacă aş fi rămas în oraş, cine ştie ce s-ar fi întâmplat cu mine, deşi nu plănuiesc să calc pe urmele ei.

Văd greşelile pe care le-a făcut. Şi pe care le face în continuare. Se foloseşte de bărbaţi, depinde de ei ca să supravieţuiască. Refuz să fac asta. Vreau să mă îndrăgostesc de un bărbat în ciuda averii lui. Nu-mi pasă dacă are sau nu bani... ştiu deja că banii nu cumpără fericirea. Vreau să-mi creez propria carieră, propria viaţă şi să depind doar de mine.

De nimeni altcineva.

în mod ironic, imediat după ce am absolvit mai devreme liceul, înainte să plec în Europa, mama a recunoscut că mi-a ascuns ceva: Jonas mi-a lăsat o mică moştenire. Un cont pe care îl puteam folosi pentru facultate... sau orice voiam. Mă gândesc la bani ca la un cadou.

O binecuvântare de la Jonas. îmi pare rău că l-am pierdut. Ştiu că mama s-a speriat şi a crezut că vom pierde totul, ceea ce era probabil adevărat. Urăsc că a murit din cauza asta. L-am iubit ca pe tatăl meu, deşi nu ştiu ce simţea mama pentru el înainte de sfârşit.

Dar nu am nici un regret faţă de Yates. Sper să putrezească în iad.

Zăresc magazinul Van Cleef & Arpels din apropiere şi mă apropii de vitrină, admirând bijuteriile strălucitoare. O colecţie specială Romeo şi Julieta, care îmi aduce aminte de ora de engleză din ultimul an de liceu alături de Whit. Doi îndrăgostiţi care nu au voie să se întâlnească pentru că familiile lor sunt rivale.

Pare familiar.

Bijuteriile sclipesc şi strălucesc în lumină. Van Cleef este unul dintre cele mai scumpe şi mai dorite magazine. Jonas i-a oferit mamei un colier de acolo de ziua ei, când aveam paisprezece ani. într-o vreme purta colierul acela în fiecare zi, lăudându-se cu el oricui părea suficient de bogat încât să deţină unul.

Plec de lângă geam şi mă îndrept spre Ritz, iar când intru, încerc să nu arăt că sunt o ţărancă ce nu se poate abţine să caşte gura la opulenţa din jurul ei. Holul e superb şi mi se pare că păşesc într-o altă epocă. Aerul e înmiresmat. Oamenii sunt eleganţi. E plin de aranjamente florale generoase, iar candelabrele strălucitoare de deasupra mea împrăştie o lumină fragmentată în cameră.

- Anotimpul meu preferat!

Mă uit în jur şi îl văd pe Monty coborând spre mine pe o scară elegantă, curbată, afişând un zâmbet prietenos, şi mă duc spre el, iar el mă ia în braţe. Mă agăţ de el şi îl strâng tare, recunoscătoare că am rămas prieteni. A găsit cumva contul meu obscur de Instagram şi mi-a trimis un mesaj. Am ţinut legătura de atunci. Recent mi-a trimis un mesaj în care mi-a spus că vine la Paris şi că vrea să ne vedem, iar eu am acceptat imediat.

- Mă bucur să te văd, îmi spune când se îndepărtează, ţinându-mă de umeri. Mă analizează în stilul lui specific. Arăţi minunat. Parisul îţi priieşte.
- Şi tu arăţi minunat, îi spun. Mă bucur atât de mult să văd un chip prietenos! Ce cauţi la Paris?
- Ah, draga mea, hai să vorbim despre asta după ce ne aşezăm. Acum să bem nişte ceai şi să povestim.

Monty mă conduce spre un restaurant minunat, parcă rupt dintr-un vis parizian. Ferestrele imense sunt încadrate de rame suflate cu aur, tavanul e vopsit în culoarea cerului, iar lambriurile, într-un alb lăptos. Toată mobila e crem cu roz pal şi puţin auriu, iar feţele de masă sunt de un alb imaculat, decorate cu vaze subţiri cu aranjamente florale.

Ne aşezăm pe scaune tapiţate şi îl admir pe Monty, care pare să se simtă complet în largul lui. Poartă un costum maro în carouri şi o cămaşă galben pastel, fără cravată, iar părul puţin mai lung îi cade pe frunte şi mă priveşte cu ochi năstruşnici.

- Eşti îmbrăcată... impecabil.

Zâmbeşte şi îmi analizează înfăţişarea.

Sunt îmbrăcată într-o rochie simplă, cu imprimeu floral, pe care am găsit-o într-un mic magazin în vară. Am părul desfăcut, port în urechi o pereche de cercei cu diamant pe care i-am primit de la Jonas când am împlinit şaisprezece ani. Am una dintre genţile Chanel ale mamei mele, pe care am luat-o doar pentru că suntem la Ritz şi sper să mă potrivesc în peisaj.

Sunt mereu disperată să mă integrez. Un obicei de care îmi e greu să scap.

- Voiam să spun acelaşi lucru despre tine, îi răspund zâmbind.
- Chestia asta veche? Se uită în jos înainte să ridice din nou privirea. Voiam să arăt a dandy.
- Cred că ai reuşit.

Se apropie ospătarul, iar Monty ne comandă ceai.

- încă e devreme, spune după ce pleacă ospătarul. O să ne lase în pace câteva ore să bârfim, până va veni ora prânzului şi o să putem comanda ceva de mâncare. Dacă nu ai alte planuri.
- Am toată ziua liberă, special pentru tine.

îşi sprijină cotul pe masă, bărbia în pumn şi fâlfâie din gene.

- Spune-mi ce mai faci. Câţi băieţi frumoşi ai cunoscut? De ce nu te-ai îngrăşat douăzeci de kilograme din cauza produselor de patiserie şi a untului? Jur că eşti mai slabă ca niciodată, draga mea.
- întâi spune-mi ce faci aici.

încă nu m-am schimbat când vine vorba să vorbesc despre mine însămi. Tot nu-mi place să fac asta.

- Ah, pentru un bărbat. Bineînţeles. Flutură mâna cu un gest care arată cât e de lipsit de importanţă. Am venit pentru un penis. Din păcate, a devenit un nenorocit, m-a dat afară din apartamentul lui mizerabil şi iată-mă aici, la Ritz, pentru următoarea săptămână, neştiind ce să fac. Să-mi schimb zborul şi să mă întorc acasă mai devreme? Sau să mă bucur de timpul rămas în oraşul iubirii?
- Trebuie să rămâi. întind mâna peste masă şi îl ating pe braţ. Să explorezi Parisul. Să mănânci multe croasante cu unt.
- Singur? Se încruntă. Aş prefera să-mi petrec timpul în apartamentul acela de rahat, cu tipul acela de rahat şi penisul lui imens. Doar dacă nu vrei tu să-mi arăţi oraşul.
- N-ai mai fost aici? Cred că ai putea să mi-l prezinţi mai bine decât aş putea să o fac eu, îi amintesc.
- E adevărat. Sunt convins că ai fost într-un tur cu autobuzul şi ai urcat în Turnul Eiffel de când ai venit şi asta a fost tot, nu-i aşa?

Ridică dintr-o sprânceană.

îmi dau ochii peste cap.

- Bineînţeles că a fost printre primele lucruri pe care le-am făcut. Era prima dată când veneam aici. Dar acum am depăşit acel moment. Merg doar la Luvru când am cursuri. în rest nu-mi place deloc aici. Sunt prea mulţi turişti.
- Ah, în curând vei începe să fumezi, pe terasa unei cafenele, plină de dispreţ. Râde încântat. Parisul ţi-a făcut foarte, foarte bine.
- îmi pare rău că nu au mers lucrurile cu tipul tău, spun încet, când se opreşte din râs. Eşti trist din cauza despărţirii?
- Draga mea, nu sunt trist deloc. Nu a fost tocmai o despărţire. Am venit aici pentru sex. Atât. N-a fost o mare iubire. Nu ca cea din cauza căreia ai suferit tu.

Este singurul căruia i-am povestit despre Whit şi despre ceea ce s-a întâmplat între noi. Nu am intrat în detalii, dar ştie destul. Şi acum, chiar şi după un an, crede că suntem suflete-pereche, menite să fie împreună, dar familia lui Whit a intervenit şi a stricat totul. în mintea lui Monty suntem o versiune modernă a poveştii Romeo şi Julieta.

De-ar fi atât de simplu!

în următoarea oră bârfim şi râdem, iar eu mă agăţ de fiecare cuvânt al lui Monty în timp ce îmi spune poveşti din anul care a trecut. A absolvit MIT în decembrie şi şi- a luat un an de pauză după facultate, înainte să-şi înceapă viaţa.

- Aşa se face? îl întreb, încruntată.
- Nu. Probabil că nu. Dar asta am făcut eu. Cine vrea să înceapă să muncească imediat şi să renunţe la viaţă? Dă din mână. Eu nu.
- Ai nevoie să munceşti? întreb, sorbind din ceaiul cu lapte.
- Normal că nu. Copiii copiilor mei nu vor avea nevoie să muncească, nu că plănuiesc să am copii. Dar m-aş plictisi. Un bărbat poate să călătorească şi să sară dintr-o relaţie în alta la nesfârşit. Ah, şi să meargă la cumpărături.
- îţi place să mergi la cumpărături? îl întreb, plină de speranţă.

Brusc, îmi doresc să vizitez câteva magazine. Ceva luxos şi frumos. Câteva mici prăvălii cu artă locală.

- Sunt gay şi îmi place moda. Normal că îmi place să merg la cumpărături, spune tărăgănat şi îşi dă ochii peste cap. Hai să luăm prânzul şi te duc undeva.

Comandăm salate şi împărţim un sendviş, iar mâncarea e delicioasă. La fel şi compania. Monty îmi spune atât de multe poveşti, despre oameni de care am auzit, dar pe care nu îi cunosc. Despre oameni cu ai căror fraţi am fost la şcoală. O pomeneşte şi pe Sylvie.

- A fost internată în spital chiar înainte de Crăciun, îmi spune, vorbind mai încet. Aproape a murit.
- Ce? Poate că urăsc ce mi-a făcut, dar o să ţin mereu la ea. Chiar dacă mă dispreţuieşte.
- Da. încuviinţează din cap cu o expresie solemnă. Familia a ţinut totul ascuns. A fost externată. Cred că de revelion, dar tot nu ştiu exact ce e în neregulă cu ea. Nu s-a mai întors la internatul Lancaster. Am auzit că Spence e disperat.
- E îngrozitor, spun şi mă uit la faţa de masă, amintindu-mi de Sylvie. S-a purtat atât de frumos cu mine... până nu a mai făcut-o. Şi... Whit?
- Ce e cu el?

Monty abia îşi poate ascunde amuzamentul şi îi arunc o privire aspră, cu ochii mijiţi.

- Ce ştii şi eu nu ştiu?
- Atât de multe, spune şi zâmbeşte machiavelic. De unde să încep?
- Spune-mi cea mai interesantă bârfa.

Mă aplec, nerăbdătoare să aflu veşti.

- A terminat relaţia cu Leticia.
- Ce? inspir brusc, şocată de veste, gândindu-mă iar şi iar la ce aud.

A spus că asta vrea, dar am crezut că nu vorbea serios. Că nu era sincer. Că părinţii lui n-ar fi fost de acord.

- Uite care e treaba. Monty vorbeşte în şoaptă, ca şi cum cineva din încăpere l-ar putea auzi bârfind. Şi chiar e posibil. E o mare dependentă de cocaină. Lucrurile s-au înrăutăţit. De Crăciun, înainte să pleci. Era într-o stare foarte proastă. Chiulea de la şcoală, abia se mai ţinea pe picioare. Părinţii ei au trimis-o la dezintoxicare la începutul anului. Whit a inventat o prostie cum că ar fi semnat un contract şi a încălcat o clauză din cauza consumului de droguri. Nu pot să-l învinuiesc. Cine vrea să se căsătorească cu un dependent de droguri?
- Dar e adevărat? întreb, încercând să-mi dau seama dacă chiar făcuseră o înţelegere. Au semnat un contract pentru căsătoria lor?
- Ceva de genul ăsta. Sunt sigur că au făcut-o. Familiile bogate sunt ciudate. Vor să aibă totul în scris. Monty ridică din umeri. în fine, a terminat-o cu ea. Şi a făcut ce ai făcut şi tu, a absolvit mai devreme. Nu s-a dus nici la facultate, spre groaza şi surprinderea părinţilor lui. A hotărât să facă ceea ce face orice tânăr respectabil cu statutul lui şi să călătorească pe continent.

Mă încrunt.

- Pe continent?
- în mare parte în Europa, draga mea. A fost în Insulele Virgine pentru o perioadă, de unde s-a întors bronzat. A stat puţin în Australia. Am auzit că i s-a părut că oamenii sunt prea drăguţi acolo.

îmi vine să râd. Aproape îmi vine să plâng. Sună a ceva ce ar spune Whit... Că australienii prietenoşi sunt prea drăguţi.

- A fost peste tot. Nu-l urmăreşti pe Instagram? mă întreabă Monty.

N-aş putea. L-am blocat imediat după tot ce s-a întâmplat şi nu am mai verificat ce face. Oricât de mult aş fi vrut.

- Unde e acum?
- Nu ştiu.

Monty ridică din umeri, dar aud ceva în vocea lui, văd ceva în licărirea din ochii lui.

Cred că ştie, dar nu vrea să spună.

După ce terminăm, Monty plăteşte nota, nu mă lasă să contribui, spune că el m-a invitat, apoi plecăm de la hotel, trecând încet pe lângă vitrina de la Van Cleef & Arpels.

- Doamne, bijuteriile lor sunt extraordinare, spune şi se duce spre una dintre ferestre. Ca nişte mici opere de artă.
- Sunt frumoase, zic după ce mă opresc lângă el.

Se uită înăuntru pentru o clipă şi ceva în expresia lui se schimbă. Ca şi cum i-ar fi venit o idee extraordinară. Fără să-şi ia ochii de la vitrină, mă întrebă:

- Dacă ai putea să cumperi orice bijuterie, un inel cu diamant sau o pereche de cercei cu smarald, ce ai alege? Ce-ţi doreşti cel mai mult?
- Un colier, spun fără ezitare.
- Un colier?
- Da. Dacă cerul e limita, aş vrea să fie plin de diamante şi să stea fix pe lângă gât, aproape ca o zgardă. Mă gândesc la Whit fără să-mi dau seama. Chiar şi acum. După atâta timp. Vreau să fie greu, să simt greutatea pietrelor şi a metalului pe pielea mea. Şi vreau ca persoana care îmi oferă colierul să îl considere un fel de... revendicare. Ca şi cum aş fi a ei.

închid gura, brusc cuprinsă de ruşine.

M-am pierdut în fantezia mea pentru o clipă.

- Măi, măi, spune Monty. Asta sună de-a dreptul pervers.

Mă înroşesc.

- Ţi-am mai spus că îmi place genul ăsta de lucruri.

Şi este singurul care ştie, cu excepţia lui Whit.

- Am înţeles. Deci când bărbatul tău ideal va veni la mine într-o zi să mă întrebe ce să-ţi cumpere, voi şti ce să-i spun, zice Monty.
- Mă îndoiesc că bărbatul meu ideal va vrea să-mi cumpere un colier cu diamante, îi spun.

Monty îşi ţuguie buzele, jignit.

- De ce nu?
- Bărbatul meu ideal nu ar vrea să fie văzut cu mine. Probabil că am fost exilată din societatea newyorkeză, îi răspund.

Mama e mult mai aproape, furişându-se cu amantul ei, Howard. E mereu amanta. Rareori soţia.

Oare mă aşteaptă aceeaşi viaţă?

Nu. ’ ’ ’

Nu o să permit asta.

- Draga mea, spune Monty. Cu mine alături de tine? Vei fi regina societăţii din New York. Să nu uiţi asta.

CAPITOLUL 44

SUMMER

Biletul, care arată mai mult ca o misivă, o carte de vizită de modă veche, e înţepenit în uşa mea. îl văd când mă apropii de apartament şi încetinesc, curioasă. Trag bucata de hârtie, impresionată de calitatea ei. Un carton gros, de culoare crem, cu litere elegante negre, în relief.

O invitaţie.

Sunteţi invitată cordial la cină, de
Montgomery Michaels al IV-lea la
Guy Savoy Vineri, 22 aprilie Ora 20.00 Vă rog să confirmaţi

Intru în apartament zâmbind şi mă sprijin de uşă după ce o închid. îi trimit rapid un mesaj lui Monty.

Eu: Am primit invitaţia ta.Accept.

Răspunsul lui vine imediat.

Monty: Perfect. E de departe cel mai bun şi cel mai scump loc în care vei mânca vreodată.

Eu: Bineînţeles că este. Cine mai vine?

Monty: Oameni.

Doar atât spune. „Oameni.”

Eu: Câţi?

Monty: Suficienţi cât să fie interesant.

Eu: Cum ar trebui să mă îmbrac?

Monty: Sexy şi elegant. Cred că ar fi trebuit să trec asta pe invitaţie.

Eu: Nu fac nimic cu jumătate de măsură. Ar fi trebuit să ştii deja asta despre mine.

îi trimit un rând de feţe zâmbitoare.

Monty: Vei avea nevoie de o rochie nouă.

Eu: Da?

Monty: Orice ai avea în dulapul acela mic din apartamentul tău mic,nu e potrivit.

Monty a venit ieri să bem ceva înainte să ieşim la cină. A urât fiecare minut. A spus că apartamentul meu mic îl face să se simtă claustrat. Doar am râs şi l-am lăsat să se vaite puţin înainte să plecăm şi să luăm cina la unul dintre restaurantele în aer liber de pe malul Senei. A fost o seară frumoasă şi am fost înconjuraţi de cupluri. Iubiţi.

M-a făcut să-mi doresc să am un bărbat în viaţa mea. Deşi nu am idee cum este să ai o relaţie normală. Ceva de lungă durată şi plin de iubire. Sunt tânără, am aproape douăzeci de ani, încă mai am timp.

Dar îmi doresc asta. îmi doresc ca un bărbat să mă privească cu dorinţă în privire. Să mă atingă ca şi cum nu s-ar putea abţine. Vreau să fie ceva mare, minunat, complicat şi copleşitor.

Vreau ceea ce am avut cu Whit.

Telefonul sună în urma unui alt mesaj al prietenului meu.

Monty: Mergem mâine la cumpărături.Ai cursuri?

Eu: Dimineaţă.

Monty: Atunci după-amiază. O să fac o programare. O să pregătească rochii pentru tine, ne vor da şampanie şi o cameră imensă în care să le probezi.

Eu: Asta sună minunat. Şi scump.

Monty: Banii nu sunt o problemă.

Eu: Pentru tine.

Monty: Mâine la acest magazin? Nici pentru tine.Totul va fi pregătit.

Mă încrunt, uitându-mă la telefon. Despre ce vorbeşte?

Eu: Ce va fi pregătit?

Monty: Nu-ţi face griji pentru asta. O să-ţi dau mesaj mâine-dimineaţă cu mai multe detalii. O să ne întâlnim acolo. Şi vei proba fiecare lucru pe care ţi-l aduc. Fără să te plângi.Ai înţeles?

Eu: Da, mamă.

îmi trimite două rânduri cu mâini care ridică degetul mijlociu şi mă face să râd.

Despre ce vorbeşte cu „totul va fi pregătit”? Nu înţeleg.

Dar acum mor de nerăbdare să aflu.

Sosesc la magazinul de pe Rue Cambon la ora 14. Trei femei superbe, ca nişte statui, îmbrăcate în negru, mă aşteaptă înăuntru şi mă întâmpină spunând „Bonjour”, cu cele mai dulci voci.

- Bonjour, le răspund, oprindu-mă în mijlocul magazinului.

E elegant şi luminos, cu foarte puţine haine la vedere.

- Sunteţi domnişoara Savage? mă întreabă una dintre ele.

Confirm din cap şi mă uit în jur, în căutarea lui Monty.

- Domnul Michaels n-a ajuns încă?
- Domnul Michaels va ajunge în curând. Dar avem destule rochii pregătite ca să le puteţi proba. Vreţi să vă duc în camera de probă?
- Vă rog, îi răspund, urmând-o când se duce spre partea din spate a magazinului.

Celelalte femei zâmbesc, iar eu dau din cap când trec pe lângă ele şi nu pot să nu mă simt prost îmbrăcată. Port blugi şi un pulover pentru că am fost la cursuri toată dimineaţa şi nu am avut timp să mă schimb în ceva mai potrivit.

Dar ce e potrivit pentru când mergi la cumpărături? Mă simt prosteşte să mă îmbrac elegant ca să merg la cumpărături, chiar dacă este un magazin de lux.

în Paris se iau cumpărăturile foarte, foarte în serios.

Femeia trage o draperie grea, de un gri strălucitor, şi scoate la iveală o cabină de probă spaţioasă, cu două scaune şi un suport pe care sunt înşirate rochii în toate formele şi culorile. Lungi şi scurte. Negre, albe şi toate culorile posibile. Mă duc spre rochii şi mă uit printre ele, fără să mai pot respira când le văd pe toate.

Nici una dintre ele nu are etichetă cu preţ. Nu-mi pot permite să fac cumpărături în locul ăsta.

Mă întorc la ea şi întreb:

- Cine a ales aceste rochii?

îmi zâmbeşte politicos şi îşi duce mâinile la spate.

- Angajaţii mei, domnişoară. Sper că sunt pe gustul dumneavoastră.
- Sunt frumoase, mulţumesc. Ezit, nu sunt foarte sigură cum să spun asta. Cine a... organizat asta?

Se încruntă.

- Prietenul dumneavoastră, domnul Michaels.
- Nimeni altcineva?

Nu ştiu de ce aş crede că mai e şi altcineva implicat. E atât de... ciudat.

Da, ştiu că lui Monty îi place să facă cumpărături. M-a luat cu el de câteva ori de când a venit la Paris. Dar nu înţeleg de ce mă pune să aleg o superbă rochie de designer, care costă probabil mii de euro, doar ca să o port o dată. La un restaurant extrem de scump... ca să ce? Să se laude cu mine?

Nu înţeleg.

- Nimeni altcineva, spune ea şi se luminează la faţă. Vreţi nişte şampanie?
- Ar fi minunat, îi spun zâmbind uşor.

Mă uit după ea când pleacă şi abia apoi mă uit din nou la rochii. Sunt frumoase. Majoritatea nu sunt cine ştie ce. Scurte. Fără bretele. Cu un decolteu adânc. Cu spatele gol. Arată prea mult din picior.

Mă gândesc la rochia pe care am purtat-o pentru Whit înainte de Ziua Recunoştinţei, în urmă cu mult timp. Când am făcut sex pe bancheta din spate a maşinii sale.

Tot corpul mi se încălzeşte când îmi aduc aminte.

- Draga mea!

Ridic privirea şi văd că Monty se uită pe după draperie, cu mâna la ochi.

- Eşti decentă?

Râd.

- Sunt goală puşcă.

îşi dă mâna de la ochi, complet dezamăgit.

- La naiba, mincinoaso!

Râd şi mai tare.

- Chiar vrei să mă vezi dezbrăcată?
- Eşti o femeie superbă. Bineînţeles că vreau să te văd dezbrăcată. Dar nu vreau să fac sex cu tine, deci eşti în siguranţă cu mine. Deja are în mână un pahar de şampanie când vine să se uite printre rochii. Văd că au scos nişte piese de calitate pentru tine.
- Toate sunt foarte frumoase şi foarte sumare, îi spun.

Rânjeşte.

- Cu cât se vede mai multă piele, cu atât mai bine.
- Pentru cine? O să îngheţ. Poate că e primăvară, dar în Paris, în aprilie, încă e foarte frig.
- Ai o piele foarte catifelată. Laudă-te cu ea, spune şi vine mai aproape. Sunt atât de mulţi bărbaţi bogaţi la Guy Savoy. Probabil ţi-ai putea găsi un nou iubit vineri seară.
- Nu vreau un nou iubit, protestez imediat.
- De ce nu? Nu te simţi singură? Eu nu pot să rezist prea mult timp. întotdeauna mi se face dor de penis.

Se bosumflă.

- Nu am mai avut parte de penis de foarte multă vreme, recunosc.
- Cât de mult?
- De când am fost cu Whit.

Monty se opreşte şi rămâne cu gura căscată preţ de câteva secunde, înainte să dea peste cap paharul de şampanie.

- Glumeşti.
- Vorbesc serios.
- Doamne, nu eşti disperată? Aş muri. Pur şi simplu, aş înnebuni, spune serios.
- M-am concentrat asupra mea, recunosc eu.
- Nu ţi-au obosit degetele de cât te-ai masturbat?

Ridică din sprâncene.

- Nu mă masturbez tot timpul, murmur.
- Mincinoaso! Râde de faţa mea şocată. Glumesc. Grăbeşte-te şi probează ceva. Uite, o să aleg eu prima rochie.

E lungă, fără bretele, iar când mă dezbrac, Monty dă din degete.

- Scapă de sutien.
- Dar...
- Nu are bretele. în plus, nu o să porţi lenjerie. E vineri seara. Crede-mă, spune cu subînţeles.

Mă încrunt.

- N-o să port?
- Vrei ca hainele să se aşeze frumos. Nu să se vadă dungile chiloţilor sau ale sutienului din dantelă. Oribil.

Se cutremură, în glumă.

Are dreptate. Ştiu asta. Aşa că îmi dau jos sutienul şi iau rochia pe mine. Monty spune imediat că nu-i place. Nu-i place nici una dintre rochiile lungi şi aproape nici una dintre cele scurte. Până când singurele rochii care rămân sunt extrem de scurte şi de sumare.

Iau una de pe umeraş şi mă uit la ea. E grea, făcută din plasă neagră şi argintie şi e atât de scurtă încât sunt convinsă că mi se vor vedea părţile intime.

- Asta arată periculos.
- Mai degrabă miraculos, spune el. Probeaz-o.

O bag pe cap şi curge perfect pe mine. O parte a rochiei e argintie, iar cealaltă neagră, iar piesele care se încrucişează în faţă, pe coapsă, îmi scot în evidenţă tot piciorul, aproape până la şold. Decolteul e adânc, îmi trece de sâni, ajungând aproape până la buric, şi e susţinută de două bretele fine. Atât.

Mă simt complet expusă.

- întoarce-te, îmi cere Monty şi îl ascult, uitându-mă peste umăr ca să mă văd în oglindă.

Mi se vede şi tot spatele, materialul din plasă coborând aproape până la fund. Tivul rochiei îmi dansează în jurul coapselor. Plasa e atât de transparentă încât mi se văd chiloţii negri, iar când mă întorc cu faţa, îmi văd şi sfârcurile.

- Nu pot să port asta, spun pe un ton ferm. Arăt ca o prostituată.

Monty vine în spatele meu şi îmi pune mâinile pe umerii dezgoliţi.

- Trebuie s-o porţi. Şi nu arăţi ca o prostituată. Crede- mă. O să uimeşti toţi bărbaţii care se uită la tine.
- Nu vreau să-i uimesc. Nici măcar nu vreau să mă vadă. Mă întorc într-o parte, iar materialul îmi alunecă pe corp, făcându-mă să mă simt extrem de conştientă de pielea mea. E o rochie senzuală. Sumară. Mai mult decât sexy. Nu am mai purtat niciodată aşa ceva. Cât costă de fapt?
- Nu ştiu sigur. Probabil cel puţin două mii de euro, spune nonşalant.

Aproape mă înec cu propria salivă.

- Ce dracu ? Vorbeşti serios, Montgomery? E făcută din... nimic.

Mângâi plasa şi sfârcurile mi se întăresc. E ca şi cum mi-aş atinge propria piele, atât e de subţire.

- E de designer, mă corectează. Şi mi se pare perfectă. Eşti superbă.
- Dacă aş fi o escortă de lux, îi răspund.

Râde, părând încântat.

- Ah, draga mea, în visele tale.
- Mai degrabă în visele umede ale unui bărbat.

Mă încrunt la el în oglindă, iar asta îl face să râdă şi mai tare. Nu mă pot abţine şi încep şi eu să râd.

- Ai nevoie de pantofi argintii, spune, încă chicotind. Cu tocuri cui ca să fii extrem de înaltă. Ca o amazoană. Barete subţiri, care abia se văd. Nu ar trebui să atragă prea mult atenţia. Nu vreau ca lumea să se uite la altceva decât la rochia asta şi la corpul tău.
- De ce? îl întreb, pe un ton şi cu o expresie sinceră. Pe cine încerc să impresionez?

Zâmbetul lui ascuns e aproape enervant şi mă face să mă tem.

- Doar pe unul dintre cei mai puternici bărbaţi din lume.

CAPITOLUL 45

SUMMER

Ajung la restaurant la ora 20, lăsând vântul să mă împingă când intru pe uşile grele. E o noapte rece şi sunt îmbrăcată într-o haină groasă din blană artificială pe care Monty a găsit-o pentru mine într-una dintre excursiile noastre la cumpărături. E scurtă, dar îmi acoperă rochia şi mai scurtă, deşi mi se văd în totalitate picioarele, care strălucesc în urma tratamentului de exfoliere pe care 1am aplicat la duş mai devreme. Aşa cum m-a sfătuit Monty, am acordat atenţie specială corpului meu. A vrut să mă pregătesc ca şi cum ar urma să fac sex cu un rege în seara aceasta.

Nu ştiu de unde îi vin ideile astea nebuneşti, dar l-am ascultat şi m-am bucurat de răsfăţ. De când am ajuns la Paris, nu m-am ocupat prea mult de mine. Am fost prea prinsă, încercând să-mi ţin mintea şi corpul ocupate ca să nu fiu copleşită de amintirile care mă bântuie.

Ultima săptămână, cu Monty, mi s-a părut un moment de fantezie. Arătându-mi o licărire din vechea mea viaţă, când credeam cu naivitate că Whit ar renunţa la tot ca să fie cu mine. în săptămâna de dinainte de Ziua Recunoştinţei am trăit momentele mele favorite alături de el. Când m-a urmărit prin toată proprietatea familiei Lancaster şi m-a găsit în locuri întunecate, apoi m-a devorat cu gura şi mâinile lui frumoase ca premiu.

Mi-e dor de gura şi mâinile acelea. Mi-e dor chiar şi de lucrurile întunecate şi bolnave pe care mi le spunea. Nimeni nu m-a făcut să mă simt ca Whit Lancaster.

Nimeni.

în faţa mea apare un rând de scări de marmură, acoperite de un covor roşu. Le urc cu grijă, cu glezne tremurânde din cauza tocurilor cui de doisprezece centimetri. Sunt subţiri ca acul, la fel ca baretele de peste gleznă şi sunt sigură că aş putea să mă împiedic şi să mă lungesc pe burtă fără prea mare efort.

Mă întind şi mă ţin de balustradă cu toată puterea când ajung în capătul scărilor. Podeaua e formată din bucăţi de marmură negre şi albe, iar tocurile mele fac zgomot când le traversez, mergând spre singura uşă deschisă care are în stânga sigla restaurantului. încăperea de dincolo de uşă se deschide în faţa mea, întunecată şi misterioasă, iar eu mă încrunt, surprinsă că nu aud zumzetul conversaţiilor sau clinchetul tacâmurilor atingând vesela delicată.

Nu aud nimic.

încă nu sunt sigură de motivele lui Monty sau ce planuri are în legătură cu cina din seara asta. Mă simt ca o păpuşă pe care el o îmbracă. Vrea să arăt într-un anumit fel, să fiu un fel de bombă sexy căreia să-i cadă bărbaţii la picioare sau ceva de genul ăsta. L-am tot întrebat despre oaspeţii de la cina din seara asta, dar a rămas tăcut, frustrându-mă. E enervant.

Sunt sigură că o face intenţionat, vrând să fie misterios. Funcţionează.

Prea bine.

După ce intru în restaurantul călduros, îmi deschid haina, dorindu-mi să pot scăpa de ea. Un bărbat îmbrăcat într-un costum gri, elegant, apare de nicăieri şi vine spre mine cu un zâmbet politicos, ajutându-mă să mă dezbrac. îi zâmbesc şi murmur „merci” când îmi ia haina.

în tot acest timp se uită la faţa mea, fără să-şi coboare privirea spre corpul meu şi mă întreb dacă cineva l-a avertizat despre ce aş putea purta.

Deşi ideea e ridicolă. De ce ar face cineva asta?

- Pe aici, domnişoară, spune, cu un puternic accent franţuzesc şi îmi arată cu mâna direcţia în care ar trebui să merg.

Restaurantul e mic. întunecat. Intim. Nu mai e nimeni în salon, iar asta e ciudat. E vineri seară. Ar trebui să fie plin de clienţi, la fiecare masă să existe oameni care beau, mănâncă şi vorbesc.

Trecem prin toate saloanele interconectate, fiecare dintre ele gol, până când ne oprim în ultimul. în mijloc se află o singură masă cu două scaune şi aranjamente aşezate în fata lor. Mă încrunt si mă uit la bărbat, dar nu face altceva decât să îmi zâmbească şi să dea din cap înainte să plece şi să mă lase singură.

Chiar e o cină pentru două persoane? Doar eu şi Monty? Atât?

Mă cuprinde dezamăgirea şi mă las dusă de ea pentru o vreme. Speram să cunosc o persoană nouă. Alţi prieteni de-ai lui Monty cu care să râd şi să beau. în schimb, suntem doar noi doi şi, pentru o clipă, îmi permit să fiu tristă.

Dar asta durează doar câteva momente. Mi-am plâns destul de milă aproape întreaga viaţă. E timpul să merg mai departe şi să fiu puternică.

Mă plimb prin cameră, trecându-mi degetele pe peretele din lambriu gri-închis, până când mă opresc în faţa ferestrei şi privesc noaptea pariziană agitată. Copacii încep să înflorească, încântători şi plini de speranţă în mijlocul vremii reci şi vântoase, florile agăţându-se cu toată puterea de crengile lor. Ating geamul rece cu vârful degetelor, iar sfârcurile mi se întăresc când simt aerul răcoros.

Abia când simt prezenţa cuiva intrând în cameră tot corpul mi se încordează şi rămân cu spatele la el. E un bărbat. îi simt parfumul. Puternic şi deosebit. îl inspir discret, dar nu-l recunosc. Oare Monty şi-a schimbat parfumul? Mă îndoiesc, având în vedere că a cumpărat un vas întreg de la Hermes când eram cu el şi nu miroase deloc aşa.

Trec câteva secunde, aproape un minut, dar bărbatul nu spune nimic. îmi mişc capul, gata să mă uit peste umăr, când izbucneşte:

- Nu te întoarce.

Inima îmi bate cu putere şi fac ceea ce spune, recunoscând vag vocea. E intenţionat mai profundă, de parcă ar încerca să o ascundă şi mă întreb cine e.

în adâncul sufletului meu îl recunosc. îl cunosc. Vine mai aproape şi corpul meu prinde viaţă, iar eu închid ochii, plină de speranţă. Tremur, simţind cum în mine se amestecă frica şi încântarea. Se opreşte în spatele meu, iar eu îmi las capul în jos, uitându-mă la picioarele mele. îi văd pantofii închişi la culoare şi tivul pantalonilor negri. Mi se pune un nod în gât şi aştept ceva, un fel de semn.

Respir întretăiat când îl simt. Un singur deget care alunecă pe spatele meu, ca un fulg, şi mi se face pielea ca de găină în timp ce coboară. Jos. Până când îmi atinge baza coloanei, trăgând de bucata de material care se ascunde acolo, mângâindu-mă cu degetul.

Degetul dispare şi mă simt dezamăgită, dar câteva secunde mai târziu îmi pune mâna pe umăr şi mă strânge ferm. Respir uşurată, reacţionând imediat la atingerea lui.

- Whit, şoptesc.

Mă strânge mai tare, ţinându-mă pe loc. Deschid ochii şi îmi văd reflexia în oglindă, şi pe a lui, chiar în spatele meu. îl sorb din priviri cu disperare. E la fel de frumos cum îmi aminteam, poate chiar mai frumos. Pare mai matur. Arată ca un bărbat. Are bărbia la fel de proeminentă, ca şi pometii, pusă în valoarea de gura aceea plină, atrăgătoare. îl studiez în geam fără ruşine şi realizez că şi el face acelaşi lucru cu mine, deşi privirea lui e îndreptată în altă parte.

Pe tot corpul meu.

- Ce dracu porţi? întreabă, pe un ton plin de uimire. Monty a ales rochia asta intenţionat, ca să mă scoată din minţi? Pentru că funcţionează.

înţepenesc sub atingerea lui şi încerc să mă îndepărtez de el, dar nu-mi dă drumul.

- Ai plănuit toate astea cu Monty?

- Cum crezi că te-am găsit? Vine mai aproape, atât de aproape încât simt căldura emanată de corpul lui. Cum hainele lui îmi ating spatele aproape gol. Te bucuri să mă vezi, Savage? A trecut mult timp.

îmi vine să-l plesnesc şi să-i sar în braţe în acelaşi timp.

- Ce cauţi aici, Whit?

- Avem restaurantul pentru noi. L-am închiriat pentru seara asta, mă informează, pe un ton arogant.

Mă încrunt.

- Monty a spus că vom fi mai mulţi la cină.

- Doar doi.

- Credeam că vor veni mai mulţi oameni, îi spun, urând că par atât de confuză. Cum ar fi Monty. A zis că va fi aici.

- Minunatul tău prieten te-a minţit. Whit îmi mângâie braţul şi mă face să tremur. Ţi-a fost dor de mine.

Am crezut că în momentul în care îl voi vedea până la urmă pe Whit, după mai bine de un an, voi fi fericită, încântată. Dar nu sunt.

Sunt supărată. Furioasă. Mă simt înşelată. Folosită.

E ceva nou?

- Nu! izbucnesc.

- Serios? Corpul tău îmi spune altceva. îmi atinge sânul fără ruşine, mângâindu-mi încet sfârcul; materialul din plasă nu-mi oferă aproape nici o protecţie în faţa atingerii lui. Sfârcul mi se întăreşte într-o secundă, iar el îl ciupeşte din nou, până îmi provoacă durere. Rochia asta ar trebui să fie criminală. Văd totul prin ea.

înghit cu greu, luptându-mă cu ruşinea care stă să mă copleşească. Să port rochia aceasta şi să vin aici în seara asta reprezintă o greşeală. Am căzut de bunăvoie într-o capcană, ca o fetiţă proastă cum am fost mereu. Sunt la fel ca mama mea.

- De ce ai făcut asta? Cum?

- Mi-a fost dor de tine, spune simplu, ca şi cum asta ar fi de ajuns. Am vrut să te las singură o vreme înainte să mă apropii.

- Asta pare a fi o minciună gogonată, răbufnesc.

- E adevărul, spune, pe un ton ferm. Ştiam că eşti în Paris aproape din prima zi în care ai ajuns aici.

Sunt furioasă. Monty e singurul cu care am ţinut legătura dintre persoanele pe care le cunoaşte Whit. Deci, practic m-a dat de gol în faţa lui Whit de la

început. Dar de ce?

Şi de ce e Whit aici?

- Şi totuşi, nu m-ai contactat.

Dacă m-ar fi dorit, ar fi făcut ceva în sensul ăsta până acum. Nu ar fi stat atât de mult timp departe de mine.

- Nu voiai să fii găsită. îmi dă drumul umerilor şi se întinde în faţă, punându-mi mâna pe sâni, trăgând uşor de materialul din plasă. E ca şi cum ai fi dezbrăcată.

- Nu mă atinge, spun printre dinţi.

Râde şi e un sunet vibrant, chiar înainte să mă muşte de lobul urechii.

- Tremuri, Savage. Vrei asta atât de mult! La fel de mult ca mine.

îşi împinge şoldurile spre fundul meu şi îi simt penisul, închid ochii, fără putere în faţa lui, dar încă nu sunt dispusă să cedez.

- Trebuie să vorbim mai întâi, îi spun, urând că par atât de slabă. Şi el urăşte slăbiciunea. Ştiu asta. Spune-mi de ce eşti aici şi ce vrei de la mine.

- în primul rând vreau asta. îmi eliberează sânul şi coboară pe o parte, strecurându-şi mâna pe sub marginea rochiei pentru a mă cuprinde de partea din faţă a vaginului, între picioare. îl revendic din nou.

- Nu sunt proprietatea ta, şoptesc şi îmi muşc buza de jos când aplică presiune pe pielea mea sensibilă, abia acoperită de materialul nude.

- Ba e al meu. întotdeauna a fost al meu, spune, arogant. De când aveam paisprezece ani, Savage. îţi mai aduci aminte noaptea aceea?

Cum aş putea să uit?

- E întipărită în mintea mea, recunosc. Ca şi toate celelalte nopţi pe care le-am petrecut împreună. Atât de multe. Nu ne săturam unul de celălalt.

îşi mişcă degetele, apăsând mai tare, şi degetul lui se strecoară înăuntru.

îmi las capul pe pieptul lui şi oftez când începe să mă mângâie. Ce-mi face? Mi-e ruşine că reacţionez imediat la atingerea lui. Mi se înmoaie genunchii şi simt că ar putea ceda oricând. Vintrele mi se încordează, tânjind după mai mult. Vocea lui îmi trezeşte nenumărate amintiri.

Ard după asta.

- Am aşteptat momentul potrivit. Te-am aşteptat cât mi-am rezolvat treburile, spune şi se joacă cu mine, atingându-mi partea din faţă a chiloţilor, care se udă din ce în ce mai tare cu fiecare atingere. Şi când am găsit ocazia potrivită, am profitat de ea. Şi iată-ne aici. împreună din nou.

Mă desprind imediat din braţele lui, dorindu-mi din nou căldura lui. Atingerea lui. Mă întorc cu faţa la el şi îl admir, urând cât de bine arată în costumul elegant, negru; e tuns scurt, iar chipul lui...

Ah, Doamne, chipul lui devastator!

Mă priveşte de parcă nu ar mai exista nici o altă femeie pe pământ.

Doar eu.

Numai eu.

- Am ceva pentru tine, spune, fără să-şi ia ochii de la mine când se întinde spre masa din spatele lui şi ia ceva.

Nu este al meu.

întinde mâna şi cobor privirea către jurnalul meu, prins între degetele lui lungi. Simt cum stomacul mi se strânge, iar gura mi se usucă atunci când îl văd. Urăsc jurnalul acela idiot. El m-a băgat în belele de la început.

Ridică privirea şi mă uit în ochii lui albaştri ca gheaţa, care par să se uite în sufletul meu.

- Ultima dată când mi-am văzut jurnalul era în posesia mamei tale.

Pe chipul lui se zăreşte o urmă de iritare, dar dispare imediat.

- Ţi-a spus şi ţi-a făcut nişte lucruri de care nu sunt încântat.

- M-a ameninţat, Whit. A spus că va suna la poliţie şi le va spune că eu am provocat incendiul. Că i-am omorât pe tatăl meu vitreg şi pe Yates, mă răstesc la el.

Tresare când spun numele lui Yates şi mă întreb de ce.

- Ameninţări inofensive. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru ea. Nu mai e cazul.

- Da, sigur, pufnesc, incapabilă să mă abţin. Nu am încredere în tine. Nu am încredere în nici unul dintre voi, spun. încerc să trec pe lângă el, dar mă apucă de braţ, nu foarte tare, dar suficient cât să nu pot scăpa de el. Dă-mi drumul.

- Ascultă-mă mai întâi.

-Nu.

- Summer. Vocea lui devine puţin rugătoare, ceea ce e un şoc. Măcar rămâi să iei cina cu mine. Lasă-mă să-ţi explic.

Mă bosumflu, încă privindu-l urât.

- Vă urăsc pe tine şi pe Monty pentru că m-aţi păcălit cu asta.

- Nu-l urăşti pe Monty.

Vorbeşte plin de încredere.

- Sigur te urăsc pe tine, îi spun.

Whit zâmbeşte, iar imaginea aceea mă lasă fără aer.

- Pe asta mă bazam.

- De ce nu ai putut pur şi simplu să mă întrebi dacă vreau să ne vedem?

- Ai fi spus da?

- Nu, răspund imediat.

- De aceea, spune tărăgănat.

îmi dă drumul, iar cuvintele lui îmi rămân în cap când îmi trage scaunul ca să mă aşez la masă. în clipa în care ne aşezăm apare un ospătar. Un domn mai în vârstă, îmbrăcat într-un sacou de un alb imaculat, care ne serveşte cu un pahar de vin înainte ca Whit să înceapă să discute cu el într-o franceză fluentă.

Mă uit la el, întrebându-mă cine e acest bărbat şi cine a devenit. Nu-l mai cunosc. Nu cu adevărat. A trecut aproape un an şi jumătate de când l-am văzut ultima dată şi amândoi ne-am schimbat în acest timp. Cel puţin eu.

Sunt sigură că şi el.

După ce pleacă ospătarul, mă aplec peste masă şi mă încrunt la el, în timp ce privirea lui alunecă spre decolteul rochiei mele.

- Trebuie să începi să explici.

îşi ia paharul de vin şi soarbe din el. Privindu-l în timp ce învârte lichidul deschis la culoare.

- Ce vrei să ştii?

- Ce s-a întâmplat cu tine şi Leticia?

Whit oftează şi pune paharul pe masă.

- Asta vrei să ştii în primul rând.

- Era viitoarea ta soţie până la urmă, spun, încordată.

- Am terminat relaţia cu ea la scurt timp după ce ai plecat. A încălcat nişte clauze din contract din cauza problemei ei grave, şi nu tocmai secretă, cu drogurile. Deşi s-a lăsat de mai bine de un an.

- Mă bucur pentru ea, spun, părând o scorpie geloasă, încă mai ţii legătura cu ea?

- Da. Dă din cap spre mine. Ai o problemă cu asta?

- Deloc, răspund imediat, apoi iau o gură de vin.

E aspru, rece şi delicios.

- Bun. Nici pe iubita ei nu o deranjează că mai vorbim.

îmi pun zgomotos paharul jos.

- E lesbiană?

Ridică dintr-o sprânceană.

- O spui de parcă a fi lesbiană e ceva rău.

- Nu, bineînţeles că nu, spun defensiv.

Doar că Leticia părea atât de îndrăgostită de Whit la cina aceea de ziua lui...

- E bisexuală, nu că ar trebui să discut despre viaţa ei personală cu tine, dar sunt sigur că nu ar deranja-o. Acesta este unul dintre motivele pentru care lua droguri. Nu putea fi ea însăşi. Părinţii ei nu erau de acord.

- Şi părinţii tăi te lasă acum să fii tu însuţi? întreb cu subînţeles.

- Nu neapărat. Dar nu-mi mai pasă ce spun, zice şi îşi trece mâna peste faţa de masă imaculată.

în sus şi în jos, în sus şi în jos, iar eu urmăresc fiecare mişcare.

îmi imaginez că mă atinge cu degetele acelea. Mi le imaginez în mine.

- De ce ai fugit, Summer? mă întreabă, cu voce caldă.

Prima dată nu aud ce spune. Nu pot decât să mă uit la

el, urând că mă descrie atât de bine. Cum eram. O fugară. O fetiţă speriată.

Ridic bărbia, refuzând ca amintirile şi nesiguranţele din trecut să mă ţină pe loc. Decid să fiu complet sinceră cu Whit.

- Nu am fugit. Mama ta m-a ameninţat, Whit. A găsit cumva jurnalul şi mi-a citit cu voce tare pasaje din el. Mia spus că am treizeci de minute să-mi fac bagajele şi să plec din casă. Nu mi-a dat de ales.

Strânge din buze.

- Mi-a spus că te-a plătit.
- A minţit! izbucnesc, plină de furie, ridicând vocea. N-am fugit. Am fost obligată să plec. Ce altceva aş fi putut să fac? M-am gândit că tu i-ai dat jurnalul.
- De parcă aş fi făcut asta, replică el.
- Şi atunci de ce era la ea?

Expresia lui devine spăsită.

- L-am adus cu mine ca să-l ţin... în siguranţă. Probabil a umblat printre lucrurile mele.
- Ce norocoasă! A găsit jurnalul meu şi l-a folosit împotriva mea. Clatin încet din cap. Mi-a fost teamă că mama ta mă va preda poliţiei şi voi fi arestată pentru crimă. De asta nu m-am mai întors la internatul Lancaster. Am primit nişte bani, mi-am cumpărat un telefon nou, mi-am şters toate reţelele sociale şi am încetat să mai comunic cu... aproape toată lumea.
- De obicei oamenii care fug încearcă să scape de ceva ce au făcut. Se uită la mine, cu o expresie dură. Nu încerc să-l corectez în legătură cu fuga. Tu ai provocat incendiul?
- Nu ai citit jurnalul? îl întreb cu emfază. încuviinţează din cap. Confesiunea mea e acolo.

Nu deschid discuţia despre mama. Nu am de gând să-i spun adevărul lui Whit. Dumnezeu ştie ce ar face cu informaţia aceea!

- L-am cițit, se rătoieste el. Stiu că ai avut... ceva cu Yates.

Fac o grimasă, urând cum sună asta.

- Hai să spunem lucrurilor pe nume. Yates m-a forţat să fac sex cu el. De mai multe ori. Si ca să nu fac o scenă şi să-i supăr pe părinţii noştri, eu am cedat şi l-am lăsat să facă asta.

Iar si iar si iar.

- Erai un copil.

Pe chipul lui Whit se citeşte dezgustul.

Fată de mine?

- Şi noi eram copii când am făcut sex, subliniez, doar ca să-l enervez.
- Nu chiar, spune, plin de iritare. Aveam aproape optsprezece ani şi nu te-am forţat să faci nimic.
- Te rog, pufnesc şi iau paharul pe care îl golesc.

Mai am nevoie de alcool ca să supravieţuiesc acestei conversaţii.

- Chiar mă pui în aceeaşi categorie cu fratele tău vitreg libidinos care se masturba în timp ce te privea făcând duş? Cel care te-a violat? Ridică o sprânceană. Dacă aşa stau lucrurile, poate ar trebui să plec acum. Nu are rost să mai continuăm această conversaţie.

Doamne, cât e de enervant!

- Ce vrei de la mine, Whit? îl întreb, bătând uşor cu pumnul în masă şi făcând totul să zornăie. Eşti aici pentru încă o partidă cu mine, de dragul vremurilor trecute? Nu ştiu dacă aş mai putea să am de-a face cu tine. Nu acum.
- Deci esti mai slabă decât atunci când aveai şaptesprezece ani? Pentru că atunci erai al dracului de puternică, Savage. Nu mă lăsai nici pe mine, şi sigur nici pe altcineva, să te calce în picioare, spune, pe un ton admirativ.

Nu e adevărat. L-am lăsat să mă calce în picioare şi nu numai. Era nesimtit si mă umilea. Mă făcea în toate felurile şi mă trata ca pe un gunoi, dar mă întorceam mereu la el. Era ceva în felul în care mă privea. în ceea ce spunea. în atingerea lui dominatoare şi săruturile lui persuasive care întotdeauna mă făceau să fiu la picioarele lui.

Poate nu mai vreau asta. în ciuda dorinţei care îmi curge prin vene şi a acestui moment de apropiere, încep să cred că Whit Lancaster nu e potrivit pentru mine.

Deloc.

Ospătarul intră cu primul fel de mâncare şi aşază farfuriile mici în faţa noastră. Nu am idee ce e, dar îi zâmbesc ospătarului când face o plecăciune şi înclină din cap înainte să iasă din cameră.

- Refuz să mă las prinsă în asta din nou, îi spun după ce pleacă ospătarul.
- Prinsă în ce?
- în orbita ta. Mă uit la farfurie. Ce e asta?
- Foie-gras, ţăranco, spune vesel şi începe să mănânce cu furculiţa.

Mâncăm în linişte până nu mai rămâne nimic pe farfurie, iar ospătarul vine să le ia şi să ne umple paharele cu vin. Sorb din el, având nevoie de curaj şi urând că mă simt atât de nesigură. Nu vreau să fiu aici cu Whit.

Dar vreau. Mă bucur atât de mult că e în aceeaşi cameră cu mine, că mă priveşte atent, observându-mi fiecare mişcare. Mi-a fost dor de el. A dispărut atât de brusc din viaţa mea, iar acum a apărut la fel de brusc. Nu ştiu ce să cred.

Nu ştiu ce să simt.

- Părinţii tăi au găsit o altă vacă de prăsilă... ah, scuze, o altă moştenitoare cu care să te căsătoreşti? îl întreb.

Whit se lasă pe spate pe scaun.

- Gelozia nu te prinde, Summer.

îmi încleştez pumnii.

- Nu sunt geloasă pe nimeni. Mi-a părut rău pentru Leticia. Parcă singurul ei scop în viaţă era să se căsătorească cu tine şi să nască băieţi care să ducă mai departe numele Lancaster. Nu trăim în Evul Mediu.
- Nu era singurul ei scop în viaţă, dar mă îndoiesc că te pot convinge de asta. Poţi să crezi ce vrei. Şi nu, nu am găsit altă moştenitoare cu care să mă căsătoresc. Dacă vrei să ştii, nu am de gând să mă căsătoresc vreodată, spune pe un ton insolent, amintindu-mi de un prinţ răsfăţat.
- O să călătoreşti şi o să-ţi cheltui banii pentru tot restul vieţii? ridic dintr-o sprânceană.
- Nu aş putea să-i cheltui timp de trei generaţii, zice, lăudându-se. Şi ce dracu ar fi în neregulă cu asta? Nu am venit aici în seara asta ca să mă cert cu tine, Savage.
- Nu poţi să te întorci în viaţa mea ca şi cum n-ai fi plecat, Lancaster, îi replic, enervată.
- Tocmai am făcut-o, răspunde, foarte mulţumit de sine.

Ospătarul se întoarce, iar seara se transformă în feluri şi feluri de mâncare, fiecare mai bun decât anteriorul. O delicioasă supă de anghinare cu trufe negre. O varietate de pâine la cuptor cu unt proaspăt, care are un gust divin. Din ce în ce mai mult vin, până când încep să văd în ceaţă şi nu am nici o problemă în a lua o gură de carne de miel, simţind nevoia să plâng imediat după aceea, gândindu-mă la animalul blănos care a fost sacrificat ca eu să mă pot bucura de această masă.

- Te porţi ca un copil, mă ceartă Whit după ce împing farfuria, dezgustată de mine însămi.
- Mieii sunt adorabili.

îmi tremură buzele. Sunt gata să plâng.

Whit doar dă din cap şi zâmbeşte.

Nu înţeleg ce se întâmplă între noi, dar nu vreau să pun întrebări. Ba mai mult, nu ştiu ce e cu mine astăzi şi de ce sunt atât de emotivă. Să fiu din nou cu Whit mi se pare confuz. La fel ca prezenţa lui şi masa extravagantă pe care o luăm împreună. Ar trebui să fiu furioasă pe el. Ar trebui să fiu mai puternică. E probabil o greşeală să-l las să intre înapoi în viaţa mea.

O să mă folosească. Ştiu asta.

După ce farfuriile sunt luate din faţa noastră, Whit se sprijină pe scaun şi mă analizează, cu un comportament leneş şi insolent. E atât de încrezător şi impunător în mediul lui. Banii îi dau putere, deşi sunt convinsă că părinţii lui i-au spus că poate avea orice îşi doreşte.

Nu trebuie decât să cumpere.

- Vino înapoi la hotel cu mine, spune, pe un ton întunecat.

îmi vine să spun da, dar mă abţin.

- De ce? Ca să faci sex cu mine?

Zâmbeşte.

- Mi-ar plăcea.
- Mie nu.

Arunc şerveţelul pe masă şi mă ridic în picioare, ignorând gleznele tremurânde.

Pantofi idioţi.

Inspir adânc şi mă duc la fereastră, stând cu spatele la Whit şi uitându-mă afară. Nu prea mai e trafic. Nici oameni pe străzi. încă bate vântul, iar când întind mâna spre geam, simt că e rece ca gheaţa.

Ospătarii intră în cameră şi aud cum strâng masa, în timp ce murmură în franceză, iar Whit vorbeşte cu ei. Am învăţat destul de mult de când am ajuns aici, dar nu vorbesc la fel de bine ca Whit. Vocea lui e melodică, accentul corect. Perfect. E sexy.

Totul la el e sexy şi, fir-ar, n-ar trebui să fie.

Mă încrunt şi mă lipesc cu tot corpul de geam, simţind nevoia ca geamul rece să mă trezească la realitate. Aerul îngheţat îmi pătrunde palmele şi mă trezeşte din ameţeala cauzată de vin şi de mâncarea bogată. Eu sunt cea care a fugit de el. Nu-şi putea controla nici mama, nici tatăl. Ei îl controlau pe el, iar eu eram o distracţie. Trebuia să scape de mine şi am căzut direct în capcana lor.

Ca o fetiţă naivă şi idioată.

După ce angajaţii pleacă, Whit se mişcă. Se apropie cu paşi repezi, până ajunge din nou în spatele meu, iar căldura lui mă atrage spre el.

- Când ai plecat..., începe, dar se opreşte imediat. Parcă încercând să găsească cuvintele potrivite. S-a întâmplat acum aproape un an şi jumătate, dar ziua aceea e atât de clară în mintea mea. Mi-am dat seama ce a făcut mama, dar plecaseşi deja. Am încercat să-ţi dau mesaje. Să te sun. Dar nu ai răspuns. Nu ai răspuns niciodată. Parcă ai fugit şi ai dispărut de pe faţa pământului. M-am gândit că nu vrei să fii găsită.
- Nu voiam, recunosc, încet.
- Şi apoi s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu sora mea. Oftează şi mă doare sufletul pentru el, când aud toate emoţiile acelea în vocea lui. Şi Leticia a fost o problemă. Toate astea mi-au distras atenţia şi a trebuit să fiu acolo pentru familia mea. Sylvie încă nu se simte bine şi o acuză pe mama că o îmbolnăveşte intenţionat, iar eu nu ştiu ce să cred.

Mă întorc cu faţa la el când aud ultima propoziţie, cu gura căscată.

- Vorbeşti serios? în legătură cu Sylvie?

Dă din cap, cu o expresie îndurerată.

- Dar nu o cred. Mama noastră n-ar face niciodată aşa ceva. O iubeşte pe Sylvie mai mult decât orice. Vrea doar să se facă bine.

îmi aduc aminte toate lucrurile pe care mi le-a spus Sylvie. Toate micile indicii. Acuzaţia aceasta are sens. Eu o cred. Dar nu pot spune asta acum, nu în faţa lui Whit.

- La începutul anului trecut am încercat să te caut singur. Dar nu am găsit nimic, aşa că am angajat un detectiv particular care te-a găsit aici. în Paris. La câteva săptămâni după aceea m-am întâlnit cu Monty şi mi-a mărturisit că vorbea cu tine, explică Whit.
- De ce ai venit să mă vezi acum? De ce nu atunci? întreb, având nevoie să înţeleg.
- Timpul vindecă toate rănile. Zâmbeşte fără vlagă, dar zâmbetul dispare imediat când mă încrunt la el. Nu ştiu, Summer. Ştiam că nu ai vrea să mă vezi.

Problema e că mi-ar ii plăcut să-l văd, dar nu aşa. Nu când complotează cu Monty şi mă păcăleşte să vin la un restaurant sub pretextul unei cine fabuloase alături de alţi invitaţi.

- M-ai păcălit ca să ne vedem. De parcă asta e mai bine, îi răspund, încrucişându-mi braţele. Mişcarea nu face decât să-i atragă atenţia lui Whit către pieptul meu, iar ochii i se aprind. M-ai ademenit aici sub pretextul unei cine de grup. Chiar credeai că nu o să am o problemă cu asta?
- A fost ideea lui Monty, subliniază, expirând frustrat. Ar fi trebuit să-mi dau seama că vei fi furioasă.
- De ce m-ai căutat, Whit? întreb încet. Trebuie să ştiu.
- Voiam să mă asigur că eşti bine, recunoaşte. M-am simţit... vinovat. Ca şi cum aş fi fost responsabil pentru că te-am făcut să pleci.
- Mi-a fost frică, recunosc şi mă uit la masa goală. Doar jurnalul meu mai e pe ea. Doamne, îl urăsc! Mama ta e o persoană cu care nu vreau să am de-a face.
- E ca un câine care latră, dar nu muşcă, spune, deşi eu nu-l cred. Poate că e aşa cu el, dar niciodată cu mine. N-o s-o las niciodată să-ţi facă rău.
- N-o să mă întorc în viaţa ei ca să-i dau ocazia asta, i- am spus.
- Dacă eşti cu mine, o să fie în viaţa ta, zice el.

CAPITOLUL 46

WHIT

Aştept ca Summer să-mi răspundă, cu toate simţurile ascuţite de anticipare. Probabil îmi va spune să mă duc naibii. Aş merita asta. După toate lucrurile prin care a trebuit să treacă din cauza mea atunci când am fost împreună şi după ce am păcălit-o ca să ne vedem în seara asta, ar trebui să-mi spună să mă duc naibii o dată pentru totdeauna şi ăsta să fie sfârşitul.

Aş merita asta.

Să-i ia naiba pe Monty şi rochia aceea! S-a jucat de-a zâna cea bună cu banii mei şi a îmbrăcat-o pe Summer în ceva atât de sexy încât abia mai văd în faţa ochilor, darămite să mai gândesc clar. Ard de dorinţă să o ating. Să-i ridic plasa de pe trupul ei gol şi să-i sărut toată pielea fină. Să-i ling centrul acela delicios. Să o înnebunesc cu limba mea până îşi dă drumul pe faţa mea.

Penisul îmi tresare. Când îmi aduc aminte totul. De mirosul ei pe faţa şi pe degetele mele. De cum îmi lingea degetele după ce avea orgasm. De cum îmi băgăm penisul în gura ei primitoare. Eram distruşi din toate punctele de vedere, dar ne înţelegeam unul pe celălalt. Pentru noi întunericul era ceva natural. La fel şi cuvintele, şi gândurile murdare. Iniţial voiam să o pedepsesc pentru ceea ce mama ei i-a făcut familiei mele, dar, în schimb, am făcut cel mai nebunesc lucru.

M-am îndrăgostit de ea.

Nu că i-aş putea spune asta. Mi-ar râde în faţă. Şi poate ar fi îndreptăţită să facă asta. Nu ştiu ce e dragostea. Părinţii mei nu s-au purtat niciodată ca un cuplu iubitor. S-au tolerat unul pe altul de-au lungul căsniciei lor. Dacă au fost vreodată liberi, fericiţi şi îndrăgostiţi, eu încă nu eram acolo sau nu-mi amintesc de asta.

Summer mă înnebunea de dorinţă, dar mă făcea să fiu şi... blând. Mă făcea să zâmbesc. Mă făcea fericit, la naiba! O emoţie pe care nu credeam că sunt capabil să o simt.

Numai ea reuşea asta. Şi nu m-am mai simţit aşa de când a plecat din viaţa mea.

Nici măcar o dată.

- Nu mâncăm desert? întreabă Summer din senin, ignorând complet ce am spus.

Se uită la masa goală pe care se află jurnalul ei, care îşi bate joc de amândoi. Totul a început din cauza jurnalului ăstuia idiot. Dacă aş putea, i-aş da foc. Dar poate îl vrea. S-ar simţi mai în siguranţă dacă l-ar avea în posesia ei şi o să-i ofer siguranţa aceea. O să-i ofer orice vrea dacă e de acord să se vadă cu mine.

Nu trebuie decât să ceară.

- Mă gândeam că ai putea fi tu desertul, îi spun pe un ton relaxat, dar plin de gânduri întunecate.

Ochii ei negri licăresc în timp ce mă studiază, cu o expresie precaută.

- Ce vrei să spui?

De parcă nu ar şti.

- Lasă-mă să-ţi arăt. Fac un pas spre ea şi se lipeşte cu spatele de geam, tresărind când simte fereastra rece. Aud cum şuieră vântul afară. Nu ai încredere în mine?
- Nu, răspunde imediat.

Mai fac un pas, inspirând discret parfumul ei.

- N-o să-ţi fac rău. Decât dacă vrei.

Face ochii mari când aude asta, iar eu nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

- Vrei să fac asta? mă întind spre ea şi mângâi partea din faţă a rochiei, atingându-i intenţionat pielea fină, caldă. Sau vrei să-ţi ofer un orgasm?
- Crezi că mai poţi face asta? mă întreabă cu vocea tremurândă.
- E o provocare? Ridic dintr-o sprânceană. Nu răspunde. Lasă-mă să-ţi arăt ce pot face pentru tine.

O trag de lângă fereastră şi o lipesc de perete cu trupul meu, ţinând-o acolo. E mai înaltă cu tocuri, aproape la fel ca mine, şi mă uit în ochii ei când cobor spre tivul rochiei. îl ridic uşor, trec de şolduri, până o adun în jurul taliei şi are toată partea de jos a corpului expusă.

Mă dau uşor în spate ca să o pot privi şi observ picioarele lungi, care strălucesc, şi chiloţii de culoarea pielii pe care îi poartă. E mai slabă decât îmi aduceam aminte, are şoldurile mai late şi abdomenul atât de plat încât e aproape concav. O ating acolo, simţind cum tremură uşor.

- Nu mănânci niciodată? Eşti doar piele şi os, şoptesc, coborând pe şoldul stâng şi mângâind-o acolo.
- Sunt ocupată, recunoaşte. N-am timp.
- Dacă ai fi cu mine, m-aş asigura că mănânci, îi spun şi îi mângâi abdomenul, alunecând spre buricul ei. Ţi-aş aduce micul-dejun la pat. Toate croasantele proaspete şi tot untul pe care îl poţi mânca.
- Aş fi grasă.
- Grasă şi frumoasă. Mă apropii de ea şi buzele noastre aproape se ating. Aş face orice ţi-ai dori atâta timp cât ţi- ar face plăcere.
- Serios?

Tonul ei e sec. E clar că nu mă crede.

- Da. O sărut uşor şi mă retrag, iar ea mă urmăreşte cu gura şi zâmbesc. Vino cu mine!

O iau de mână şi o conduc la masă, de unde iau jurnalul pe care îl arunc jos. Aterizează zgomotos şi o face pe Summer să tresară.

- Urcă-te pe masă, îi spun încet.

Se încruntă.

- Ce vrei să spui?
- Vreau să te întinzi, pe masă. Mă duc la ea, o prind de talie şi o ridic pe marginea mesei. Haide, îi spun după ce îi dau drumul. întinde-te.

Se uită în spate înainte să-şi întoarcă privirea la mine.

- De ce?
- Ţi-am spus de ce, insist cu nerăbdare. Tu eşti desertul.
- Whit, nu ştiu...
- Of, pentru numele lui Dumnezeu!

O apuc de ceafa şi mă apropii de gura ei, oferindu-i un sărut necruţător. Se deschide imediat în faţa mea şi geme din adâncul gâtului, în timp ce limba ei dansează cu a mea. Vrea asta. Mă vrea pe mine. S-a plâns şi a protestat doar de faţadă. A fost un truc.

Poate să se prefacă oricât vrea, dar am fost făcuţi pentru asta.

Am fost făcuţi unul pentru celălalt.

Ne sărutăm minute în şir. Limbile noastre dansează, dinţii muşcă uşor, cu buze hămesite şi nerăbdătoare.

O împing mai în spate pe masă, până ajunge aproape în mijlocul ei, cu picioarele atârnând pe margine. întrerup sărutul şi amândoi gâfâim, privindu-ne, în timp ce piepturile noastre se mişcă în acelaşi ritm.

- întinde-te pe spate, îi cer dur şi de data asta nu ezită şi nu comentează.

Se lasă pe spate, sprijinită în coate, şi se uită la mine.

- Aşa? întreabă şi îşi desface puţin mai mult picioarele, oferindu-mi o privelişte provocatoare a chiloţilor pe sub rochie.
- Exact aşa. O apuc iarăşi de marginea rochiei şi o ridic peste talie, peste sâni. Dă-o jos.

Se ridică şi scapă de rochie, rămânând în chiloţi în faţa mea. Vreau să rămână şi fără ei, dar o să mă ocup de asta în curând.

- Frumoasă, murmur şi îi cuprind sânii, cântărindu-i în palme, mângâindu-i sfârcurile întărite.

Oftează când îşi împinge pieptul spre mine şi îi mângâi pielea sensibilă. Cobor capul ca să o ling. Un sfârc. Apoi pe celălalt. Tremură şi masa se cutremură sub ea, iar eu sper să nu o distrugem atunci când facem sex.

Asta chiar ar strica atmosfera.

Sânii ei, sfârcurile rozalii care strălucesc după ce le-am sărutat. Sug unul adânc, îl ling, trag cu buzele de el şi beau din ea. Mă apucă de ceafa cu o mână şi mă strânge la pieptul ei în timp ce îl sug. O ling şi o tachinez. Abia am început şi nu mă pot sătura de ea.

O să mă satur vreodată?

Acord aceeaşi atenţie şi celuilalt sân înainte să încep să cobor pe corpul ei. O sărut pe abdomen, pe şolduri. Pe pielea plată de sub buric. îi simt mirosul, o aromă bogată şi umedă care îmi atinge nările şi simt cum îmi lasă gura apă.

Doamne, a trecut prea mult timp de când a fost a mea! Penisul meu e atât de tare încât mă doare, dar nu o să fac nimic în privinţa asta.

Acum, în clipa asta, totul e despre ea.

- Whit, şopteşte, şi trasez cu limba linia chiloţilor ei.

Ridic privirea şi văd că mă priveşte.

- Da? *
- Dă-i jos, îmi spune cu vocea tremurândă.

Zâmbesc. îi ling chiloţii deja uzi şi o fac să tremure.

- Nu ai controlul acestei situaţii, nu-i aşa?
- Te rog, şopteşte şi continui să o ling şi să o muşc uşor.

Materialul chiloţilor e extrem de subţire şi mi se pare că-i ating pielea, dar nu e aşa. Materialul schimbă puţin atmosfera şi nu sunt pregătit să scap de el.

- Nu-ţi place asta? o întreb înainte să o ling, simţind cum pulsează sub limba mea.

Şuieră când respiră şi închide ochii în timp ce eu continui să o mănânc. îmi amintesc de ce am vrut să fim în camera asta în primul rând şi mă dezlipesc de ea, privind oglinda de deasupra noastră. E întinsă pe masă, cu picioarele desfăcute şi corpul expus. Nu i se vede capul. Nu pot să-i văd chipul frumos sau frustrarea din privire şi mi-aş dori asta.

- Uită-te în sus, îi şoptesc şi face ceea ce i-am spus, deschizând larg ochii când îşi dă seama. Priveşte-mă.

CAPITOLUL 47

SUMMER

Mi se face pielea ca de găină când văd reflexia noastră. Whit e între picioarele mele desfăcute şi stă cu capul pe spate ca să se uite la mine în oglindă. Nu mă văd mai sus de umeri; nu-mi văd faţa, dar e ceva sexy la asta. Mi se pare că mă pot detaşa de moment, urmărindu-mă pe mine însămi. E ca şi cum nu mi s-ar întâmpla mie.

Dar se întâmplă. Simt cum mă atinge. Cu mâini calde şi posesive. Mă face să mă simt ca şi cum am fost întotdeauna a lui.

Cred că aşa este.

îmi scoate chiloţii şi îi aruncă pe jos după ce îi strecoară printre pantofii mei.

- îndoaie-ţi genunchii şi sprijină-ţi tălpile pe masă, îmi cere.

Fac imediat ceea ce-mi cere, fără să mă pot opri. Mă uit fără să respir cum coboară, îmi pune mâinile pe coapse şi le desparte. Pielea umedă, rozalie, e expusă în totalitate.

Mă gândesc la angajaţii de la restaurant. Dacă intră peste noi? Dacă ne prind? Voi fi atât de ruşinată!

Dar apoi îmi aduc aminte că Whit a închiriat restaurantul în noaptea asta. Probabil le-a spus că avem nevoie de intimitate şi să nu intre peste noi.

îi simt buzele pe mine şi gem atât de mult încât e aproape ruşinos. Mă chinui să deschid ochii şi îi văd capul mişcându-se între picioarele mele, în timp ce mă ţine cu mâinile. îi mângâi părul moale, fără să-mi pot lua ochii de la el pe când limba lui experimentată şi buzele arzătoare mă înnebunesc.

Privesc tot timpul. Propriul meu film porno care a prins viaţă.

îmi ridic şoldurile, apropiindu-mi vintrele de faţa lui şi îşi strecoară mâinile pe sub mine, ţinându-mă aproape în timp ce îmi linge şi îmi suge pielea tremurândă. Nu se opreşte nici măcar o dată şi închid ochii pentru o clipă, încercând să mă adun. Să-mi revin. Ceea ce-mi face e tortură. O tortură delicioasă, aproape dureroasă, dar care ştiu că va merita în final.

îmi e mult mai uşor să am orgasm când îl privesc. Sunt pe cale să-mi dau drumul. Simt cum orgasmul se apropie. Din ce în ce mai mare. Gem uşor în timp ce continuă să mă lingă, fluturându-şi limba pe clitorisul meu. Mă acoperă în totalitate cu gura şi simt că mor când începe să mă penetreze cu limba. înainte şi înapoi. înainte şi înapoi. Nu mă pot opri din scâncit. Din gemut. Mă mişc încontinuu. Mă ţine aproape de el şi caută printre fese locul interzis. Mă apasă cu un deget, mă mângâie şi asta e de ajuns.

Ţip în timp ce orgasmul mă loveşte şi îi acopăr faţa cu nectarul meu în timp ce mă frec de faţa lui fără ruşine, cu trupul tremurând şi vintrele în flăcări,

înnebunită de degetele lui. Vine deasupra mea, fără să-şi îndepărteze degetele, iar eu îl sărut cu disperare, îi sug limba, simţindu-mi gustul. întind şi eu mâna şi îi apuc penisul, mângâindu-l prin haine, dorindu-mi să fie înăuntrul meu.

- Nu pot să fac sex cu tine aici, îmi spune, gâfâind aproape de gura mea.

Găsesc nasturele pantalonilor şi îl desfac.

- De ce nu?
- Nu face parte din planul meu, recunoaşte şi îşi pune fruntea peste a mea.

Cobor fermoarul şi îi bag mâna în pantaloni, prin boxeri, până găsesc pielea tare şi fină precum catifeaua. Se scurge în palma mea şi încep să-l mângâi.

- Vreau să te simt în mine.

Geme şi îşi împinge penisul în palma mea.

- Nu aşa.
- Fă sex cu mine, Whit, îi cer şi îi dau drumul ca să-i dau jos pantalonii cu mişcări neîndemânatice, prea nerăbdătoare să îl simt în mine ca să-mi mai fac griji pentru altceva.

îmi dă peste mână şi mă trage de şolduri până ajung pe marginea mesei. îşi aruncă hainele, eliberându-şi penisul şi mă pătrunde dintr-o mişcare, până sunt plină în totalitate.

Nu ne mişcăm, singura mişcare e a penisului lui care pulsează în interiorul meu. Ne analizăm unul pe altul, gâfâind, iar eu mă încordez cât pot de tare.

Geme.

- La naiba!

îşi lasă capul pe spate şi se uită în oglindă. La trupurile noastre conectate. Şi eu mă uit, muşcându-mi buza de jos, în timp ce el iese aproape de tot, acoperit de nectarul meu, înainte să mă pătrundă din nou.

E cel mai sexy lucru pe care l-am văzut vreodată.

Ritmul lui e leneş, penetrându-mă de parcă ar avea tot timpul din lume. îmi place lentoarea şi savurez felul în care mă completează cu fiecare mişcare. îmi aduce aminte că sunt a lui.

Chiar sunt. Sunt a lui în totalitate, dar nu vreau să spun asta cu voce tare. Dacă aş recunoaşte asta, ar trebui să recunosc şi alte lucruri, dar nu sunt pregătită pentru asta.

în schimb mă concentrez pe felul în care mă pătrunde. Aproape cu veneraţie, parcă vrând să savureze şi el momentul. E admirabil că are atât de mult autocontrol. Oare e doar pentru mine?

Uneori mă întreb dacă astrele s-au aliniat în seara aceea, în apartamentul părinţilor lui din Manhattan. Dacă eram meniţi să ne întâlnim. Să ne sărutăm. Să ne atingem.

Ne-am sărutat. Ne-am atins... sufletele. Ne-am marcat. Ne-am conectat.

Pentru totdeauna.

- Uite cât de frumoasă eşti, şopteşte grav, cu privirea în oglindă.

Mă uit în sus, la trupul meu reflectat acolo. Ne uităm unul la altul în timp ce continuă să mă pătrundă. Am pielea îmbujorată, sfârcurile întărite şi sunt atât de udă încât îi aud fiecare mişcare.

- Mi-a fost dor de tine, recunoaşte. Mi-a fost dor de tot ce ţine de tine.

Simt un fior în inimă când aud emoţia din cuvintele lui.

- Şi mie mi-a fost dor de tine, şoptesc.

îşi apleacă privirea şi mă sărută, buzele noastre se conectează şi ne luptăm cu limbile. Măreşte ritmul şi se mişcă mai tare, iar eu simt un alt orgasm apropiindu-se. Stau într-o poziţie ciudată şi mă doare spatele în timp ce mă împinge cu forţa trupului său, dar nu mă deranjează. Nu atunci când ştiu că mă aşteaptă un alt orgasm.

Fără nici un avertisment, Whit bagă mâna între noi şi îmi găseşte clitorisul. îl înconjoară cu mişcări nebune care mă lasă fără aer şi rămân nemişcată pentru câteva secunde înainte să mă lovească un alt orgasm care mă face să tremur iar şi iar.

îl strâng cu vaginul meu şi îi dau drumul, iar el geme, pulsând în interiorul meu înainte să strige numele meu. îl strâng în braţe în timp ce tremură şi vibrează, vărsându-şi sperma în mine.

Rămâne deasupra mea pentru câteva momente până nu mai tremură, iar eu îl mângâi pe spate, dorindu-mi să fi fost dezbrăcat. Se retrage fără să spună nimic şi simt cum sperma lui se scurge, acoperindu-mi coapsele şi fundul. Probabil scurgându-se pe faţa de masă.

- Fetiţă murdară, spune, amintindu-mi de Whit la şaptesprezece ani. Băiatul de care m-am îndrăgostit atât de tare. Uită-te la tine.

Bag mâna între picioare, cufundându-mi degetele în sperma lui, înainte să le ridic spre buze, să le ling şi să le sug, uitându-mă în ochii lui.

Ochii îi licăresc în timp ce se îmbracă şi îşi trage fermoarul, aranjându-se.

- Târfa murdară!
- îţi place, spun, fără să mă deranjeze că-mi spune aşa.

O spune cu afecţiune. Nu sunt târfa nimănui.

Doar a lui Whit.

După ce mă ajută să mă îmbrac, îmi ia haina de la persoana care a adus-o, mi-o pune pe umeri şi mă strânge la pieptul lui în timp ce părăsim clădirea, ţinând în mână jurnalul. Vântul rece ne loveşte din plin şi mă bucur că maşina lui apare în câteva secunde. îmi deschide uşa şi urc încântată pe bancheta din spate, iar el mă urmează, băgând mâna pe sub fusta mea ca să mă mângâie pe fund.

în clipa în care maşina porneşte, vine spre mine şi mă ia în braţe, sărutându-mă ca şi cum ar fi ultima dată. îi răspund cu acelaşi entuziasm, sorbind buzele perfecte şi atingându-l pe oriunde pot. E la fel de nerăbdător, de pofticios când îmi trage rochia şi îmi găseşte sfârcul.

- Vii cu mine la hotel, geme aproape de pielea mea, înainte să mă muşte.

Chiui şi îmi doresc să o facă din nou.

- Bine, spun cu respiraţia întretăiată.
- O să ţi-o trag toată noaptea. Bagă mâna între picioarele mele, dincolo de chiloţi, până găseşte pielea umedă. Până nu mai poţi. Până mă implori să mă opresc.

Simt o bilă de foc care mi se opreşte în vintre când mă gândesc la asta şi îl sărut din nou, cu toate emoţiile pe care le-am reprimat în ultimul an şi jumătate.

- Aş face asta în maşină, dar nu suntem departe de hotel şi traficul e lejer, spune, părând amuzat când se dă în spate. Eşti atât de lacomă, Savage!
- Şi tu la fel, Lancaster, îi amintesc şi îi mângâi erecţia.

Zâmbeşte şi e o privelişte extraordinară. Băiatul de
altădată mi-a zâmbit aşa doar spre sfârşit, când am petrecut o săptămână acasă la familia lui. înainte ca totul să se ducă de râpă.

Mă încrunt şi iau mâna de pe pantalonii lui, amintindu-mi din ce în ce mai multe lucruri. Amintiri care mă copleşesc.

Mă îngrijorează.

îi dispare zâmbetul şi are o expresie întrebătoare.

- Ce s-a întâmplat?

Mă uit pe geam, la luminile oraşului care plutesc în faţa mea.

- Nimic.

Vine mai aproape şi îmi pune mâna pe umeri, o atingere uşoară ca un fulg. Parcă i-ar ii frică să mă atingă.

- Minţi.

îmi cobor privirea şi inspir când îi simt gura pe ceafa. Atât de delicată. De dulce. Iar Whit nu e niciodată dulce şi delicat.

- Mi se pare că e o minciună.

Rămâne nemişcat.

-Ce? ’

- Asta. Tot ce se întâmplă între noi. Ce s-a întâmplat mai devreme, la restaurant. Şi nu ştiu ce vrei de la mine.

încă mă ţine de umeri ca să nu mă pot mişca. Nu e ca şi cum aş putea fugi de el dintr-o maşină în mişcare.

- Te vreau pe tine.
- Pentru o noapte? Mă uit peste umăr, speriată de cât e de aproape. O ultimă partidă de sex înainte să te duci la viitoarea soţie?

Se încruntă.

- Nu am o viitoare soţie. Ţi-am spus că lucrurile s-au terminat între mine şi Leticia. Nu mai există nimeni altcineva.
- Sunt convinsă că mama ta ţi-a găsit pe cineva.

îmi întorc privirea, concentrându-mă din nou la luminile oraşului. Să mă uit în ochii lui albaştri ca gheaţa mă tulbură. Ar trebui să fiu supărată pe el. Şi pe Monty. Amândoi m-au minţit şi nu-mi place asta. Am avut încredere deplină în Monty, iar el tot a plănuit asta, deşi ştia ce simt faţă de Whit şi relaţia noastră. Cât era de bolnavă.

Cât de bolnav încă e Whit. Ne vedem după mai bine de un an, după ce m-a trădat, şi tot sunt dispusă să-i fac jocurile sexuale.

Sunt dependentă de el şi cred că mă pot consola cu ideea că şi el e dependent pe mine, dar asta nu mă ajută. Nu face decât să-mi confirme că amândoi suntem un dezastru. Nu are sens să fim împreună.

Sunt tentată să spun asta cu voce tare, dar tac.

- Mama stă departe de viaţa mea personală, spune Whit, întrerupându-mi gândurile.

- Serios? spun cu îndoială în glas.
- Da. Se apropie şi mă sărută uşor pe ureche. Pot să fiu cu cine vreau. Nici unul dintre ei nu-mi poate spune ce să fac.

Inima îmi bate nebuneşte, ameninţând să-mi sară din piept. Vreau să-l întreb dacă îşi doreşte să fie cu mine, dar mi-e prea frică. A trecut mult timp de când am fost cu el ultima dată şi nu am de gând să par disperată şi să-l implor să mă ia înapoi. De parcă l-aş fi avut vreodată cu adevărat.

- N-o să mă întrebi ce vreau, nu-i aşa? îşi plimbă buzele pe urechea mea şi mă gâdilă. Ţi-e frică?
- Sunt supărată pe tine.
- Eşti supărată pe mine, hm. Nu pare să mă creadă. Trag aer în piept când bagă mâna pe sub decolteul meu şi îmi pipăie sânul. Corpul tău nu pare a fi supărat pe mine.
- Corpul meu minte, la fel ca tine.

închid ochii când îmi încercuieşte sfârcul iar şi iar. înainte şi înapoi.

- Uită-te la mine, Summer.

îmi ţin capul plecat, încercând să respir normal, dar degeaba.

- Uită-te la mine, îmi ordonă.

Mă uit la el, aşteptându-mă să fie furios, plin de ură, iar toate emoţiile acelea să fie direcţionate spre mine.

Dar mă priveşte cu... tandreţe. Ca şi cum aş fi cel mai bun lucru din viaţa lui.

- Vino cu mine la hotel. Lasă-mă să-ţi explic.
- Ce să-mi explici? Ce mai trebuie să-mi explici? Nu am vorbit destul? plâng, simţind cum mă cuprinde frustrarea şi îmi încleştez pumnii pe genunchi.

Whit se întinde şi îmi desface degetele ca să mă ia de mână. Atingerea lui mă alină şi nu ar trebui să facă asta.

- O să mă faci să spun asta în maşină, nu-i aşa?
- Te rog să nu spui nimic, şoptesc şi mă uit la el, în timp ce sângele îmi pulsează în urechi şi mă face să ameţesc.

Mă uit la buzele lui, captivată de cât de roşii sunt. Şi umflate. După săruturile noastre. După tot ceea ce-mi face. Nu mă pot opri şi întind mâna, punând-o pe pantalonii lui. Penisul lui e imens. Tare şi gros. îl mângâi, iar el şuieră. Ridică şoldurile, iar eu continui să-l mângâi.

- Vrei să-mi dau drumul în pantaloni? ridică dintr-o sprânceană.
- Da, spun fără nici o ezitare.
- Costumul ăsta costă peste cincisprezece mii de dolari, îmi spune.

Zâmbesc. Nu mă pot abţine. Comunicarea sexuală e mai bună pentru noi. Nu vreau să aud prostii. Cuvinte fără însemnătate care nu reprezintă nimic pentru el. Se răzgândeşte uşor, iar eu sunt neajutorată. Lipsită de apărare. Nu ar trebui să fac asta. Nu ar fi trebuit să cedez la restaurant şi nu ar trebui să mă joc cu el pe bancheta din spate a unei maşini, dar nu mă pot abţine.

Nu e o scuză, ci doar adevărul.

- Un motiv şi mai bun să te fac să-ţi dai drumul, îi spun râzând.
- Doamne, ce frumoasă eşti! exclamă plin de admiraţie, în timp ce mă priveşte.

Nu mai râd şi prin vene îmi curge doar fericire. Nu-mi iau ochii de la el şi încă îl ţin în mână. Ne pierdem unul în privirea celuilalt, iar tensiunea creşte cu fiecare secundă care trece.

Maşina se opreşte, iar şoferul ne spune în franceză că am ajuns la hotel. Whit se dezlipeşte de mine şi înainte să-mi dau seama, coborâm din maşină. Whit mă conduce în holul hotelului, ajutându-mă să-mi pun blana pe umeri, acoperindu-mă în totalitate.

E o clădire superbă, cu candelabre strălucitoare care atârnă deasupra noastră şi aranjamente florale care îşi împrăştie aroma dulce în jurul nostru. Nu e la fel de elegant precum hotelul Ritz, dar e spectaculos. Nu m-aş aştepta la altceva de la un Lancaster.

Intrăm singuri în lift, iar Whit apasă butonul pentru ultimul etaj.

- Apartamentul cu terasă? întreb.
- Cam aşa ceva, spune tărăgănat şi mă priveşte de sus în jos, prin deschizătura hainei. Rochia asta e indecentă.
- I-am spus asta lui Monty. A insistat să o cumpăr, îi răspund.
- A făcut asta pentru mine. Privirea lui mă arde. I-am spus să găsească o rochie care să-ţi evidenţieze cât mai bine corpul.

Mă uit urât la el.

- încă îţi place să mă prostituezi.
- Niciodată. Voiam să te văd. în întregime. Doar eu. Voiam să mă tachinezi fără să mă priveşti şi fără să spui ceva. Rochia e o operă de artă, dar nu se compară cu tine. Trupul tău e perfect.

îl privesc şocată de complimentele extravagante. Nu seamănă cu Whit pe care l-am cunoscut la internatul Lancaster.

Nici pe departe.

Liftul se opreşte şi uşile se deschid cu un zgomot discret, iar Whit îmi pune mâna pe spate şi mă conduce pe holul scurt, oprindu-se în faţa unei uşi duble, impozante. Scoate un card şi deschide uşa fluturând mâna, iar eu aud cum se descuie.

Intrăm în câteva secunde, iar liniştea e înşelător de calmă. Eu nu sunt nici pe departe calmă. Sunt agitată fără măsură. Inima îmi bubuie. Respir din ce în ce mai repede, am un nod în gât şi mâinile îmi tremură vizibil.

Uşile se închid si rămânem învăluiţi în întuneric, iar el mă ia de mâna tremurătoare si mă conduce în cameră.

- Vino să vezi priveliştea, spune, iar vocea lui profundă mă înveleşte si îmi aduce aminte că suntem aici si că suntem împreună.

într-o cameră de hotel din Paris, într-o noapte rece de primăvară.

Nu e vis. Sau un coşmar.

Mă duce la fereastră şi o deschide împingând uşor, iar valul de aer rece îmi chinuie sfârcurile deja întărite. îl urmez şi scot capul pe fereastră, admirând priveliştea încântătoare. Oraşul se întinde în faţa noastră precum o pătură, Turnul Eiffel se întrevede în depărtare, cu acelaşi spectacol strălucitor nocturn. Privesc fascinată şi mă las pradă romantismului din acest moment. Whit stă în spatele meu şi mă mângâie. îmi dă haina jos de pe umeri, pe braţe, până cade la podea. Se lipeşte de mine şi mă ţine în braţe, iar eu nu mă pot opri din tremurat. Din cauza frigului.

Din cauza lui.

- Mi se pare că nu e real, murmur.
- E real, spune şi îi simt mâinile pe abdomenul meu. Te-am găsit în sfârşit, Savage. Şi nu am de gând să-ţi dau drumul.

Cuvintele lui, felul în care le spune, nu s-au schimbat. Par o promisiune.

O ameninţare.

îmi plac amândouă.

Cu el.

în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat şi a tot ceea ce îmi face, sunt fericită.

Atât de fericită!

CAPITOLUL 48

SUMMER

Mă trezesc ametită, confuză, și încerc să mă concentrez asupra camerei. îmi dau părul de pe față și mijesc ochii în întuneric, abia reușind să văd ceva. Aud traficul de undeva de jos, aglomerat și insistent, cu câteva sirene ocazionale. Cineva claxonează cu nerăbdare.

Mă mișc în pat și salteaua se lasă. Un corp cald se rostogolește spre mine și cineva mă ia în brațe pe la spate, își lipește trupul de al meu și mă ține strâns cu brațele musculoase, respiră fierbinte pe gâtul meu și îmi bagă degetele între picioare.

Gem când mă atinge acolo, dar nu e genul de geamăt pe care vrea să-l audă.

- Nu mai pot, spun în agonie, iar el râde, sadic nenorocit.
- Te-am obosit.

E o declarație, nu o întrebare.

- Nu cred că aș mai putea suporta un alt orgasm, îi spun sincer.

Nu mai știu câte am avut noaptea trecută. Mult prea multe. Până când l-am dat la o parte, simțind cum corpul și mintea îmi sunt epuizate.

- Ți-am spus că o să facem sex până nu mai poți.

Mă sărută cu poftă pe gât și își mișcă șoldurile. Erecția lui se strecoară printre fesele mele, tare și intruzivă, iar eu închid ochii și mă pregătesc.

Nu știu dacă aș mai suporta să-l mai simt acolo.

- Culcă-te la loc, mica mea târfuliță, îmi șoptește mieros la ureche și mă mângâie pe obraz. Odihnește-te.

O să ai nevoie.

Adorm în câteva minute și nu mă trezesc pentru multă vreme.

Nici nu visez.

E minunat.

Următoarea dată când mă trezesc, draperiile sunt trase, permițând luminii calde să intre. Văd la capul patului o masă pregătită pentru două persoane, cu două farfurii acoperite cu capace de metal. Tacâmuri și pahare, un coș cu mai multe tipuri de pâine și o farfurie cu bucăți de unt. Lângă masă se află o sticlă pusă la rece, probabil șampanie.

O masă festivă? Sper la prea mult. Nu avem nimic de sărbătorit, decât dacă consideră că a ne asuma vechile roluri e un motiv de sărbătoare.

- Te-ai trezit.

Mă întorc în direcția din care am auzit vocea și îl văd în pragul ușii de la baie, sprijinit de toc. Are mâinile în buzunare și cămașa bleu desfăcută, evidențiind pieptul lui fin și musculos. Are părul umed, de parcă tocmai ar fi ieșit de la duș și, Doamne, cred că nu l-am mai văzut niciodată arătând atât de bine. De relaxat.

Devastator de frumos.

- Bună dimineața, spun cu voce răgușită.
- Mai degrabă după-amiază. Se îndepărtează de ușă și vine spre pat, oprindu-se pe partea mea și sărutându-mă. Bună dimineața, frumoaso!

Clipesc somnoroasă și ridic pătura albă la piept, înmărmurită.

- Ți-e foame? Se uită spre masă. Room-service-ul a venit acum câteva minute.

Doamne, m-au văzut dezbrăcată în pat? M-am trezit destul de acoperită, cu doar un picior pe afară. Ce rușinos!

Whit probabil își dă seama de rușinea mea, căci expresia lui devine mai caldă.

- Am împins masa și suportul mai aproape de pat. Le- au lăsat la intrarea în cameră. Haide. îmi întinde mâna. Să mâncăm.
- Ăă, sunt dezbrăcată.

Strâng pătura mai tare la piept, simțindu-mă incomod.

Nu sunt obișnuită ca Whit să fie drăguț. E... derutant.

- Atunci îți aduc eu mâncarea.

Se duce la masă și scoate capacele de metal de pe fiecare farfurie, scoțând la iveală o masă bogată cu omletă, șuncă crocantă și câteva boluri cu fructe.

îmi chiorăie stomacul și mă uit la el.

- Șuncă?
- Servesc mic-dejun american la hotelul ăsta, îmi explică. Vrei un croasant?
- Te rog.

E uimitor să-l văd făcând lucruri casnice, având grijă de mine.

- Cafea? mă întreabă uitându-se la mine.
- Cu lapte, da, te rog.
- Șampanie?

Tentant, dar nu am nevoie de alcool acum.

- Puțin mai târziu.

îmi aduce o farfurie cu atât de multă mâncare, încât știu că nu am cum să o termin, și mi-o oferă alături de un șervet și tacâmuri. Pune o cană plină de cafea pe noptieră și face același lucru pentru el, băgându-se lângă mine în pat, sprijinit pe perne.

Mâncăm în tăcere, iar tensiunea dintre noi crește din ce în ce mai mult pe măsură ce terminăm. Nu mă pot opri din ronțăit croasantul, rupându-l în bucăți mici, asta după ce am terminat deja toate fructele, aproape toată omleta și, bineînțeles, șunca.

- Ești agitată, spune după prea multe minute de tăcere. Simt.

Pun farfuria pe masa de lângă mine și mă șterg pe mâini și la gură cu șervetul înainte să mă uit la el.

- Bineînțeles că sunt agitată. încă nu înțeleg ce se întâmplă. Sau de ce ești aici. De ce ai complotat cu Monty și ai plănuit cina de seara trecută? Nu înțeleg, Whit.
- Știam că nu vei fi niciodată de acord să te vezi cu mine dacă... te întrebam. A trebuit să găsesc un element surpriză ca să te aduc în aceeași cameră cu mine din nou, îmi explică.
- Și acum iată-mă aici, dezbrăcată în patul tău, ca o idioată. Târfa ta perfectă, bombăn ultima parte, plină de rușine și regretând că am mâncat atât

de mult.

- Nu vorbi aşa despre tine.

Tonul lui e ferm.

- De ce nu? E adevărat. Aşa mi-ai spus mereu, încă de când ne-am întâlnit prima dată. Asta ai vrut de la mine de la început. Ai vrut corpul meu. Ai vrut să-mi distrugi stima de sine si să mă controlezi în totalitate. Ai vrut să fiu la cheremul tău, să te joci cu mine, să facem sex şi să mă torturezi. Nu te-ai săturat?

îşi trânteşte farfuria pe noptieră şi se apropie de mine, dar mă îndepărtez, pentru că am nevoie de spaţiu.

- Nu e asa. Faci ca ceea ce am trăit să sune atât de... sordid.

- Asta pentru că e sordid.

Pătura cade, iar eu îmi încrucişez braţele ca să-mi acopăr sânii, pentru că nu vreau să se uite la ei. Dar bineînţeles că se uită. Se holbează. Se holbează la mine ca şi cum nu se poate sătura.

- Vrei să ştii adevărul? Sunt obsedat de tine, şopteşte, răguşit, cu privirea... rugătoare. La început te uram şi uram ceea ce însemnai. Apoi am fost atras de tine în ciuda tuturor lucrurilor. Până la urmă a trebuit să te am, iar apoi nu m-am putut sătura.

îl privesc, iar corpul îmi tremură, străbătut de o emoţie necunoscută. Doamne, când e atât de aproape, devin confuză. E prea mult.

- Ştii cât de puternică eşti? Cât de frumoasă eşti? Mergeai prin campus ca şi cum ar fi fost al tău, deşi eu am încercat să-ţi distrug reputaţia cu orice ocazie. Ţi-am admirat puterea. Am şi respectat-o, recunoaşte.

- M-ai respectat? Te rog! Te bucurai să mă denigrezi cu fiecare ocazie, îi răspund şi îmi cobor braţele.

La naiba! Să se uite. Gura, mâinile şi penisul lui au fost pe tot corpul meu noaptea trecută. Ce mai contează? Continuă ca şi cum nu aş fi spus nimic.

- Şi apoi ai apărut la cina de ziua mea, stând lângă familia mea de parcă locul tău era acolo, iar eu am venit cu fatuca aia cu care trebuia să mă căsătoresc. Am făcut sex la baie pentru că eram disperat să fii a mea. Nu m-am putut controla.

- încercai să mă umileşti, îl întrerup.

- Nu e adevărat.

- Ai atins-o pe Leticia cu degetele ude după ce le-ai avut în mine, îi aduc aminte si închid ochii când îmi amintesc de momentul umilitor.

Vine mai aproape şi îi simt căldura corpului. Mirosul delicios, parfumul scump.

- M-ai marcat. Mi-ai adus aminte că sunt al tău. Nu ţi- ai dat seama de asta? Nu mi te-am putut scoate din minte întreaga săptămână petrecută acasă la familia mea. Nu mă puteam sătura de tine. M-am dus la tatăl meu şi l-am implorat să mă scape de aranjamentul cu Leticia.

Deschid ochii şi văd că mă priveşte.

- De ce? Ca să fii cu mine?

Nu spune nimic. Nici nu-şi îndepărtează privirea. Nu vrea să recunoască, dar văd răspunsul în ochii lui.

Da.

- Lucrurile nu ar merge niciodată între noi, şoptesc.

Mă atinge pe faţă. Mă apucă uşor de bărbie şi îmi lasă capul pe spate.

- Ba vor merge întotdeauna, Summer. Uită-te la mine. îi întâlnesc privirea şi observ intensitatea din ochii lui albaştri. Am fost făcuţi unul pentru celălalt.

Mă sărută înainte să apuc să spun ceva şi îmi deschid buzele pentru el. Bineînţeles că o fac. E ca un obicei prost de care nu pot scăpa orice aş face. în momentul în care limbile noastre se întâlnesc, scâncesc şi mă întind spre el, atingându-i pielea fină de pe piept. îl mângâi, îl ţin strâns, copleşită. Dornică.

Un geamăt răsună din gâtul lui şi îi simt mâinile peste tot, dar nu e suficient. Niciodată nu e suficient când vine vorba de el. Cad înapoi pe pat, iar el îşi dă jos pantalonii şi chiloţii, scoţând la iveală penisul erect. Mă urc pe el şi îl încalec, ghidându-l în interiorul meu.

în clipa în care alunec pe toată lungimea lui, amândoi gemem în agonie. încă are pantalonii în jurul gleznelor, cămaşa desfăcută, iar eu încep să mă mişc deasupra lui cu repeziciune, căutând momentul de extaz care ştiu că mă va copleşi în câteva minute.

Mă prinde de talie şi începe să controleze ritmul. E atât de gros şi mă umple de fiecare dată când mă las în jos. îl călăresc, iar vaginul mi se încordează în jurul lui şi mă muşcă de piept. Suge unul dintre sfârcuri. îl muşcă. îl suge din nou.

îl ţin strâns, cu genunchii în dreptul şoldurilor lui, sărind deasupra lui, cu faţa ascunsă în părul lui moale şi înmiresmat. Orgasmul e foarte aproape şi vreau să-l simt adânc. Cât de adânc se poate.

Geme gâtuit, înăbuşit de sânii mei şi îşi dă drumul. Mă umple cu sperma lui şi îmi provoacă orgasmul. Ne zvârcolim amândoi, agăţându-ne unul de celălalt, gemând şi gâfâind până se termină.

îl ţin la pieptul meu pentru că nu vreau să-l mai aud vorbind sau să mă pierd în ochii lui. Nu încă. Vreau să savurez acest moment. Apropierea. Nu am putea fi mai apropiaţi de atât. Nu ştiu dacă altcineva m-ar putea face să mă simt cum o face Whit.

Nu ştiu dacă vreau pe altcineva în afară de Whit.

Iar asta este o revelaţie terifiantă.

- Hai cu mine acasă, murmură lipit de pielea mea şi mă gâdilă cu buzele lui.

- Ce vrei să spui? îl întreb mângâindu-i părul.

îi sărut tâmpla. Dacă aş putea, l-aş mângâia şi l-aş săruta toată ziua. Nu aş vrea să mă opresc niciodată.

- Vino înapoi în Statele Unite cu mine. Mută-te cu mine. Fii cu mine.

îmi linge celălalt sfârc, cel pe care l-a ignorat în totalitate când am făcut sex, şi închid ochii, simţind cum vintrele îmi pulsează cu fiecare muşcătură.

- Ca amanta ta?

Numai asta puteam fi. Micuţa târfa a lui Whit.

- Ca egala mea. Partenera mea. Poate... cândva... ca soţia mea.

Cuvintele lui îmi provoacă un fior de groază. E acelaşi bărbat care a spus că nu se va căsători niciodată.

Mă dau jos de pe el şi din pat ca să stau lângă el. Sperma lui mi se prelinge pe coapse, iar părul meu e un dezastru şi trebuie să mi-l dau la o parte de pe faţă. Sunt sigură că arăt într-un mare fel.

Mă priveşte ca pe cel mai frumos lucru pe care l-a văzut vreodată.

- Nu vorbeşti serios.

- Ba da.

încep să râd.

- Suntem prea tineri.

- Suntem conectaţi de mai bine de şase ani, spune, calm, logic. E suficient de mult timp, Summer.

- Nu ştii ce spui. Mama ta nu va fi de acord. Nici tatăl tău.

- Să-i ia naiba pe părinţii mei. Sunt independent financiar. Nu-mi pot spune ce să fac. Nu-mi controlează viaţa. îşi coboară picioarele pe marginea patului şi îşi trage chiloţii şi pantalonii pe el înainte să se ridice şi să închidă fermoarul şi nasturele. Ar trebui să faci un duş.

Cum poate să fie atât de normal şi să facă lucruri atât de banale când purtăm discuţii atât de importante?

-Whit... ’

Se uită la mine, uşor amuzat.

- Ce e? ’

- Ce faci? dau din mână spre el.

- Mă îmbrac. îţi sugerez să faci acelaşilucru. Deşi chiar trebuie să faci duş înainte. Se apropie şi se opreşte direct în faţa mea, băgându-mi mâna între picioare. Bagă degetele în propria spermă şi le aduce în dreptul buzelor mele. Eşti un dezastru.

Sug sperma de pe degetele lui, aşa cum fac mereu.

- Şi apoi?

- Vreau să explorez Parisul cu tine.

- Cum să-l explorezi? Fac ochii mari şi un pas în spate. Lipsesc de la cursuri.

- Dă-le naibii de cursuri. Eşti cu mine. Mă ia de mână şi mă trage din nou aproape. Hai să găsim un loc secret în oraş unde să facem sex. O să lăsăm semne peste tot.

- Asta... nu ar trebui să facem aşa ceva.

înăbuş valul de excitare care mă loveşte când mă gândesc să facem asta.

- Nu minţi, Summer. Nu-ţi stă bine.

Mă sărută. Soarbe de pe buzele mele.

îşi bagă din nou degetele între picioarele mele şi le acoperă din nou de sperma lui ca să le sug. Le ling şi le sug, iar ochii lui licăresc înfierbântaţi înainte să se desprindă de mine, iar eu mă simt goală.

- Du-te la duş. Se întinde şi mă loveşte peste fund. Tare. Tresar şi fug de el. O să mai urmeze şi altele.

- Promiţi? îl tachinez şi flutur din gene.

Mă loveşte din nou, mai tare de data asta, şi e ca un curent care îmi ajunge direct în vintre.

- Da. O să facem mai multe mai târziu, dacă asta vrei. Acum du-te să te speli. Ca să pot să te murdăresc din nou.

CAPITOLUL 49

SUMMER

Mi se pare că e un truc să fiu din nou cu Whit, ca şi cum nu ar fi plecat niciodată. Şi să fiu fericită cu el, printre alţi oameni, în public. Mă ţine de mână în timp ce ne plimbăm pe străzile Parisului, parcă temându-se că mă va pierde pentru totdeauna dacă îmi dă drumul.

Şi poate chiar simte asta, nu ştiu. într-o clipă eram împreună, apoi am dispărut.

Fără să mai ştie nimic de mine.

Monty îmi trimite nenumărate mesaje de-a lungul zilei, dar le ignor pe toate. Sunt supărată pe el. Ştia ce face în tot acest timp, plănuind cu Whit pe la spatele meu, şi, deşi nu mă pot plânge că sunt în compania lui Whit, sunt rănită de singurul prieten din vechea mea lume care m-a înşelat.

Dovedind că e la fel ca toţi ceilalţi. Whit mă răpeşte în colţuri întunecate sau în spatele zidurilor. Printre copaci. Oriunde, peste tot, mă trage în întuneric şi mă sărută, căutând părţile sensibile. Locul dintre picioare. Sânii. Mă mângâie pe spate, pe fund. Facem sex pe un perete de cărămidă din inima Parisului, ascunşi într-o nişă care pare intimă, dar nu este. Mă pune să stau în genunchi într-un colţ ascuns, interzis, de la Muzeul Luvru. Mi se pare greşit, ca şi cum am profana un loc sfânt, dar lui nui pasă, e insistent.

Mă face să am orgasm de fiecare dată.

Spre seară ajungem la o cafenea de pe marginea Senei, bucurându-ne de băutură şi mâncare în lumina difuză. Se face frig şi mă bucur că Whit a adus un pulover negru şi o rochie de la magazinul hotelului în timp ce făceam duş, împreună cu un set de lenjerie intimă din dantelă şi mătase. Nu aveam ce să port în afară de rochia scandaloasă, nici măcar o pereche de chiloţi, şi sunt surprinsă că Whit s-a gândit la toate. Chiar şi la pulover.

Telefonul lui Whit vibrează şi zâmbeşte citind mesajul, înainte să răspundă.

- îl ignori pe Montgomery şi nu-i place asta. Spune că e gelos pe penisul meu, îmi zice Whit. Fiindcă îi acorzi toată atenţia în loc să i-o oferi lui.

- Probabil îl vrea doar pentru el, bombăn printre dinţi, simţindu-mă răutăcioasă. Regret imediat cuvintele şi oftez. N-ar fi trebuit să spun asta. Nu vorbesc serios.

- I-am spus mai devreme că eşti supărată pe el. Şi că de asta nu răspunzi, spune Whit.

- Aşa este. Sunt supărată pe el. Iau o gură de vin, dorindu-mi să fie mai tare. Nu-mi place că m-a păcălit.

- A făcut-o pentru tine. Whit se întinde peste masă şi îşi pune mâna peste a mea. Ştia că ţi-e dor de mine.

- A făcut-o pentru tine, îl privesc pe sub gene. Nu i-am spus niciodată lui Monty că mi-e dor de tine.

Whit îşi sprijină obrazul în cealaltă mână.

- Mă simt jignit.

- Nu am vorbit deloc despre tine, ridic din umeri şi îmi scot mâna de sub a lui. Era prea dureros să mă gândesc la tine.

Se uită la mine, iar lumina care îi cade pe faţă îi evidenţiază şi mai mult frumuseţea. De ce a trebuit să mă îndrăgostesc de un băiat care e atât de frumos? Mă doare sufletul când îl privesc. Dar când ştiu de ce e capabil şi ce putere are asupra mea, devin precaută.

E ceva ce nu vreau să împărtăşesc cu el.

- Sunt aici. Vreau să fiu în viaţa ta. Nu îmi pasă ce s-a întâmplat în trecutul tău sau ce s-a întâmplat între tine şi fratele tău vitreg. Se apleacă spre mine, dar nu mă mişc. Sunt prea şocată de declaraţia lui. Nu am vorbit niciodată de trecutul meu şi nu a menţionat nimic despre ce a citit în blestematul acela de jurnal care se află acum în camera lui. Dacă aş putea arde chestia aceea, aş face-o. Vreau să vii cu mine acasă.

Tonul lui e atât de sincer, expresia lui atât de pură şi de onestă, încât mi se frânge inima.

- Nu pot.

- De ce nu? Vocea i se schimbă brusc. Devine profundă şi autoritară, parcă nefiind dispus să accepte un alt răspuns decât cel pe care îl vrea. Are sens, Summer. Vino acasă cu mine. Mută-te cu mine la New York. Poţi învăţa istoria artei acolo. Poţi să faci ce vrei. Nu va trebui să munceşti. Poţi să stai în genunchi şi să-mi faci sex oral încontinuu. N-o să mă plâng.

Rânjeşte.

Eu mă încrunt.

Zâmbetul îi dispare şi se apleacă, dându-mi o şuviţă de păr după ureche.

- Nu am venit până aici ca să mă respingi, Savage. Mă aştept să vii acasă cu mine.

- Nu poţi să vii într-o altă ţară şi să-mi ceri să fac ce vrei tu, spun fără umor. Am închiriat un apartament şi nu pot să încalc contractul. Merg la facultate. Am o slujbă. Prieteni. Fac în fiecare zi lucruri care îmi plac. Mi-am făcut o rutină. îmi place aici.

- Ai cunoscut pe cineva? Despre asta este vorba.

Expresia lui devine feroce şi încearcă să se controleze, dar nu reuşeşte. Văd furia şi gelozia din privirea lui.

- Nu, recunosc încet. Am fost prea ocupată. Şi... nu am ştiut dacă voi putea găsi vreodată pe cineva care să te înlocuiască pe tine şi ceea ce am trăit împreună.

închid ochii pentru o clipă după ce spun cuvintele, urând că am împărtăşit prea mult. Mult prea multe. Nu ar fi trebuit să-i ofer niciodată acest avantaj. Ştie cum să folosească asta împotriva mea.

- Trăim, mă corectează şi deschid ochii când mă mângâie pe obraz, dându-mi capul pe spate ca să nu am de ales şi să accept sărutul lui cald. încă trăim, şopteşte aproape de buzele mele. Şi o să fac tot ce e nevoie ca să uiţi că te-a mai atins altcineva.

Posesivitatea din privirea lui îmi dă fiori pe şira spinării. Se îndepărtează, trage mâna şi soarbe din paharul de pe masă.

- E stabilit atunci, spune după ce înghite.

- Ce? îl întreb.

- Te întorci cu mine în Statele Unite. Zâmbeşte din nou, de data asta, triumfător. O să ne căsătorim.

Casc gura la el.

- Să ne căsătorim? Whit, încă suntem tineri. Nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

- De ce nu? pare jignit.

- Pentru că... e ceva atât de legal. E doar o bucată de hârtie. N-o vreau. N-am nevoie de ea.

Mă priveşte, apoi îşi lasă capul pe spate şi începe să râdă.

- Orice altă femeie ar muri să se căsătorească cu mine. Ar vrea să pună mâna pe banii mei. Iar tu stai aici şi spui că e o bucată de hârtie de care nu avem nevoie. Nu vrei.

- Nu, subliniez. Căsnicia nu e pentru noi. Nu încă.

- Nu există nimeni altcineva pentru mine, spune, iar ochii albaştri îi strălucesc. Nimeni altcineva. Doar tu.

Nu ştiu ce să spun. Cum să obiectez. Nu am cum să-l conving, aşa că fac primul lucru care îmi vine în minte.

îi pun mâna pe coapsă şi îl sărut pe obrazul aspru, inspirând mirosul familiar, unic. în ciuda tuturor lucrurilor, a fricilor mele, vreau să-l cred pe Whit. Vreau să facă parte din viaţa mea şi să aibă grijă de mine. Să mă protejeze. Ne-am proteja unul pe altul.

Dar nu mi-a spus cuvintele pe care voiam să le aud, adică să-mi declare iubirea necondiţionată. Cred că nu e vorba despre asta între noi. E vorba de altceva. Ceva diferit. Ceva riscant. întunecat.

Dragostea nu ar trebui să fie întunecată. Mistuitoare. Aşa e pasiunea.

Obsesia.

Nu o să ne săturăm de asta?

Nu o să ne săturăm unul de celălalt?

- Ar trebui să plec acasă, îi spun când aproape mă târăşte în holul hotelului după o cină târzie la un restaurant foarte cochet şi foarte scump.

M-am simţit prost îmbrăcată în rochia mea cu flori, cardiganul negru, nemachiată şi cu părul răvăşit din cauza mâinilor neastâmpărate ale lui Whit. Am văzut cum ne-a privit lumea când am ajuns, oamenii de la mese se uitau de sus la noi.

Nu ştiau că unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume se afla la restaurant, iar când angajaţii şi-au dat seama cine e Whit, serviciul a fost impecabil. Am stat la o masă din mijlocul restaurantului, am fost serviţi continuu cu vin şi cu diverse feluri de mâncare bogate şi delicioase, iar eu am mâncat până nu am mai putut să iau nici o înghiţitură. Până la urmă, oamenii şi-au dat seama că Whit e o persoană importantă, şi până am plecat, paparazzi erau deja acolo şi ne făceau poze.

A fost şocant să-i găsim în faţa restaurantului, aşteptându-ne. Deşi Whit a ridicat mâna ca să-i blocheze, iar eu mi-am tras cardiganul pe cap, cineva a reuşit să mă fotografieze. Cu Whit. Până la urmă îşi vor da seama cine sunt şi ce legătură există între familiile noastre.

Şi ar putea deveni o altă frenezie a ziarelor de scandal.

- Nu. Trebuie să vorbim mai întâi, îmi spune Whit în timp ce traversăm holul, iar fiecare angajat îl salută din cap când se uită spre el. Un şir nesfârşit de „Bon soir, Monsiuer Lancaster” îl urmează la fiecare pas.

Frumuseţea hotelului, a bărbatului de lângă mine şi senzaţia că trăiesc un vis nu pot dura la nesfârşit. Nu pentru mine. Nu am cum să fiu atât de norocoasă. Am nevoie de normalitate. Mi-o doresc. Vreau să stau în micul meu apartament şi să dorm în patul meu îngust şi să merg la cursuri dimineaţa. Vreau să fiu sigură că viaţa mea nu se va schimba doar pentru că a apărut din nou în ea.

Asta nu va dura. îl cunosc. Mă cunosc pe mine. Ne dorim unul pe celălalt, dar devine prea mult. E mistuitor. Ne vom distruge unul pe celălalt.

La fel ca data trecută.

- Whit, te rog. îl apuc de braţ când intrăm în lift, iar în clipa în care uşile se închid, sare pe mine, mă sărută pe gât, îmi bagă mâinile sub rochie şi îmi mângâie coapsele cu degetele fierbinţi.

- N-o să-ţi dau niciodată drumul, Summer. Nu-ţi dai seama?

Mă împinge cu putere la perete, iar eu gem şi clipesc uitându-mă în ochii lui, şocată să văd atâtea emoţii. Parcă ar fi gravate permanent pe pielea lui şi mi-l aduc aminte pe Whit de altădată. Băiatul care mă privea cu ochi goi. Care mă privea de parcă nu contam. Care îmi spunea în faţă că nu însemn nimic pentru el.

A dispărut. A fost înlocuit de un bărbat extrem de pasional care mă vede doar pe mine.

- Nu putem discuta despre asta acum, spune Whit.

Mă încrunt.

- Ce vrei să spui?

- Nu sunt pregătit.

- Whit, nu are sens ce spui.

- Atunci e vina ta.

în clipa în care uşile se deschid, Whit mă ia de mână şi aproape mă târăşte pe uşile apartamentului, atât e de rapid.

- N-o să te mai las niciodată să pleci de lângă mine, îmi spune după ce intrăm şi amândoi gâfâim din cauza efortului. Dă-ţi jos puloverul.

îl dau jos cu degete tremurânde, întrucât tot corpul îmi tremură. E atât de intens încât mă sperie.

- Şi rochia, spune după ce nu mai am puloverul. Dezbracă-te de tot. Vreau să te văd goală.

Fac ceea ce-mi spune, deşi graba lui mă sperie, şi rămân în faţa lui fără nici o haină. în clipa aceea porneşte încălzirea, iar valul de aer cald pe pielea goală îmi dă fiori, şi sfârcurile mi se întăresc dureros. Simt că mă lasă genunchii şi îi încordez, trăgând adânc aer în piept când Whit trece pe lângă mine.

Vreau să mă întorc, dar mă opresc când îi aud vocea aspră.

- Nu te uita. Stai cu faţa la uşă.

Inspir, atentă la respiraţia mea, încercând să-mi păstrez controlul. Inspir şi expir. Inspir, expir.

Inspir.

Expir.

Caută ceva în valiză sau în şifonier. Nu-mi dau seama exact. Nu ştiu ce caută. O curea cu care să mă lovească peste fund? Din punctul lui de vedere, probabil o merit pentru că am încercat să fug de el.

Scoate ceva dintr-o pungă. Sau o cutie. Nu sunt foarte sigură. Aud cum se apropie cu paşi uşori, iar mirosul lui masculin mă învăluie până ajunge în spatele meu şi îmi mângâie umărul gol.

- Am un cadou pentru tine, spune, pe un ton jos, plin de promisiune.

- Ce este?

- Deschide şi vezi! întinde mâna în faţa mea, ţinând o cutie de catifea gri-deschis. O privesc şi mi-e frică să o deschid, dar nu aş putea să explic de ce. Summer!

Pare exasperat de mine, aşa că iau cutia şi o deschid cu degete tremurânde. Dau la o parte straturile de catifea şi văd un colier care îmi taie respiraţia.

Diamantele strălucesc în ciuda luminii difuze. Florile delicate formează un lanţ gros cu diamante, superb şi extrem de scump. îmi dau seama.

- Nu pot sub nici o formă să accept asta, îi şoptesc.

- Ba poţi şi o vei face. Ia cutia din mâinile mele şi scoate uşor colierul pe care îl descheie. Mi-l pune cu grijă la gât. Pietrele atârnă greu la gâtul meu şi închid ochii când simt atingerea lui la ceafa. E aur alb. Diamante de douăzeci şi patru de carate care formează un model floral. L-am văzut şi am ştiut imediat că îţi aparţine.

- Nu vreau să ştiu cât costă, şoptesc şi ating uşor diamantele grele.

- Meriţi fiecare bănuţ. Mă sărută pe obraz şi deschid ochii, privindu-ne în oglinda de pe peretele opus. Ce părere ai?

Mă uit la noi, la diamantele de la gâtul meu. E exact ce i-am descris lui Monty atunci când i-am spus că vreau un colier greu, ca o zgardă, să-i simt greutatea şi să ştiu că sunt a cuiva. Colierul acesta nu e doar un cadou.

E o revendicare. Whit Lancaster mă deţine.

Sunt a lui.

- Am vrut să aştept. Am vrut să-ţi ofer colierul şi să-ţi spun aceste cuvinte mai târziu. Voiam să-mi petrec următoarea săptămână oferindu-ţi toată atenţia mea şi să te plimb prin tot Parisul. Voiam să-ţi cumpăr orice-ţi doreşti, să mâncăm şi să bem şi să facem sex peste tot, dar tu tot încerci să fugi de mine. Şi nu te pot lăsa să scapi, spune, pe un ton plin de agonie şi îşi lipeşte obrazul de al meu, întorcându-şi faţa spre mine ca să-mi poată mirosi părul.

Tremur de nerăbdare şi nu pot să spun nimic de teamă că voi strica momentul. îmi dau seama că vrea să spună mai multe şi aştept, murind de nerăbdare să aud următoarele cuvinte.

- Sunt îndrăgostit de tine, Summer, şopteşte, direct în urechea mea, buzele atingându-mi pielea sensibilă. M-am îndrăgostit de tine de când te-am văzut prima oară, cu ani în urmă.

- Ai un mod foarte ciudat de a o arăta, îi spun şi zâmbesc puţin, încercând să controlez senzaţia de fericire care creşte în mine.

Whit mă iubeşte.

E îndrăgostit de mine.

- Am fost un idiot. încă sunt. Dar o să încerc din răsputeri să-ţi arăt că te iubesc. în fiecare zi pentru tot restul vieţii mele, dacă mă laşi. îmi pune mâinile pe umeri şi mă strânge uşor, iar eu îl privesc din nou prin oglindă. Uită-te la tine. Eşti atât de frumoasă! Mi-a fost atât de dor de tine! Te-am căutat peste tot, iar în acest timp Monty ştia unde eşti. Abia acum şase luni l-am întrebat dacă mai ţine legătura cu tine. Ştiai asta? La început n-a vrut să-mi spună nimic. N-avea încredere în motivele mele.

Mă consolează să ştiu că Monty nu i-a spus din prima lui Whit unde sunt.

- Nici eu n-aş fi avut încredere în motivele tale.

- Am pregătit toate astea şi, deşi te simţi păcălită şi eşti supărată pe noi pentru că nu am fost sinceri, a trebuit să fac lucrurile aşa. Ai fi fugit dacă ai fi ştiut că sunt aici. Nai fi acceptat niciodată să ne vedem. Mă mângâie pe mâini, iar atingerea lui uşoară mă face să tremur. Spune ceva. Spune-mi că vrei să fii cu mine. Spune-mi că mă ierţi pentru că am fost un idiot. Spune... orice, Summer. Te rog.

Nu cred că l-am auzit vreodată în viaţa mea spunând cuvintele „te rog”.

Şi tocmai a făcut asta. Pentru mine.

Mă întorc cu faţa la el şi îmi las capul pe spate ca să mă pot uita în ochii lui.

- Şi eu te iubesc.

Inspiră atât de profund încât pieptul lui îmi atinge pielea dezgolită şi se apleacă să îşi sprijine fruntea de a mea.

- Slavă Cerului!

Mă încrunt.

- Credeai că o să-ţi spun nu?
- Nu ştiam ce să cred. închide ochii pentru a-şi ascunde vulnerabilitatea din privire. E prea târziu. Am văzut-o deja şi o ţin în inima mea. Mă iubeşti.
- Te iubesc. Mă ridic şi îl sărut. Sunt îndrăgostită de tine. Şi nu vreau să mă căsătoresc cu tine, Whit. Nu încă. Hai doar să... fim împreună mai întâi. Putem face asta mai târziu. Sau poate niciodată. Vreau doar să mă bucur de timp alături de tine fără nici o responsabilitate care vine cu numele Lancaster.

Cum ar fi moştenitori şi îndatoriri. De parcă ar face parte dintr-o familie regală. E ridicol, dar există aşteptări de la el încă de la naştere şi nu le va putea evita pentru totdeauna. Dacă ne căsătorim, vor vrea să facem copii imediat.

Iar eu nu vreau copii.

Cel puţin, nu deocamdată. Suntem mult prea tineri. Şi nu vreau să-l prind într-o capcană.

- Cum rămâne cu şcoala? Ştiu cât e de importantă pentru tine.
- Am spus asta doar pentru că nu îmi spuneai ceea ce voiam să aud. Când deschide ochii şi mă priveşte încruntat, continui: Mi-ai declarat iubirea ta. Asta e tot ce voiam.
- E adevărată. Sentimentele mele pentru tine sunt adevărate. Mă copleşesc. Nu ştiu ce să fac cu ele, şopteşte şi îmi cuprinde sânii. Te iubesc atât de mult!
- Arată-mi cât de mult mă iubeşti, Whit. îl mângâi pe faţă. Cobor pe piept. Arată-mi.

Mă duce în pat. Mă iubeşte cu mâinile şi cu gura. îmi oferă orgasm după orgasm şi când mă penetrează într-un final, penisul lui atinge cel mai profund loc şi ne uităm unul la altul în timp ce el atinge colierul cu diamante, un gest delicat şi posesiv care mă face să tremur.

- A mea, şopteşte. Eşti a mea, Summer.
- întotdeauna, îi spun când începe să se mişte.

întotdeauna.

CAPITOLUL 50

WHIT O lună mai târziu

Intru în biroul avocatului meu la ora 10. Am plecat devreme de acasă pentru că nu voiam să risc cu traficul din Manhattan, dar părinţii mei tot au reuşit să ajungă înaintea mea. Mă cuprinde iritarea când secretara mă conduce în biroul lui Madison şi îi văd aşteptând cu aceeaşi expresie nervoasă. Avocatul meu, Ben Madison, e un bărbat micuţ care pare că nu ar fi în stare să omoare o muscă, dar e cât se poate de nemilos.

De aceea l-am angajat. Am nevoie de un rechin de partea mea dacă e să mă lupt cu familia mea.

- Domnule Lancaster, mă bucur să vă văd. Madison se ridică şi vine să dea mâna cu mine. Luaţi loc.

Mă duc spre scaunul gol de lângă biroul lui Madison şi îmi desfac sacoul înainte să mă aşez. Sunt extrem de serios în dimineaţa asta, pentru că nu am de gând să le permit părinţilor mei să-şi bată joc de ce e al meu. Am venit să joc.

Am venit la război.

- Nu înţeleg de ce ne vedem astăzi. Mi-am exprimat deja îngrijorările. Fiul meu este cu o femeie care nu e suficient de bună pentru el. Va cheltui toată averea familiei şi îi va lăsa pe copiii mei fără nimic, îi spune mama avocatului meu, cu aceeaşi expresie rece dintotdeauna.

Nu îi place să fie încolţită sau ca cineva să facă pe şeful cu ea. Mi-a controlat mare parte din viaţă, dar când am devenit adult, i-am spus să se ducă dracului.

Şi m-am eliberat.

Ne certăm la cuţite de atunci. A încercat să preia controlul fondului fiduciar pe care l-am primit din partea familiei ei când am împlinit optsprezece ani. N-a reuşit, încearcă din răsputeri să limiteze fondul pe care trebuie să-l moştenesc atunci când împlinesc douăzeci şi unu de ani. Nici asta nu se va întâmpla.

Tata nu se luptă cu mine. E aici doar ca o formalitate şi, sper, ca să facem un front comun.

Dar vom vedea. Mama e convingătoare. Şi deşi îmi iubesc tatăl, ştiu că e un om slab.

Mai ales când vine vorba despre femei.

Mă gândesc la femeia care mă controlează în totalitate şi inima mea se înmoaie. Poate e o slăbiciune, dar împreună, eu şi Summer suntem puternici. Mi-a fost greu să o las singură în patul meu de dimineaţă. Goală şi caldă, cu părul răvăşit după activităţile de noaptea trecută. Am sărutat-o şi m-a luat de după gât, implorându-mă să rămân.

- O ultimă întâlnire, iubirea mea, i-am spus pe un ton ferm, plin de determinare. Şi nu vor putea să mă mai controleze.

Am convins-o cu greu pe Summer să se întoarcă cu mine în Statele Unite. A fost reticentă. Speriată. Mama nu o place, iar sentimentul e reciproc. Probabil nu se vor înţelege niciodată şi nu am o problemă cu asta. Aş alege- o pe Summer în defavoarea mamei mele oricând.

în fiecare zi.

- Nu vreau să mă cert cu tine, îi spun mamei mele. Dar presupunerea ta despre Summer e ridicolă. Nici măcar nu-i pasă de banii mei.

începe să râdă.

- Mi-e greu să cred asta.
- E adevărat, îi spun şi zâmbesc feroce.

Tata nu spune nimic, ceea ce e mai bine. Dacă ar spune un cuvânt greşit, mama ar profita de asta.

- E adevărat, spune Madison şi deschide un dosar din care scoate un document. l-l dă mamei mele. Acesta este contractul prenupţial pe care domnişoara Savage l-a semnat în legătură cu căsătoria cu fiul dumneavoastră.

Mama rămâne cu gura căscată când ia documentul, fără ca măcar să-l citească.

- Voi doi vă căsătoriţi?
- Nu încă, îi răspund, şi urăsc faptul că Summer refuză propunerile mele, dar trebuie să fiu de acord cu dorinţele ei. Deşi sunt convins că va ceda. Până la urmă. Dar a vrut să avem un contract prenupţial imediat după ce s-a mutat în apartamentul meu. Nu a vrut să creadă cineva că vrea doar banii mei.
- Dar vrea doar banii tăi..., spune mama, iar eu mă aplec şi o fac să tacă cu o privire.
- Ai grijă ce spui despre ea, îi spun pe un ton aspru, ştiind că o s-o rănesc şi că nu o să-mi pese. E mama viitorilor mei copii.
- Te rog, nu-mi spune că fata aceea e însărci...
- Sylvia! izbucneşte tata, iar ea tresare. Taci!

închide gura şi se uită la documentul pe care eu şi Madison l-am întocmit mai devreme săptămâna asta.

- Şi ce? spune după ce termină de citit, aruncând hârtia pe marginea biroului avocatului meu. Sunt convinsă că va găsi o metodă să-ţi cheltuiască banii. Banii noştri.
- Banii mei sunt banii mei, îi spun cu vehemenţă. Nu va avea acces la ai voştri. Sau ai tatei, ai lui Sylvie sau ai Carolinei. Cu totii avem fondurile noastre fiduciare si conturi bancare. Stii asta. Ai înfiinţat moştenirile noastre de când eram bebeluşi. De ce eşti atât de hotărâtă să mi-o furi?
- Din cauza ei!

Se ridică în picioare, roşie la faţă, cu ochii bulbucaţi. Sylvia Lancaster nu-şi pierde cumpătul. E tulburător de
calmă în aproape orice situaţie... cu o singură excepţie.

- Tu ai făcut asta. Se întoarce spre tatăl meu care se dă în spate auzind vehemenţa din tonul ei. E numai vina ta. întâi i-o tragi târfei ăleia ani de zile şi ne distrugi căsnicia o dată pentru totdeauna şi acum propriul nostru copil are o aventură cu fiica acelei târfe. Nu voi accepta aşa ceva!

Tata se ridică la fosta lui soţie, ameninţător.

- Iei totul atât de personal, Syl. Te porţi de parcă Whit ar încerca să te rănească fiind cu Summer. Se uită la mine, plin de înţelegere. Uneori nu putem alege de cine ne îndrăgostim.

Mama se uită la mine, cu ochii albaştri în flăcări.

- Stiu că nu am fost mereu cea mai... bună mamă pentru tine, dar...
- Asta nu are nimic de-a face cu tine, îi spun pe un ton
înşelător de moale. Are de-a face numai cu mine. Si cu
> >
ceea ce vreau. Nu mi-ai dat de ales. Toată viaţa mea, până am împlinit optsprezece ani, te-am lăsat să iei toate deciziile. Chiar credeam că ai grijă de mine.
- Asta faceam, spune ea. Tata scoate un sunet dispreţuitor şi se întoarce spre el. Ce? E adevărat!
- Uiţi că părinţii mei nu te-au acceptat mereu, mai ales la început, îi aminteşte el.

Râde, agitată.

- Te rog. M-au ales în defavoarea oricui altcuiva. Tatăl tău m-a ales dintr-o mare de debutante care se luptau pentru atenţia ta.
- Şi apoi te-au cunoscut, spune el, trecând la subiect, îmi dau seama din privirea ei. Mama s-a îngrijorat că erai prea autoritară. întotdeauna mi-am dorit să-mi fi dat seama că avea dreptate.

Nu spun nimic. Mi-am făcut griji pentru ce ar putea spune tata, dar se pare că e de fapt un atu.

- Vreau doar ce e mai bine pentru copiii mei, spune ea, si ochii îi licăresc intens.

J

Acum urmează lacrimile de crocodil.

- Uneori, în detrimentul sănătăţii copiilor noştri, spune tata, arătând cu degetul în direcţia mamei. Nu mă face să vorbesc despre Sylvie.

Lacrimile îi curg acum pe obraji. îşi îndepărtează privirea, ruşinată. Mama şi Sylvie nu mai vorbesc de un an. Sylvie a fugit de curând. Ea spune că e un an de
pauză. Ultima dată când am auzit ceva despre ea era în Fiji.

- Trebuie să-l laşi pe fiul nostru să-şi trăiască viaţa, continuă tata, pe un ton blând. E suficient de mare încât să ia propriile decizii şi el alege să fie cu Summer. Nu poţi face nimic în privinţa asta, Syl. Lasă-l în pace. Nu-l mai hărţui cu fondul fiduciar. Sună-ţi avocaţii şi încetează cu asta.

Se uită la mine şi o privesc, incapabil să zâmbesc. Nu pot să simt nimic. Poate că femeia aceasta este mama mea, dar nu prea s-a implicat în creşterea mea. De asta sau ocupat dădacele şi şcolile private. Nu a avut niciodată simţ matern. l-a păsat prea mult de aparenţe şi statutul social.

Refuz să las asta să mi se întâmple. Vreau să-mi cresc copiii. Să-mi iubesc soţia. Nu vreau să o înşel. Nu vreau să o controlez.

De fapt, îmi place controlul. Dar cel mai mult în privat.

- Bine. Voi opri procedurile legale, spune mama, ridicând bărbia, îngâmfată ca întotdeauna.

Nu i-am spus „mulţumesc". De ce aş face asta? Ea e cea care a început acest dezastru. Ea ar trebui să-mi ceară scuze.

- într-o zi vei realiza că încercam să-ţi fac o favoare. Se apropie de mine şi mă uit la ea de pe scaun. Poate că mă priveşte de sus, dar ştim amândoi cine controlează situaţia. O să vii şi o să-mi spui că aveam dreptate. Fata aceea te foloseşte. Ascultă ce-ţi spun.
- Crezi orice vrei. Eu ştiu adevărul, spun cu calm.

Se uită în jur şi îşi dă seama repede că nu mai e nimeni de partea ei. Pufăie şi iese din birou, trântind uşa în urma ei.

- Voi discuta cu avocaţii în după-amiaza aceasta. Madison se întinde şi ia contractul prenupţial pe care Summer a insistat să-l semneze. Sper că va renunţa.
- Oricum, nu înţeleg cum a crezut că are un temei legal pentru aşa ceva, murmură tata. Ai ceva de băut aici, Madison?

Mă uit cum avocatul meu îi toarnă tatei un pahar de whisky. Mă întreabă dacă vreau, dar îl refuz. Nici măcar nu e prânzul. în schimb, îmi scot telefonul şi trimit un mesaj scurt.

Eu: S-a terminat.

Răspunse aproape imediat.

Summer: Vino acasă.

Mă ridic în picioare şi dau mâna cu avocatul meu înainte să-l îmbrăţişez pe tata.

- Mi-ar plăcea să sărbătoresc cu voi, dar trebuie să plec.
- Unde? întreabă tata, părând suspicios.

îi ofer un zâmbet misterios.

- Mă cheamă datoria.

O găsesc în dormitorul meu. încă în pat. încă dezbrăcată, ciufulită şi adormită. în clipa în care intru în cameră încep să mă dezbrac şi o privesc cum se uită la mine, zâmbind jucăuş, în timp ce îmi deschei cămaşa atât de violent încât îmi sare un nasture. Aterizează pe podea cu un zgomot uşor, iar ea chicoteşte.

- Leneşo, murmur, iar penisul mi se ridică în pantaloni când cearşaful alunecă, scoţându-i la iveală sânii goi.

îşi dă părul peste umăr şi îmi permite să văd mai mult.

- Ai plecat şi am adormit la loc. încă simt diferenţa de fus orar.
- Eşti la New York de mai bine de o săptămână, Savage. Scuza asta nu mai ţine, o tachinez şi mă descalţ, scoţându-mi chiloţii şi pantalonii dintr-o singură mişcare şi aruncându-i pe jos.

Când ajung la şosete, mă aşez pe marginea patului ca să le dau jos înainte să mă urc în pat. Mă urc peste Summer, iar ea îşi desface picioarele ca să facă loc şoldurilor mele. Mă uit la ea, fără să-mi îndepărtez privirea în timp ce îi dau câteva şuviţe la o parte de pe faţă.

Atât de frumoasă! Numai a mea. De când am găsit-o din nou nu suport să stau departe de ea. E tot Summer a mea, dar mai în vârstă. Mai matură. Mai atentă şi mai puţin impulsivă decât înainte.

Nici eu nu mai sunt aşa.

- Deci a mers bine? întreabă şi se încruntă, îngrijorată.

încuviinţez din cap şi mă aplec să îi sărut buzele
perfecte.

- Mama a făcut o criză.
- Bineînţeles.
- Tata m-a sprijinit.
- Nu e aşa rău.
- Chiar nu e. Cred că se vede pe el în mine şi îşi aminteşte că nu a avut de ales la vârsta mea.

O sărut pe obraz. Pe maxilar. Pe ureche şi în locul acela sensibil din spate.

- Şi care e alegerea ta? întreabă, cu respiraţia întretăiată.
- Tu. Mă ridic puţin ca să mă uit în ochii ei. întotdeauna tu, Summer.

Zâmbeşte galeş, cu ochi strălucitori.

- Nu vreau banii tăi.
- Eşti o proastă că spui asta, conform mamei mele.
- Presupun că nu sunt la fel de lacomă. Deşi mă simt pofticioasă. Ridică mâna şi îmi mângâie buzele. După tine.

Deschid buzele şi o muşc uşor de degete, făcând-o să ţipe. îşi lasă mâna în jos şi o sărut, în timp ce îi spun:

- Te iubesc.

- Şi eu te iubesc, spune, înainte să o sărut mai profund.

Cuvintele sunt frumoase, dar în cea mai mare parte a timpului nu au nici un rost. De asta îi arăt că o iubesc.

îi venerez corpul pentru tot restul zilei.

CAPITOLUL 51

SUMMER

- Draga mea!

Mă grăbesc spre Monty în clipa în care îl văd şi îl las să mă îmbrăţişeze. încerc să rezist, dar cedez repede şi îl îmbrăţişez şi eu cu toată puterea. Ba chiar îl şi sărut pe obraz, iar asta îl face să se ruşineze şi să se desprindă din braţele mele.

Nu mă pot abţine să nu râd cu răutate.

- încă eşti supărată pe mine. Văd asta, spune când ne aşezăm la masă, unul în faţa celuilalt.

Mi-a scris noaptea trecută şi mi-a spus că s-a întors la New York şi îşi doreşte cu disperare să ne vedem şi să îşi ceară scuze.

- Fie-ţi milă de săracul om şi ieşi cu el la prânz, mi-a spus Whit după ce l-am lăsat să citească mesajul. Te adoră.
- M-a rănit.
- Te plângi? Uită-te la noi. Whit a făcut semn în jur, spre dormitorul lui. Eram deja în pat, deşi era devreme. Parcă nu ne puteam sătura unul de celălalt. Nu mi se pare că te plângi când facem sex în fiecare seară.

Nu, nu mă aude că mă plâng. De ce aş face asta?

Sunt cu bărbatul pe care îl iubesc, şi asta datorită faptului că a complotat cu Monty.

- O să trec peste până la urmă, spun oftând şi încuviinţez din cap.

Monty se bosumflă.

- Te rog. Eu hoinăream singur pe un alt continent în timp ce tu sărbătoreai întoarcerea ta triumfătoare la Manhattan făcând sex cu minunatul tău iubit în fiecare zi. Să nu îndrăzneşti să negi, spune când deschid gura să protestez. Voi, porumbeilor, sunteţi în toate ziarele. Vorbesc încontinuu despre voi.
- Doar din cauza mamei mele şi a tatălui său, îi spun.

Titlurile vorbesc despre istoria care se repetă. E ruşinos. Ca să evităm fotografii, Monty a ales o cafenea micuţă, nu departe de apartamentul lui, iar eu am venit purtând o pălărie cu bor lat şi ochelari de soare imenşi care îmi acoperă cea mai mare parte a feţei. Şi a funcţionat. Nimeni nu ne bagă în seamă, iar la asta contribuie şi faptul că am venit la o oră oarecare. Mulţimea care a venit pentru prânz a plecat de mult.

- Nu-i aşa? Ce scandalos! îmi place. Sunt convins că asta o face pe Sylvia să ţipe în pernă de cel puţin trei ori pe zi.

Monty îşi lasă capul pe spate şi începe să râdă.

- O să depăşească momentul, spun zâmbind, deşi nu sunt chiar atât de sigură. E atât de furioasă pe mine. Pe noi. Whit nu a făcut ce a vrut ea şi sunt convinsă că e dezamăgită.

Faptul că ne urăşte pe mine şi pe mama nu poate fi ignorat.

Devine imediat serios.

- Am vorbit cu Sylvie de curând.

-Da?

Simt un fior în suflet când îi aud numele. încă mi-e dor de ea. în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat între noi, a fost singura mea prietenă de la internatul Lancaster şi simt un gol în suflet, un gol pe care obişnuia să-l umple. Ne-am spus lucruri foarte urâte când am vorbit ultima dată şi urăsc asta. Toate influenţele acelea exterioare au conspirat împotriva noastră.

- Da. E foarte bine. Se bucură de soare, se relaxează. A spus că se regăseşte. Micuţa fată bogată în căutarea sensului vieţii, explică el.
- Cunosc sentimentul, deşi nu aş spune despre mine că sunt bogată, spun, pe un ton melancolic. Mi-e dor de Paris, locul în care m-am regăsit, dar sunt recunoscătoare şi pentru viaţa mea de aici. Alături de Whit. Nu mi-am dat seama câtă nevoie aveam de el până nu l-am revăzut. Iar acum locuim împreună. Vrea să ne căsătorim.

îl refuz în continuare. Asta îl înfurie atât de tare! I-am spus să-şi canalizeze toată furia în viaţa noastră sexuală şi exact asta a făcut.

Am trăit nişte experienţe foarte interesante.

- Eşti bogată acum, spune Monty rânjind.
- Nu-mi pasă de banii lui.
- Jumătate din farmecul lui Whit Lancaster sunt banii lui. M-aş tăvăli dezbrăcat în bancnote de o sută de dolari cu el dacă m-ar lăsa.

Monty îşi face vânt.

Râd, ştiind că glumeşte. Doar îi place să spună lucruri de genul ăsta. Nu e interesat de Whit, dar îl respectă ca prieten. A făcut atât de multe pentru el! M-a găsit pe mine. A aranjat lucrurile să ne vedem după atâta timp în care am fost despărţiţi.

Trădarea lui încă mă doare, dar acum îmi dau seama că a făcut-o pentru noi. Suferea unul fără celălalt. Monty doar încerca să ne ajute.

- Crezi că o vei ierta vreodată pe Sylvie? întreabă Monty şi mă face să revin la realitate. S-ar putea să devină cumnata ta, să ştii.

Nu-mi place să mă gândesc la căsătoria cu Whit. Nu încă. Suntem încă atât de tineri, iar căsătoria nu înseamnă nimic dacă nu eşti pregătit pentru ea. Vreau doar să fiu cu el. Să-l cunosc mai bine. Să cresc alături de el.

E suficient pentru mine. Momentan.

- Sunt convinsă că o voi ierta până la urmă. Doar team iertat pe tine, îi spun şi îl fac să zâmbească.

îşi pune mâna pe piept şi îl privesc cu atenţie. Pare bronzat şi în formă. A scăpat de garderoba extravagantă şi poartă un tricou negru, simplu, şi o pereche de blugi care par scumpi. Mi se pare că a mai şi slăbit. în trecut sa mai plâns că viaţa de student l-a făcut să fie palid şi grăsuţ, pentru că stătea toată ziua pe scaun.

- M-ai iertat? Serios?

Confirm din cap.

- Bineînţeles. Eşti unul dintre singurii mei prieteni. La fel şi Sylvie. Sper doar ca şi ea să mă poată ierta.

Mai sunt multe lucruri de rezolvat între mine şi Sylvie. Chiar şi între mine şi Whit. Nici unul dintre noi nu e perfect.

Dar facem tot ce putem.

Eu şi Monty vorbim şi mâncăm, bem cocktailuri colorate şi ascult bârfele lui, fascinată. Cunoaşte atât de mulţi oameni şi ştie atât de multe secrete!

Mă bucur şi mai mult că nu le ştie şi pe ale mele.

Când ospătarul ia farfuriile goale, telefonul lui Monty vibrează încontinuu şi îl verifică discret, dându-l deoparte de fiecare dată.

- Cine e? întreb curioasă.
- Nimeni. Face o grimasă. Un băiat.
- Cineva special?
- Cineva cu un penis mare şi un orgoliu şi mai mare. Monty îşi dă ochii peste cap. Aleg cei mai răi bărbaţi.
- Mie îmi plac penisurile mari şi orgoliile mari, îi spun râzând.
- Normal, având în vedere cu cine eşti.
- Poate nu e atât de rău, îl tachinez şi fac semn spre telefonul lui. Răspunde-i.
- Vrea să ne vedem să bem ceva, spune Monty.
- Ar trebui să te duci, îl încurajez.
- Chiar acum. îmi aruncă o privire. Nu vreau să te las baltă ca să mă duc să petrec timpul cu iubitul meu. E nepoliticos.
- Oh, deci e iubitul tău acum? ridic dintr-o sprânceană şi beau ultima gură din pahar.
- Doar îi spun aşa. Nu ştiu ce este, spune el.
- Ar trebui să te duci, zic pe un ton cald. Distrează-te în seara asta. Vezi unde te duce iubitul tău.
- Nu te superi? întreabă şi pare foarte îngrijorat.
- Nu, nu pot să stau prea mult timp supărată pe tine.

Plătim nota şi plecăm de la restaurant, îmbrăţişându-ne lung înainte să ne despărţim.

- Să mă suni, îmi spune când maşina lui apare în faţă.

Bineînţeles că are şofer. Sunt sigură că şi eu aş putea avea unul dacă i-aş spune lui Whit că vreau. Dar sunt fericită să merg cu taxiul.

- Pa! îi fac cu mâna.

Monty deschide uşa şi se întoarce spre mine.

- Vrei să te duc?

Refuz din cap.

- Mă descurc. Mulţumesc.

Privesc maşina plecând şi îmi scot telefonul ca să comand un taxi.

- Summer?

Rămân înţepenită când aud vocea şi mă întorc încet ca să dau ochii cu...

Augustus Lancaster stă în faţa mea, cu o femeie frumoasă la braţul lui. Nu pare mult mai în vârstă decât mine, ceea ce e puţin scandalos.

Dar nu neapărat surprinzător.

- Mi s-a părut mie că tu eşti, spune când mă vede. Ce cauţi pe aici?

- M-am văzut cu un prieten la masă. încerc să zâmbesc, dar mi-e greu. Nu mi s-a părut niciodată că mă place prea mult, deşi Whit jură că da. Ce mai faceţi?

- Bine. Minunat. Ea e prietena mea, Janna.

Femeia brunetă face cu mâna şi zâmbeşte, arătându-şi dantura imaculată. E frumoasă. îmbrăcată impecabil şi cu o geantă Chanel pe umăr.

Mă întreb dacă Augustus i-a cumpărat-o.

- Mă bucur să te cunosc, îi spun Jannei şi mă uit la Augustus.

- Unde e Whit? mă întreabă.

- Acasă.

- Spune-i să-i răspundă tatălui său din când în când. Mi-ar plăcea să ieşim la cină într-o seară. După ce se liniştesc apele, bineînţeles.

Sunt sigură că se referă la fotografi şi la ziarele de scandal.

- Sigur. O să-i spun.

Pleacă, iar eu mă uit după ei. Sunt un cuplu minunat. Augustus îi spune ceva Jannei înainte să vină înapoi la mine şi să se oprească în faţa mea, cu o privire plină de speranţă.

îmi aminteşte atât de mult de Whit prin felul în care se poartă, cum vorbeşte şi cum arată! Pare o versiune mai în vârstă a bărbatului pe care îl iubesc.

- Vreau să-ţi mulţumesc, Summer. Pentru că îl faci fericit pe fiul meu, spune cu sinceritate. A fost atât de furios după divorţ! S-a retras departe de noi şi nu am ştiut cum să ajungem la el. S-a schimbat de când sunteţi împreună. Şi asta e numai datorită ţie.

Mă înroşesc şi plec capul.

- Vă mulţumesc. Eu... şi el mă face fericită.

- Ştiu. Mă bate părinteşte pe umăr şi îmi amintesc ce mi-a spus Sylvie. Cum m-a avertizat în privinţa lui, dar acum nu-mi mai dă aceeaşi impresie şi ridic privirea, zâmbindu-i. Cu ce te duci acasă?

- Ah, tocmai voiam să chem un taxi...

- în nici un caz, mă întrerupe. Te duc eu acasă.

- Poftim? Nu, nu e nevoie.

- Ba da, spune ferm. Haide. Maşina mea nu e prea departe. în plus, aşa voi avea oportunitatea să o conduc. E nouă.

Zâmbeşte ca un copil şi îl urmez unde ne aşteaptă Janna.

Hm. Poate nu va fi aşa rău să fiu o Lancaster până la urmă.

EPILOG

Cinci ani mai târziu...

Stau pe podium în mijlocul studioului, văzându-mi reflexia în numeroasele oglinzi care mă înconjoară. Mă întorc uşor spre stânga, apoi spre dreapta, şi îmi examinez fiecare latură cu o privire critică, puţin nemulţumită. Adun mormanul de material care formează fusta şi apoi îi dau drumul, îmbufnată şi pocnind din picior, cu grijă să nu calc pe tiv.

- Sunt grasă.

Mă comport ca un copil, dar nu-mi place cât de rotundă devine faţa mea şi că a trebuit să lărgim din nou talia rochiei. Sunt foarte emoţionată şi copleşită de tot ce se întâmplă. De aceea sunt supărată şi mă comport ca un copil.

Sunt ridicolă. Ştiu asta. Dar măcar sunt conştientă de asta, nu-i aşa? Slavă Domnului că mă mărit weekendul ăsta, altfel n-aş mai putea să îmbrac rochia.

- Ba nu eşti, spune mama indignată de pe scaunul elegant cu tapiţerie roz, în timp ce mă priveşte. Eşti însărcinată.

Zâmbesc în oglindă şi îmi mângâi automat burta.

- Aşa e. Dar totul se întâmplă atât de repede!

- Un alt motiv pentru care să te grăbeşti şi să te căsătoreşti o dată pentru totdeauna. Mama se ridică în picioare şi vine lângă mine pe podium, uitându-se la mine în oglindă. Arăţi uimitor.

Zâmbesc.

- Mulţumesc.

- Lasă-le să pună ace pe unde trebuie şi apoi poţi să te schimbi şi pot să te duc acasă.

Mama se uită la telefonul care vibrează şi se încruntă, îmi dă mesaje încontinuu.

Continui să zâmbesc în timp ce croitoresele vin spre mine să termine proba.

- Nu suportă să stea departe de mine. Tânjeşte după afecţiune.

- N-am mai văzut niciodată un bărbat atât de îndrăgostit. Şi după atâţia ani. îmi dau seama că e mulţumită. Eşti o femeie norocoasă, Summer.

Sunt atât de norocoasă! Nu ştie nici măcar jumătate.

După ce termin cu proba, ieşim împreună din atelier şi ne aşezăm pe bancheta din spate a maşinii care ne aşteaptă, iar şoferul se uită la mine în oglinda retrovizoare. înclin uşor din cap, zâmbesc şi plecăm, parcurgând străzile din Manhattan către casă. Mama locuieşte în acelaşi cartier, de când ea şi Howard s-au căsătorit anul trecut.

Are o oarecare reputaţie pentru că a stricat căsnicii, dar nu-i pasă. Şi pentru prima dată chiar cred că e fericită. Howard nu are aşteptări de la ea. O apreciază pentru cine e şi o lasă să fie ea însăşi. Fericirea ei alături de Howard şi încurajările lui au permis ca relaţia noastră să înflorească din nou. Nu am fost niciodată mai apropiate.

încă avem secretele noastre. Nu i-am povestit lui Whit ce s-a întâmplat cu adevărat în seara cu incendiul. Nu ştie despre confruntarea dintre mama şi Yates. Voi lua acel secret cu mine în mormânt.

Unele lucruri nu mai trebuie discutate vreodată.

O lăsăm întâi pe mama acasă înainte să parcurgem cele câteva străzi până la mine acasă. După ce parchează, şoferul coboară din maşină şi vine să îmi deschidă portiera, oferindu-mi mâna.

- Vă simţiţi bine, domnişoară? mă întreabă, îngrijorat.

- Sunt doar puţin obosită, Reggie, îi răspund zâmbind uşor.

Eu şi Reggie am devenit prieteni. Mă conduce peste tot. M-a văzut în cele mai frumoase şi în cele mai rele momente.

Cum ar fi săptămâna trecută când i-am cerut să tragă pe dreapta ca să vomit pe marginea drumului. Nu a fost cel mai bun moment al meu. Dar, din fericire, Reggie nu mă judecă.

Ajung în câteva minute în apartamentul nostru, care acoperă tot etajul douăzeci şi unu al clădirii. Cinci sute de metri pătraţi doar pentru noi. Pare mult, dar sincer, umplem fiecare centimetru.

Deschid uşa şi o bilă de energie aleargă spre mine, cu părul auriu fluturând şi cu ochii albaştri ca ai tatălui său licărind de fericire când mă vede.

- Mama! August Whittaker Lancaster mă cuprinde de genunchi şi mă strânge cu putere înainte să mă sărute pe blugi. Mi-a fost dor de tine.

- Şi mie mi-a fost dor de tine.

îl iau în braţe şi îl pup de nenumărate ori pe toată faţa, iar asta îl face să chicotească şi să se zvârcolească. E un copil atât de frumos, deşi are aproape trei ani şi e pe cale să devină frate mai mare pentru că sunt din nou însărcinată.

Suntem cel mai mare scandal din familia Lancaster. Copii născuţi fără să fim căsătoriţi. Facem ce vrem, trăim cum vrem, la naiba cu societatea! Singura tradiţie pe care Whit a vrut să o păstreze a fost ca numele să se păstreze în familia Lancaster. L-am convins să facem un compromis şi am prescurtat numele la August.

Micul meu Augie, cum îi spune mama. îmi dau ochii peste cap şi îi fac pe plac. E foarte posesivă în privinţa lui, dar şi eu sunt.

îl iubesc pe băieţelul acesta din tot sufletul.

- Unde e tăticul tău? îl întreb mergând prin apartament.

în şemineu arde focul şi mă uit pe fereastră, spre orizontul impresionant al oraşului. Soarele a început să apună şi se reflectă în zgârie-norii care ne înconjoară şi trăiesc din nou un moment suprarealist, aşa cum mi se întâmplă de câteva luni încoace. Un moment în care îmi dau seama că aceasta este

viaţa mea şi sunt atât de fericită încât mi-e greu să cred că merit asta.

Fericire.

Whit face tot posibilul să mă convingă că merit toată fericirea din lume. Şi îl ador pentru asta.

îl ador pentru atât de multe lucruri! Băiatul acesta distrus şi puţin nebun care m-a speriat şi m-a intrigat la fel de mult. Sunt atât de norocoasă că a apărut în viaţa mea! Mi-a oferit atât de multe! O casă. Inima lui. Iubirea lui. Copiii noştri.

încă nu pot să cred că voi mai avea unul. Presupun că asta se întâmplă când se îndrăgostesc doi oameni şi nu pot sta departe unul de celălalt.

îl găsesc pe Whit în bucătărie, punând capacul unuia dintre biberoanele lui Augie.

- Aici eraţi, spune când ne vede şi zâmbeşte. Apoi se încruntă. N-ar trebui să-l ţii în braţe.

îl ia pe Augie din braţele mele şi îl pune pe jos, dându-i biberonul fiului nostru, care începe să soarbă zgomotos, înainte să elibereze un sunet de satisfacţie.

- Delicios, spune, sâsâind adorabil.

îi arunc o privire lui Whit.

- Ce i-ai dat?
- Apă, spune el ridicând din umeri. Cum a fost la probă?
- Obositor. Mă duc la Whit şi îi pun mâinile pe piept, iar el se apleacă să mă sărute. Vreau să dorm.
- E aproape ora cinei, zice el.
- Pentru oamenii bătrâni, îl tachinez. în ultima vreme mi se pare că am devenit bătrâni, sau cel puţin eu am devenit: mănânc devreme, mă culc devreme. Sunt mereu obosită din cauza sarcinii şi abia am trecut de primul trimestru. Vino să dormi cu mine.

Dădaca noastră, Mari, intră chiar atunci în bucătărie şi îl ia de mână pe Augie.

- Vrei să mergem în camera de joacă?
- Da! strigă, zâmbindu-i.
- Mulţumesc, Mari, îi zic, recunoscătoare să am puţin timp alături de soţul meu.
- Pentru puţin, spune ea zâmbind. Mâncaţi împreună în seara asta?
- Cred că vom mânca puţin mai târziu azi, spune Whit şi mă ia de mână. Am aprecia dacă l-ai hrăni pe Augie la ora lui obişnuită.
- Sigur că da, răspunde Mari.

în clipa în care dădaca şi fiul nostru pleacă, mă întorc spre Whit.

- Mâncăm mai târziu? Mereu mâncăm cu Augie.
- Nu şi în seara aceasta. Whit mă ia de mână şi ieşim din bucătărie, pe hol. Meriţi o pauză.
- Să am grijă de fiul nostru nu e o slujbă, protestez, iar asta îl face să râdă.
- Augie în sine e o slujbă cu normă întreagă şi vom avea doi copii până la sfârşitul anului. îmi zâmbeşte peste umăr. în plus, tati vrea să fie puţin singur cu mami.

Numai Whit poate face ca propoziţia aceea să sune murdar.

Când ajungem în dormitor şi încuiem uşa, deja ne sărutăm nebuneşte. Whit mă pipăie peste tot. Mă dezbracă de lenjeria intimă înainte să ne trântim în pat; stă lângă mine şi îmi mângâie burta umflată.

- E fată, spune solemn în timp ce mă mângâie de sus în jos. Simt asta.
- O să te aibă la degetul mic de la naştere, îl tachinez.
- La fel ca mama ei. Ochii lui albaştri, strălucitori îi întâlnesc pe ai mei şi mă sărută din nou. Sărutul devine imediat carnal şi când îi simt limba, mă face să gem. întrerupe sărutul înainte să ne lăsăm duşi de val. Am ceva pentru tine.
- Whit, protestez când el se ridică de pe pat şi se duce la dulap, deschizând primul sertar. Faci deja prea multe pentru mine.

îmi dă mereu cadouri. Cadouri scumpe. Nu am nevoie de toate astea. Sunt fericită cu el şi cu mica noastră viaţa, care nu e chiar atât de mică având în vedere cine e şi tot ce are. E un bărbat important care provine dintr-o familie importantă şi care a început să se implice în filantropie, ajutând organizaţiile dragi lui să strângă bani. în momentul acesta, organizaţiile caritabile preferate sunt cele care au de-a face cu copiii, mulţumită băieţelului nostru drag.

Whit se întoarce în pat cu o cutie neagră de catifea. Mi-o înmânează.

- Deschide-o, îmi cere.

Iau cutia şi deschid capacul, expirând uşor când văd ce e înăuntru.

Un inel în a cărui montură se află un diamant galben înconjurat de mici diamante albe. Alte diamante albe acoperă restul inelului, făcându-l să strălucească şi să sclipească în lumină.

- Ce părere ai? întreabă şi vine din nou alături de mine în pat. Mă ia în braţe pe la spate şi îmi pune bărbia pe umărul gol. L-am văzut şi m-am gândit la tine.
- Trebuie să încetezi să-mi mai cumperi cadouri, îl cert cu blândeţe, apoi scot inelul din cutie şi mi-l pun pe degetul inelar de la mâna dreaptă. Se potriveşte perfect. E frumos.
- Aproape la fel de frumos ca tine, şopteşte şi începe să mă sărute pe gât cu buze umede. Putem să facem sex? Sau o să-i fac rău fiicei mele?
- Despre ce vorbeşti? E de mărimea unui bob de strugure în momentul ăsta, îl tachinez şi mă întorc ca să-l pot săruta cum trebuie.

îmi pune mâna pe obraz, iar sărutul devine mai profund şi mă trage spre el.

- Atunci recunosc că o să te tratez îngrozitor. O să-ţi spun în toate felurile. O să te plesnesc peste fund.

Râd. Pasiunea noastră e la fel de intensă ca întotdeauna, dar Whit nu e la fel de crud ca înainte.
Uneori îmi e dor. Şi câteodată jucăm rolurile acelea doar pentru că ne place.

- Poţi să mă plesneşti peste fund, îi spun încet şi zâmbesc.
- Nu e distractiv când îmi dai voie să fac asta, mă tachinează şi geme când îi muşc uşor buza de jos. O să te pedepsesc pentru asta.
- Abia aştept. Mă îndepărtez de el şi mă pun în patru labe, dând din fundul acoperit de dantelă ca să-l tachinez. Haide. Plesneşte-l.

Nu mă plesneşte. în schimb, dă dantela la o parte şi mă pătrunde cu limba, mă linge şi mă înnebuneşte în câteva secunde. Linge, suge, mă tachinează şi mă mângâie până nu mai fac altceva decât să gâfâi numele lui şi am un orgasm de o intensitate neobişnuită în ultima vreme.

- Eşti atât de excitată când eşti însărcinată, spune după ce îmi revin. La fel ai fost şi cu Augie.
- Tu eşti cel care se distra făcând sex cu mine când eram însărcinată în luna a opta, îi amintesc şi mă las pe spate, scoţându-mi chiloţii în acelaşi timp. Mă analizează, iar privirea lui se opreşte între picioarele mele. Tipic masculin. Mai sunt doar câteva zile până ne căsătorim.

Se uită la mine.

- Eşti nerăbdătoare?

încuviinţez din cap, luptându-mă cu emoţiile care ameninţă să mă copleşească.

- Vor fi atât de mulţi oameni la nunta noastră! E puţin... înspăimântător.
- O să fii superbă. Vei deveni în sfârşit soţia mea. Se urcă pe mine şi se apropie de faţa mea. M-aş fi căsătorit cu tine la nouăsprezece ani.
- Ridicol, îmi dau ochii peste cap.
- Nu, tu eşti ridicolă. Eşti singura femeie pe care am întâlnit-o vreodată care nu e impresionată de banii mei, spune, şi văd sinceritatea în privirea lui.

Cât de mult apreciază asta.

Când eram tineri, era şocat când îl respingeam şi îl refuzam. Nu era obişnuit cu asta. Şi sigur nu era obişnuit ca mie să nu-mi pese de averea familiei lui. Până la urmă şi-a dat seama că nimic nu conta pentru mine în afară de el.

Sincer, averea ataşată numelui lui de familie mi se pare o prostie. îmi plac doar unii membri ai familiei
Lancaster. Eu şi Sylvie vorbim, dar lucrurile nu au mai fost la fel după ce ne-am certat. Tatăl lui Whit vine des în vizită. E îndrăgostit de nepotul lui.

Eu şi Sylvia nu ne înţelegem deloc. Abia dacă o las să petreacă timp cu Augie. Nu am deloc încredere în ea şi am motivele mele pentru asta.

La fel ca Whit. E de acord cu mine.

Averea lui impresionantă nu contează, pentru că nu banii îl definesc. Whit e special. E iubitul meu. Protectorul meu. Luptătorul meu. Tatăl copiilor mei. Bărbatul pe care îl ador mai mult decât pe oricine altcineva în lumea asta.

Spun asta pentru că sunt privilegiată. Sunt norocoasă că avem suficient de mulţi bani încât eu şi copiii mei să nu trebuiască să ne facem griji pentru tot restul vieţii. Dar şi dacă am pierde toţi banii, ştiu că eu şi Whit am supravieţui pentru că ne avem unul pe celălalt.

- Monty a venit la proba de astăzi? mă întreabă Whit.

încep să râd.

- I-am interzis să facă asta. Ştiu că mi-ar fi spus că mam îngrăşat.

Whit se încruntă furios.

- Nu eşti grasă. Eşti însărcinată. Ar trebui să-l bat pe Monty pentru că a spus asta.
- N-a spus-o niciodată, dar ştiu că asta gândeşte. în plus, pentru el sunt grasă. Iar asta nu se poate întâmpla în ziua nunţii, dragule, îl imit pe Monty, dar Whit se încruntă.
- Eu cred că eşti frumoasă.

Mă sărută şi de data asta nu e la fel. E mai dulce. Mai cald. La fel de ameţitor pentru că e un sărut plin de iubire. Ştiu că a pomenit de palme şi că vrea să se poarte urât cu mine, dar în ultima vreme nu am reuşit.

Am devenit un cuplu drăgăstos, cum îmi place mie să spun, iar asta îl înnebuneşte pe Whit.

- Atât de dulce, murmur pe buzele lui şi îmi trec mâinile prin părul moale. Nu-mi poţi rezista.
- Ar trebui să mârâi şi să-ţi cer să-mi faci sex oral, spune pe un ton ferm.
- Haide, îi spun. O s-o fac.

- Să te fac... Se strâmbă. Ne lipim frunţile şi râde uşor. Mi-e greu să-i spun mamei copiilor mei că e o târfuliţă frumoasă.
- Dar sunt târfuliţa ta frumoasă, Whit, şoptesc şi îl mângâi pe spate, coborând ca să-l pot apuca de fund. Poţi să-mi spui aşa. N-o să mă simt jignită.
- O să fii soţia mea în câteva zile.
- Şi târfa ta pentru totdeauna, îi spun râzând, dar nu pare să-l ajute să se relaxeze deloc. Haide... Spune-mi ce vrei.
- Vreau să te dezbraci. Să te pui în genunchi şi să-ţi văd gura în jurul penisului meu, murmură el şi ochii i se întunecă atunci când îşi imaginează asta.

Mă dau jos din pat şi îmi scot sutienul, eliberându-mi sânii. îngenunchez pe podea şi îmi pun mâinile pe genunchi ca o supusă adevărată.

- Orice vrei.

Se dezbracă nerăbdător şi se aşază dezbrăcat pe marginea patului, iar penisul lui se ridică spre buric, întind mâna, dar mă opreşte, punându-mi mâna pe coapsa lui.

Mă încrunt.

- Ce se întâmplă?
- Nimic. Doar că..., zâmbeşte, năstruşnic. Aproape ruşinat. Te iubesc atât de mult, Summer. Cum de am fost atât de norocos să te găsesc?
- E aşa cum spui mereu. îmi eliberează mâna, iar eu îi prind penisul de la bază şi îl strâng uşor. Am fost făcuţi unul pentru altul. Astrele s-au aliniat în noaptea aceea şi ne-au permis să ne găsim.
- Chiar crezi asta?

Se lasă pe spate, sprijinindu-se cu mâinile pe saltea, iar eu mă ridic în genunchi şi îl iau în gură, sugând profund. Se scurge pe limba mea, iar gustul uşor amărui zăboveşte acolo şi îi dau drumul, lingând capul umflat.

- Cred asta din tot sufletul, îi spun. Care e al tău, să ştii. Sunt a ta.

Mă mângâie pe faţă. Pe păr. Mă apasă pe ceafa până ajung din nou în dreptul penisului său.

- Asta e drăguţ, spune, pe un ton arogant şi nu mă pot abţine să nu râd. Acum suge.

Fac ceea ce-mi spune, băgându-l în gură. îi provoc orgasmul în câteva minute. Zâmbesc, ştiind că nimeni nu-l înţelege ca mine. Nimeni.

E al meu.

Iar eu sunt a lui.

MULŢUMIRI

Cartea asta, oameni buni, e un monstru. O bestie. O poveste fără sfârşit. Cartea care nu se mai termina. Cea mai lungă pe care am scris-o vreodată! Aceasta este, de asemenea, cartea care l-a făcut pe Devney Perry să spună că s-ar putea să am nevoie de o intervenţie dacă nu o închei curând. Ha! Dar ea nu voia să se termine!

Ceea ce vreau să spun este că povestea asta ar fi putut continua la nesfârşit, ca una dintre acele saga de amploare care erau atât de populare în anii ’80. Whit a pus mâna pe mine în decembrie şi nu a vrut să mă lase să plec. Cartea asta pur şi simplu mi-a curs printre degete, dar m-a şi înnebunit, pentru că povestea este... nebună. Sper că v-a plăcut. Sper că i-aţi iubit pe Whit şi Summer la fel de mult ca şi mine. S-ar putea să scriu o carte pentru Sylvie. Povestea ei a rămas neterminată, nu credeţi?

Această carte a fost sumbră, mai sumbră decât stilul meu obişnuit, dar ocazional îmi place să vizitez partea întunecată...

Ca de obicei, vreau să le mulţumesc tuturor celor de la Valentine PR pentru ceea ce fac pentru a-mi uşura munca. Lui Brittany şi Serenei, pentru notele lor de lectură. Lui Hang Le pentru coperta incredibilă şi lui Kevin Roldan pentru fotografia superbă a modelului Zach Cox. De asemenea, Rebeccăi şi lui Sarah pentru munca grea depusă la această carte.

Şi, ca întotdeauna, mulţumesc cititorilor, bloggerilor, recenzorilor etc., care îmi citesc cărţile şi le promovează peste tot. Apreciez toată atenţia şi grija pe care o puneţi în postările şi recenziile voastre! înseamnă foarte mult pentru mine.

Dragi cititori, dacă v-a plăcut această carte, aş aprecia foarte mult dacă aţi lăsa o recenzie pe site-ul de pe care aţi cumpărat-o sau pe Goodreads. Vă mulţumesc foarte mult!

Numele Falk se pronunţă similar cu cuvântul *fuck* din expresia *Dorit*

fuck with mei **(Nu te pune cu mine!)**
în original, *permit* şi *licence.* Primul este provizoriu, destinat minorilor de peste 16 ani, şi presupune anumite restricţii şi limitări ale drepturilor în conducerea autovehiculelor pe drumurile publice. Cel

de-al doilea se poate obţine la majorat şi conferă drepturi depline.